

ДЖАНЕЛ ТЕЙЛЪР

СМЕЛО СЪРЦЕ

Превод от английски: Ваня Пенева, 1999

chitanka.info

1

— Не, Лили, не мога да ти позволя да отнесеш сведенията на свръзката. Не искам да се излагаш на ненужна опасност. Ако изобщо някой трябва да поеме риска, това съм само аз. Все пак аз бях тази, която реши да продължи дейността на леля Клариса след смъртта ѝ, нали? — Очите на Лора овляжняха при спомена за жената, която преди деветнадесет месеца я бе приела в дома си. Клариса я бе представила за своя племенница, обичаше я като собствена дъщеря, а след смъртта си през май 1863 година ѝ остави цялото си имущество.

— Точно ти не бива да се излагаш на опасност, Лора, защото си много по-важна за делото от мен. Аз нямам семейство, нямам свобода или гордост за губене. Ти си дама, Лора, докато аз не съм нищо друго, освен една...

— Не говори така, Лили! Много добре знаеш, че не е вярно — прекъсна я енергично Лора и сложи пръст на устните ѝ, за да възпрепре самокритичните ѝ забележки. — Ти си най-добрата ми приятелка. Никому не се доверявам така, както на теб. Ти имаш същото право на оцеляване като мен... Аз вече не съм изисканата дама от Южните щати, мила. Толкова отдавна не съм чувала нищо за семейството си, че вероятно съм го загубила завинаги. След ожесточените битки около Фредериксбърг плантацията ни вероятно е била опустошена. Вестниците съобщават всеки ден за разрушени и опожарени ферми, за села, обстреляни до пълно унищожение. Брат ми Том никога не би ме оставил в плантацията сама с надзирателя и работниците, ако смяташе, че съм в опасност. Не знам какво щеше да стане с мен, ако леля Клариса не бе дошла да ме вземе през ноември, още преди началото на сраженията. Тя беше прекрасна жена, толкова смела и умна. Макар че от смъртта ѝ мина почти година, тя все още ми липсва болезнено, Лили.

— И с мен е така, Лора. Клариса Карлайл ми помогна, когато бях останала без едно пени и нямах покрив над главата си. Ако не беше тя, днес щях да работя в някой евтин бардак или кръчма и да приемам

какви ли не клиенти. Радвам се, че ми запази привилегиите, с които ме удостои леля ти.

— Никога не бих те принудила да спиш с мъж, който не ти е приятен, Лили.

— Знам, но аз се занимавам с този занаят от години. И не съм недоволна, защото повечето от господата, които идват тук, са чисти и възпитани и се държат добре с момичетата. Никой никога не е проявил грубост. Освен това плащат добре, а ние се нуждаем от парите им. Пък и не мога да си представя друг начин да измъквам тайните им — завърши през смях Лили.

Тъй като не искаше да нарани приятелката си, като критикува морала и поведението ѝ, Лора въздъхна и смени темата.

— Как ли ще кажа на татко, че Клариса е мъртва, щом войната свърши? Не го споменах в писмото си, за да не го притеснявам допълнително в тази жестока война. Двамата са се обичали много и са щели да се оженят, но войната развали всичко.

— Въпреки любовта и тъгата, той сигурно ще се ядоса много, че Клариса те е изложила на опасност, като те е направила шпионка и те е довела в това заведение, твърде неподходящо за една изискана млада дама.

— „Южен рай“ е уважаван хотел и аз не съм сторила нищо, което би опетнило доброто име на семейството ми. Само постоянните ни клиенти знаят, че предлагаме и някои други... забавления. Повечето хора смятат, че поддържаме съвсем обикновен хотел с ресторант и пушалня за господата. Нашите гости са видни личности, които се ползват с всеобщо уважение, същите, които по-рано гостуваха в планацията ни. Хотелът ни е добре обзаведен и чист, при нас винаги цари ред. Аз не правя нищо друго, освен да посрещам гостите, да им сервирам храна и напитки, да свиря на пиано и да пея, както и да уреждам финансовите въпроси. Как би могъл татко да има възражения, когато това е мястото, където се е запознал с Клариса и я е обикнал? Пък и тя по всяка вероятност ми спаси живота, като ме изведе от онова опасно място. Ричмънд е добре укрепен и тук е по-сигурно.

И Лили, и гостите знаеха, че Лора „Карлайл“ не приемаше клиенти в трите частни стаи на първия етаж, както не беше правила и Клариса. Гостите се отнасяха към Лора със същото уважение, което бяха проявявали и към бившата собственица.

— Няма никакво значение дали приемаш мъжете в леглото си или не — ако полковник Адамс знаеше с какво се занимаваш тук, веднага щеше да те изпрати при чичо ти в Аризона.

— Това е вярно, но да не мислиш, че на Запад щях да се чувствам по-сигурна при тези проблеми с индианците? Забрави ли какво писаха вестниците? Ами ако конфедератите направят нов опит да си възвърнат Аризона и Ню Мексико? Те бяха завзели двете области, но северняците им ги отнеха, президентът Линкълн обяви Аризона за част от Севера и назначи нов губернатор. Тук обаче всички говорят, че Конфедерацията иска да си възвърне загубените територии.

— Все пак там е по-сигурно, отколкото в Ричмънд, Лора. А що се отнася до плантацията ви, мисля, че още има надежда — усмихна се кротко Лили. — Не чухме нищо за сражения около Грийнбриър, пък и то е толкова далече от Фредериксбърг, че там сигурно е спокойно, поне засега, и вашите хора пазят плантацията, както са обещали. Ти самата казващ, че работниците са ви предани до смърт. Един ден тази ужасна война ще свърши и тогава вече няма да излагаш живота си на опасност, както правиш непрекъснато след смъртта на Клариса.

— Нямам друг избор, Лили. Положението се влошава всеки ден. Трябващо да продължа дейността на леля Клариса, за да се сложи край на това безсмислено кръвопролитие. В този момент генерал Иърли заплашва да нападне Вашингтон. Само до преди няколко дни той и Шеридън държаха долината Шенандоа. Всички знаят, че през нея минава най-важният път за снабдяване на конфедератите с оръжие, както и пътят към север. Шърман потегли към Джорджия, целта му е Атланта и ми се струва, че Джонстън не е в състояние да го спре. Лий и Грант се бият югоизточно оттук и в близост до Питърсбърг. Грант знае, че ако разрушит важното железопътно кръстовище, пътят му към Ричмънд ще бъде открит. Тъй като във Вирджиния и Джорджия се намират десет от най-големите и най-важните арсенали и фабрики за муниции, Грант и Шърман няма да се успокоят, докато не ги завладеят. От своя страна Лий и Джонстън ще ги държат, докато могат... макар да се съмнявам, че Джонстън ще успее.

Лора пое дълбоко дъх.

— Положението на Юга е лошо, Лили. Ню Орлиънс, Мемфис, Нешвил и други големи градове са вече в ръцете на Съюза. Ако паднат Ричмънд и Атланта, Конфедерацията е загубена. Крайбрежието е

блокирано, но въпреки това корабите на бунтовниците успяват да се промъкнат до някои пристанища. Устията на Джеймс, Потомак, Рапаханарок и Мисисипи са във владета на Съюза. Ако Конфедерацията загуби важни пристанища като Мобил, Галвестън, Савана, Чарлстън и Уилмингтън, това ще бъде смъртоносно за нея. Очевидно е, че Питърсбърг и Атланта са от жизнено значение и за двете страни. Ако паднат, краят е близо. Трябва на всяка цена да предам сведенията, преди неизвестността за положението на противника да е погубила още повече войници.

За да разведри мрачното настроение на приятелката си, Лили направи опит да се пошегува:

— Не беше ли много любезно от страна на адютанта на генерал Браг да ми разкаже тези новини?

— Ако главата му беше бистра, никога нямаше да го стори — отвърна сухо Лора.

— Няма нито един мъж, който би съумял да запази разума си в опиянението на страстта — обясни Лили и видя как Лора се помъчи да потисне развеселената си усмивка. — А сега иди да си починеш и да се подгответши за онова, което те очаква довечера. Аз ще се погрижа нещата в хотела да вървят добре.

— Благодаря ти, Лили. Не знам как бих се справила без теб.

— Приятелството и уважението, които изпитваш към мен, ме възнаграждават стократно за положените усилия.

Лора стисна с обич ръката ѝ.

— Имаш ги и винаги ще ги имаш, скъпа. Ако не се върна, знаеш какво да правиш.

— Ти си твърде интелигентна и разумна, за да се оставиш да те хванат. Но няма да ти навреди, ако проявиш малко повече предпазливост, защото положението все повече се усложнява.

Двете жени се прегърнаха и се разделиха.

След като Лора Адамс — или Карлайл, както я познаваха в Ричмънд — облече черна рокля и скри медноцветните си коси под тъмна кърпа, остана ѝ само да чака смрачаването, за да изпълни рискованото си начинание. Когато стана достатъчно тъмно, тя излезе пред къщата си, красива двуетажна сграда, свързана с хотел „Южен рай“ с четириметрова оградена алея. Знаеше, че Лили е затворила и двете врати и никой няма да ѝ досажда. Ако някой дръпнеше шнура,

свързан с камбанката в дневната ѝ, тя щеше да каже, че е излязла да се поразходи или е задрямала във ваната.

Лора погледна към Джеймс Ривър, реката, на която Ричмънд дължеше благосъстоянието си и която се бе превърнала в един от най-важните бастиони на Конфедерацията. Младата жена мразеше войната с цялото си сърце. За нея тя беше като безпощадна, помитаща всичко по пътя си буря, донесла на любимата ѝ страна смърт и разрушение. Смъртоносната битка, която бушуваше в цялата страна, я раздели от семейството и дома ѝ, отне ѝ приятелите, начина на живот, дори името — и може би всичко това беше загубено завинаги и безвъзвратно, нищо, че тя се стараеше с всички сили да приближи края на войната.

Лора въздъхна и се облегна на вратата на къщата, която беше само на няколко пресечки от конгресната сграда на Конфедерацията и резиденцията на държавния глава. Може би за хиляден път тя се запита защо конфликтът между Севера и Юга излезе до такава степен извън контрол, че разруши хиляди човешки съдби, защо хората бяха толкова ожесточени и враждебни, защо воюваха един срещу друг и убиваха дори роднините, приятелите и познатите си. Как беше възможно сърцата им да са се вледенили дотолкова, че бяха станали безмилостни, брутални и зли? Защо патриотизмът ѝ — който противната страна щеше да нарече предателство — можеше да я осъди на смърт, затворничество и нечовешки мъчения? Струваше ли си страшният рисък, който бяха поели Лили, Бен и тя самата? Разбира се, отговори си убедено Лора, всичко, което можеше да помогне за спирането на тази ужасна война, имаше своя висш смисъл. Страната трябваше да излекува раните си, разпилените от бурята семейства да се съберат и да изградят новия си живот.

Лора попи потта от челото си с дантелена кърпичка. Трябваше да прогони тревожните мисли. Беше крайно време да потегли към мястото на срещата, за да предаде на свръзката си новата информация, която беше успяла да събере. Не, поправи се Лора, ценните сведения бяха набавени само благодарение на Лили, която бе успяла да ги изтръгне от един гост в опиянението на любовната игра. Тя не разбираше как Лили може да има сексуални връзки с непознати мъже, но не осъждаше момичето. Знаеше, че приятелката ѝ бе понесла безброй страдания и изпитания и очевидно не беше имала друг изход,

освен да печели хляба си с тялото си. Съдбата беше наказала жестоко бедната Лили...

Лора попипа револвера, скрит в дълбокия джоб на полата ѝ. Предстоеше ѝ да измине десет мили на кон. Днес беше четвъртък и Бенджамин Симънс щеше да я чака на уговореното място. Той отнасяше шифрованите ѝ послания в щаба на генерал Грант. Лора му се доверяваше напълно. Той щеше да я пази и ако се наложи, да жертва живота си за нея. Тя беше готова да стори същото за него.

Тя извади пропуска си и го прегледа още веднъж. По пътя можеха да я спрат патрулиращи войници. После тихо отиде в обора, оседла черния си кон, изведе го на улицата и едва тогава го възседна. Насочи се първо към „форт Стрийт“, за да не я видят гостите на хотела. Срещна няколко души, но те не ѝ обърнаха внимание. Въпреки това въздъхна облекчено, когато излезе от града и пое по един рядко използван път към Питърсбърг.

Вече беше съвсем тъмно и Лора напрягаше слуха си, за да чува и най-малкия шум наоколо. Когато чуеше гласове или видеше светлина на фенер, тя се скриваше в крайпътните храсти и чакаше пътниците да отминат. Знаеше, че верният ѝ жребец, когото бе довела от плантацията, няма да издаде нито звук. По обратния път можеха да я спрат, но тя щеше да даде убедително обяснение за късното си завръщане. Ако обаче я видеха да отива на юг по това време на деня, щеше да стане лошо. Ако бъдеше обвинена в шпионска дейност, рискуваше да я хвърлят в затвора или дори да я обесят. Лора потръпваше от безименен ужас, но знаеше, че нищо, дори най-страшните мъчения нямаше да я накарат да издаде съучастниците си.

Сърцето ѝ биеše лудо, устата ѝ беше пресъхнала и когато прекоси река Джеймс, тя трепереше от страх. Стръмните брегове се охраняваха строго, военните кораби на янките нямаха достъп до Ричмънд. Преди два месеца съюзният генерал Бътлър беше завзел единия бряг, но го загуби само след два дни. След това дръзко проникване конфедератите удвоиха броя на войниците и оръдията. Някъде в далечината проехтяха оръдейни гърмежи и тъмното небе се оцвети в рубиненочервено. Лора си припомни баща си и двамата си братя и се помоли опасността да ги избегне и този път.

Когато най-после стигна до целта си, малка дъбова горичка далече от реката, тя се зарадва, че Бен вече я чакаше. Както винаги,

двамата заговориха с приглушени гласове и с малко думи, защото всеки шум отекваше като гръм в тишината на нощта. Лора развърза широкия ешарп, който носеше като колан, и разкъса шевовете, за да извади шифрованото послание. Подаде го безшумно на мъжа с дълга кестенява коса, къса брадичка и мустаци и тъмни очи, скрити под широкополата шапка. Погледът ѝ падна върху буквите С и S на шапката и обходи прашната — очевидно открадната — бунтовническа униформа.

— Прочетете новините и питайте, ако нещо не ви е ясно — помоли шепнешком тя.

Бен разчете посланието, което разкриваше, че генерал Браг, съветник на Дейвис, смята да замине за Атланта, за да преговаря с генерал Джонстън за неуспешните му действия срещу Шърман и за възможната му замяна с Худ, който беше смел воин и отличен стратег. Друго сведение гласеше, че железопътната линия Уелдън е поправена при Питърсбърг и в областта са изпратени войски, оръжия, запаси и артилерия. Генерал Иърли потеглил към Вашингтон през Пенсилвания и Мериленд, за да подмами Шеридън да напусне долината Шенандоа, а Грант да изостави обсадата на Питърсбърг. Намерението му било янките да усетят на собствената си земя кървавата реалност на войната. Бен знаеше, че след поражението в Чатанунга в края на 1863 година в армията не обичаха много Браг, защото именно неговата загуба беше обрнала войната в полза на Севера. Но той знаеше, че и Джо Джонстън не се харесва особено на войниците и генералите и много от тях биха искали да го видят отзован.

— Постигнахте ли вече нещо по отношение на молбата на Грант? — попита шепнешком Бен.

— Стая се, но тази задача изисква особена предпазливост. Мисля, че след седмица или две картите и бележките ще бъдат готови.

— Не им позволявайте да ви хванат, мис Лора.

— Вие също, Бен. Бъдете внимателен.

Мъжът вдигна ръка към шапката си и се усмихна.

— Пазете се, мис Лора. Ще ми се да можехте да намерите друг пратеник, много е опасно за една млада и изискана дама да излиза нощем сам-сама.

— Благодаря ви за комплиманта, Бен, но в днешно време не мога да имам доверие на никого. Ако събера нови сведения, ще дойда

следващия четвъртък в десет.

Лора възседна коня си, но Бен я спря.

— Положението около Питърсбърг става напечено. Не забравяйте какво ви казах миналата седмица: ако тук чака друг човек, не казвайте нищо, което би могло да ви издаде. Ако е изпратен от Грант или от мен, той ще ви назове „Виксен“ и тогава му имайте доверие, защо само аз и генералът знаем този псевдоним. Тайната ви е много добре запазена. Нали знаете, че шпионите на бунтовниците са навсякъде. А има и двойни агенти...

— Знам, Бен. Ако се наложи да изпратя друг на срещата, той ще използва псевдонима ми като парола. Не се доверявайте на пратеник, който ме споменава като Лора или мис Карлайл. Ако вместо мен дойде друг човек, ще му покажа снимката ви, за да ви познае. Знаете, че ако пропусна две срещи, сигурно ме наблюдават или са ме разкрили. Затова не се опитвайте да влезете във връзка с мен, нито предприемайте опити да ме освободите от затвора. Грант има нужда от вас, Бен, и не бива да се излагате на опасност заради мен.

— Да, мис Лора, това важи за всички ни. Вземете това пакетче писма от Белс Хил, може да ви дотрябва по пътя. Получих ги от една дама, която се грижи за ранените войници там.

— Благодаря — отговори с усмивка Лора и прибра пакетчето. Знаеше, че е по-разумно да се приbere по главния път, който в този късен час беше по-сигурен и пестеше време.

Малко преди да влезе в града, от крайпътните храсти изскочиха двама войници и единият извика:

— Спрете! Кой сте и какво търсите тук?

Жребецът на Лора се подплаши и изцвili тревожно. Тя го потупа по шията, за да го успокои, и отговори:

— Казвам се Лора Карлайл и съм от Ричмънд. Имам пропуск от генерал Евъл. Бях в Белс Хил, за да занеса на ранените плодове и писма. Няколко войници с ранени ръце ме помолиха да има напиша писма до близките, затова потеглих към дома много по-късно, отколкото възнамерявах. — Тя показва пакетчето с писмата, които й бе дал Бен, и допълни: — Ранените ме помолиха да ги изпратя.

— Защо не взехте влака? — попита подозрително единият от войниците.

— Защото през последните дни беше претъпкан и плодовете ми щяха да се смачкат. Имам револвер, добра ездачка съм, а и генерал Евъл каза, че янките са задържани от другата страна на реката. Затова реших, че е по-безопасно да премина тези шестнадесет мили на кон.

— Не биваше да закъснявате толкова. По пътищата бродят лоши хора.

— Както вече казах, смятах да тръгна много по-рано. Но нима можех да откажа на нещастните ранени войници, които са рискували живота си за Конфедерацията? За съжаление не можех и да прекарам нощта в Белс Хил, но ако не ми вярвате, можем да отидем при генерал Евъл и...

— Вярваме ви, мис. Но не е редно да бъдете навън в този късен час. Не искаме една млада и красива дама като вас да бъде застреляна по погрешка или заловена от неприяителя.

— Много сте любезни, господа. Обещавам ви следващия път да бъда по-разумна. Лека нощ и нека бог да пази вас и справедливото ни дело — сбогува се Лора и мъжете я изпратиха с благодарни усмивки.

Нощната пътничка се прибра у дома си без повече приключения и първо се погрижи за коня си. Алвъс Лонг, освободеният негър, който работеше в обора и градината, си беше отишъл отдавна и това беше добре дошло за Лора, защото той не беше посветен в тайната ѝ. Помещенията над обора бяха тъмни и тя разбра, че двете момичета, които живееха там, са заети в хотела и няма да забележат късното ѝ завръщане.

Когато се прибра в стаята си, за да се измие, се появи Лили, която бе дошла да провери дали всичко е наред.

— Успях — съобщи със задоволство Лора. — Предадох съобщението и генерал Грант ще го получи още тази нощ.

— Облечи си нощницата, а аз ще ти направя билков чай. В хотела всичко е спокойно. Бел отведе един гост в стая А, а Клео обслужва онези, които все още са будни.

Лора послуша приятелката си и след минути двете вече седяха удобно в малката дневна. Докато разбъркваше чая си, тя заговори замислено:

— Помниш ли как в началото повечето южняци вярваха, че Северът ще им позволи да излязат от Съюза, а ако се стигне до война, тя ще приключи бързо и с пълна победа?

— Не забравяй, че аз съм янки и тогава не съм била тук. Родителите ми и съседите не се интересуваха какво става в далечния Юг, докато не избухна войната. В началото никой не вярваше, че ни очакват такива изпитания. Войната и моята съдба им доказаха противното.

Лора знаеше всичко за миналото на Лили. Момичето беше прогонено от родителите си след нещастна любовна връзка с един южняк, който беше обещал да се ожени за нея. Вбесените членове на семейство Харт бяха отказали да вземат със себе си неомъжената си бременно дъщеря и бяха заминали сами от Шарксбърг, Пенсилвания, без дори да й кажат къде възнамеряват да се заселят. След преждевременно раждане, при което едва не умря, Лили излезе на улицата, за да не умре от глад. Мина доста време, докато една случайна среща с Клариса не промени живота й. Оттогава тя живееше в хотела и в известен смисъл можеше дори да подбира клиентите си. Основното й занимание обаче остана същото.

За да отклони приятелката си от болезнените спомени, Лора заговори оживено:

— Във Фредериксбърг и в някои други градове войната започна като приключение, едва ли не като празненство. Звъняха камбани, гърмяха оръдия. Организираха паради и илюминации, свиреха оркестри, всички пееха „Дикси“. Южняците горяха от желание да дадат урок на Севера. Клариса ми е разказвала, че в Ричмънд посрещнали президента Дейвис с петнадесет оръдейни салюта. От тази славна седмица мина цяла вечност, но хората още я помнят.

— Тя промени целия ни живот — съгласи се с въздишка Лили.

Лора си припомни, че именно тогава годеникът на Лили я бе напуснал, и побърза да продължи:

— Толкова храбри мъже умират, да не говорим за изтъкнати личности като Джаксън и Стюарт. Никой не обръща внимание на човешкия живот, всички говорят само за дълг и отговорност. Не искам баща ми и братята ми да влязат в безкрайния списък на мъртвите. Хората са гладни, изтощени, загубиха илюзиите си, но кошмарът на войната продължава. Кога най-сетне ще проумеят, че отмяната на

робството е окончателна и южняците не могат да върнат времето назад?

Лили вдигна рамене, поклати глава и отпи голяма гълтка чай. Лора погледна замислено празната си чаша.

— Не мога да разбера защо Югът продължава да се бие, след като повечето южняци дори не притежават роби...

— Търсила ли си причините?

— Татко казваше, че повечето южняци били твърдо убедени в пряката зависимост между икономиката и робството. Големите плантатори, които притежават стотици и хиляди роби, са малцинство, но те са богати, влиятелни, могъщи мъже. И макар че в Южните щати живеят повече от двеста и петдесет хиляди свободни негри, повечето бели отказват да повярват, че могат да живеят в мир с освободените роби. Всички се страхуват от бунтовете на чернокожите. Понякога си мисля, че различията между двете части на страната са толкова големи, че никога няма да имаме мир и икономическо развитие.

— Но войната не може да продължи вечно — възрази Лили. — Дори ако силите са равни, ще остават все по-малко мъже, оръжия и воля за борба. Не мога да разбера как един толкова уважаван и интелигентен мъж като президентът Дейвис продължава да води тази война. Всички знаят, че генерал Лий мрази братоубийствената война и е бил против отделянето, а сега е един от най-важните пълководци в този безумен сблъсък. Нима тези хора са убедени, че каузата им е справедлива?

Лора наля още чай.

— Разбира се, има и други причини, освен премахването на робството. Говори се много за данъци и мита, които са в изгода на индустрията и търговията в Северните щати, но са в тежест на земеделците от Юга. Татко и приятелите му обсъждаха и друг проблем: чувството за единство, което е обединявало Севера и Юга в борбата против Великобритания, вече не съществува, а напредъкът в икономиката, комуникациите, транспорта и техниката още повече е задълбочил пропастта между тях.

Лили изглеждаше много заинтересована от обясненията и Лора продължи:

— Допълнителни трудности възникнаха и поради така наречения „компромис от Мисури“, когато беше установена границата линия

„Мейсън-Диксън“. Тя стана символ на разделението между Севера и Юга — сякаш някой начерта граница на сред полето и предизвика противниците да я преминат. Татко казваше, че южняците се страхували от увеличените мита и от използването на събраните пари за пристанища, канали, пътища и железопътни линии, защото те щели да направят северняците още по- силни. Хората от Юга бяха убедени, че плащаните от тях данъци не носят никаква полза за местното стопанство. Някои от северните банки бяха обвинени, че не дават кредити за строеж на фабрики и пътища в Южните щати. Говореше се, че много влиятелни политици гласували против продължаването на железопътните линии и строежа на пристанища в Южните щати. — Лора поклати глава и въздъхна. — Съглашението от Мисури не беше компромис, а смъртоносен удар за Юга.

— Откъде знаеш всичко това? — попита с уважение Лили.

— Татко настоя да получа добро образование. У дома идваха частни учители, а по-късно ме изпратиха в пансион за млади дами. Но нито той, нито пък аз сме помисляли, че доброто образование ще ми бъде от полза, защото ще стана шпионка на Съюза... Все още не мога да повярвам, че Вирджиния се отказа от Съюза — продължи след кратка пауза Лора. — Част от територията ѝ вече е причислена към друг щат. Защо хората от Вирджиния забравиха славното ни минало? Наричаха ни „люлката на нацията“. Там са слезли първите заселници, Патрик Хенри е държал известната си реч, пак там бе обявена независимостта. А колко национални герои, дори президенти, са излезли от този щат! Сега славното ни наследство е опетнено, първото голямо сражение на тази безумна война бе дадено на наша земя, а сигурно и последното ще се води пак там, като виждам как Лий и Грант са се окопали край Питърсърг. Ние бяхме близо до Вашингтон и семейството ми никога не се чувстваше изолирано от Съюза. По тази причина и защото нямахме роби, ние застанахме на страната на Севера. Много от деловите партньори на татко са северняци, а най-големият ми брат ни доведе снаха от Пенсилвания.

Лора остави празната си чаша.

— Северът има повече воиници, повече оръжия и пари и аз съм сигурна, че Югът ще загуби тази война и робството ще бъде премахнато завинаги. Надявам се само това да се случи, преди раните и ожесточението да са станали толкова дълбоки, че да не могат да

бъдат излекувани с години. Никой няма да спечели, защо тогава страданията и жертвите трябва да продължат безкрайно?

— Защото Югът още не се е пречупил и няма да се предаде, докато не рухне — отговори развълнувано Лили. — А като слушам какво говорят гостите ни, започвам да мисля, че войната ще продължи вечно.

— Вярно е, Лили — прошепна с болка Лора. — Конфедерацията разполага с отлични офицери и воиници, които ще се бият до последна капка кръв в защита на родината и убежденията си. Да не забравяме и „Крал Памук“ — добави с лека усмивка тя. — Знам от татко, че Югът снабдява с памук почти целия свят, а това означава, че в момента в Северните щати и в чужбина се усеща болезнено липса на сировина за текстилната индустрия. Затова и южняците унищожават всички бали памук, преди да се оттеглят от някой град. Защо мъжете не са в състояние да забравят гордостта си и да разберат, че се заблудждават... Ако проумеят колко безсмислена и скъпа е войната, можем да имаме мир още преди Коледа. За съжаление това няма да бъде постигнато, докато и двете страни вярват, че са в правото си. А и Югът има толкова много справедливи оплаквания...

— Така е — кимна Лили. — Войната даде възможност на нас, жените, да докажем стойността си. Жените работят във фабриките и фермите, защитават домовете и децата си, помагат в болниците и управляват огромни планации, произвеждат оръжия и муниции и вършат безброй други неща, които преди войната се смятаха за чисто мъжка работа. Ние с теб, Лора, също даваме своя принос тази ужасна война да свърши по-скоро. Затова и считам за свой дълг да те предпазвам от опасностите, скъпа приятелко. Аз нямам достъп до доброто общество, а именно оттам идват най-ценните сведения. Можеш ли да си представиш лицата на гостите ни, ако се появя на някое от почтените им забавления?

Двете се засмяха, но Лора бързо стана отново сериозна.

— След войната ще продам „Южен рай“ и ще те взема със себе си в „Грийнбриър“. Брат ми Том още не е женен — и е забележителен мъж, уверявам те!

— Забрави това, Лора. Брат ти никога не би проявил интерес към жена като мен. Пък и е пет години по-млад.

— Всеки мъж би трябало да се смята за щастливец, ако може да има жена като теб, Лили! Ти си красива и умна, смела, безкористна и достойна за любов. Ти си героиня.

— Няма мъж, който би се оженил за мен, след като узнае миналото ми.

— Времената са трудни и много жени правят неща, които при нормални условия не биха вършили, скъпа. Пък и защо ти е да разказваш всекому с какво си се занимавала през войната? Аз ще те науча как да се държиш като истинска дама и ще видиш, че не е толкова трудно.

Лили приглади русите си къдици и в сините ѝ очи блесна тъга.

— Не мога да живея в лъжа.

— Нима в момента и двете не правим точно това?

— Да, но това е различно. Ние не сме близки с гостите си, както една жена би трябало да бъде близка със съпруга си. Когато се влюбиш, ще разбереш какво искам да кажа — рече тихо Лили и смени темата. — Имаш ли доверие в онзи Бенджамин Симънс, комуто носиш посланията всеки четвъртък?

— Той е един от малкото, които могат да дешифрират писмата ми, без да използват кода, който съм скрила в избата. Бен е смел, интелигентен и красив, истински джентълмен. Само че има годеница в Северна Каролина. С нетърпение чакам лятото да свърши, за да почне да се стъмва по-рано. Много ми е трудно да намирам убедителни обяснения за късните си излизания от града. Истински късмет е, че досега не съм попадала на едни и същи постове. Само да беше видяла лицето на Бен, когато за първи път се явих на срещата вместо Клариса!

Двете поговориха още малко, докато Лора се прозя и рече:

— Вече е късно, а и сме уморени, Лили. Време е да си лягаме.

Лили стана и взе таблата.

— Желая ти лек сън. Ще се видим утре сутринта.

На следващия ден Лора беше в трапезарията и нареддаше масите за вечеря, когато звънна камбанката на рецепцията. В приемната чакаше едър тъмнокос мъж.

— Какво мога да направя за вас, сър? — попита учтиво Лора, докато го оглеждаше скришом. Непознатият носеше прашна сива

униформа, лицето му беше небръснато, дългата коса падаше на мазни кичури по силните рамене. В ръцете си стискаше широкопола шапка.

— Бих искал стая за няколко дни, мадам — отговори с усмивка той.

Лора го гледаше втренчено, възхитена от будния поглед и мекия глас, неспособна за момент да разсъждава разумно.

— Извинете, че се явявам в хотела в това състояние, мадам, но яздих дълго и нямаше къде да се измия. Както виждате, имам спешна нужда от баня, бръснач и чисти дрехи. Имате ли стая и достатъчно гореща вода за един уморен войник?

Усмивката му, веселите искри в очите и безупречните маниери направиха силно впечатление на Лора.

— Цената на тези удобства е два долара, сър. Плаща се предварително.

— Но разбира се, мадам.

Младата жена се усмихна извинително.

— Реших гостите ми да плащат предварително, защото някои имат навика да губят много пари на игралната маса и... на други места. Същото важи и за напитките. Закуската е в седем, обедът в дванадесет, а вечерята в шест. Ако ви е невъзможно да сте тук по това време, уведомете някой от персонала, за да запазим яденето ви. Ако желаете нещо за хапване в друго време, трябва само да кажете на готовачката. Има и някои правила, към които ще ви моля да се придържате по време на пребиваването си в хотела: да не вдигате шум, да се държите прилично, да не мамите на хазарт. Искам да ви уведомя, че в хотела си не търпя ругатни, караници, пиянство и неучтиво отношение към служителите. Очаквам също да не хабите излишно газта и да не вземате храната, предвидена за други гости. Знаете, че сега е война и градът е в положение на обсада, затова храните се доставят трудно и са много скъпи. Ще ви бъда благодарна, ако проявите разбиране и ми съдействате.

— Имате честната ми дума на джентълмен и офицер.

— Благодаря ви. Аз съм Лора Карлайл и съм собственичка на хотела. Момичетата от персонала са Лили, Бел и Клео. Готовачката се казва мисис Бартън, а за обора се грижи Алвъс Лонг. Ще имате възможност да се запознаете с тях по-късно.

— Аз съм лейтенант Сторм, Джейс Сторм, и се радвам, че се запознах с вас, мисис Карлайл.

— Мис Карлайл, лейтенант. Моля ви, запишете данните си в книгата. След това ще ви отведа в стаята ви. Имате достатъчно време да се освежите преди вечеря.

Лейтенантът написа името и номера на частта си с ясен, мъжествен почерк и подаде на Лора десет долара. Тя го погледна изненадано: златните монети, които й бе дал, имаха много по-висока стойност от книжните пари на Конфедерацията.

— Следвайте ме, сър — покани го тя и се обърна към вратата, обзета от неясно предчувствие. Лейтенант Сторм беше наистина забележителен мъж и я вълнуващ по начин, който й се струваше повече от странен...

2

Лора преведе интересния чужденец през фоайето и спря на входа към салона, обзаведен с удобни кресла и дивани, масички за игра, барче и пиано.

— Тук гостите на хотела и постоянните ни клиенти от града идват да си поговорят, да се отпуснат и да поиграт карти — обясни тя.

— Може би вие също ще пожелаете да се присъедините към тях, лейтенант Сторм.

— Благодаря, мис Карлайл, с удоволствие.

Докато погледът му обхождаше просторното помещение и спираше за миг върху насядалите около масите мъже, Лора го наблюдаваше изпитателно и скоро разбра, че той харесва това, което вижда. Салонът на хотела беше достатъчно голям, обзаведен с изискан вкус и въпреки това уютен. Покрай стените бяха наредени шкафове с книги, но никой не подозираше, че зад вградените етажерки има кухини, откъдето Лора и Лили подслушваха разговорите между гостите. В тези своеобразни клетки се влизаше откъм избата. Имаше достатъчно отвори, през които наблюдаващият можеше да вижда гостите, които говореха.

Когато една тъмнокоса жена вдигна глава и се усмихна приветливо, Лора каза тихо:

— Това е Бел. С останалите ще се запознаете на вечеря.

Тя поведе лейтенант Сторм към голямата, елегантно обзаведена трапезария с две дълги дъбови маси, на които можеха да се настанят шестнадесет гости. И тук имаше вградени шкафове, които се вписваха съвсем естествено в обстановката и никой не подозираше истинското им предназначение за подслушване на гостите.

Новият гост на Лора почти не говореше, но усмивката и одобрителното кимане и дадоха да разбере, че хотелът му е направил впечатление и е много доволен от избора си.

Лора прекоси помещението и показа една врата.

— Това е кухнята, но мисис Бартън не позволява на гостите да влизат в царството ѝ. Ако имате нужда от нещо, трябва само да почукате. Впрочем, жената, която току-що влезе, е Лили.

Лора отведе госта си на първия етаж, показва му банята, после мина без коментар покрай две врати, отбелязани с А и В. Надявайки се новодошлият да не отгатне за какво служат двете стаи, тя се обърна бързо наляво и обясни, че в тази посока са стаята за гости 11 и стаята на Лили. Без да спомене стая С, която се намираше между 11 и 12 и също беше снабдена с дупки за подслушване, тя продължи нататък по коридора.

Показва на госта си покритата веранда, разположена зад 12, после се запъти към края на коридора, където бяха стаите с номера от три до шест и втората баня.

— Както виждате, хотелът ни е малък, но удобен. Ще ви дам пета стая. Първите четири имат по-добър изглед към улицата и са по-големи, но за съжаление в момента са заети. Ако някой от гостите си замине, с удоволствие ще ви преместя.

— Много сте мила, мис Карлайл, но след като почти три години съм спал предимно в палатки, съм готов да се задоволя с каква да е стая.

Лора се усмихна и отвори вратата към стаята му.

— От прозореца се вижда Керн Стрийт — обясни тя. — Можете да видите и реката.

— Кой живее в красивата къща до хотела?

— Аз. Зад къщата ми са оборите. Ако имате нужда от карета, Алвъс ще се погрижи да ви я достави, но повечето забележителности на града се достигат и пеша. Всеки ще ви покаже пътя. В двете бани ще намерите чисти кърпи, сапун и прибори за бръснене. Ако имате нужда от нещо, трябва само да ми кажете. Ще се видим на вечеря. Надявам се, че престоят в нашия хотел ще ви бъде приятен. — Тя видя как мъжът остави шапката и пътната чанта на края на леглото, после приглади сатенената покривка и с усмивка се обърна към нея.

— Тук е чудесно, мис Карлайл. След всичко, което имах възможност да видя, вашият хотел ми се струва истински рай. Ненапразно носи това име.

— Благодаря ви, сър. Наследих го от леля си, която почина през май миналата година. Тя имаше вкус и беше отлична управителка.

— Приемете моите съболезнования за тази тежка загуба, мис Карлайл.

Лора беше смяяна от начина, по който го гледаше, и от опитите си да продължи разговора. Сега не беше време за флиртове, камо ли пък с един напълно непознат.

— Благодаря ви. Ще ми позволите ли да попитам как намерихте „Южен рай“?

— След като влязох в града, спрях един господин на улицата и го помолих да ми препоръча най-добрия и най-спокойния хотел в града. Той спомена „Южен рай“ и ме упъти как да стигна дотук. Не научих името му, затова не мога да ви кажа на кого да благодарите.

— Жалко, защото щях да му сервирам едно питие за сметка на заведението.

— Ако се появи тук, преди да си замина, непременно ще ви го покажа. И с голямо удоволствие ще платя пitiето му.

Лора беше възхитена от добрите маниери и любезнотта на новия си гост.

— Вече минава пет, затова сега ще се оттегля. Трябва ви време да се освежите и да си починете от дългия път — промълви смутено тя и излезе от стаята.

Преди да слезе долу, Лора хвърли поглед в двете бани, за да се убеди, че всичко е в пълен ред. Незнайно по каква причина й се искаше да направи колкото се може по-добро впечатление на лейтенант Сторм... може би защото той беше истински джентълмен, забележително красив и я вълнуваше. Той ще си замине скоро, напомни си тя, ще се върне на бойното поле и ще участва в нови кръвопролитни сражения. Лейтенантът беше офицер на Конфедерацията, а тя шпионираше в полза на враговете му. Трябаше да прояви малко разум и да прогони неканените чувства към един абсолютно непознат мъж. Господи, той изглеждаше наистина зашеметяващо и беше толкова мил — в днешно време не се срещаха много като него.

Лора чу шум и бързо спря на стълбата. Червенокосата Клео откряхна вратата на стая А, за да провери има ли някой наблизо, преди гостът ѝ да напусне помещението. Лора се усмихна и ѝ кимна с глава, за да покаже, че пътят е свободен.

В шест часа Лора удари камбанката за вечеря и всички гости се събраха в трапезарията. Отсъстваше само лейтенант Сторм. Четиринаесет мъже заеха местата си на дългите маси. Лора и Лили им сервираха ростбиф със сос, ориз и грах. На масите бяха наредени чинии с хляб, масло, доматена салата и кисели краставички. Десертът беше приготвен от сладки картофи. По желание се поднасяха мляко и кафе. Лора обслужваше едната маса, Лили другата, а Бел и Клео почиваха в стаите си. Тяхната работа започваше по-късно.

По някое време Лора вдигна глава и видя застаналия на прага Джейс Сторм. Дъхът ѝ спря. Едър и широкоплещест, той представляваше наистина забележителна гледка. Изглеждаше много променен, чист и грижливо облечен въпреки малко смачканата униформа, чийто светлосив цвят подчертаваше тъмната му кожа. Влажната коса беше разделена на път и сресана назад, за да открие гладко избръснатото лице. Лейтенантът имаше класически красиви черти, а дълбоките сини очи и усмивката му бяха наистина завладяващи.

Лора отговори на любезнния поздрав и го покани да седне на нейната маса, където съзнателно му бе запазила място.

— Джентълмени, това е новият ни гост, лейтенант Джейс Сторм.

Преди да го настани, тя му представи другите гости — с малките им имена, защото те предпочитаха така. Карл от Виксбърг, собственик на памучна плантация, Дейвид от Данвил, фермер, франк от Алабама, политик, дошъл за разговор с президента Дейвис, Лорънс от Питърсбърг, собственик на фабрика, която произвеждаше палатки и спални чували за войската, Орвил от Северна Каролина, служител в железниците, и майор Ричард Стивънс, който служеше в Арсенала на Атланта.

Джейс се поклони учтиво на сътрапезниците си и зае определеното му място.

— Всички господа са гости на хотела — с изключение на Карл. Той живее в „Балард Хаус“, откакто е избягал от нападенията на Грант и завземането на родния си град. Останалите ще ви представя по-късно. Те живеят в Ричмънд и идват тук само за да се нахранят и да поиграят карти — обясни Лора. — Целият град знае, че мисис Бартън е отлична готвачка, но аз приемам само по десет резервации на вечер, за

да бъда сигурна, че гостите ми ще се чувстват уютно и в трапезарията, и в салона.

— Думите ви показват, че се справяте отлично, мис Карлайл. Вечерята изглежда много примамлива, особено като си спомня с какво ни хранеха във войнишкия лагер.

— Много ви благодаря, лейтенант — засмя се Лора. Тя беше забелязала любопитните погледи, които им хвърляха Лили и някои мъже от града, но реши да не им обръща внимание.

Докато се хранеха, майор Стивънс попита:

— Откъде идвate, лейтенант?

— Наричайте ме Джейс. Произхождам от Мисури, но в момента съм в кавалерията на майор Кларк. Бяхме зачислени към дивизията на Уейд Хамптън в долината Шенандоа, но миналия месец почти целият личен състав загина в сраженията при станция Тревилиън. Аз бях ранен в рамото и до вчера лежах в един лазарет наблизо.

Лора го огледа изпитателно, сякаш искаше да се увери, че раната му е напълно зарасната и не му създава грижи. Ако се съдеше по движенията, с които се обслужваше, не изпитваше болки. Интересът ѝ към този офицер беше повече от необичаен. Докато наливаше кафе, тя се вслушваше напрегнато в разговора с надеждата да узнае нещо повече за живота му.

— Какво стана при станция Тревилиън? — попита Дейвид. — Чухме, че Старият Джуб и онзи дяволски Шеридън опустошили цялата долина.

Джейс оставил вилицата си.

— Опитахме се да спрем войските на Шеридън, за да им попречим да се съединят с Хънтър в Шарлтвил, когато Къстър ни удари във фланг. Хората на Хамптън го отблъснаха, но фиц Лий беше принуден да се оттегли. След няколко дни ожесточени битки Шеридън видя, че не може да пробие линиите ни, и отстъпи, за да се присъедини към армията на Грант.

— Значи генерал Хамптън се оказа достоен заместник на Джеб Стюарт — подхвърли с усмивка Дейвид.

— Прав сте — потвърди Джейс, — макар че е трудно да се замени човек като Стюарт, това беше голяма загуба за войската, повярвайте. За съжаление бяхме затворени в Тревилиън и не можахме

да попречим на Хънтьр да опожари много от сградите и да разруши военната академия.

Фермерът от Данвил се намръщи.

— Военната академия е още една болезнена загуба за Юга. След войната трябва да я изградим отново. Не разбирам защо разрушаването на училища и жилищни сгради трябва да бъде част от войната.

— Аз също — съгласи се замислено Карл.

— А какво ви доведе в Ричмънд? — попита отново майор Стивънс, който очевидно изпитваше интерес към новодошлия.

Лейтенантът отпи гълтка кафе и отговори спокойно:

— Докато рамото ми зарасне, полкът ми беше разпуснат. Майор Кларк загина, Хамптън потегли към генерал Лий в Питърсбърг, а Иърли се е насочил към Вашингтон. Наредиха ми да си почина няколко дни в града, а после да се явя в щаба на кавалерията в Питърсбърг. Вероятно и там ще правя същото като в долината Шенандоа: ще издирвам неприятели, ще ловя шпиони и дезертьори и ще освобождавам наши момчета, попаднали в плен или отрязани от частите си.

Шестдесетгодишният Лорънс се намеси възбудено в разговора:

— Вие вършите добра работа, момчета. Южняците са известни с гордостта и чувството си за чест, с кавалерството и смелостта си. Жалко е само, че толкова много млади и красиви мъже получават страшни рани, умират или попадат в плен. Всички знаем, че болниците са претъпкани. В Питърсбърг настаняваме ранените в частни къщи, фабрики и складове. В Ричмънд и в другите градове положението е същото. Мис Лора и момичетата й помагат самоотвержено в болниците и всички трябва да им бъдем благодарни. Нашите южни красавици правят истински чудеса, докато мъжете се бият за делото на Конфедерацията или гният в затворите на янките.

— Това е най-малкото, което можем да направим — отбелаяза с усмивка Лора, макар да изпитваше чувство за вина, защото, поне в началото, посещенията й в болниците бяха само средство да се добере до нови сведения. Много скоро обаче отношението й се промени: потресена от страданията на ранените, тя започна да се грижи искрено за тях и полагаше огромни усилия да облекчава мъките им. Макар че често изпитваше угризения поради шпионската си дейност, тя твърдо

вярваше, че е неин дълг да допринесе поне малко за приключването на тази безумна война, да спаси поне няколко човешки живота, да предотврати нови нещаствия.

Франк, политикът от Алабама, заговори ухилено:

— Чухме, че Лий и войниците му разбили Грант, Шеридън и Мийд в Спотсильвания, Уайлднес, Норт Ана и Колд Харбър. И че Борегард Бътлър застигнал Нек в Бермуда Хъндрид, след като преди шест седмици му бе нанесъл тежко поражение в Дрюодрис Блуф.

— Джеф лично е следил битката от командния пост на Проктърс Крийк. Всеки знае, че той предпочита бойното поле пред писалищната маса.

— М-м това не е за чудене при ядовете, които има — подхвърли Франк. — Ако питате мен, конгресът създава на Джеф много повече трудности от Линкълн и Съюза. Конгресмените изливат цялата си жълч върху него. Той не заслужава такова отношение, но няма нито време, нито сили да им се противопостави. Можете ли да си представите, повече от половината конгресмени се явяват на заседанията въоръжени, крещят и размахват сабите си като луди!

— Как би могъл да съсредоточи вниманието си върху делата на конфедерацията, като постоянно е болен? — намеси се през смях Карл. — Още страда от маларията, която е пипнал преди години. Може и да е сляп с лявото око, но очевидно миналия месец е бил достатъчно добре със зрението, за да направи дете.

— Недей така, Карл — укори го Франк. — Не проумява ли, че бог го дари с момиченцето, за да го обезщети за загубата на Джо младши? Нима не можеш да проявиш поне малко разбиране към един съсед от Мисисипи, чиято плантация със сигурност е била сполетяна от същата съдба като твоята, ако не и по-страшна?

— Това беше само шега, Франк — отговори спокойно Карл.

— Ако не запазим чувството си за хumor, ще загубим разсъдъка си — много преди тази проклета война да свърши. Простете необмислените ми думи, мис Карлайл.

— Няма нищо, Карл — усмихна се любезно Лора. Тя не харесваше този човек, но не допускаше това да се забележи. За съжаление не можеше да попречи на честите му посещения, тъй като той познаваше повечето видни личности в Ричмънд и умееше да накара сътрапезниците да си развържат езиците.

— И Линкълн не е в по-добро положение — продължи Франк. — Янките са много недоволни от високите военни разходи и от загубите, които търпят. Ако имаме късмет, през ноември старият Ейб ще загуби поста си или поне ще бъде толкова зает с повторното си избиране, че няма да има време за войната. В Северните щати има много противници на войната, които настояват да бъде сключен мир. Така е и с повечето демократи, които желаят да възстановят Съюза, какъвто беше преди войната.

— Дано наистина успеем да сключим мир — въздъхна Карл.

— Ще бъде чудесно, ако през ноември Линкълн бъде заменен от някой демократ, проявяващ разбиране към проблемите и потребностите ни. Янките постигнаха няколко големи победи, но ги платиха скъпо и прескъпо. Засега сме в по-изгодно положение от тях и загубите ни не са толкова страшни. Говори се, че те са бесни от гняв заради провала на Грант и Шеридън, както и ние се сърдим на Джонстън за отстъплението му. Грант и Шеридън са две от големите препятствия по пътя към преизбирането на Линкълн. Пада му се да го изхвърлят от президентството, след като се обърна срещу Юга, макар че именно на нас дължи избора си! Когато се кандидатира през 1860 г., никой не предполагаше, че един ден ще стане предател. Ала още през декември, когато отклони споразумението при Критендън, Ейб показва истинското си лице. Както и тринадесетте сенатори, които след два дни гласуваха против! Добре, че през януари дадохме достоен отговор на предателството им!

Хладният вечерен въздух, който проникваше през мрежите за комари, не можеше да успокои разгорещените духове. Лора отиде в кухнята да донесе още кафе, замислена над чутото. Знаеше, че проваленото споразумение от Критендън има нещо общо със запазването на робството в Западните територии, пет, от които бяха организирани, а две — не. Една от организираните територии беше Аризона, където служеше чично Й. Тя знаеше и какво имаше предвид Карл с отговора на Юга от януари 1861 година: между девети и двадесет и шести от Съюза излязоха пет щата.

Когато се върна в трапезарията, Лора забеляза колко бдителен и съсредоточен изглеждаше Джейс, макар да се хранеше мълчаливо и почти не участваше в разговора.

— Всеки знае, че Грант не цени хората си, а ги жертва в безсмислени битки — говореше Дейвид. — Той хвърля войниците в боя като дребни монети, сякаш е най-богатият човек на света. Колко ли още ще му трябват, за да ни надвие? Макар че армията му е поне два пъти по-многобройна от нашата, той губи двадесет или дори тридесет души срещу всеки наш войник.

— Грант не е като Лий — подхвърли Орвил. — Лий хапе като костенурка. Той няма да разхлаби хватката си около Питърсбърг и никога няма да го даде в ръцете на Грант. Вие там долу трябва да внимавате, Джейс, защото градът е подложен на непрекъснат обстрел, а янките фучат наоколо като ята кръвожадни москити.

Джейс оставил вилицата си.

— Защо точно Питърсбърг е толкова важен за Грант и за Съюза? Обяснете ми, ако обичате, нали ме пращат именно там.

Тъй като Лорънс беше от Питърсбърг, мъжете предоставиха отговора на него.

— Защото градът ни е не само на пътя към столицата, но е и един от най-важните промишлени центрове. Там имаме двадесет тютюневи фабрики, а предачниците, включително и моята, произвеждат платове за палатки и спални чували за войниците. Произвеждаме още куршуми, гранати и други военни средства, поправяме оръдия. Строим мостове, сглобяваме коли и железопътни вагони, някои от тях за линията Уедън, където работи Орвил. Най-важен обаче е железопътният възел: в обсадения град се събират пет различни линии. Грант завзе две от тях, повреди сериозно Уедън, но нашите я поправиха и отново я пуснаха благодарение на Орвил и работниците му, повечето от които са негри. Ако загубим някоя от трите работещи линии, ще изпаднем в много тежко положение. За съжаление Грант също е наясно с това и атакува непрекъснато.

— Той се е окопал на десетина мили от Питърсбърг в Сити Пойнт — продължи Карл — и контролира железницата и устието на река Джеймс. Колко жалко, че не може да се намери някой дързък бунтовник, който да застреля това копеле, а веднага след него и Бътлър. Ако Джо Джонстън спре да отстъпва и се хвърли с всичките си сили срещу Шърман и ако старият Джуб Иърли победи Шеридън, тази проклета война ще свърши. Едно е сигурно: докато Лий е жив, янките

няма да завземат Вирджиния и да я превърнат в пустиня, както постъпиха с моята Мисисипи и прекрасния Виксбърг.

— Добре, че не могат да припарят към Ричмънд. Градът е заобиколен с укрепления и два реда окопи. Същото важи и за Джорджия — Шърман никога няма да я „разплач“е, както заплашваше — отбеляза майор Стивънс.

— Знаете ли, че Шърман одобрява робството и мрази политиците? — попита с ехидна усмивка Франк. — Някои казват, че мрази целия свят, с изключение на себе си, естествено. И на славата. Понякога става толкова див, че му отнемат командването и вестниците на Севера пишат, че се е побъркал напълно. Отказал да приема негри в армията си и се е заклел да арестува всички офицери, посмели да престъпят заповедта му. Сърцето му е по-черно от кожата на най-черния негър. Единственият му приятел е Шеридън — може би защото двамата много си приличат.

— Добре е, че Лий заповядда на стария Джуб да прогони тази паплач от долината и да потегли на Север — въздъхна Дейвид. — Радвам се, че Джуб и неговите момчета имат възможност да разрушават пътищата и жп линиите на янките и да нападат градовете им. Крайно време беше северняците да получат една добра доза от същото горчиво лекарство, което ни принуждават да гълтаме вече толкова месеци. Дано Джуб успее да сплаши янките с безстрашните си набези и да върне част от военната им сила у дома.

Мъжете закимаха в знак на съгласие и Лора се възползва от кратката пауза, за да каже:

— Ако сте привършили с вечерята, джентълмени, можете да се оттеглите в салона, където ви очакват бренди и пури. Бел и Клео ще ви донесат всичко, от което се нуждаете.

Лора се зарадва много, когато Джейс се отдели от другите, за да й каже колко му е харесала вечерята и че хотел „Южен рай“ е чудесно местенце за почивка на един уморен войник. Когато се запъти към салона, Лора изгледа неодобрително роклята си и внезапно си пожела да беше облякла нещо по-представително от незабележимата кафява пола и скромното жакетче. Можеше само да се надява, че нежната дантела с цвят на слонова кост подчертаваше примамливо светлата ѝ кожа и големите зелени очи. Ако поне беше пуснala косата си, вместо да я вдигне в строг кок на тила... но след пристигането на Джейс не ѝ

остана време да се прибере в къщата си, за да се преоблече и да си направи нова прическа, пък и необичайното ѝ поведение щеше да привлече вниманието на любопитните.

Лора повика Лили и мисис Бартън и трите заедно разчистиха трапезарията. После Лили и Лора вечеряха в кухнята, докато готвачката приготвяше продуктите за следващия ден. Когато мисис Бартън излезе, за да отнесе остатъците от храната на Алвъс Лонг за семейството му и да затвори кокошките, двете млади жени можаха да поговорят необезпокоявани.

— Лейтенант Сторм е невероятно красив — прошепна заговорнически Лили.

Лора я погледна строго.

— Не забравяй, че трябва да сме нащрек с чужденците, скъпа приятелко. Той е офицер от армията на бунтовниците и изглежда умен мъж. Неискаме да разкрие тайните ни, нали?

— Аха... значи не искаш никоя от нас да го позабавлява горе? — попита шеговито Лили. — След като го огледах по-добре, разбрах защо толкова държеше да седне на твоята маса.

— Дръж се прилично, Лили. Трябва да го държа под око. Може би някой е заподозрял какво се върши тук и е изпратил човек да ни наблюдава и да се ослушва.

— Знам. Ако почтените граждани на Ричмънд узнаят какво предлагаме в трите стаи на първия етаж, доброто ни име ще отиде по дяволите. Затова е по-добре да се задоволим с постоянните клиенти.

— Точно така. Имам достъп до някои обществени кръгове, но ако се разчуе какво се върши в хотела ми, всички врати ще хлопнат под носа ми. А аз трябва да запазя контактите си, на всяка цена. Семейството ми е на страната на Съюза и не мога да допусна някой да разкрие истинското ми име. Ако разберат, че съм дъщеря на полковник Хауърд Адамс, сигурно ще ме затворят, а може и да ме обесят. Затова предпочитам да виждам в салона си само хора, които познавам или които са ми били препоръчани от добри познати.

— Нашият хотел нямаше да бъде толкова уважаван, ако беше позволила на мен и на момичетата да се качват горе с външни хора, които си плащат — потвърди Лили. — Но да се върнем на новия ни гост. Харесва ли ти като мъж? Дали пък не е женен, или може би има годеница, която го очаква някъде далече?

— Казах ти всичко, което знам за него — отговори с внезапно раздразнение Лора.

— Не ти вярвам — засмя се Лили. — Нали видях как го гледаше по време на вечерята. Сигурна съм, че ти харесва.

Лора се укори, че се е издала толкова глупаво пред Джейс и гостите си, и реши за в бъдеще да бъде много по-предпазлива.

— Признавам, че изглежда добре и има чар — отговори с подчертано равнодушие тя, — но би било глупаво да се интересувам от чужд човек, който ще остане тук само няколко дни.

— Въпреки това се чувстваш привлечена от него, нали?

Лора смръщи чело, но преди да е успяла да отговори, в кухнята се върна мисис Бартън.

— Побързай с вечерята, Лили, за да дадем възможност на Берта да разчисти — настоя укорно тя. — Пък и трябва да помогнем на Бел и Клео.

— Да, сигурна съм, че ще имат нужда от нашата помощ.

Лора разбра какво имаше предвид приятелката й, но се направи, че не забелязва развеселената й усмивка.

След малко тя влезе в салона и видя, че Джейс е седнал при най-разговорливите гости. Това я учуди, защото бе останала с впечатлението, че новият й клиент не обичаше празните приказки. Направи й впечатление колко тих, учив и внимателен беше той. Очевидно беше получил добро възпитание и произхождаше от заможно семейство. За да научи повече за него, тя седна пред пианото и засвири тиха мелодия.

— Те страдат жестоко от липсата на памук и тютюн, а сега трябва да се лишат и от захарта и ориза — обясняваше тъкмо Карл. — Джеферсън спря доставките за Англия с надеждата да получи подкрепа. Когато планът му се провали, прояви достатъчно разум, за да изгони Моор от страната.

— Нямаме нужда от Великобритания и дипломатите й — подкрепи го Франк. В гласа му имаше презрение. — Ние търгуваме с Австрия, Белгия, Франция, Бразилия и Западна Индия и всички тези страни имат консулства в града ни. Ако Англия предпочита да купува пшеница и промишлени стоки от Севера, вместо нашия памук и тютюн, глупавите англичани ще се разхождат по улиците без дрехи и няма да пушат, това е.

— Янките не биваше да се намесват в нашите дела и да съдят нашия стил на живот — продължи възбудено Карл. — Достатъчно дълго ни гледаха с пренебрежение и трябаше да брамим интересите си. Стояхме и гледахме като безпомощни деца, когато саботираха икономиката ни. Кой знае дали именно северняците не организираха някои — или дори всички — въстания на черните! Знаем, че конгресмени от Севера прибягваха до всевъзможни трикове, за да предотвратят въвеждането на робовладелството в Западните територии. Първо се опитаха да ни изолират, а после да ни задушат бавно и мъчително. Спомнете си плана Анаконда, който имаше за цел да унищожи корабоплаването ни! Северняците нямат право на южните води. Сигурно са побеснели от гняв, че нашите капитани минават през блокадата — да не говорим за тежките загуби, които пиратските ни кораби нанасят на търговската им флота, или за славните победи на военните ни фрегати. Да, приятели, сега ние определяме съдбата си сами, никога вече няма да превирем гръб пред заплахите на янките и да понасяме наглостта им.

— Прав си — кимна замислено Франк. — Ние не сме глупаци и ленивци, както мислят янките, макар че не тичаме като бесни кучета, които хапят опашките си, и не говорим по-бързо от свиренето на куршумите. Кълхун от Южна Каролина ни посочи пътя, който трябва да следваме, като ни припомни какво бе казано за свободата, независимостта и суверенитета на отделните щати. Ние имахме пълното право да се отделим от този лицемерен Съюз. Затова и Монтгомъри се гордее, че стана първата столица на Конфедерацията. Там делегатите скрепиха обединението с подписите си и Джеферсън пое президентския пост.

— Да вдигнем тост за нашата сестра Алабама — предложи въодушевено Дейвид.

Чашите звъннаха и четиридесетият мъже си кимнаха тържествено. Лора се разтревожи не толкова от веселия тост, колкото от отказа им да разберат, че Конфедерацията е осъдена на гибел. Тя беше убедена, че не след дълго гордата Алабама ще бъде стъпкана под ботушите на завоевателите. Можеше само да се надява, че победителите ще бъдат милостиви към победените. Острият глас на Карл я изтръгна от нерадостните размишления. Ожесточеният мъж беше започнал да обяснява решаващата разлика между двата фронта.

— Ако робите ни знаеха, че се отнасяме към тях по-добре, отколкото на Север се отнасят към освободените негри, щяха да се молят да ги оставим при нас и да ни помогат да изгоним янките оттатък линията Мейсън-Диксън. На север негрите са само нещастни бедняци и всички ги мразят. У нас е друго. Нито аз, нито познатите ми купуваме роби с белези от камшик. Не си спомням някога да съм ударил негър. Глупаво е да повреждаш ценната си собственост, нали, пък и с това само ги предизвикваш да бягат. Много по-умно е да пазим семействата, да ги храним и обличаме, да ги лекуваме, да им дадем почивни дни и чисти жилища. В моята плантация старите негри се грижеха за децата, докато майките и бандите им работеха из полето. И аз, и децата ми сме отгледани от черни бавачки. Никой от нас не би се отнесъл зле с жената, която се е грижила за него като родна майка. Линкълн даде равноправие на черните в Северните щати, но не може да освободи нашите роби. Нито той, нито конгресът имат право да го сторят.

— Щом янките са противници на робството, защо през 1849 година избраха за президент Закари Тайлър, който беше робовладелец? — подкрепи го разгорещено Франк. — Преди избирането на Линкълн роби имаше дори в Мериленд и Делауер. Янките дадоха свобода на разни фанатици да насищват народа срещу нас и така се забъркаха в тази нещастна война.

Дейвид кимна замислено.

— Само янките са виновни за целия този хаос, но въпросът не е единствено в робовладелството. Индустрисалците крещят дори повисоко отabolиционистите. Те са отговорни за високите мита на вносните стоки, защото искат да попречат на чуждите производители да ни продават по-евтино от тях. И тактиката им успя, защото ние внасяме буквално всичко, от което се нуждаем — дори дрехи и платове, макар да произвеждаме огромни количества памук. Знам, че се стараем да излезем от тази дупка, макар че сами си я изкопахме, но за това се изискват много време и пари. А в момента никой не желае да ни заеме пари, за да се освободим от зависимостта си. После идват северняците и разрушават пътищата, по които ги снабдяваме със сировини!

— Те не ни оставиха друг избор, освен да се отделим и да воюваме за правата си — подкрепи го Франк. — Но с това навредиха и

на себе си. Ние им трябвахме, за да представят Съюза пред света като могъща, свободна и богата държава. Трябват им нашата захар, ориз, индиго, тютюн, плодовете и зеленчуците, които произвеждаме. Те не могат да се изхранват сами, защото ние имаме по-добри почви и благоприятен климат. Обзалагам се, че вече са престанали да се хвалят с фабриките и заводите, които не произвеждат нищо друго, освен оръжия и муниции. Обзалагам се, че вече много от тях се обвиняват защо не са работили с нас, а против нас.

— Що се отнася до производството на оръжия и муниции, превъзходството им е неоспоримо — отбеляза спокойно Джейс.

— Не е точно така — възрази Франк. — Още ли не сте видели бронирани железнозътни вагони, снабдени с по няколко леки оръдия от двете страни? Произведоха ги по идея на генерал Лий в железните заводи на Тредигър. Обзалагам се, че държат янките на почетно разстояние от вагоните на Орвил. Вчера бях при Тредигър, единствената леярна, която е в състояние да произвежда големи полеви оръдия. Имаме още заводите Белона, Бауър и Талбът, които произвеждат оръжия, а мунициите идват от Браун Айлънд. И това е само в Ричмънд. Има много други градове, където оръжейното производство върви с пълна сила и нашите войници ще имат достатъчно оръжия, за да бият врага. Един приятел от военното министерство ми каза, че вече имаме достатъчно големи и средни оръдия. И достатъчно сини униформи, по които да стреляме.

Майор Стивънс, който се бе присъединил към групата след партия карти, се обръна предупредително към политика от Алабама:

— Не е много редно да говорите открито за тези неща, сър. Навсякъде дебнат шпиони.

— И тук ли са проникнали? — изсмя се подигравателно Франк.

— Има и по-безопасни теми за разговор — отговори спокойно младият офицер.

— Не се бойте, майоре — ако открия някой шпионин, ще го арестуваме и ще го пратим при другите в Касъл Тъндър.

Стивънс смириращи чело.

— Не се шегувайте с тези неща, сър. Никой няма право да рискува дори един човешки живот.

— Успокойте се майоре, ще си мълча. Хайде да сменим темата, приятели.

— Благодаря ви, Франк — отвърна сериозно офицерът.

Лора трепереше с цялото си тяло, макар че пръстите ѝ продължаваха да се движат механично по клавишите. Знаеше, че в Касъл Тъндър са затворени шпиони, дезертьори и престъпници, че в затвора Либи — само на петнадесет къщи от хотела ѝ — държат пленените офицери от Съюза, а изобличените врагове на Конфедерацията се изпращат на острова Бел Айънд на река Джеймс. Тя не познаваше другите шпиони в града, нито пък ѝ изпращаха свръзки, за да не я излагат на излишен риск. Съзнаваше, че един ден можеха да я разкрият и тогава щеше да сподели участта на нещастниците в затворите и лагерите. Беше слушала за жените, които работеха в полза на Съюза, и знаеше, че никоя от тях не е толкова смела и ексцентрична като квакерката Елизабет Ван Лю, известна като „лудата Бет“.

Към десет часа вечерта Лора затвори капака на пианото и пожела лека нощ на гостите си. Много ѝ се искаше да остане още малко, защото разговорът беше интересен и съдържаше ценни сведения, но беше уморена до смърт. Предната вечер си бе легнала твърде късно, а утре пак щеше да стане в зори. Лили вече се беше оттеглила в стаята си. Както обикновено, Бел и Клео щяха да останат с гостите и към дванадесет да заключат входната врата. Двете момичета имаха разрешение да стават по-късно сутрин и обикновено започваха работа едва към десет. Лора се запъти към вратата, но Джейс скочи и я настигна.

— Вие свирихте прекрасно, мис Карлайл. Отдавна не бях слушал толкова нежни мелодии.

Лора се вгледа в дълбоките сини очи на мъжа до себе си и за миг се опияни от мекия му глас.

— Благодаря ви, лейтенант Сторм, но тази вечер май не успях да успокоя гостите си — отговори тихо тя и продължи с надеждата да узнае нещо повече за личния живот на този интересен мъж: — Ако желаете да напишете писмо на родителите или съпругата си, ще намерите хартия, пера и мастило на receptionата. Пощата се намира на улица „Майн“, в партера на хотел „Снотсууд“.

— Много ви благодаря, мис Карлайл, но родителите ми починаха преди години, освен това нямам нито съпруга, нито любима, която да ме чака. — Той се покашля смутено и продължи: — Искам да ви помоля нещо, мис. Бихте ли желали да ми покажете града утре... ако няма да ви доскучае и можете да ми отделите време?

Да прекарам деня с него — каква чудесна идея! — помисли си зарадвано Лора и отново усети някакво сладко вълнение. Дали да се поддаде на изкушението? Как да постъпи? Беше твърде рисковано да се сприятели с един толкова красив бунтовник...

3

Лора прогони решително угризенията на съвестта, внушавайки си, че по този начин ще успее да изтръгне от лейтенанта някоя полезна информация.

— За съжаление утре не мога, лейтенант, но в неделя след църква ще имам време за вас. Докога ще останете в Ричмънд?

— Вероятно пет или шест дни. Мисля, че идеята ви за неделя е чудесна. Вероятно звучи egoистично, но след три години на бойното поле искам да поживея малко като нормален човек и да погледам хубави неща, преди отново да се хвърля в ада на войната.

Той ѝ се усмихна и Лора поруменя от вълнение.

— Разбирам ви и не ви смяtam за egoист. На ваше място и аз бих се чувствала така. Войната е нещо страшно и се надявам да свърши скоро. — Тя видя как усмивката му угасна и в очите му пламна омраза.

— И аз мисля така, мис Карлайл, но краят на войната още не се вижда. Боя се, че този ужасен сблъсък ще трае още дълго и жертвите ще бъдат безброй. Ако имаме късмет и ако бог е милостив, двете страни скоро ще заговорят за мир.

Лора кимна замислено.

— Би било прекрасно да имаме мир. Отдавна го чакаме. Ако желаете, можете да дойдете с мен на църква, а после ще ви разведа из околностите — предложи внезапно тя и усмивката отново изгря на лицето му.

— Чудесно предложение. Душата ми има нужда от малко духовна подкрепа — отвърна шаговито той. — В лагера нямахме свещеник.

Лора си представяше много добре какъв е бил досегашният му живот. Ден след ден този мъж е бил принуден да се справя със ситуации, в които ставаше въпрос за живота и смъртта, трябвало е да убива непознати — а понякога дори и мъже, които е познавал, — да живее сред бруталности и жестокост.

Всичко това правеше мъжете твърди и непоколебими, но тя се надяваше, че баща ѝ, братята ѝ и Джейс Сторм няма да се променят.

— Всички хора се нуждаят от утехата на религията в трудни времена — заключи тихо тя и му пожела лека нощ.

— Ще се видим на закуска, а после аз ще изляза да поразгледам града сам. Още веднъж ви благодаря за прекрасната вечер. Чудесно е, че приехте поканата ми.

Лора му се усмихна и отново се учуди на магията, която упражняваха върху нея дълбоките му сини очи. Много ѝ се искаше двамата да се настанят удобно в някое ъгълче и да си говорят с часове. Не, това би било глупаво и рисковано.

— Няма защо да ми благодарите. Ще се видим на закуска.

— Лека нощ, мис Карлайл.

Лора затвори вратата към коридора и я заключи. Заключи и вратата към кухнята. За момент се облегна на рамката и затвори очи, замислена за Джейс и внезапния си интерес към него. Не можеше да прецени дали е взела правилното решение. До пристигането му тя се беше старала да гони от съзнанието си представите за възможните жертви на шпионската си дейност, а сега лицето на този непознат до днес войник не искаше да се изличи от паметта ѝ. Не, тя беше длъжна да продължи тайната си дейност, иначе тази трагична, разрушителна война щеше да продължи до безкрай. Трябваше да бъде силна и смела и да не се колебае в лоялността си към Съюза.

Тя се обърна към прозореца на трапезарията, за да види дали Джейс гледа към къщата ѝ, но спря насред движението и стисна зъби, за да устои на изкушението. Ако го видеше на прозореца, нямаше да затвори очи цяла нощ.

Малко преди обед в събота Лора се промъкна безшумно в стая 11, докато Лили занимаваше майор Стивънс в личната си стая в другия край на коридора. Сърцето ѝ биеше като безумно, дъхът ѝ идваше на тласъци. Офицерът заминаваше утре сутринта и тя трябваше да провери какво има в кожената чанта, която той винаги носеше със себе си при посещенията си във военното министерство. Когато беше в хотела, чантата беше скрита върху шкафа. Лора знаеше някои неща за майора. Няколко пъти го беше подслушвала през дупката в стая С и го беше проследила на сигурно разстояние. Знаеше, че Лили ще го забавлява поне един час. Бел и Клео простираха прането в двора,

мисис Бартън работеше в кухнята, Алвъс беше зает в обора. Всички гости, включително Джейс, бяха излезли. Въпреки това Лора бързаше, защото можеше да пристигне нов гост или някой да я потърси.

Младата жена се качи на един стол, за да стигне до чантата. После я отнесе до леглото и изпразни съдържанието й. Прегледа набързо документите и картите, като си записваше по-важните неща. Зарадва се, че информацията не беше кодирана и тя лесно можеше да прецени кои сведения са достатъчно важни, за да бъдат предадени на генерал Грант, тъй като нямаше време да копира всичко. Работеше с трескава бързина, като от време на време спираше и се ослушваше за чужди стъпки.

След време чу леко почукване по стената и се стресна. Лили ѝ даваше знак, че майор Стивънс се кани да си тръгва. Лора погледна часовника на камината и се учуди колко много време беше минало от идването ѝ. Прибра документите в чантата, остави я на мястото, където я бе намерила, и приглади завивката на леглото. Постави стола на мястото му, потътри крака по мекия килим, за да заличи следите от краката на стола, скри преписите под полата си и огледа изпитателно стаята. После се измъкна безшумно в коридора и затвори вратата с ключа си.

Беше вече на стълбата, когато Лили отвори вратата на стаята си и нежно се сбогува с майор Стивънс. За малко да ме видят, каза си облекчено Лора и си обеща следващия път да бъде по- внимателна. Слезе долу, но в салона нямаше никого и тя реши да се приbere в къщата си, за да скрие преписите. Трябваше да ги зашифрова и следващия четвъртък да ги отнесе на Бен Симънс. Генерал Грант щеше да се зарадва на ценните сведения, но Лора не изпитваше радост от мисълта, че отново е доказала шпионските си умения, защото работата ѝ можеше да изложи Джейс Сторм на опасност.

Тя отнесе документите в спалнята си и ги скри в камината. Много ѝ се искаше да ги унищожи, особено онези, в които се говореше за планираните подкрепления за Питърсбърг, където щеше да замине Джейс. След малко разтърси глава и си заповяда да запази спокойствие. Тук не ставаше въпрос за един човешки живот, а за много невинни хора. Само Питърсбърг да не беше толкова важен за Севера!

Тя нямаше възможност да предупреди Джейс. Не можеше да мине от другата страна на барикадата заради един непознат, който

беше пристигнал в хотела ѝ едва вчера, нищо, че тя имаше чувството, че го познава от цяла вечност. Тя затвори неволно очи и отново видя лицето му: енергичната брадичка, красиво оформената уста, белите зъби, невероятните сини очи... Той беше едър мъж, сигурно над един и осемдесет и пет, с широки рамене, стегнат корем и дълги крака. Гласът му беше мек и дълбок, беше толкова учтив, отзивчив и очарователен, че Лора беше сигурна, че е получил отлично възпитание. Вероятно беше на двадесет и девет или тридесет години...

Макар да се чувстваше привлечена от него, чувствата не биваше да ръководят постъпките ѝ. Ако не се лъжеше, Джейс можеше да предложи на една жена много повече от добър външен вид, мъжественост и чар. За момент тя си позволи да си представи как ръцете му милват бузите ѝ, обхващат лицето ѝ или...

Появата на Лили прекъсна опияняващите мисли.

— Как мина? — попита разсеяно Лора.

— Чудесно — засмя се Лили. — Казах му, че е по-добре да отидем в моята стая, за да не ни смущават. Намекнах му, че държа на него много повече, отколкото на всички останали, че искам да го възнаградя за усилията му да сложи край на тази жестока война. Той поглъщаше всяка дума.

Лора знаеше колко убедителна може да бъде Лили и как умееше да завоюва доверието на мъжете. Почти всички, които я бяха посещавали, искаха да я видят отново, повечето ѝ даваха малки подаръци или бакшиши, преди да си заминат.

— Не му ли се стори подозрително, че отиваш до шкафа и чукаш на стената?

Лили избухна в смях.

— О, не! Престорих се, че се бълсках в стената, докато търсех халата си. Освен това бедният младеж беше изпаднал в еуфория и не забелязваше нищо около себе си... Трябва да призная, че майорът е чудесен мъж, много мил и знае как да се държи в леглото.

— Значи срещата с него не беше само работа за теб? Харесваш ли го? — попита Лора, учудена от усмивката и замечтаните очи на приятелката си.

Лили вдигна рамене.

— Харесвам го, но той е от вражеската армия, а аз отдавна съм загубила доверието си в сивите униформи. Когато ме помоли да ми

пише, аз му разреших, но не вярвам, че ще го стори. А ти? — попита рязко тя. — Откри ли нещо интересно?

Лора разбра, че Лили смени темата, защото не можеше да признае, че харесва младия офицер и се страхува да не отдаде сърцето си на мъж, който можеше да я изостави и дори да я предаде — особено ако узнаеше, че бяха прочели документите в чантата му.

— Бях толкова задълбочена в четенето, че едва успях да избягам от стаята, след като ми даде знак — обясни Лора. — Добре, че се уговорихме да ме предупредиш и че го задържа още малко.

Двете седнаха на леглото на Лора и тя продължи:

— Документите съдържаха информация за отбраната на Атланта. Вече знаем, че Браг е на път към града, но сега можем да бъдем сигурни, че само след една седмица Джонстън ще бъде заменен от Худ. Намерих нещо и за плановете на Худ срещу Шърман. Разбрах, че той няма намерение да отстъпва, както правеше Джонстън. Очевидно майор Стивънс е обсъждал тези планове в министерството на войната, защото в чантата му намерих подробна карта на железопътните линии и гарите в Джорджия, както и списък на арсеналите и фабриките за муниции.

Лили се поколеба и отговори тихо:

— Е, поне имаш достатъчно време да предупредиш Бен и Грант, без да рискуваш среща, която не е била уговорена предварително. Ако се опиташ да прекосиш двете линии на фронта, могат да те застрелят или да те пленят. Освен това наблизо е армията на Бътлър, а той е един от най-лошите, нали знаеш?

— Права си. Вестниците пишат ужасни неща за него. Отвратително е, че той — един високопоставен офицер — е заповядал на хората си да се отнасят към всички жени в Ню Орлиънс, посмели да отблъснат войниците му, като към обикновени проститутки. Според него жените, които обиждат войниците му с думи, жестове и движения и им показват презрението си, вършат престъпление и трябва да бъдат наказани. Това е позорно дело за един джентълмен и пълководец, да не говорим, че армията му е разграбила имуществото на гражданите и най-вече среброто им. Трябаше да му отнемат командването, а президентът Линкълн да го накаже публично! Едно е ясно, Лили: аз никога няма да предам послание, което би било в помощ на това

чудовище. Много се надявам никога да не го срещна, защото не бих могла да гарантирам за постъпките си.

Лора пое дълбоко дъх, за да се успокои, и се върна на темата:

— До деветнадесети има още десет дни. Ще се срещна е Бен в четвъртък, както обикновено.

— Мисля, че така е най-добре — съгласи се облекчено Лили. — Бел и Клео са свършили с прането и сега разчистват долния етаж. Онзи бъбрив политик от Алабама дойде за обед. Майор Стивънс хапна малко и побърза да излезе. Останалите са в града, включително и нашият красив новодошъл. Мисля, че е време и ние да хапнем нещо, преди да отидем в лазарета. Берта ни е приготвила кошница с плодове, хляб и консерви. Бел и Клео знаят, че докато ни няма, трябва да вършат цялата работа. Надявам се твоят Джейс да не се върне в хотела по време на отсъствието ни, защото някое от момичетата може да го отведе в стаята си.

— Не говори глупости, Лили. Той не е моят Джейс.

— Но ти се иска да стане, нали?

Лора се изчерви.

— Как да ти отговоря, като почти не го познавам?

Лили избухна в смях.

— Тогава ще те попитам отново в неделя вечерта, след като прекараш деня с него.

Лора сервира на петимата мъже печена царевица, зелен фасул с шунка, доматена салата, хляб и за десерт ориз с мляко и стафиди. Карл не дойде за вечеря и в трапезарията беше по-тихо от обикновено. Всички гости на хотела седяха на масата на Лили. Лора знаеше, че червенокосата Клео и тъмнокосата Бел имат уговорки с двама от гостите и вероятно Джейс щеше да го забележи. Можеше само да се надява, че той няма да се възползва от тази възможност или да приеме, че собственичката на хотела също „забавлява“ гостите си.

Тя погледна скритом към него и видя, че е зает с вечерята си и внимателно слуша разговора между сътрапезниците си. Ризата, която носеше към униформения панталон и черните ботуши, подчертаваше бездълната синева на очите му и бронзовия цвят на лицето. Лора, която се върна в хотела точно преди вечеря, не беше намерила време да поговори с него. Искаше ѝ се да узнае къде е бил днес, какво е правил, кога се е върнал. Не можеше да попита Бел или Клео, защото не

искаше да издаде личния си интерес към него. Харесваше двете жени, назначени от Клариса още преди години, и им се доверяваше, но не беше толкова близка с тях, колкото с Лили Харт, макар че и двете бяха почти на нейната възраст.

Гостите разговаряха за отпътуващите — на сутринта щяха да тръгнат майор Стивънс и Лорънс, а в понеделник щяха да си заминат Дейвид и Орвил. След това разговорът както обикновено се насочи към политиката, Франк, политикът от Алабама, обясняваше нещо и Лора напрегна слух, за да разбере за какво става дума.

— Чух, че янките са много уплашени от стария Джуб. Казаха ми, че треперели от страх, щом чуели името му, даже далече на север в Балтимор, и бързали да строят укрепления около градовете си. Може би генерал Мийд ще бъде принуден да се оттегли от Питърсбърг и да им отиде на помощ. Обзалагам се, че точно така ще стане. Какво ще кажеш, Лорънс?

— Мийд вече няма работа при нас, защото войските ни получиха подкрепление. Точно днес получих поръчка за хиляди палатки и спални чували и трябва да я изпълня до осемнадесети този месец. Имам чувството, че скоро земята ни ще се напои с кръв... От друга страна пък, крайно време беше нашите най-после да преминат в настъпление!

— Сигурно заради това ме помолиха да изпратя на компанията Р&П пет празни вагона точно на осемнайсети — отбеляза Орвил.

— Никой ли не ви каза за какво са нужни?

— Нито думичка, Франк — засмя се Орвил. — Сигурно е тайна.

— Тогава е по-добре да не се занимаваме повече с тази тема, джентълмени — намеси се предупредително майор Стивънс. — Нали не искаме новината да стигне до ушите на неприятеля? — Мъжете кимнаха в знак на съгласие.

— Желае ли някой още кафе или десерт?

— Не, благодаря, мис Карлайл — отговори Джейс. — Вероятно и вие, и другите млади дами са уморени от този дълъг, напрегнат ден. Не е ли време да се оттеглим в салона, господа?

— Благодаря ви, лейтенант Сторм, много сте любезен — отговори Лора и сведе очи, за да не издаде чувствата си.

Мъжете излязоха от трапезарията и жените се заеха да разчистват.

Лора стоеше на терасата на първия етаж и наблюдаваше замислено залеза на слънцето над реката. Джейс излезе безшумно през вратата и пристъпи към нея.

— Прекрасна гледка. Много обичам този час на деня — проговори тихо той, без да я поглежда. От вчера не преставаше да се учудва на себе си. Тази жена го бе впечатлила дълбоко и макар да знаеше, че няма да остане дълго в Ричмънд, той изпитваше силно желание да я опознае по-отблизо. Имаше чувството, че го е омагьосала.

— Да. — Лора също не смееше да го погледне. Кой е той? — питаше се объркано тя. Какво искаше от нея? Защо дойде при нея на терасата, защо я помоли да му покаже града? Въпросът му прекъсна размишленията ѝ.

— Как беше в Ричмънд преди избухването на войната?

Лора направи опит да се усмихне.

— Беше тихо и спокойно, макар че идваха много чужденци. Днес по улиците вече не се разхождат добре облечени двойки. Понякога ми се струва, че покрай хотела минават само воиници, винаги бързаци нанякъде. Вместо тихите и изискани разговори се чуват само високи гласове, груби думи и конски тропот. Вместо усмивки виждам само загрижени лица, смръщени чела и гневни гримаси. Сякаш Югът е престанал да съществува. Мисля, че така е с всички градове, не само с нашия. Войната променя всичко...

— Ако съдя по онова, което преживях през последните три години, някои градове са се променили много повече от други... Откога управявате този хотел?

— Леля Клариса почина преди една година. Тя беше чудесна жена и много ми липсва.

Джейс се облегна на една колона.

— Имате ли семейство, мис Карлайл? Надявам се въпросът ми да не е твърде недискретен.

— Мама почина, когато бях само на една година, татко и братята ми воюват и... не знам нищо за тях. — Тя не искаше да лъже Джейс, затова направи тъжно лице, което намекваше, че вероятно всички са мъртви. — А вашето семейство, лейтенант Сторм?

— Съжалявам, че сте загубили близките си. Сигурно е много трудно за една млада дама да живее без мъжка защита в тези трудни

времена.

— Това е вярно, лейтенанте, но за щастие имам добри приятели, сигурен дом в сигурен град и възможност да печеля прехраната си. Има много жени в далечни плантации, ферми или завладени от неприятеля градове, които са в много по-тежко положение от моето. Сигурно е много страшно да се живее в места, където се води война.

— За съжаление сте права. Това е една от причините, поради които се старая с всички сили да помогам да бъде сложен край на тази трагедия. Искам страната ни отново да намери мир и спокойствие.

— Всички сме ви благодарни за тези усилия, лейтенанте.

— Нали няма да ми се разърдите, ако ви помоля да ме наричате Джейс? Поне когато сме сами — допълни с мека усмивка той. — „Лейтенант Сторм“ ми напомня за войната, а аз искам да я забравя, поне за няколко дни. Вече видях предостатъчно смърт и страдания.

Лора кимна.

— Вие също можете да ме наричате Лора... Джейс. Но само когато сме сами, моля ви!

— Лора... Красиво име за красива жена, ако ми позволите тази забележка.

— Благодаря ви. Ще ми разкажете ли нещо за семейството си?

Джейс отмести поглед към улицата.

— Снощи споменах, че произхождам от Мисури. За съжаление от семейството ми не остана никой.

Очевидно той не искаше да говори по темата, затова Лора се опита да узнае още нещо по друг начин.

— В Мисури и Арканзас се водиха страшни боеве. Или поне така пишат вестниците.

Джейс опря ръце на перилата и се обърна към нея. Очите му не можеха да се откъснат от стройната ѝ фигура. Интересът му се увеличаваше с всяка минута. Очите ѝ му напомняха за сочна пролетна трева след благотворен дъжд. Представяше си колко гладка и топла е кожата ѝ и много му се искаше да я помилва, за да се увери. Вече беше забелязал, че Лора е добре образована, интелигентна и очевидно произхожда от заможно семейство. Много му се искаше да разбере нещо повече за близките ѝ. По ръцете ѝ личеше, че работи наравно със служителите си, и това му харесваше. Тази жена изльчваше вътрешна сила и в същото време беше олицетворение на съвършената

женственост. Макар да се държеше любезно и отзивчиво, понякога му се струваше напрегната и нервна, сякаш се чувствуваше привлечена към него, също както и той от нея, но се боеше от това...

— Когато човек е постоянно на бойното поле, не научава много за хода на войната — отговори той, когато забеляза очакването, изписано на лицето й. — Вероятно войниците не бива да бъдат обезпокоявани. Дори моментното невнимание може да струва живота на много хора. Помните ли какво сте чели за сраженията в Мисури? Имам много приятели там, ако отдавна не са избягали или не са ги убили.

Лора беше трогната от сериозното му лице и тона на гласа му. Това потвърждаваше мнението й, че имаше насреща си чувствителен и добър човек.

— След битката при Манасас — започна тя, внимавайки да не нарече мястото „Бул Рън“, както правеха северняците, — генерал Фриймънт застана начело на съюзните войски в Сейнт Луис. Вестниците пишат, че бунтовниците създават много ядове на янките. В Южните щати непрекъснато се водят тежки сражения и аз вече не помня имената на всички градове, където е имало победи или поражения. Общото ми впечатление е, че янките контролират областите около Мисисипи. Ако желаете да научите нещо повече, можете да отидете в архива, който се намира на Майн Стрийт. Така ще разберете какво се е случило в родината ви след заминаването ви.

— Вече бях там и четох вестници — отговори с усмивка Джейс.
— Това беше истински лукс.

— Обичате ли да четете?

— Използвам всяка свободна минута. А вие?

— Аз също обичам да чета, най-вече романи и поезия от английски и американски автори.

— Кои са любимите ви писатели? — продължи с въпросите той.

— Дикенс, сестрите Бронте, Хоторн, Уитман и Тенисън.

— Аз също обичам сестрите Бронте и Хоторн и много съжалявам, че ги загубихме. Знаете ли, че Хоторн почина през май?

— Да — кимна Лора. — Произведенията му наистина ще ми липсват.

Джейс помълча малко и смени темата.

— Къде бяхте днес, Лора? Когато се върнах в хотела, не ви видях никъде.

— Двете с Лили бяхме в болницата „Робъртсън“. Помагаме там всяка седмица.

— Обзалагам се, че ранените са прещастливи, когато виждат красивите ви лица.

Лора се усмихна поласкано.

— Дават ни малки подаръци, които са измайсторили сами, и ние ги подреждаме в шкафовете на салона. Чух, че мисис Дейвис, съпругата на президента, излага подаръците си по камините на Белия дом.

Джейс разбра, че Лора не посещава президентския дом.

— Сигурен съм, че Ричмънд има достатъчно болници, в които работят милосърдни ангели като вас и Лили — отбеляза с усмивка той.

— Вярно е, в града има много лазарети. Съдията Робъртсън превърна къщата си в болница и назначи за управителка Сали Томкинс. Доколкото разбрах, двамата плащат всичко от джоба си. Болницата е много добра и ранените правят всичко, за да ги изпратят там. Някои от най-видните дами на Ричмънд работят там всеки ден и ние с Лили помагаме само от време на време.

— Защо така? — попита Джейс и веднага си пожела да не си беше отварял устата.

— Защото другите болници имат много по-голяма нужда от нас, особено онези, в които чувствителните дами не смеят да влязат. Знаете ли колко припадъци имаше в началото на войната?

— Разбирам. Това ми напомня за лазарета, в който лежах след раняването си. Имах късмет, че раната не беше тежка и не се възпали. Освен това попаднах на много добър и търпелив лекар, който реши, че не е нужно да ампутира ръката ми, а ми даде шанс да се излекувам. Повечето лекари са твърде бързи с ножа, а други не са достатъчно квалифициирани, за да оперират.

— Прав сте — въздъхна Лора и се запита защо Джейс е офицер от армията на бунтовниците и как мъж като него се бие за едно непочтено дело. Какъв човек се криеше зад красивата фасада? — Скоро ще се стъмни — продължи тихо тя. — Трябва да помогна на момичетата да сервират. Много се радвам, че можах да си поговоря с вас, Джейс.

— За мен беше истинско удоволствие, Лора. С нетърпение чакам да продължим разговора си утре.

Когато влязоха в коридора, Лора видя как Бел отива с един местен гост към стая А и побърза да отклони вниманието на Джейс.

— Забравих да ви питам за вероизповеданието ви. Аз посещавам баптистката църква на ъгъла на Дванадесета улица, където служи преподобният Дансинг Броуз. В Ричмънд има още много църкви и религиозни общности. Президентът Дейвис и генерал Лий, когато е в града, посещават епископалната църква „Сейнт Пол“ на Грейс Стрийт.

Тя спря изведнъж и се обърна към него и Джейс едва не я бълсна. Протегна ръце да я прегърне, но се овладя бързо и отговори с леко треперещ глас:

— Вашата църква е подходяща за мен, Лора. Къде ще се срещнем?

— Най-добре пред обора зад моята къща. Ще ви чакам в десет и петнадесет. Така ще имаме достатъчно време да отидем до църквата и да заемем местата си преди началото на службата. Обикновено отивам с каретата. Църквата е доста далече, а и лятото е горещо, за да ходя пеша.

— С удоволствие ще ви придружа, мис Карлайл — отговори с усмивка мъжът. — Заповядайте — продължи той и й отвори стъклена врата, за да мине първа.

— Благодаря ви, лейтенанте, много сте любезен — отговори учтиво Лора. Джейс спря на мястото, където се пресичаха двата коридора.

— Ще отида да взема нещо от стаята си и ще сляза за вечеря — каза той. Не искаше другите гости да ги видят заедно и да се запитат къде са били и какво са правили. Още първия ден беше разбрали какво се върши в стаи А, В и С, макар че мис Лора Карлайл полагаше големи усилия да го скрие от него. Трябваше да проучи още някои неща около този хотел, но имаше достатъчно време. Сега най-важното беше да опознае по-отблизо Лора и да спечели доверието ѝ.

4

Лора седеше на пода пред камината в спалнята си и шифроваше посланието до Бен и генерал Грант с кодирация ключ, който беше донесла от избата. Беше нервна и напрегната, защото знаеше какво щеше да стане, ако я откриха с този код в спалнята й. Днес бе решила да прикрие посланието си под формата на списък с покупки и заменяше първоначалните думи с други, по-безобидни. Резервните думи се запомняха лесно, пък и тя ги бе използвала твърде често в миналото. Всеки по-значителен град имаше свое име: „праскови“ означаваше Атланта, „платове“ беше Питърсбърг. „Памук“ беше думата за дивизии, броят на балите отговаряше на броя на дивизиите, а пакетите „тютюн“ означаваха пехотинци и съответните бригади, „захар“ беше артилерия, при което бъчви бяха тежките оръдия, а чували леките, „брашно“ беше думата за придвижването на войските, при което бъчвите даваха месеца, а чувалите деня на тръгването.

Лора работеше бързо и точно. Сведенията бяха много важни: две дивизии със седем бригади тежка и лека артилерия щяха да потеглят към Атланта на деветнадесети юли. В „списъка“ беше отбелязано, че две бали памук и седем пакета тютюн трябва да бъдат заменени за пет бъчви или петнадесет чувала захар, седем бъчви или деветнадесет чувала брашно, плюс всички праскови от далечния Юг, които могат да се намерят. Тя продължи с една дивизия и четири бригади тежка и лека артилерия, които по същото време щяха да тръгнат към Питърсбърг, като замени думата „праскови“ с „платове“. Когато свърши, тя скри шифъра в камината, за да го отнесе в избата утре рано сутринта. После прибра на сигурно място преписите от документите на майор Стивънс. Сега не можеше да ги изгори, защото димът от комина й в тази топла юлска вечер щеше да събуди подозрения. След това вдигна решетката на камината, провери дали не е разпръснала сажди по пода и остави списъка с „покупките“ на писалището си при другите документи на хотела. Ако в жилището й влезеше чужд човек, нямаше да открие нищо подозрително.

След като се изми и сплете косата си, тя облече нощницата си и си легна. Най-хубавият ѝ тоалет, подарък от Клариса, беше приготвен в дневната: пола с прасковен цвят, украсена със зелена дантела, и вталено смарагдовозелено жакетче с блуза в съвсем светъл прасковен цвят. Обувките от сърнешка кожа бяха боядисани в същия цвят, копринените чорапи бяха съвсем светли. Вече беше обмислила и прическата си: разделена на път по средата и събрана на кок на тила — с изключение на няколко къдрички, които щяха да се подават под зелената шапка... Ръкавици, чантичка и чадър за слънце допълваха неделната ѝ премяна.

Тя помисли за предстоящата среща с Бен в четвъртък и горещо се помоли посланието ѝ да не излага Джейс на опасност. Може би беше по-добре да не го допуска толкова близо до себе си... Но тя не беше готова да се откаже от познанството им. Оставаха им само няколко дни и тя нямаше да ги пожертва. Нима не заслужаваше малко щастие или поне развлечение? Той също — преди да отиде отново на бойното поле. Понякога ѝ се искаше да не се бяха срещнали...

Лора спусна резето на тежката врата към избата и предпазливо слезе по тясната стълба, осветена само от трепкащата светлина на фенера ѝ. Малките прозорци бяха закрити с черен плат, защото никой не биваше да вижда запасите, скрити в избата. Помещението беше просторно, с висок свод, обзаведено с дълги редици стелажи, където бяха наредени бутове шунка, огромни парчета пушена сланина и месо, връзки зеленчуци и кошници с плодове. Бъчвите бяха пълни с брашно, захар, ориз, мас и царевичен грис, смесен с дафинови листа, за да държат далече червеите и мишките. В малките бъчви имаше кисели краставички и сол. Ламаринените кутии съдържаха чай, кафе, пипер, морски плодове и стафиди, а памучните чувалчета бяха пълни с боб и ядки. Редиците буркани съдържаха плодови и зеленчукови консерви, мармелади, желета, мед и различни сиропи. Сандъчетата бяха за картофи, лук и сладки картофи, а сиренето се съхраняваше в затворени дървени кутии. В избата бяха прибрани и други важни неща, например платовете за нови кърпи, салфетки и спално бельо, както и няколко връзки свещи, защото запасите от газ привършваха.

Маслото, пресните плодове и зеленчуци, млякото и месото се купуваха от пазара и се съхраняваха в склада на хотела. Кокошките в

двора доставяха яйца и месо, а малката градина даваше домати, краставици и салати.

Лора пазеше хранителните си запаси като зеницата на окото си и това не беше от egoизъм. Тя се нуждаеше от тях, за да храни гостите си, за да не загуби работата си и да може да се издържа. Затова пестеше запасите си и се готвеше за времето, когато блокадата около града щеше да се затегне, когато минаващите войници щяха да унищожат реколтата, да разрушат железопътните линии и Ричмънд да остане без никаква храна.

Винаги когато в града пристигаха нови товари зеленчуци и месо, тя купуваше големи количества и ги преработваше, за да увеличи запасите си. Само служителите ѝ бяха осведомени за струпаните в избата храни, но тя им се доверяваше напълно и знаеше, че няма да застрашат съществуването на хотела и собствената си работа. Ако някой случайно узнаеше какво има в избата, запасите ѝ щяха да бъдат конфискувани в полза на армията. Тя се огледа нервно и скри шифъра зад една от гредите при бутилките с вино, където пазеше снимката на Бен и торбичка със златни монети. Представи си какво я очакваше, ако я разкриеха, и отново се разтрепери. Най-лошите ѝ опасения можеха да се събудят всеки момент...

След като излезе от избата и заключи тежката дървена врата, Лора се огледа, но не видя никого от гостите си. За щастие в този ранен час всички спяха. Тя въздъхна облекчено и се върна в къщата си, за да почака, докато стане шест и половина, когато обикновено отиваше в кухнята да помага на готвачката.

На закуска Лора се сбогува с Лорънс и майор Стивънс и каза, че се надява скоро да ги види отново, независимо дали във военно време или след сключването на мира. Както постъпваше с всички военни, напускащи хотела ѝ, тя даде на младия офицер кошничка с храна за пътуването до Атланта. Малко по-късно видя как Лили го придружи до обора. Алвъс щеше да го закара на гарата. Лорънс щеше да се върне в Питърсърг с каретата на приятеля си.

Щом разчисти трапезарията и кухнята, Лора съобщи на мисис Бартън, че отива на църква и ще се върне едва за вечеря. Лили, която стоеше наблизо, я слушаше с дяволита усмивка.

Без да ѝ обръща внимание, Лора се прибра забързано в къщата си и се преоблече за църквата и за неделния си излет с Джейс Сторм.

Двамата се бяха видели за малко на закуска, в присъствието на другите гости, но не разговаряха помежду си, защото никой не биваше да узнае, че ще прекарат целия ден заедно. Когато часовникът на камината показва десет и петнадесет, Лора заключи входната врата и забърза към обора зад къщата.

Джейс, който изглеждаше чудесно в униформата си, разговаряше приятелски с Алвъс Лонг.

— Добро утро, Алвъс, лейтенант Сторм — поздрави сърдечно Лора. — Надявам се, че не ви накарах да чакате дълго.

— Разбира се, че не, мис Лора — отвърна Алвъс. — Тъкмо се върнах от гарата.

— Благодаря ви, Алвъс, не знам какво бих правила без вас. Заслужавате всеки долар, който ви плащам. След войната, ако всичко върви добре, ще удвоя заплатата ви.

Алвъс кимна ухилено и белите му зъби блеснаха.

— Ако желаете, ще тръгнем веднага, мадам.

— Лейтенант?

— Готов съм, мис Карлайл. Но дори да бяхте ни накарали да чакаме, убеден съм, че си е струвало, защото изглеждате прекрасно.

— Благодаря за комплиманта, сър — усмихна се Лора. — Да вървим!

Джейс ѝ подаде ръка и ѝ помогна да се качи в откритата карета. Лора се опря на пръстите му, той усети лекото им треперене и си пожела да е заради докосването му. След като я настани удобно, той седна до нея, Алвъс скочи на капрата и размаха камшика. Конете излязоха на улицата и Лора отвори чадърчето си, за да предпази светлата си, безупречна кожа от ярката слънчева светлина. Джейс гореше от желание да помилва светлите къдрици, които галеха раменете ѝ. Роклята, обувките и шапката изглеждаха почти нови в сравнение с останалите ѝ дрехи, които бяха избледнели от дълго носене. Цветовете, които беше избрала днес — живи зелени и прасковени тонове, — подхождаха на косата ѝ тена ѝ. Единственото ѝ украсение бяха перлени обици и Джейс неволно се запита дали тя има и други накити и дали ги е скрила добре, за да не ѝ ги откраднат или конфискуват.

Лора усети погледа му и поруменя. Очите му я галеха неясно и в същото време бяха като силна прегръдка. За да отклони мислите си от

забранената територия и да обуздае фантазията си, тя започна да показва на Джейс забележителностите, покрай които минаваха на път за църквата.

— Отляво е големият пазар. Ако искате да си купите нещо, преди да потеглите за Питърсбърг, по-добре е да отидете на Седемнадесета улица. Все още имаме отлични плодове и зеленчуци, въпреки блокадата, но цените са ужасни. Вдясно виждате два от театрите ни. Струва ми се, че не страдат много от войната, защото хората се нуждаят от малко развлечение в тези тежки дни.

Джейс се възползва от случая да я попита какви пиеци представят.

— Ще ми позволите ли да ви поканя на театър някоя от следващите вечери? — продължи учтиво той, преди да е чул отговора ѝ. — Знам, че действам бързо, но дните ми в Ричмънд са преброени. Не съм бил на театър от началото на войната.

Тази втора покана беше изненада за Лора. Може би той търсеше само приятна компания, за да преживее самотните си часове в чуждия град, но може би искаше и очакваше повече от нея. Е, това щеше да се разбере скоро.

— Знам, че утре вечер във вариетето дават комедия, но предполагам, че билетите са продадени.

— Ако ми обещаете да отидем на театър, аз ще намеря билети.

Лора се засмя и кимна.

— Добре. Мисля, че и аз имам нужда от малко развлечение, затова приемам поканата ви. Не ходя често на театър, защото... просто нямам време за тези неща.

Джейс беше сигурен, че тя искаше да каже нещо съвсем друго: защото, обикновено не излизам с гости или непознати, но бе променила намерението си в последния момент, за да не го обиди. Понечи да ѝ отговори, но тя посочи една внушителна сграда.

— Това е печатницата „Хойер и Лудвиг“, откъдето идват парите ни. Макар че долларът постоянно губи стойността си и не притежава покупателна сила, сградата се охранява много строго, защото се опасяват от саботаж на съюзни агенти.

— Това е умно, защото разрушаването ѝ би опростило икономиката ни.

— Вдясно виждате Деветдесета улица — толкова е широка, че в края ѝ се вижда Джеймс Ривър. Площадът се нарича „Капитол“. Мисля да го разгледаме след службата.

Каретата зави рязко в следващата улица и Лора полетя към Джейс, който побърза да я подкрепи. Пред църквата беше спряла дълга редица коли. Докато чакаха да слязат, тя продължи да говори, за да отклони вниманието си от моментната близост на телата им.

— В края на онази улица е служебната резиденция на президента.

Джейс огледа с интерес голямата къща.

— Посещавали ли сте дома му?

— Два пъти. През пролетта мисис Дейвис даде чай за дамите, които помагат в лазаретите, а преди това бях на вечеря с един от гостите на хотела.

Значи тя все пак излиза с гостите си, каза си Джейс.

— Запознахте ли се с президента Дейвис? — попита той, за да прикрие смешната ревност, която го измъчваше.

— Да, на вечерята, която споменах. Президентът е мил, интересен човек и носи на раменете си тежък товар. Стори ми се някак тъжен и очевидно през цялото време мислеше за нещо друго.

— Не бих искал да съм на негово място — промърмори Джейс.

— И аз също — съгласи се с въздишка Лора.

Когато слязоха от каретата и Алвъс потегли обратно към хотела, Лора спомена африканската баптистка църква, която посещаваха Алвъс и семейството му.

— Той ще дойде да ни вземе след края на службата и можем да го оставим там — обясни тя. — Разбира се, ако нямате нищо против да управлявате каретата сам.

— С най-голямо удоволствие, мис Карлайл — отвърна галантно Джейс и изведенъж попита рязко: — Алвъс ваш роб ли е?

Лора спря и го погледна втренчено.

— Разбира се, че не. Преди няколко години започнал да работи за леля Клариса, след като господарят му освободил всичките си роби. Там, където ви пращат, освободените работят рамо до рамо с белите и робите, за да произвеждат необходимото за войската.

Джейс се надяваше да еоловил в тона ѝ отвращение от робството.

— Аз не познавам роби. Мисури е свободен щат и семейството ми никога не е притежавало роби.

Лора прегълътна напиращия на устните ѝ въпрос: Защо тогава се биете на страната на Юга, макар че тя се води главно заради робството? Тя не посмя да покаже на бунтовническия офицер презрението си към робството, за да не му се стори нелоялна към Конфедерацията. Все още нямаше представа какво мисли той по тези въпроси.

— Познавам много роби, но моето семейство никога не е било робовладелско. Пристигнахме — завърши тя, като неволно понижи глас на минаване покрай групичките хора, застанали пред вратата на църквата.

Двамата влязоха в божия дом и намериха две места на един от задните редове. Когато свещеникът помоли присъстващите да станат и да отворят молитвениците си, Лора сподели своя с Джейс, опитвайки се да стои колкото се може по-далече от него, защото много мъже в църквата, най-вече редовните гости на хотела, непрекъснато поглеждаха към нея.

Реакцията ѝ не убягна от вниманието на Джейс и му показа, че Лора не ходи на църква, придружена от мъж. За изисканото общество на Юга това съвместно посещение на божествената служба беше същото като да представиш на родителите си своя избранник, човека, с когото си решил да свържеш живота си. Въпреки това Лора не се поколеба да го доведе в църквата...

Словото на пастора беше умно и прочувствено, но Лора така и не успя да се съсредоточи в думите му. Мислите ѝ постоянно се връщаха към мъжа, който седеше до нея. Тя го познаваше само от няколко дни, не знаеше почти нищо за него и въпреки това беше уверена, че след като той си замине, ще усеща болезнено липсата му. Джейс беше чудесен мъж, учтив, възпитан и внимателен. Винаги когато я докосваше, за да я подкрепи, тя усещаше невероятната сила, която се излъчваше от тялото му. Погледите и докосванията му бяха ласкателни и възбуджащи, но никога натрапчиви или похотливи както при много други мъже. Сигурно никога няма да забравя този мъж, каза си обезпокоено Лора.

След божествената служба тя представи Джейс на пастора и докато двамата мъже разговаряха, отиде да поздрави познатите си.

След малко Джейс отиде при нея и ѝ предложи ръката си, за да я отведе до чакащата карета.

Докато пътуваха към църквата на Алвъс, Джейс седеше с полузатворени очи и си представяше походката на Лора, говора и жестовете, облеклото и поведението ѝ. Всичко това затвърждаваше впечатлението му, че тя е от добро семейство и е получила отлично възпитание. Много му се искаше да узнае коя е тя в действителност и какво е преживяла, докато стигне дотук.

Когато спряха пред африканската баптистка църква и Алвъс слезе, двамата се преместиха на капрата. Преди това обаче Лора запозна придружителя си с жената и децата на Алвъс и много хареса начина, по който той се държа с тях. Защо, питаше се постоянно тя, защо е станал офицер от армията на бунтовниците? Чинът му означаваше, че изпълнява добре задълженията си... твърде добре за една лоялна привърженичка на Съюза. Беше постъпила глупаво, като се сближи с него — двамата бяха от различни страни на барикадата и не можеха да бъдат приятели. Връзката им беше обречена още от самото начало, затова беше по-добре да не я започват. Въпреки това тя беше позволила на Джейс — дори го беше окуражила — да я ухажва. Не можеше да го отблъсне, защото щеше да събуди подозренията му. Много по-умно беше да продължи, тъй като той и без това щеше да си замине много скоро. Ако някой ден се върнеше, тя щеше да му измъкне важни сведения за Питърсбърг... Засрамена от последната си мисъл, тя разтърси глава, за да я прогони.

Докато Джейс бъбреше с децата, Лора се запита дали нейните чувства към него можеха да се сравнят с тези на Лили към майор Стивънс. Ако се влюбеше в Ричард, Лили можеше да смени фронтовете, за да не се изложи на опасност да го загуби. Лора си припомни замечтаното изражение на младия офицер през последните два дни и неволно се усмихна. Очевидно той се беше поддал на чара на приятелката ѝ. Тя беше сигурна, че Лили никога не би я предала, но нямаше представа как ще реагира Ричард, ако някой ден научи за шпионската им дейност...

— Готова ли сте, мис Карлайл? — попита вече за втори път Джейс.

— Да, да! Простете невниманието ми — тъкмо размишлявах къде бихме могли да обядваме. Мисля, че най-доброто място е хотел

„Спотсууд“, освен това настоявам да платя сметката.

Ти май ме изльга, сладката ми, помисли развеселено Джейс.

— До утре, Алвъс — продължи Лора и се усмихна на верния си служител. — Радвам се, че имах възможност да поговоря с вас, мисис Лонг. Утре вечер ще изпратя по Алвъс нещо вкусно за децата.

Двете момиченца я погледнаха с радостно очакване.

— Много сте добра с нас, мис Лора.

— Мисля, че е мой дълг да помогам на служителите си. Не знам как бих се справяла без съпруга ви. Той е един от най-честните, надеждни и сръчни мъже, които познавам.

Ако се съдеше по лицето и гласа на Лора, тя казваше истината и Джейс се запита какво ли беше мислила допреди малко. Стори му се нещастна и дълбоко загрижена. Но нищо от това, което беше казала или направила, не можеше да я е потиснало или разгневило. Беше странно, наистина странно...

Докато пътуваха през града, Лора продължи да го запознава със забележителностите, между другото и с Вирджиния Стейт Капитал, построена според плановете на Томас Джеферсън, получени от Франция.

— Ако имате време, трябва да я разгледате, Джейс, наистина си струва да я посетите. В ротондата се събира сенатът. Чух, че заседанията са интересни и понякога разгорещени.

Джейс избухна в смях.

— Мисля, че в петък вечер един от гостите ви изказа същото мнение.

Лора кимна с усмивка и му показва посоката.

— Завийте наляво по Деветдесета улица и продължете до Майн Стрийт. Там са повечето чужди представителства.

— Има ли още консулства? Ние имаме нужда от помощта на европейските страни, особено от оръжия и хранителни стоки.

— Британците бяха прогонени още преди години, но Франция, Белгия, Сицилия, Бразилия, Австрия и Бремен са още тук. Ей там е хотел „Спотсууд“. Можете да спрете пред парадния вход.

Джейс слезе от капрата, завърза юздите за близката греда и протегна ръце към Лора.

— Питам се дали дипломатите изобщо могат да пътуват при тази блокада — отбеляза той. — Сигурно им е много трудно да изпращат и

получават писма от правителствата си. Ако бях един от тях, сигурно нямаше да правя нищо без одобрението на страната си, особено откакто Северът помоли всички страни в света да забравят за съществуването на Юга и да избягват общуването с правителството му.

Лора вдигна рамене.

— Не разбирам нищо от тези неща. Чувам какво говорят гостите ми, но почти никога не им задавам въпроси.

— Така и трябва, Лора, като се има предвид напълно оправданото беспокойство на майор Стивънс от шпионите, които се навъртат в града.

Двамата прекъснаха разговора си, когато един унiformен портиер ги посрещна на входа на хотела и ги отведе до маса за двама в трапезарията.

Докато чакаха обеда си, те разговаряха за книги, които бяха чели, и за онова, което искаха да видят следобеда.

Лора беше първата, която зададе личен въпрос:

— С какво се занимавахте преди войната, Джейс?

Той ѝ разказа, че е работил като скаут и ловец на ценни животни, че е охранявал железопътни линии и е карал говеда от Тексас.

— Обичам природата, обичам и да пътувам. Бих казал, че понякога съм твърде неспокоен и ако не прекарам известно време сред природата, полудявам. Някои от задачите, които изпълнявах, бяха опасни, но винаги интересни. Учудващо е колко много неща научих за живота, за самия себе си и за другите хора, докато способностите ми бяха подлагани на постоянни тежки изпитания... А вие, Лора? Откога живеете в Ричмънд? И откъде идвate?

Лора беше възхитена от откритието, че той съвсем не е толкова мълчалив, колкото беше предполагала. Очевидно знаеше какво да каже в подходящия момент или обичаше да разговаря с хората, които му бяха... симпатични.

— Семейството ми има земя в близост до Фредериксбърг, някъде по средата между Ричмънд и Вашингтон. Леля Клариса ме доведе тук, когато започна войната, защото двамата с татко решиха, че в плантацията ме заплашва опасност. Оказаха се прави: след като напуснах родното си място, положението стана твърде напечено.

— Вдовица ли беше леля ви? Не сте споменали чично или братовчеди.

— Леля Клариса беше неомъжена. Нямам други роднини. Единственият мъж, когото обичаше, беше за съжаление... недостижим. — Тя видя кимването му и се запита наистина ли е разбрал какво се бе опитала да му внуши: че мъжът е имал семейство.

— Леля Клариса беше чудесна жена — безкористна, интелигентна и смела. Почти всички, които я познаваха, изпитваха искрено уважение към нея.

Донесоха им обяд и Лора спря да говори. Свинско печено, картофени крокети, доматена салата и препечен хляб с масло. Келнерът остана до масата им и ги помоли да опитат яденето, в случай, че желаят още сол. Скъпоценната подправка не се оставяше по масите, а се поднасяше специално, за да не се пилее излишно. Лора и Джейс опитаха от печеното и заявиха, че не желаят повече сол. Зарадван, келнерът се отдалечи с усмивка.

Джейс се приведе към яденето си и вдъхна дълбоко сладкия аромат.

— Мирише чудесно и се надявам да е също толкова вкусно. Изборът ви беше чудесен, Лора.

— И аз мисля така — засмя се младата жена. — Никога не съм се хранила тук, но хората казват, че това е един от най-добрите ресторани в града. Най-важните посетители живеят и се хранят тук. Барът се посещава от елита на обществото... или от онези, които се причисляват към него.

Джейс се засмя одобрително и започна да се храни. Лора беше омайващо красива, когато се усмихваше и зелените ѝ очи святкаха развеселено. Защо ли беше останала неомъжена, защо не беше поне сгодена? Очевидно беше изискана, но упорито работеща дама, която се стараеше да извлече най-доброто от трудното положение, в което се намираше. Тя беше умна и силна и като че ли не се нуждаеше от мъжка защита, за да облекчи товара, който носеше. Това можеше само да го радва. Как ли щеше да реагира, ако узнаеше истината за него и причината за идването му в Ричмънд? Вероятно щеше да се отвърне от него и да го прогони. Беше погрешно и жестоко да я заблуждава и в известна степен да злоупотреби с нея за своите цели, но не му се удаваше да се преобри с непокорното си сърце. Никога не беше срещал жена като нея. Инстинктът му подсказваше, че ако не се възползва от

този благоприятен случай, пътищата им никога вече няма да се пресекат.

Джейс осъзна изведнъж, че ако не станеше чудо, връзката им беше осъдена на провал дори ако Лора изпитваше някакви чувства към него. Но майка му вярваше в чудеса и го беше научила също да вярва. Той усещаше болезнено липсата на родителите си, на баба си и дядо си, на сестра си и двамата си братя. Можеше само да се надява, че са на сигурно място въпреки проблемите в Сейнт Луис, който беше под контрола на съюзните войски. Чакаше с нетърпение края на войната, за да се върне у дома и да продължи да работи за баща си. Дотогава обаче трябваше да изпълни някои важни задачи във Вирджиния. Не каза на Лора, че вчера е бил в бара, споменат от нея, защото още при пристигането си беше узнал, че там се събираха офицери, воиници, делови люде, политици и хора със съмнителна слава. Беше отишъл там, за да...

— Изпитвате ли понякога страх, Джейс? Искам да кажа, истински страх? — попита внезапно Лора.

Джейс остави вилицата си. Въпросът беше странен и звучеше съвсем сериозно.

— Мисля, че само глупакът не изпитва страх. Страхът прави човека бдителен, предпазлив и го запазва жив. Виждал съм млади мъже, които преди, по време на и след битката трепереха, плачеха и повръщаха. Важното е да не допуснеш страхът да вземе връх, да направлява действията ти, но е добре да го изживееш и да го приемеш.

Лора изтри уста със салфетката.

— Никога ли не сте се запитвали дали онова, което вършите, е правилно? Говоря за делото на Юга.

Джейс отбеляза нервността ѝ, видя как треперещите ѝ пръсти играят с вилицата и се замисли над втория странен въпрос, чиято причина не можеше да открие. Не знаеше какво иска да чуе тя, затова отговори на въпроса ѝ възможно най-кратко:

— Не, как така?

Лора си отряза парченце месо и заговори замислено:

— Знам само онова, което чувам или чета... Но виждам воиниците, понасям тежестите на блокадата, грижа се за ранените и слушам безкрайни разговори за войната. Понякога всичко това ми изглежда нереално, истински кошмар. Друг път си мисля, че леля

Клариса е още жива — че е излязла за малко и всеки момент ще се върне. В следващия момент се сещам, че вече я няма, че войната е реалност и заплахата идва все по-близо. — Да не говорим, че войната е напълно безсмислена, допълни наум тя.

— Добре, че не можете да видите какво става вън от града. Разбирам защо хората се държат така, сякаш всичко това не съществува или поне не ги засяга лично. Двете страни са твърдо решени да спечелят и вероятно ще продължат борбата, докато едната победи или и двете се откажат едновременно. А най-доброто е да се проведат преговори за мир и Съюзът да бъде възстановен.

— Има ли поне един генерал, който говори за мир, или всички търсят само победата?

— Нямам представа — отговори с въздишка Джейс. — Но се надявам, че има хора, които работят по този въпрос. Твърде много добри хора умират и страдат, а разрушенията са безброй.

Двамата продължиха да се хранят мълчаливо.

— Какво ще правите, ако Югът загуби войната? — попита предпазливо Лора. — Къде ще отидете?

Дали е загрижена за мен или изпитва само любопитство?

— Ще се върна в Мисури и ще заживея отново както преди. А вие?

— Вероятно животът ми няма да се промени. Само не знам какво ще стане, ако янките победят и решат да не щадят победените.

— Ако се стигне дотам, трябва да правите всичко, което ви казват, и няма да ви се случи нищо лошо.

Лора усети как по тялото ѝ пробягаха тръпки. Погледна Джейс в очите и разбра, че е престанала да разсъждава разумно, замаяна от силата на влюбения му поглед.

— Онази вечер на масата говорихте за долината Шенандоа. Наистина ли сраженията бяха толкова страшни?

Джейс разбра, че въпросът е само опит да отклони вниманието от онова, което измъчваше и него, но нямаше намерение да измисля повече лъжи за сраженията, в които уж беше взел участие.

— Да, но днес не искам да говорим повече за войната. Хайде да се направим, че тя не съществува, искате ли?

Ако не беше войната, аз нямаше да бъда в Ричмънд, а вие щяхте да си пътувате безгрижно из Запада. Никога нямаше да се срещнем.

Мис Лора Адамс нямаше да излезе на обед с непознат и напразно да се опитва да устои на чара му.

Лора се постара да прогони тези обезпокояващи мисли и да намери неутрална тема за разговор.

— Понякога вестниците пишат за Калифорния и Аризона — заговори най-после тя. — Посещавали ли сте тези места? — И когато той кимна, помоли: — Разкажете ми, ако ви е приятно.

Джейс започна да описва местата, които познаваше от предишните си посещения. Спря само за момент, когато им донесоха десерта и кафето.

По-късно настоя да плати обяда.

— Аз ви поканих да излезете с мен и всичко трябва да бъде за моя сметка. Освен това нямам къде да харча войнишкото си възнаграждение, което съм спечелил с много труд, а и не мога да нося парите със себе си по цели месеци.

Лора почака на входа, докато Джейс плати на рецепцията, и се възползва от случая да го огледа внимателно. Лейтенант Сторм притежаваше в излишък всичко, което тя желаеше у мъжа... Харесаха ѝ гъстата му коса, дълга почти до раменете, класическите черти, дупчицата на брадичката и обрулената от слънцето кожа. Онова, което ѝ правеше най-силно впечатление, бяха очите и чувствената усмивка. Този мъж я бе омагьосал.

Сечно будните си, добре тренирани инстинкти Джейс усети, че Лора го наблюдава. Макар да се радваше на следобеда с нея, той беше затруднен да се съсредоточи върху мисията си. Знаеше как да проучва непознати местности и да оценява трудни ситуации и никога не оставаше твърде дълго на едно място, за да не буди излишни подозрения. Днес обаче съжаляваше, че няма повече време, за да може да остане още малко при красивата жена, която го наблюдаваше, да я опознае по-отблизо. Мразеше мисълта, че я използва, за да представи мисията си в Ричмънд като безобидно посещение на ранен войник, но вече беше твърде късно да промени нещо. На карта беше заложено бъдещето на страната и той беше длъжен да изпълни дадената му заповед — все едно какво щеше да се случи днес следобед или в близкото бъдеще...

5

Джейс помогна на Лора да се качи в каретата и попита в каква посока да потегли.

— Ще слезем надолу по Майн Стрийт, за да ви покажа околностите.

Когато стигнаха до Кери Стрийт, Лора насочи вниманието му към затворите, после му показва Рокетс Ландинг, пристанището на конфедерацията на река Джеймс, захарната рафинерия, военноморските корабостроителници и Химборазо Хил. Джейс забеляза постовете и попита какво охраняват.

— Там се съхраняват запасите от газ — обясни Лора. — Трябва да ги опазят от саботаж, защото експлозията би причинила огромни щети на града и би го направила лесна плячка за обсаджащите.

Джейс посочи няколко сгради с тежки железни решетки на прозорците.

— Съмнявам се, че юнионистите биха опитали да взривят складовете. При експлозията ще загинат почти всички пленени янки, които се намират в затворите.

За да бъде сигурна, че придружителят ѝ не се е усъмнил в лоялността ѝ към Юга, Лора отбеляза:

— Като се знае с каква безогледност жертва войниците си генерал Грант, не бива да изключваме възможността да оправдае и загубата на няколко хиляди пленници, след като това ще му даде възможност да завладее Ричмънд, столицата на Конфедерацията и един от водещите производители на оръжие и провизии за армията.

Джейс гореше от желание да я убеди в противното, но ако не искаше да буди подозрения, не биваше да защитава нито Грант, нито Съюза. Затова само вдигна рамене.

— Вероятно сте права. Признавам, че знам твърде малко за Грант и стратегията му. Сигурно в Питърсбърг ще узнае много повече.

Пожелавам ти да останеш по-далече от битките, скъпи мой — помисли си с болка Лора. Дано само не узнаеш коя съм аз всъщност...

Двамата минаха покрай митницата, покрай частни жилища, банки, хотели, болници, устроени в частни домове и складови помещения, покрай издателства и различни магазини, видяха фабриките за тютюн и памук, както и една опожарена фабрика за кафе.

Лора разказа на спътника си, че повечето хора в града пият кафе от препечени сладки картофи или царевица, а чаят им е от къпинови листа и билки. Припомни му, че в Ричмънд са най-големите производители на брашно и тютюн в света.

— За съжаление блокадата не ни позволява да изнасяме тези стоки, а много от нивите с царевица и пшеница са изгорени от неприятеля. Вероятно икономиката на Юга ще бъде напълно разрушена много преди тази ужасна война да свърши. Сигурна съм, че сте видели хаоса, оставен от Шеридън и съучастниците му в долината.

— Мога само да се надявам, че стопанството няма да рухне преди края на войната. Дано генерал Иърли успее да прогони Шеридън от долината Шенандоа, защото много невинни хора страдат от жесток глад и лишения.

— Така е и в много други места — отговори потиснато Лора.

— Въпреки това сраженията продължават. Не разбирам как воиниците могат да се държат като варвари с беззащитни жени, деца и старци.

— Във войната стават неща, които противникът никога не може да разбере и да приеме. Някои хора се ръководят от жажда за отмъщение, други се стремят да демонстрират властта си, трети искат мир, все едно на каква цена.

Лора се надяваше, че последното важи както за него, така и за нея. Тя се постара да прогони от съзнанието си гнева към Шеридън и Бътлър, тъй като други привърженици на Съюза, например семейството й и преди всичко президентът Ейбрахам Линкълн, бяха почтени хора.

В Шоко Слип тя обясни, че каналът Канаваха минава покрай бързите на река Джеймс и така корабоплаването става възможно и в западна посока. Докато пътуваха към реката, тя разказа на Джейс, че в околните улици се намират много оръжейни фабрики и складове, после го помоли да спре и да погледне към другия бряг.

— Това е Манчестър и също е пълен с арсенали. Армията на Съюза се стреми да го унищожи, защото петте му форта защитават

южния ни фланг и железопътните линии и охраняват Бел Ил, където са затворени пленниците. Ако завладеят Питърсбърг и Манчестър, янките ще прекъснат две от най-важните железопътни линии и ще застрашат движението по реката и връзката със западната част на града. Ако завземат Манчестър, ще могат да обстрелят Ричмънд и корабостроителниците. В този случай дори оръдията по бреговете на реката няма да могат да предотвратят нападението на Съюза и красивият град ще бъде сринат до основи.

Джейс разгледа мостовете на железопътните линии Ричмънд.

— Питърсбърг и Ричмънд — Данвил и се зарадва на важните сведения, които беше получил, макар че искрено се надяваше армията на Севера да не нападне града на Лора. Хотелът й беше твърде близо до реката и Манчестър и беше в обсега на артилерията, разположена на другия бряг. Въпреки това не можеше да не предаде ценната информация, защото, дори ако той я премълчеше, началниците му във Вашингтон щяха веднага да изпратят друг агент и той щеше да спечели само малко време. Подлостта, егоизмът, предателството и провалът бяха горчиви думи за него и не искаше да ги чуе от началниците си.

— Радвам се, че Ричмънд е толкова добре защитен, защото градът е важен за Юга. Освен това не бих искал да загубя новите си приятели тук. Ако янките завладеят Манчестър, трябва веднага да напуснете града, Лора!

— Не мога да изоставя хотела си. Сигурно ще го разграбят, а може и да го запалят. Дори ако бъда принудена да се поклоня пред победителите, ще го направя. Освен това се съмнявам, че мога да се скрия на сигурно място, пък и не знам как ще храня себе си и хората, които зависят от мен.

Джейс я гледаше замислено.

— Вие сте смела, почтена и умна жена, Лора — отговори твърдо той. — За мен е истинско удоволствие да бъда с вас. — Тя го погледна с благодарност, зелените ѝ очи заискриха, на устните ѝ заигра нежна усмивка.

Когато продължиха разходката си, Джейс полагаше огромни усилия да се концентрира върху онова, което виждаха, и да запомни разказа ѝ за Бел Ил, най-големия пленнически лагер на

Конфедерацията, или за Браун Айънд с голямата опитна лаборатория, наречена от народа „барутна фабрика“.

— Там се намира най-голямата фабрика за муниции — обясняваше Лора. — В нея работят жени от всички възрастови групи. През 1863 година стана страшна експлозия, която разтърси целия град. Много хора загинаха или бяха тежко ранени. Другата голяма фабрика за оръжия и муниции се намира на Бърд Айънд — „Ричмънд Армери и Арсенал“. Тя доставя всичко необходимо за войската.

Когато минаха покрай многоетажната сграда на железните заводи „Тредигър“, Джейс си позволи да я разгледа по-подробно, защото знаеше, че завземането ѝ би било важна придобивка за Съюза. Лека и тежка артилерия, пъrvите оръдия „Брук“, както и мортирите, изстреляни в началото на войната във форт Съмтър, се произвеждаха тук. Джейс беше много учуден, когато узна, че половината от работниците са цветнокожи — мъже, които произвеждаха оръжията, с които стреляха по хората, борещи се за освобождаването им. Тредигър беше най-големият производител на оръжия за Конфедерацията, а това означаваше, че падането на Ричмънд щеше да представлява смъртоносен удар за Юга.

— Ясно ли ви е колко е опасно да се живее тук? — попита почти сърдито той. — Надали има друг град, който да е по-привлекателен за Севера.

— Да, но аз чета вестници и слушам какво се говори, затова знам, че всички южни щати са в положение на обсада. Останали са твърде малко големи градове, които още не са в ръцете на неприятеля, но всеки ден са заплашени от завземане. Тук съм също толкова сигурна, колкото и във всеки от тези градове.

— Защо не отидете на Запад? — предложи с надежда Джейс.

— За да попадна в лапите на индианците, да се излагам на снежните бури или да живея далече от цивилизацията? Не, благодаря. Западът не ме привлича. Югът е мой дом и смяtam да си остана тук. Баща ми и братята ми ме научиха да стрелям, да яздя и да се бия като мъж, а леля Клариса ме научи да се грижа за себе си и ми остави необходимите средства за това. Въпреки това — заключи с въздишка тя, — не съм много сигурна, че е голямо щастие да се родя жена в това трудно време и да съм принудена да се оправям съвсем сама. Може би щеше да е по-добре, ако се бях родила мъж, защото сега щях да бъда

на бойното поле или да лежа мъртва в студената земя далече от родината и близките си.

Джейс помисли, че тя намеква за хората, които бе загубила, и се трогна. Измъчваше се, че я излага на опасност, като събира информация, която би могла да застраши живота ѝ. Ричмънд неизбежно щеше да бъде нападнат. Понякога му се искаше да не беше идвал в хотела ѝ или поне да беше стоял по-далече от нея. Ако не я познаваше, ако не беше научил трагичната ѝ история, сега чувствата му нямаше да са толкова объркани. Той се загледа замислено към реката.

— Мисля, че е по-добре човек да остане съвсем сам на света, отколкото да се бие по чуждите бойни полета.

Лора усети колко напрегнато прозвуча гласът му и го погледна учудено.

— Защо изобщо участвате в тази война? — изпълзна се от устата ѝ, преди да е успяла да го предотврати.

— Защото дълг на всеки мъж е да защитава страната и убежденията си.

— Това е вярно и ви прави чест. Хайде да починем малко тук — помоли тихо тя.

Джейс спря конете и слезе от каретата. Намираха се на меко заоблен хълм, от който се виждаше целият град.

Лора показва на спътника си гробищата и парка Монро, които Джейс беше посетил предишния ден, и му разказа за каменовъглените мини на Ричмънд и за леярната Белона, която Франк бе споменал в петък вечер, след което бдителният майор Стивънс насочи вниманието му към неприятелските агенти, без дори да подозира, че един от тях седи на масата им. Джейс не смееше да си представи колко много щеше да го презира Лора Карлайл, ако узнаеше кой е той в действителност. Като лоялна южнячка, която беше загубила семейството си във войната с янките и чийто начин на живот беше заплашван от тях, тя не можеше да разбере и да приеме онова, което той правеше. Джейс, който беше отраснал далече от Юга в един свободен щат, не мислеше и не чувстваше като бунтовниците и не се усещаше свързан с тях и с проблемите им, макар че някои от исканията им бяха основателни и справедливи. Въпреки това той беше твърдо убеден, че войната не е средство за изясняване на проблема. Той

желаеше мир, прогрес и обединение на страната си, все неща, твърде важни за него и за семейството му, за бъдещето на Америка, за оцеляването и силата ѝ. Никой от семейството му не вярваше, че един човек има правото да потиска друг. Много отдавна дядо му и баща му бяха водили борба за недопускане на робството в Мисури. Джейс лично беше помагал за освобождаването на жени и деца, държани като пленници от индианците. Беше крайно време Югът и Северът да се променят. Сега беше време за компромиси и реални резултати, време за мир.

Докато Джейс мислеше за тези неща, Лора изведнъж се сети, че му е съобщила сведения, които ѝ бяха стрували месеци търсене и безброй рискове. Тя се разкри пред него почти цялата! Защо прояви тази престъпна непредпазливост? Отсега нататък щеше да говори само на безобидни теми...

Преди да е успяла, да осъществи намерението си, се появи един художник и попита дали ще му разрешат да ги нарисува! Двамата се погледнаха, усмихнаха се и се съгласиха.

Мъжът работеше бързо, но Лора имаше чувството, че е стояла до Джейс цяла вечност, неподвижна, с ръката му на кръста си. Докосването му беше невероятно изкусително и много ѝ се искаше да се облегне на него, да усети силната му прегръдка, милувката на пълните му устни. Тя се опитваше да не се сковава, но паниката ѝ растеше, защото Джейс всеки момент можеше да усети възбудата ѝ. Опита се да мисли за нещо друго, но не успя. Пролетните цветя бяха прецъфтели отдавна, сега беше ред на летните... Денят беше горещ и задушен, но облаците бяха закрили слънцето и горещината беше станала малко по-поносима... Най-после художникът свърши, огледа доволно произведението си и го подаде като подарък на Лора.

— Благодаря ви, много е хубава — изрече искрено тя.

— Наистина е отлична, сър. Много сме ви благодарни — присъедини се към нея Джейс. Той настоя да плати нещо на бедния художник и докато двамата спореха, Лора продължи да разглежда рисунката. Двамата с Джейс бяха чудесна двойка. Разумът я съветваше да избяга колкото се може по-бързо от изкушението, но сърцето ѝ се противеше и я тласкаше да се хвърли в обятията на този непознат и да му се отдаде с душа и тяло.

В далечината отекна гръмотевица и й даде шанс да се отдели от него — поне за малко.

— Най-добре е да се връщаме в хотела, защото сигурно ще завали — изрече бързо тя и Джейс кимна в знак на съгласие.

Двамата благодариха още веднъж на художника и се качиха в каретата.

Когато малко преди полунощ отиде да си легне, Лора не беше видяла Джейс, откакто се бяха разделили пред обора. От Бел бе узнала, че новият им гост няма да вечеря и е напуснал хотела, докато тя е била при мисис Бартън в кухнята. Имаше чувството, че той я избягваше съвсем съзнателно, и търсеше да открие причината. Може би искаше да й даде да разбере, че му е необходимо малко време, за да си изясни неочекваните чувства. Или просто имаше друга работа. Все едно какъв беше мотивът му, тя изпитваше нещо като радост, че е избягнала изкушаващата му близост. През цялото време се беше старала да крие вълнението си от другите гости, а ако и той беше там, това щеше да бъде още по-трудно.

Имаше и друга причина, поради която Лора се радваше, че Джейс не беше на вечерята. Денят беше напрегнат, бяха дошли много гости от града и двете с Лили имаха много работа в салона, докато Бел и Клео бяха „заети“ на първия етаж. Към единадесет, когато двете с Лили решиха да се оттеглят в стаите си и предоставиха на другите две жени да обслужват гостите и да заключат, Джейс все още не се беше върнал. През пялото време бяха работили и Лора така и не бе намерила време да разкаже на Лили за прекрасния излет, но беше твърдо решена да го направи на следващия ден.

Тя призна пред себе си, че възнамерява да скрие чувствата си от най-добрата си приятелка, и бе обзета от чувство на срам. От друга страна пък, не се съмняваше, че Лили е силно увлечена по Ричард, както тя беше омагьосана от Джейс. Знаеше, че досега Лили не се беше влюбила в нито един от гостите, макар че беше познавала много мъже, които е удоволствие ухажваха красивата блондинка, а двама от тях дори се бяха опитали да я направят своя метреса. Лили не вярваше в романтичните чувства на мъжете и винаги ги отблъскваше... Майор

Ричард Стивънс беше съвсем различен и Лора изпита силно беспокойство.

Може би, ако узнаеше какво изпитваше Лора към Джейс Сторм, Лили можеше да се изкуши и да се поддаде на чувствата си към младия майор. Ако връзката ѝ с него продължи, Лили се излагаше на опасност да смени фронтовете или неволно да издаде нещо за Лора и шпионската ѝ дейност. Лора не знаеше как ще реагира Лили, ако отново открие любовта, но беше сигурна, че това могъщо чувство ще промени мислите и поведението ѝ и може би ще я накара да забрави, че идва от Севера и защо е станала проститутка. За разлика от Лора Лили не беше истински заинтересована от това кой ще бъде победител в тази война, защото след разрива с родителите си нищо вече не я свързваше със Севера. Майорът обаче можеше да я обвърже с Юга... Както наказваше самата себе си и бившия си любовник, отдавайки тялото си на чужди мъже, Лили можеше да отиде и по-нататък — да накаже родителите си янки, задето я бяха отблъснали, като се омъжи за човек от Юга.

Лора не проумяваше защо се измъчва от тези тревожни мисли, но тъй като беше твърде неспокойна, за да заспи, стана и отиде в дневната. Беше казала на Джейс, че хотелът се заключва в полунощ и искаше да види дали се е върнал. В стаята му светеше и Лора впи горящ поглед в прозореца с надеждата да зърне поне силуeta му, но лампата скоро угасна и тя се върна разочаровано в спалнята си.

Къде беше, Джейс, какво те задържа толкова дълго навън? Ще се опиташ ли да намериш билети за театър или ще се оправдаеш, че са се свършили?

След закуската в понеделник Дейвид потегли към фермата си в Данвил, а Орвил замина за Уелдън, Северна Каролина. Франк реши да ги изпрати до обора и Лора и Джейс останаха за малко сами в трапезарията. Лейтенантът се изправи с усмивка и ѝ благодари за добрата закуска.

— Кухнята на мисис Бартън ще ми липсва. Надявам се скоро да ми се удаде случай да се върна в града, поне за малко.

Лора отговори на усмивката му.

— Нашата готвачка ще се радва да чуе този комплимент. Ще побързам да ѝ го кажа.

— Не знам дали ще се върна за обед, мис Карлайл. Искам да поогледам още малко града и да набавя билети за тази вечер. Трябва да използвам всички възможности, защото не се знае кога отново ще ми дадат отпуск, след като ме зачислят към новия полк. Снощи бях в бара на хотел „Снотсууд“ и говорих с няколко военни за положението в Питърсбърг. Онова, което чух, прозвуча наистина тревожно. Затова смяtam, че имам нужда да се поразвлеча още малко, преди да потегля към онзи ад. Тази вечер разчитам на вас, мис Карлайл.

Лора усети смесица от радост и учудване. Джейс беше счел за нужно да ѝ обясни къде е бил миналата вечер и да ѝ напомни за общите им планове за тази. Все пак не биваше да придава твърде голямо значение на думите му. Предстоящото му пътуване ѝ навяваше тъга, а при мисълта за опасностите, които го очакваха, изпитваше истински ужас. Отчасти и тя беше виновна за това с шпионската си дейност. Въпреки това му се усмихна и му пожела да прекара приятно деня.

— По-късно ще дойда да ви кажа намерил ли съм билети — прошепна заговорнически той и продължи с обичайния си тон: — Желая ви хубав ден, мис Карлайл.

— Ще се видим по-късно, лейтенант Сторм. — Лора го проследи с поглед и изчака да чуе как входната врата се затвори зад него. Усети прилив на самота и тъй като знаеше, че той смята да замине на следващия ден, едва устоя на изкушението да изтича след него и да прекара последните двадесет и четири часа в прегръдката му. Съзнавайки дълга си, тя въздъхна тежко и се запъти към кухнята, за да свърши всекидневната си работа.

В единадесет часа пристигна капитан Пол Мънс и получи първа стая, в която беше живял майор Стивънс. Докато бъбреше с Лили и Лора, той разказа, че идва от форт Харисън, за да изготви планове и скици за новите защитни линии на Ричмънд.

Лора му показва стаята, капитанът остави багажа си на едно кресло и тръгна да търси генерал Евъл.

Лора отиде при Лили в салона, за да се увери, че са сами, и заговори съвсем тихо:

— Трябва да държим под око капитан Мънс. Той е ценен информатор.

Лили кимна с лека усмивка.

— Тъй като тази вечер ти ще отсъстваш, обещавам аз да се погрижа за него.

— Не се знае дали лейтенант Сторм ще намери билети за театър. Może и да си остана тук.

— По-вероятно е да завали сняг през юли, отколкото той да не намери билети — отговори през смях Лили.

— Надявам се да успее — призна Лора. — Той би могъл да ми достави ценни сведения за Питърсбърг, ако му дадат отпуск. А и ми предложи чудесен претекст да разгледам някои интересни места в Ричмънд.

— Това ли е единствената причина, поради която излизаш с него?

Лора се усмихна на приятелката си.

— Не, аз харесвам компанията му и интересните разговори, които водим. Той е чел много книги и двамата обсъждаме прочетеното. Освен това е много учтив, истински джентълмен.

— На всичкото отгоре е красив, мъжествен и чаровен — допълни през смях Лили.

— Да, Лили, права си. Но няма да позволя красотата и чарът му да възпрепятстват изпълнението на задачите ми.

— Какво означава това — че си го срецинала в лошо време или че той не те интересува като „кандидат за женитба“, както би казал баща ми?

— Тъй като не го познавам добре, не мога да ти дам искрен отговор. Той е... — Лора мълкна изведнъж, защото в салона влезе готвачката. — Ние сме почти готови, Берта, ей сега ще дойдем при теб.

Когато жената излезе, Лора зашепна заговорнически:

— Ще си поговорим по-късно в моята къща. Сега трябва да наредим масите в трапезарията.

— Лора...

— Какво има? — попита изненадано младата жена, като видя загриженото лице на приятелката си.

— Знам колко неустоими могат да бъдат някои мъже, затова те моля в присъствието на този бунтовник да не казваш или правиш

нищо, което би могло да те изложи на опасност. Не бих понесла да загубя най-добрата си приятелка.

— Разбира се, че ще внимавам — обеща твърдо Лора. — Не се беспокой за мен, скъпа. Ти също трябва да бъдеш внимателна с капитан Мънс, нали забелязах как те гледа.

— Това е само плътско желание, Лора. Понякога имам чувството, че мъжете помирират жени като мен от мили разстояние, все едно колко често се къпят и с какво се парфюмират.

Лили се засмя, сякаш само се шегуваше, но гласът ѝ беше сериозен и дори горчив. Лора предполагаше, че Лили се чувства нечиста и омърсена, което вероятно се дължеше на романтичните ѝ чувства към майор Стивънс. За да ѝ вдъхне малко повече самочувствие, тя попита:

— Наистина ли копнежът е различен от плътското желание? Мисля, че в погледа на Мънс имаше и двете — и копнеж, и желание. Не видях в очите му похотлив блъсък, а и в тона му нямаше нищо обидно.

— Ти си много наивна по отношение на мъжете, Лора! Почти всички мъже — женени, неженени, набожни или грешни — отиват без угризения на съвестта в леглото на проститутката, особено когато са далече от родното място, от жена си или любимата. Мъжете имат нужда отекс и биха направили почти всичко, за да го получат. Когато са обзети от желание заекс, те могат да бъдат страшни, повярвай.

Лили явно беше песимистка по отношение на мъжете. Джейс е друг, каза си Лора. Ако не беше, сигурно отдавна щеше да се опита да ме прегърне или щеше да се качи горе с някое от момичетата... А може би вече беше посетил някой от многобройните публични домове в квартала Шоко... Не, възпротиви се сърцето ѝ, не може да го е направил!

— Не се подценявай, Лили — заговори твърдо тя. — Ти си красива и мила и имаш прекрасни качества. Мъжете те харесват не само заради тялото ти, а заради самата теб. Ако искаш, можеш да си намериш чудесен съпруг.

Лили въздъхна и поклати глава.

— Мъжът, който би ми харесал, никога няма да вземе жена като мен, затова не се опитвай да ми внущиш, че го заслужавам. Ако има

нещо, на което ме е научил горчивият опит, то е, че не бива да се отдавам на илюзии за любовта.

Лора предположи, че Лили имаше предвид Ричард.

— Никога не бих се опитвала да те заблуждавам, Лили, ти си ми като сестра. По-късно ще си поговорим пак, нали? Берта вече ни чака.

— Добре, но те моля да запомниш предупреждението ми. Мъжете говорят много и играят хитри игрички, затова трябва да се пазиш от скритите им карти. За някои мъже печалбата е всичко. Готови са да лъжат и мамят безогледно, докато постигнат целта си.

Лора стисна с благодарност ръката на приятелката си.

— Ще внимавам.

Джейс се върна в хотела, за да се нахрани и да съобщи на Лора, че е осигурил билети за вечерното представление. След това отиде отново в града, защото трябваше да огледа още две важни места преди замиnavането си. Забеляза как Лили го поглеждаше крадешком и се учуди на недоверието в очите ѝ. Направи му впечатление, че Лора се държеше на разстояние, докато двамата разговаряха във фоайето. Може би се чувстваше нервна, защото изпитваше влечението към него — или я беше страх, че той ще се опита да я прельсти. В момента обаче имаше да върши по-важни неща и реши по-късно да обмисли на спокойствие странното поведение на Лора...

Беше към пет следобед, когато в хотела пристигна един от обичайните гости, за да се срещне с приятелите си. Докато ги чакаше в салона, той съобщи на Лора и служителите ѝ интересната новина, че генерал Джубъл Иърли е започнал офанзивата си в Мериленд и е на път към Вашингтон.

Лора, ужасена от вестта, че столицата е заплашена от войските на Конфедерацията, слушаше напрегнато.

— Разбили са янките в Силвър Спрингс и са тръгнали право към Вашингтон. Носят се слухове, че се водят битки и на други места в Мериленд: във Фредерик, форт Стивънс и Магнолия. Нашите момчета бият сините униформи на собствената им територия. Обзалагам се, че янките са се уплашили до смърт и ще се обърнат в бягство, за да

спестят на нашите момчета скъпоценни муниции. Войската на стария Джуб е многобройна и янките не могат да ѝ се противопоставят. Казват, че Ейбрахам Линкълн е помолил дори ранените, които могат да се движат, да защитават столицата. Дано тази хитра маневра успее да измъкне Грант и Шеридън от Вирджиния, дори ако е само за малко. Това би било истинска благословия за измъчените ни момчета в Питърсбърг, защото ще им даде време да си отдъхнат и да получат подкрепления.

— Откъде знаете всичко това? — попита Франк.

— Бях в редакцията, когато пристигна новината. Утре сутринта ще я има във всички вестници.

Лора остана с впечатлението, че политикът от Алабама не е въодушевен от чутото, и това ѝ се стори много странно.

— Не се радвайте твърде рано — продължи Франк. — Може би това е номер.

— Какво говорите, човече? Какъв номер? Франк вдигна рамене.

— Възможно е янките да са разпространили фалшиви информация, за да накарат нашите момчета в долината и още по на юг да повярват, че Ейб ще върне във Вашингтон Грант и Шеридън. Това би отслабило значително бдителността на нашите разузнавачи и би направило армията ни лесна плячка за Съюза.

— Лъжете се — възрази гостът от Ричмънд. — Имам информацията от един репортер, който пътува с дивизията на Стария Джуб.

— Ако това е вярно, приятелю, трябваше да си замълчите, докато победата бъде извоювана — отговори предупредително Франк. — Защото някой шпионин ще ви чуе и ще информира янките за плановете на генерал Иърли.

— Това не е тайна! Нали ви казах, че утре новината ще бъде на първите страници на всички вестници!

— Е, може би имате право — предаде се неохотно Франк. — Или поне се надявам.

Мъжете заговориха за други неща и Лора се запъти към къщата си, за да се преоблече за излизането с Джейс. Не виждаше причини да промени плановете си, за да потърси начин да занесе вестта на свръзката си. Беше твърде късно, а и президентът вероятно беше уведомен за опасността. Въпреки това тя беше много разтревожена и

непрекъснато се питаше дали южняците ще завладеят Вашингтон и ще пленят Линкълн и как това ще се отрази на хода на войната. Не, бунтовниците нямаше да осъществят целта си. Тя знаеше, че генерал Иърли разполагаше с десетхилядна армия, докато Съюзът имаше много повече войници за защита на столицата и президента си.

Можеш само да се надяваш и да се молиш, Лора, заключи унило тя и седна да хапне нещо, за да се приготви за театъра.

Загледан в Лора, която грациозно пристъпваше към него в красивия си тоалет от бледорозова коприна, Джейс не можа да потисне възхищението си. Тази жена беше възхитителна. Роклята беше с тесен корсаж и широка пола. Три четвъртите ръкави завършваха с маншети в тъмнорозов тон. Косата ѝ беше вдигната с кремава копринена панделка и падаше на меки къдици по раменете. На лявата ѝ китка се люлееше розова платнена чантичка. Гледката беше толкова прекрасна, че очите му пламнаха от възбуда.

— Каретата ви чака, мис Карлайл — проговори учтиво той и се поклони галантно, преди да ѝ подаде ръка.

— Благодаря ви, сър — отговори с усмивка Лора, зарадвана от безгрижното му настроение и развлъннувана от докосването му. Двамата се качиха в каретата и тя започна да му описва пътя, но изведнъж спря и се засмя.

— Съвсем бях забравила, че вече знаете къде е операта.

Джейс също се засмя и си каза, че тази вечер много мъже ще му завиждат за блестящата красавица, която имаше честта да придружава.

Докато пътуваха, Лора го наблюдаваше скритом. Сивата му униформа беше чиста и безупречно изгладена, сигурно я беше дал в пералнята. Ботушите блестяха, косата му беше току-що подстригана. Май идваше направо от бръснаря, защото брадичката му беше гладко избръсната и ухаеше на тоалетна вода. Лора пъльзна поглед към силните му ръце. Ноктите бяха грижливо изрязани и съвсем чисти. Ръцете му предизвикаха у нея странни, възбуждащи мисли. Без да иска, тя си представи как пръстите му се пълзгат в мека милувка по тялото ѝ... Беше много щастлива, че Джейс се е подготвил толкова грижливо, защото повечето мъже — и най-вече войниците — бяха занемарили напълно външността си.

Двамата стигнаха много бързо до вариетето, където представяха „Майор Рейдж се връща в града“, комедия, получила много добри отзиви в местните вестници. Джейс помогна на Лора да слезе и един от портиерите се качи на капрата, за да откара каретата в някоя от съседните улички. Двамата успяха да заемат местата си точно преди началото на първото действие.

Лора усещаше силно физическата близост на Джейс, защото седалките бяха тесни и раменете и ръцете им непрекъснато се докосваха. Беше смайващо колко възбуждащ можеше да бъде този безобиден контакт. Тя чуваше дълбокия му смях, когато на сцената ставаше нещо смешно. Очевидно той се забавляваше чудесно и беше забравил напълно неизвестното бъдеще, което беше пред него.

Макар че се принуждаваше да гледа само към сцената и да съсредоточи цялото си внимание върху представлението, тя не преставаше да мисли за красивия мъж до себе си. Днес Лили я попита дали полковник Хауърд Адамс би одобрил лейтенант Сторм като „кандидат за женитба“ и сега Лора с чиста съвест можеше да каже „да“. Тя беше сигурна, че баща ѝ и братята ѝ ще оценят високо человека Джейс. Смущаваше я само, че „избраникът“ ѝ беше от бунтовническата армия, а това вероятно щеше да смути и тях. Изведнъж тя се запита дали мъж като Джейс щеше да пожелае да остане в тяхната плантация и да я управлява. Дали щеше да остане с нея във Вирджиния или щеше да настои да се върне в Мисури? Той ѝ беше признал, че е беспокойна, авантюристка душа — нима любовта беше в състояние да го укроти, да обуздае жаждата му за свобода? Очевидно той се възхищаваше от нея и се чувстваше много добре, когато бяха заедно — но може би това беше само временно, забравяшо се удоволствие? Какво ли очакваше Джейс Сторм от бъдещата си съпруга? Ако изобщо мислеше да се жени, все пак беше навършил тридесет години и все още беше ерген... Лора разтърси глава, за да прогони тези безполезни размишления, и отново се опита да се съсредоточи върху представлението.

Когато след около час и половина двамата се качиха отново в каретата, Джейс я попита дали би желала да се отбият някъде, за да пият по чаша кафе.

— Би било хубаво, но вече е късно, а аз трябва да стана много рано.

— Разбирам ви, мис Карлайл. Значи се прибираме у дома.

Лора гореше от желание да остане още малко с него, но не смееше да продължи тази опасна близост. Първо трябваше да се увери, че мотивите му са честни и почтени. Не искаше да се изложи на риска да бъде измамена, наранена и унизена като Лили, затова през краткото пътуване към хотела остана мълчалива и замислена.

Джейс спря пред входа и й помогна да слезе.

— Ще ви придружа до вратата на дома ви — каза той, — а после ще откарам каретата в обора и ще разпрегна коня.

От салона долитаха тихи звуци на пиано. Джейс улови ръката на Лора и я поведе към верандата. Нощта беше тиха и спокойна, улицата беше пуста. Не се виждаха нито карети, нито закъснели минувачи. Сърцето на Лора биеше като безумно и тя се боеше, че ръцете ѝ треперят и ще се издаде, докато отключваше вратата.

— Лека нощ, Джейс — проговори тихо тя и се обърна към него.

— Много ви благодаря за чудесната вечер.

Очите му бяха привикнали към слабата светлина и той можа да види лицето ѝ, макар и не толкова ясно, колкото му се искаше. Копнееше да я вземе в прегръдката си, да я целуне, да я запази от всички опасности на войната. Само след няколко часа трябваше да напусне този тих хотел и красивата жена, която го управляваше, за да се бори отново с демоните на войната и разрушението. Сърцето му се бунтуваше срещу тази перспектива. Сега не искаше да мисли за опасностите, които заплашваха любимата жена, камо ли пък затова, че и той беше помогнал за предизвикването им. Просто не можеше да си представи, че никога вече нямаше да я види. Макар да беше сигурен, че е намерил съвършената жена, той имаше много сериозни основания да стои далече от нея и не можеше да си позволи да я ухажва. Ами ако я загубеше, преди да ѝ е казал, че я обича?

— Ще ми позволите ли да ви видя отново, ако имам късмет да се върна в Ричмънд? — попита тихо той, за да има поне малко надежда.

Лора усети борбата, която се водеше в него, и отговори просто:

— Да, ще се радвам много да се срещнем отново.

— Вие сте необикновена жена, Лора. Времето, прекарано с вас, беше прекрасно.

— За мен също, Джейс. Открих, че на този свят са останали още истински кавалери.

Джейс се усмихна меланхолично.

— Дали ще промените мнението си за мен, ако ви попитам дали мога да ви целуна на сбогуване?

Лора не можа да разбере дали той искаше да постави на изпитание нейните или собствените си чувства, но тъй като двамата бяха съвсем сами, отговори с усмивка:

— Разбира се, че не, освен това на юг е обичай приятелите да се сбогуват с целувка.

Джейс обхваша лицето й с две ръце и я целуна по челото, страхувайки се да не загуби самообладание, ако докоснеше сладките ѝ устни. Ако имам късмет да я видя отново, тя ще стане моя, закле се той и никога няма да я загубя.

Лора беше изненадана и малко разочарована от това невинно докосване, защото много искаше да усети силната му уста върху устните си. Въпреки това се зарадва, защото поведението му показваше, че той я уважава и цени и не се опитва да я прельсти. След като безобидната целувка и лекото докосване на ръцете му я бяха развълнували толкова, какво ли щеше да стане след истинска целувка?

Двамата се погледнаха дълбоко в очите и се усмихнаха един на друг, тъй като никой не знаеше как би трябвало да се държи в този момент.

Мислите се надпреварваха в главата на Джейс, докато я гледаше жадно: семейството му непременно щеше да я хареса, Лора щеше да бъде отлична майка и съпруга... Много му се искаше да й каже нещо в тази посока, но не посмя. Моментът беше критичен и той не можеше да й дава обещания, които може би нямаше да изпълни — можеха да го убият в сражение, можеше да загуби ръката, крака или окото си и това щеше да го направи безполезен като съпруг и баща, можеха да го разобличат като шпионин на Съюза и да го екзекутират, а Лора щеше да се разочарова от него и да го отблъсне, защото не го познаваше достатъчно добре и не можеше да приеме убежденията му...

— Вие сте красива и очарователна дама, Лора — проговори дрезгаво той — и аз съм много щастлив, че се запознах с вас и прекарахме няколко дни заедно. Вие ме дарихте със спомени, които ще ме утешават в мрачни минути.

Лора беше трогната от искрените му думи.

— Благодаря ви, Джейс, бяхте много мил.

— Лека нощ, Лора. Надявам се скоро да се видим отново.

— Аз също се надявам, Джейс. — Нали знаеш къде да ме намериш! — Лека нощ.

— Ще ида да заключа обора и утре сутринта ще предам ключовете на Алвъс.

— Много ви благодаря и лек сън. — Лора влезе в къщата си, затвори вратата и изчака каретата да отмине. След това отиде в спалнята си и изтича до прозореца, за да види как Джейс ще се прибере в хотела. Сърцето й беше пълно с копнеж. Утре той ще си отиде, повтаряше си потиснатото тя, може би дори завинаги...

Джейс ще тръгне само след минути — това беше единственото, за което Лора можеше да мисли по време на закуската. Тя използваше оставащите й минути, за да запаметява всяко изражение, всеки тон и всеки жест на този необикновен мъж, завзел сърцето й с пристъп.

Джейс се чувстваше по същия начин. И той се стараеше да запомни всяка усмивка, всяка дума, всяко движение и поглед, за да ги съхрани завинаги в сърцето си. Много му се искаше да я помоли да го чака, но знаеше, че това би било погрешно и егоистично. И без това беше постъпил лекомислено, като се показва в града с нея, в случай, че бъдеше заловен и изобличен като шпионин. Нещо обаче му подсказваше, че ако се стигнеше до най-лошото, Лора Карлайл щеше да успее да убеди своите, че не е нито шпионка, нито негова съучастница. В момента не можеше да стори нищо друго, освен да се моли и да се надява, че тази прекрасна жена няма вечно да бъде недостижима за него.

След закуска Лора му даде обичайното пакетче с храна за път, увито в чиста бяла кърпа и — само за него — завързано с дантелена кърпичка, напоена с нейния парфюм. Тя знаеше, че това не е много прилично, но искаше Джейс да има нещо, което да му напомня за нея. Видя как той погледна пакетчето, после вдигна глава и се усмихна — беше разbral. Гласът му едва не издаде чувствата, които бушуваха в сърцето му, докато й благодареше и се сбогуваше. Тя беше почти сигурна, че е разбрала правилно реакцията му.

— Довиждане, лейтенант Сторм. Дано бог ви пази, за да имаме възможност да ви видим отново между нас.

— Ако бог и съдбата са благосклонни към мен, това ще стане много скоро, мис Карлайл. Довиждане!

Лора излезе от хотела и изтича в къщата си, откъдето можеше да проследи тръгването му, без да събуди подозрение, като тичаше от стая в стая и от прозорец към прозорец. Гордо изправен, той възседна черния си жребец и излезе бавно от двора. Красивото му лице беше мрачно и решително, сякаш мислите му вече бързаха към опасната цел.

Лора проследи как Джейс спря коня си за момент в края на алеята и извади кърпичката й. Поднесе я към носа си, мускулестите му гърди се разшириха, после се отпуснаха, докато вдишваше аромата на парфюма й. После я мушна под маншета на десния си ръкав и подкара коня си към „Кери Стрийт“, където скоро се скри от погледа й.

Лора беше проследила с болезнено внимание романтичния му жест. Сърцето й беше пълно с любов и мъка. Дали ще го видя някога пак? — питаше се с болка тя. — Или той ще срещне друга жена и ще ме забрави? Не е ли цяло безумие и непростимо лекомислие за една шпионка на Съюза — предателка на южната идея — да се влюби в един лоялен офицер на Конфедерацията, който би могъл да разкъса сърцето й и да я отблъсне позорно?

Отговорът дойде веднага.

— Да, Лора Адамс — отговори си високо и ясно тя. — Ти го обичаш и ще живееш, за да се разкажаш за слабостта си, ако преди това не те разкрият и обесят. Не мисли повече за него, защото всички ще забележат мрачното ти настроение. Имаш много по-важна работа, затова не се мотай повече тук. Върви в хотела и разбери какво носи капитан Мънс в чантата на седлото си — направи всичко, което зависи от теб, за да бъде сложен край на тази проклета война!

6

В четири часа следобед Лора се прибра в къщата си, за да се занимае със счетоводството. Когато седна зад писалището си, дойде Лили.

— Свършихме цялата работа и в момента оттатък е спокойно. Казах на Клео да позвъни, ако има нужда от нещо. Липсва ли ти вече лейтенант Сторм?

Лора избухна в смях.

— Та той замина само преди няколко часа!

Лили седна на дивана.

— Значи ли това, че не ти липсва?

Макар да беше сигурна, че няма кой да я чуе, Лора понижи глас.

— Прекарах хубави дни с него, затова вероятно ще ми липсва и много искам да го видя отново. От друга страна, мисля, че е опасно да се забъркam с един толкова интелигентен и чувствителен мъж.

Лили измери приятелката си с изпитателен поглед.

— Опасно за теб или за него?

Лора избра много внимателно думите си, за да намекне и за отношенията между Лили и Ричард.

— И за двама ни. В момента не мога да си позволя да се обвържа по-тясно с мъж, който е офицер на Конфедерацията. Това би отклонило вниманието ми и би застрашило дейността ми за Съюза. Една романтична връзка би била опасна и за него, защото ако ме разкрият, ще разпитват и него какви са били отношенията ни. Ако той има чувства към мен и е почтен мъж, не би ли било egoистично от моя страна да излагам живота му на опасност? Освен това, ако узнае с какво се занимавам, той няма да иска да ме види повече. Съмнявам се, че бих могла да обясня добрите си намерения на един лоялен бунтовник. Той ще ме захвърли като горещ картоф... Не, Лили, не бива да окуражавам по никакъв начин лейтенант Сторм, защото това би означавало трудности и проблеми и за двама ни.

— Права си, Лора, любовта може да бъде много рискована и без тези препятствия.

— Любов? Та аз го познавам едва от петък! Толкова бързо ли става?

Лили кимна с усмивка.

— Любовта може да те улuchi като гръм от ясно небе.

— Но аз ще разбера, че това е любов, нали?

— Отначало сигурно няма да повярваш, че е нещо сериозно. Що се отнася до мен, тогава бях достатъчно глупава да повярвам, че той ме обича, и дадох на моя южняк всичко, каквото искаше. Всичко. Бях глупачка, Лора, защото се оказа, че съм била само една от многото.

— Съжалявам, че ти е причинил толкова болка, Лили.

— О, не! Вината беше колкото негова, толкова и моя. Не биваше да вярвам на красивите му лъжи.

— С мен и Джейс не е така. Той не е направил нищо нередно. Целуна ме по челото като баща или брат.

— Много често големите бури започват с лек бриз. Пази се от бурята, Лора. В този мъж има нещо, което ме тревожи.

Като видя сериозното изражение на Лили, Лора се скова цялата.

— Какво искаш да кажеш?

Лили помисли малко, после вдигна рамене.

— Не мога да го изразя с думи, но той е твърде загадъчен. Бъди внимателна, когато си с него.

— Ако изобщо се върне.

— Готова съм да се обзаложа, на каквото искаш, че много скоро ще го видиш отново. Тогава обаче трябва да бъдеш нашрек и да помниш за скритите асове в ръкава му.

— Не се тревожи за мен — отговори успокоително Лора. — Може би нямам опит с мъжете, но не съм нито наивна, нито лекомислена.

— Знам, но искам да те предпазя от страданията, които преживях аз.

— Ценя съветите ти, Лили, и се радвам, че си до мен.

— Искаш ли да ти запаря чай, преди да си отида?

Лора разбра, че Лили иска да приключи темата.

— Да, благодаря ти.

Докато Лили приготвяше чая, Лора мислеше за майор Стивънс. Интересът му към приятелката ѝ изглеждаше искрен и силен, но тя се колебаеше дали да я насърчи към тази връзка. Не искаше Лили отново да бъде наранена и унизена, а това беше много вероятно, ако събереше смелост да се влюби отново. Тя знаеше, че Ричард принадлежи към изисканото общество на Джорджия, а такива мъже не се женеха за бивши проститутки. Когато „дженентълменът“ се влюбеше в „лека жена“, той я правеше своя метреса, но се женеше само за жена от своя обществен кръг. Лора не искаше да види Лили в ролята на метреса, дори ако това означаваше тя да има мъжа, когото обича и да спи само с него. Ако се оженят, каза си Лора, ще бъда много щастлива и за двамата, но докато това стане, не бива да давам съвети на Лили, а само да я изслушвам търпеливо.

Много ѝ се искаше да поговори с Лили за собственото си положение, но тъй като отношението на Лили към мъжете беше съвсем различно от нейното, реши да избягва темата. Не искаше Лили да бъде нещастна или да започне да ѝ завижда, защото тя, Лора, имаше възможността да спечели мъжа, когото обичаше, докато при Лили това изглеждаше изключено. Така, както стояха нещата, Джейс щеше да я презира също както Ричард щеше да презира Лили, ако откриеше, че хотелът в действителност е един публичен дом, макар и изискан и собственичката му не приема в леглото си чужди мъже. Да не говорим за шпионската им дейност...

Лили остави пред нея чаша ароматен чай.

— За малко да забравя — Бел има нужда от нова гъба и чаша оцет от избата. Нали знаеш, че мрази песарите, които използваме аз и Клео.

— Би ли отишла да ѝ ги занесеш? — попита Лора, тъй като тя и Лили бяха единствените, които имаха ключове от избата. Лили кимна и Лора продължи: — Ще се постараю да свърша за един час. Добре, че леля Клариса ми показва как да водя книгите. Може би ще трябва да науча и теб, за да имам човек, на когото да разчитам в случай на нужда.

— Никога не съм била много добра по смятане, но ще се опитам.

— Чудесно, Лили. Ще започнем още следващата седмица.

Лили се усмихна и кимна в знак на съгласие. После излезе от стаята.

Лора реши още днес да провери запасите от противозачатъчни средства, които използваха момичетата. Преди смъртта си Клариса се грижеше за доставките. Последната се получи през април, когато един търговски кораб от южните щати успя да пробие блокадата на янките. Капитанът му, редовен клиент на хотела, не взе пари на Лора, защото имаше право на бесплатни срещи с Бел и Клео — уговорка, която беше в сила още от времето на Клариса.

Лора се облегна назад в креслото си и затвори очи, размишлявайки над употребата на тези средства. Повечето неща беше научила от Клариса, Лили и наръчника за регулиране на раждаемостта, издаден от Ричард Карлайл през 1826 година. Не можеше да си представи, че би могла да изтреи интимните си части с гъба, напоена с оцет или билкова тинктура, нито пък да използва песар. Очевидно обаче тези средства изпълняваха предназначението си, защото нито една от трите жени в хотела не беше забременяла, поне досега. Нейните „дами“ бяха чисти и здрави, за разлика от повечето проститутки, които работеха в бордепите на улица „Лотос“. Клариса много държеше гостите ѝ да получават само най-доброто и не приемаше мъже, които обичаха да посещават евтините и съмнителни заведения на пристанището, за да не донесат инфекция на момичетата ѝ.

При мисълта как биха реагирали баща ѝ и братята ѝ, ако заговореше на тази тема, Лора избухна в тих смях. Много скоро обаче усмивката ѝ угасна, защото знаеше, че ако можеше да оцелее без тази част от дейността си, щеше веднага да се откаже от нея. Книгите ѝ показваха, че една трета или дори половината от месечните ѝ доходи идваха именно от приемането на гости в стаите А, В и С. Освен това щеше да ѝ се наложи да уволни трите жени и те щяха да отидат пак на улица „Лотос“, тъй като никой от доброто общество нямаше да назначи в дома си бивша проститутка. Разбира се, Лили щеше да остане с нея, но двете нямаше да се справят сами.

Не ти остава нищо друго, затова не си бълскай главата — каза си решително тя. — Щом войната свърши, ще продадеш хотела и ще се върнеш у дома...

В сряда Лора узна, че дивизиите на генерал Джубъл Иърли са предприели няколко смели нападения срещу Вашингтон, но войските на Съюза са ги обърнали в бягство и сега се намират по обратния път

към Потомак. Тя реши, че е най-добре да премълчи новината пред Лили, защото Шърман беше северно от Атланта и се движеше към столицата, където беше щабът на майор Ричард Стивънс. Не искаше да тревожи приятелката си, защото беше безсилна да помогне на Ричард.

През нощта, докато Лили забавляваше капитан Мънс на първия етаж, а другите две жени обслужваха гостите в салона, Лора се промъкна в стаята на офицера, за да провери какво съдържа чантата му. Зарадва се, че Мънс беше оставил запалена лампа. Очевидно не се страхуваше от шпиони, защото чантата му беше захвърлена на креслото. Както винаги, Лора запомни точното й разположение и начина, по който бяха подредени документите, за да не събуди подозрение. Прочете набързо гъсто изписаните листове и си отбеляза най-важното.

Ръцете й бяха изтръпнали, устата й беше пресъхнала от вълнение. Докато перото й се плъзгаше по хартията, тя трепереше от напрежение, защото Лили и Мънс бяха в близката стая С. Това беше опасно, но даваше възможност на Лили да почука на стената, когато гостът й реши да си тръгне.

За щастие Лора успя да свърши работата си, преди Лили да й даде знак. След като остави чантата на мястото й, тя се измъкна безшумно от стаята и забърза по коридора. На стълбата срещна Бел, придружена от един от обичайните си клиенти. Тъмнокосата красавица се засмя и рече:

— През следващия час Клео ще има нужда от помощ. Пристигнаха още двама гости.

Лора кимна в знак на съгласие, без да поглежда към женения мъж, който се беше свил до стената.

Докато сервираше напитки и бъбреше с гостите, тя ставаше все по-нервна, защото постоянно мислеше за бележките, които бяха скрити под полата й. Можеше само да се надява, че хартията не шумоли и че няма да падне от джоба й...

Минаха тридесет безкрайни минути, преди Лили най-после да дойде.

— Заеми мястото ми, ако обичаш — помоли я шепнешком Лора.
— Бележките са още при мен. Бел е горе и трябваше да помогна на Клео.

Без да промени изражението си, Лили отговори:

— Побързай, за да не те забележат.

Лора се прибра в къщата си и скри бележките в камината. Зарадвана, че най-после се е отървала от тях, тя седна пред пианото и засвири, за да успокои разбунтуваните си нерви. Вече се радваше на предстоящата среща с Бен, защото новините бяха много важни.

Клео приседна за малко при нея.

— Джей Пи донесе цветя. Каза, че е спечелил на надбягванията и иска да изхарчи парите при нас.

— Много мило от негова страна. Опитай се да му измъкнеш всичките долари — отвърна шеговито Лора.

— Дано само не пожелае да се качи горе. Не е достатъчно красив, за да стопли кръвта ми.

— Никога не е изказвал такива желания и не виждам защо ще го направи точно тази вечер.

— Ето го, маха ми да отида при него, за да му донеса късмет в картите. Отивам да видя как ще му измъкна парите.

В четвъртък сутринта си замина Франк и Лора се зарадва, че се е отървала от нахалния политик от Алабама.

В три часа същия следобед Лора потегли към Питърсърг, за да има убедително обяснение за късното си завръщане след срещата с Бен. Войниците, които срещуна по пътя, не й зададоха въпроси, защото видяха торбите с кукли и плюшени животни, които Лора и момичетата бяха ушили за децата, ранени при неприятелските нападения и настанени в една болница в края на града. Никой от войниците не заподозря, че в една от куклите бяха скрити гъсто изписани листове с важни сведения за генерал Грант, а в превръзката на дясната ръка, умело изцапана с пилешка кръв, се намираше карта на военни обекти.

Лора беше измислила цяла история, според която, била улучена от случайно гръмналата пушка на един от служителите ѝ.

Тя остана само няколко минути в Питърсърг, но огледа внимателно местността, опитвайки се да открие някъде лейтенант Джейс Сторм, макар да знаеше, че полкът му е на лагер в югоизточния край на града. Може би е по-добре да не го виждам, каза си тя, защото ще си помисли, че съм търсила тази среща. Тя предаде подаръците, които бяха от сърце, макар че бяха послужили като претекст за тайната

среща, и бързо тръгна на път с обяснението, че иска да се прибере преди мръкване.

Силният ѝ жребец препусна към горичката, където всяка седмица я чакаше Бен. Днес обаче го нямаше. Ако минеше някой, щеше да му обясни, че е слязла от коня само за да се поразтъпче по полянката. Зачака нервно, докато мракът се спускаше над дърветата, вслушвайки се във всеки шум. Най-после Бен се появи.

— Надявам се, че ми носите добри вести — поздрави я с усмивка той.

Лора развърза косата си и извади листовете, после свали превръзката от ръката си. През това време Бен опъна две одеяла над един храст и запали свещ, за да прочете информацията и да прецени сведенията.

— Всичко, което съм записала, е отбелязано и на картата, с изключение на телеграфните коли, защото те непрекъснато променят местоположението си. Обясненията на символите са в долния край.

Бен кимна и продължи да чете, за да свърши по-бързо. Последните бележки съобщаваха, че Манчестър, който се намираше срещу Ричмънд, разполага с пет форта. Единият служеше за охрана на Бел Ил, другият пазеше две железопътни линии и най-важните пътища към Питърсбърг. Бен узна също, че в арсенала „Белона“ е разположен голям гарнизон, а в железните заводи „Тредигър“ постоянно патрулират войници. Тъмните му очи светнаха зарадвано.

— Знаете ли колко ценна е тази новина? — Лора го погледна изненадано. — Грант ще подскочи от радост, като я прочете. Как получихте тази важна информация?

Лора му разказа как се е възползвала от срещата на капитана с Лили, за да прочете документите в чантата му.

— Ако някой път нямам възможност да дойда, ще пратя Лили. Тя е малко по-дребна от мен и има дълга руса коса и сини очи. Като я видите, ще я сметнете за ангел, затова и тя ще използва псевдонима „Ангел“. Тя е единствената, която знае мой псевдоним „Лисица“.

— Вие сте невероятна, мис Лора, наистина! Една от най-добрите ни агенти в града. Един ден генерал Грант и президентът Линкълн трябва да ви дадат награда за усилията.

Лора се усмихна с благодарност и Бен я попита дали иска да види нещо интересно.

— Свръзката на Мери Боусър ми даде това за генерал Грант — обясни той и извади от джоба си лист хартия. — Сигурно знаете, че тя работи като прислужница в дома на президента Дейвис. Прочетете го — това е препис на писмо от стария Джеф до генерал Лий.

— Генерал Джонстън се провали и всичко показва, че ще изостави Атланта... Много е важно да го заменим веднага. Кой да бъде наследникът му? Какво ще кажете за Худ? — прочете тихо Лора и кимна. — Точно както си мислехме.

— Да. Разгледайте писмото, писано е само преди два часа. Ясно е, че старият Джиферсън иска да се отърве от Джонстън.

Лора продължи да чете:

— Алтернативата не е много приятна, но в ръцете на сегашния командващ делото ни изглежда загубено. Сигурен съм, че средствата са достатъчни, ако се прилагат правилно, особено добрата ни кавалерия... — Лора мъкна като опарена. Думата „кавалерия“ ѝ напомни за Джейс. Дали и той щеше да бъде преместен в Атланта, далече от нея, на едно от най-опасните места? Но нима беше по-сигурен за живота си в Питърсбърг, обкръжен от генерал Грант, или в Джорджия, където върлуваше Шърмън? Не, със сигурност не, реши тъжно тя.

— Бунтовниците се заблуждават, мис Лора. Те са обречени. Мога да разбера, че президентът Джейвис иска да замени Джонстън с друг генерал, вечното му напредване и оттегляне изнерви хората. Той се държи, сякаш няма и грам смелост или разум! Говорят, че войниците му са изтощени до смърт и вече не могат да се държат на краката си.

Лора кимна. Не беше тайна, че войските на Джонстън негодуваха срещу нерешителността му. Но ако го заместеше Худ, Шърман трябваше да се подготви за дълга и кървава обсада.

— Сигурно вече знаете, че Джубъл Иърли е отново във Вирджиния, след като го прогониха през реката. Старецът заповядал на момчетата си да тичат, за да спасят живота си. Едно обаче е ясно, мис Лора — старият Джуб няма да се предаде. Ако войниците му не измрат от умора, той ще продължи да притеснява Шеридън.

Бен скри грижливо предадените от Лора документи и я увери, че тя ще бъде предупредена за евентуалното нападение срещу Ричмънд, за да се скрие на сигурно място. Засега обаче градът изглеждал добре укрепен и било невъзможно да бъде превзет.

— Не мога да твърдя, че това ме натъжава, Бен, защото нямам представа къде бих могла да отида, ако бъда принудена да напусна Ричмънд. Не можете ли да използвате източниците си, за да узнаете нещо за баща ми и братята ми? Когато за последен път чух нещо за тях, бях в Мемфис.

— Разбира се, ще се опитам — обеща Бен.

— Благодаря ви. Много ме е страх за тях. — Имаше още един мъж, за когото се страхуваше: Джейс Сторм. — Има ли нещо ново в Питърсбърг? — попита бързо тя. — Преди час минах оттам и ми се стори спокойно.

— Все същото: Грант напредва, Лий задържа позициите или бавно отстъпва. Трябва ни само една врата, през която да влезем, и ще ги принудим да се предадат.

— Водиха ли се сражения през последните дни? — Къде ли е Джейс, дали е жив и здрав?

— Нищо значително. Ние сме много повече от тях, но южняците са упорити като магарета. Трябва да призная, че се бият смело и умеят да си служат с оръжията.

— Често чувам имената на генералите Мълоун и Хамптън, но не знам нищо за тях. Създават ли ви трудности?

— Ако бунтовниците загубят тези двама генерали, кавалерийският им корпус ще бъде напълно разбит. Те се намират югозападно от града и охраняват железопътните линии и гарите. Грант иска да разруши двете линии, но засега не му се удава. Вече е късно, мис Лора, трябва да тръгвате, защото скоро ще изгрее луната.

— Прав сте, Бен. Внимавайте за себе си. Ако следващата седмица не се появя, това ще означава, че нямам новини и не мога да се изложа на риск да бъда заловена.

— Разбира се, мис Лора. Внимавайте по пътя към къщи.

Тя вдигна косата си на тила, Бен загаси свещта и сгъна одеялата си. Лора хвърли превръзката в един храст, уви косата си в тъмна кърпа и възседна коня.

На две мили пред града я спряха петима войници и водачът им попита строго коя е и защо се прибира толкова късно. Опитвайки се да запази спокойствие, Лора отговори:

— Бях в Питърсбърг, за да занеса играчки на ранените деца в болницата. Останах да поиграя с тях и не забелязах, че е станало

толкова късно. — Реши засега да не споменава името си.

— Защо сте сама? И защо не пренощувахте в Питърсбърг?

— Но, сър, това не е неприятелска област! Затова реших, че не ме заплашва опасност. Освен това врагът е много по-близо до Питърсбърг, отколкото до Ричмънд, нали? Както вероятно знаете, повечето мъже воюват и не намерих кой да ме придружи. Освен това нося със себе си оръжие и знам как да го използвам.

— Наистина ли? Как тогава успяхме да ви изненадаме?

Лора се постара да запази учтив и отзивчив тон.

— Вие носите униформата на Конфедерацията, сър. Нима трябваше да стрелям по вас? Имам пропуск от генерал Евъл. Ако ми позволите, ще го извадя от чантичката си и ще ви го покажа.

— Пропуските могат да бъдат и фалшифицирани, мадам.

Лора го погледна с добре изиграно учудване.

— Защо бих направила нещо толкова неразумно и непочтено?

Моят пропуск е истински, сър.

— Наоколо е пълно с шпиони и те могат да бъдат и красиви жени.

— Вие ме ласкаете, сър, но нима ви приличам на шпионка? — Когато мъжът я изгледа мълчаливо, тя продължи: — Това е смешно! Направете ми място и ме оставете да се прибера в къщи! Южните джентълмени не се държат така с дамите. Аз притежавам пъзволение от генерал Евъл да се движа свободно и под негова защита.

— Боя се, че имам нужда от доказателства.

— Какви доказателства? Нали ви казах, че нося пропуска си! Защо ме изкарвате лъжкиня и не признавате авторитета, който се крие зад този документ? Ако не ми вярвате, можете веднага да ме заведете при генерала — макар да се съмнявам, че той ще се зарадва на това късно посещение.

— Може би е по-добре да ви задържа до сутринта, за да мога да проверя дали сте ходили в болницата в Питърсбърг и наистина ли се познавате с генерал Евъл.

Лора го погледна втренчено. При мисълта да привлече вниманието на обществото върху себе си, нервността ѝ нарасна. Макар че хората от болницата щяха да потвърдят посещението ѝ, някой щеше да си припомни, че си е тръгнала рано и тя нямаше как да обясни какво е правила до този късен час. Най-добре беше да бълфира.

— Искате да ме арестувате? Вие или се шегувате, или сте си загубили ума!

— Ако нямате какво да криете и искате да свършим бързо, ще mi позволите да ви претърся и да прегледам вещите ви.

Лора се разтревожи още повече, но не изпадна в паника. Войникът може би я подозираше, но може би просто беше прекалено предпазлив.

— Да ме претърсите? Аз съм дама! Как смеете да поставяте такива обидни изисквания! — Гласът ѝ беше пълен с искрено възмущение.

— Смея, защото сега е война, мадам. Е, какво предпочитате? Да ви претърся или да ви затворя в килия до утре сутринта?

— Настоявам веднага да ме заведете при генерал Евъл!

— Както вие самата казахте, мадам, вече е много късно, затова ще се наложи да почакате до утре сутринта, защото аз не докосвам дамите без изричното им съгласие.

— Съгласие? — повтори гневно Лора. — Това е шантаж. Очевидно сте измислили този хитър номер, за да си създадете малко развлечение в досадната вечер. Добре, претърсете ме, щом толкова държите, но побързайте! Искам да знаете, че случилото се няма да остане ненаказано!

— Имам заповеди, мадам. Слезте от коня, ако обичате.

— Няма да го направя — отговори твърдо Лора. Ако слезеше от седлото, щеше да загуби предимството си. При нужда можеше да направи опит за бягство. — Не отивайте твърде далече в изпълнението на задълженията си, сър! Не ставайте безрамен!

— Е, добре — промърмори войникът. — Останете си там. Джим, ти претърси чантата ѝ, а ти, Уили, отвори чантите на седлото. Ако позволите, мадам, аз ще се занимая с джобовете ви.

Лора стисна здраво зъби и позволи на войника да претърси джобовете на полата ѝ, които бяха съвсем празни. Той събу дори обувките ѝ, за да се увери, че вътре не са пъхнати някакви листчета. Махна кърпата от главата ѝ, после вдигна полите и фустите ѝ, за да открие някой скрит джоб.

— Това вече е върхът! Готов ли сте, сър? — попита ледено тя.

— Намерихте ли нещо, момчета?

Войникът, който беше претърсил чантичката й, съобщи, че дамата наистина носи пропуск от генерал Евъл, но нищо подозрително. Уили каза, че е намерил в чантата на седлото само празна платнена торба.

— Там бяха играчките за децата — обясни Лора. — Мога ли вече да продължа пътя си?

— Да. Извинете, че ви спряхме. Лека нощ, мадам. Приберете се спокойно в къщи.

— Ако останете тук, за да пазите пътя, това няма да бъде проблем, сър.

Тя продължи пътя си, повтаряйки си, че трябва непременно да измисли нова история, с която да оправдае късните си завръщения. Ако срещнеше повторно тези мъже, те нямаше да ѝ повярват. Може би трябваше да уговори с Бен да се срещат денем, за да не буди толкова подозрения...

В петък вестниците не съобщиха нищо добро за Конфедерацията. Новината беше, че Forrest е бил отблъснат и не е успял да пресече пътищата за снабдяване на Шърман с продоволствия от Тенеси към Джорджия. Иърли се беше върнал във Вирджиния и настъпваше срещу янките.

Преди да си замине, капитан Мънс каза на Лили, че пратеници на Конфедерацията заминали за Ню Йорк да водят преговори за мир с представители на Линкълн, но благоприятният изход бил твърде съмнителен.

Лора беше сигурна, че офицерът е почти влюбен в Лили, но нейното изражение издаваше само тъга и равнодушие — което показваше, че Лили се разкъсва между чувствата си към Ричард и живота, който водеше.

Мина почти цяла седмица, преди Лили да ѝ разкрие какво изпитва към Ричард. Лора тъкмо се преобличаше, за да отиде в един от градските лазарета.

— Помисляла ли си някога, че могат да те арестуват, затворят или убият заради шпионската ти дейност?

Лора погледна замислено приятелката си.

— Да, Лили. Миналия четвъртък попаднах в много неприятна ситуация и едва не умрях от страх. После обаче стигнах до заключението, че работата ни си струва риска, който поемаме. За да постигнем мир и свобода, трябва да бъдем готови да рискуваме поне толкова, колкото рискуват мъжете на фронта. Аз не искам да умра, нито да изгния в някой от онези ужасни затвори, но трябва да помогна за победата на Съюза. Ако вече не искаш да работиш при мен, ще те разбера, скъпа.

Лили поклати глава.

— Аз се страхувам повече за теб, отколкото за себе си. Ти поемаш големия риск, не аз.

— Това не е вярно. Просто ние с теб работим по различен начин. Аз изобщо не бих се добрала до повечето сведения без твоята смела подкрепа. Онова, което правиш ти, е поне толкова важно, колкото собствената ми работа.

— Ти се опитваш да ми вдъхнеш самочувствие — усмихна се тъжно Лили.

— Ти си много по-добра, отколкото си мислиш, Лили. Не бива да бъдеш толкова строга към себе си. Не се обвинявай непрекъснато за неща, които са извън твоята воля.

Лили поклати глава.

— Аз сама причиних нещастietо си, Лора.

— Не е престъпление, че си се влюбила в неподходящ мъж. Не си могла да знаеш, че той ще те използва и ще те измами. Любовта ти е била чиста и добра, той е бил лошият, слабият. Прости си, Лили. Ти си страдала от грешките си, но и си се поучила от тях. Днес си силна, умна и смела. Престани да се наказваш.

— Това не е лесно.

— Знам, но си струва да се борим за доброто в живота, нали? Ако беше лесно, нима щеше да бъде толкова важно и скъпоценно?

— Вероятно не, но това не променя нищо, поне за мен.

Лора седеше до леглото на един млад войник, чийто ръце бяха обгорени, и го хранеше с топла супа. Мъжът беше тежко ранен и не можеше да се обслужва сам. Лора чу силните шумове в червата му, преди раненият да загуби контрол и да се изходи под себе си. Бедният имаше сильно разстройство и миризмата беше толкова пронизваща, че тя едва успя да потисне гаденето си. Войникът се разплака като дете,

че не се е удържал, и хълцайки я помоли за извинение. По небръснатите му бузи се стичаха сълзи. Лора остави чинията на близката масичка и се огледа безпомощно.

Една възрастна болногледачка изтича при нея и успокои войника. После изпрати Лора да донесе чисти дрехи и чаршафи, освен това сапун и леген с топла вода. Когато свърши тази работа, опитната сестра я помоли да си потърси друг ранен, докато тя измие войника и оправи леглото му.

Лора приглади назад влажната коса на младежа и изтри очите му.

— Бог да ви пази, сър, и дано се оправите бързо.

— Благодаря ви, мис Лора, вие сте ангел.

Тя отиде да види къде може да помогне и бе повикана от един хирург, който я помоли да му асистира при операция. Трябвало да извади куршум, заседнал в рамото на един ранен.

— Присъствали ли сте друг път на операция?

— О, да, сър — кимна с готовност Лора. Тя знаеше, че от нея се очакваше да успокоява пациента и да подава инструментите на лекаря. Този път поне не беше ампутация.

— Много съжалявам, момко, но почти не ни остана хлороформ или етер, затова не мога да ви дам упойка. Бъди смел и не мърдай, защото само ще усложниш положението си.

Лора видя как мъжът кимна и стисна зъби.

— Скоро всичко ще мине, пък и лекарят е много добър — заговори му окуражително тя.

Раненият кимна и устреми поглед в лицето ѝ. Тя разбра, че трябва да изглежда смела и спокойна. Лекарят търсеше куршума с пръсти.

— Напипах го... Дайте ми пинсетата.

Лора направи, каквото се искаше от нея, и стисна ръцете на ранения.

— Гледайте ме и ми разказвайте за семейството си.

Мъжът простена и изкриви лице, но се подчини.

— Не мърдай, момко — проговори предупредително лекарят и вкара дългите щипци в раната. — Хванах го. Ей сега ще свърша.

Лекарят извади парчето метал и Лора пусна изпотените ръце на войника, за да се измие и да вдене конците за шева.

Лекарят намаза раната със сребърен нитрат, за да спре кървенето и да може да направи шевовете. Раненият изпища и се сгърчи от болка. Лора стисна отново ръцете му. Слава богу, шиенето не продължи дълго. След десет минути раната беше затворена и дезинфекцирана.

— За съжаление не мога да ви дам нищо срещу болките. Ще чакаме да се засилят — обясни лекарят със съжаление в гласа. — Имаме съвсем малко болкоуспокояващи и ги пазим за ранените, които са в много лошо състояние.

Лора видя как войникът погледна лекаря, после нея и разбра, че много му се иска да помоли за мъничко опиум, лауданум или морфин, но не иска да изглежда страхлив или egoист. Сигурно беше напрегнал цялата си воля, за да замълчи. Тази война трябваше най-после да свърши. Не биваше да има повече ранени и страдащи. Работата в болниците само беше затвърдила убеждението ѝ, че е длъжна да даде своя принос за края на кръвопролитията.

След като двама черни санитари изнесоха ранения, хирургът смръщи чело и изруга:

— Тези проклети янки! Първо избиват момчетата ни, после блокират пристанищата и не можем да получим лекарства за ранените. Мога само да се надявам, че ще ни пратят поне един товар медикаменти, защото вече не знам как ще се грижа за тези страдалци!

Лора го наблюдаваше скритом, докато той броеше превръзките и проверяваше съдържанието на шкафчетата с лекарства, които бяха почти празни. Докато той говореше, очевидно забравил за присъствието ѝ, тя узна нещо твърде интересно:

— Един от корабите ни вчера пробил блокадата при Уилмингтън, след като превзел кораб на Съюза, натоварен с лекарства. Корабът отивал към главната квартира на Грант, но сега янките няма да получат нищо. Обещаха да ни изпратят товара още тази седмица със специален влак. Дано бог ни помогне да не падне в ръцете на янките, преди да пристигне в Ричмънд!

Лора знаеше, че никога не би предала сведения за товар животоспасяващи лекарства. Имаше граници, които никога нямаше да прекрачи. Надяваше се медикаментите да пристигнат в Ричмънд без забавяне. Дотогава обаче, съобщи тя на зарадвания лекар, щяла да му помогне с малки количества дезинфекционни средства, лауданум и опиум. Служителят ѝ Алвъс Лонг щял да му ги донесе още днес.

— Не е много, но все ще ви бъде от помощ, докато пристигне товарът. Иска ми се да можех да направя много повече, за да облекча страданията на тези смели мъже.

Хирургът се усмихна трогнато.

— Вие правите твърде много, повече от другите дами, мис Лора. Ще ви бъда много благодарен, ако ни дадете част от лекарствата си.

— Ще ви изпратя и сушени плодове, изобщо всички продукти, които мога да отделя.

Той я потупа по рамото.

— Бог да ви благослови, мис Лора.

— Вас също, сър. А сега ми кажете къде още мога да помогна. После ще се прибера в къщи и ще ви изпратя Алвъс с лекарствата...

В петък в града нямаше друга тема за разговор, освен „битката за Атланта“, която бушуваше в Джорджия. Бунтовническият генерал Харди и съюзният генерал Макферсън се биеха между Декатур и Атланта, а генерал Худ притискаше Шърман. Конфедератите държаха Атланта, но съюзните войски ги притискаха от всички страни. Тези страшни събития изместиха новините за сраженията в Арканзас, Тенеси, Мисури, Мисисипи, Луизиана и дори в Северозападна Вирджиния.

Вечерта в хотела пристигна един от обичайните клиенти на име Джеймс Уебър и Лили успя да му измъкне важни сведения. Лора реши да ги предаде веднага на генерал Грант. Макар че всяка минута беше ценна, Лили успя да убеди приятелката си да се промъкне през фронтовата линия в събота, и то през деня, защото през нощта беше твърде рисковано.

— Сигурна ли си, че искаш да ме придружиш, Лили? Тази мисия вероятно ще бъде най-опасната, която сме изпълнявали досега.

— Това е единственият начин да успеем, Лора. Бел и Клео ще се грижат за хотела по време на отсъствието ни. Ако тръгнем на зазоряване, ще можем да се върнем още вечерта.

— Освен ако не ни спрат и не ни арестуват...

— Нали измислихме как да се преоблечем и какво да разказваме? Моментът е много подходящ. Имаме само един гост и той излезе. Местните не идват преди шест или седем вечерта, а дотогава ще сме се върнали. Ако се появи неочекван гост, Бел или Клео ще се погрижат за него.

— Надявам се да се окажеш права. Мислиш ли, че подозират нещо?

— Разбира се, че не. Мислят, че отиваме на покупки, а после в лазарета. Алвъс също няма да ни види, защото вече го отпратих. А Берта е при болната си приятелка.

— Дано излезеш права, Лили. Всичко е готово. Аз тръгвам и ще те чакам на Четиридесета улица.

Без да се бавят, двете жени започнаха изпълнението на хитрия си план.

Лили, облечена в скромна рокля, със стари обувки и разбъркана руса коса, която изглеждаше отдавна немита, настигна приятелката си само след минути.

Лора се надяваше никой да не я познае, защото беше по-известна в града в сравнение с Лили. Беше натрила косата си с пепел, за да я направи сива, и носеше широкопола шапка за слънце, която скриваше лицето ѝ. Тя също беше облечена в овехтяла, закърпена рокля с дълги ръкави и мрежести ръкавици, за да скрие младите си ръце. Лицето ѝ беше мръсно, защото никой не биваше да види безупречната ѝ бяла кожа. Носеше дори телени очила, за да прикрие ясните си зелени очи. Подпираще се на дебел бастун, ходеше бавно, приведена на едната

страна, говореше с провлечен старчески глас. Вълненият шал прикриваше фалшивата гърбица, направена от кърпа. Двете с Лили яздеха чернен жребец. Лора се бе хванала за кръста на Лили, а в другата ръка стискаше кошница с хляб, сушени плодове и сурови риби, обвити във вестници. Посланието, което трябваше да предаде, се намираше в най-долната риба.

За да опази любимия си кон от набезите на кавалерията, тя беше намазала хълбоците му с дебел слой мехлем, а предният му крак беше обвит с мръсна превръзка. Гладката кожа беше посыпана с прах, за да отнеме здравия й блесък, а белите зъби бяха оцветени с въглен.

Лора знаеше, че е поела голям риск, но нямаше как да го избегне, защото сведенията не можеха да чакат до следващия четвъртък, когато беше редовната среща с Бен.

Двете напуснаха града, без никой да им обърне внимание. Хората, които ги срещаха, очевидно ги смятаха за бедни бели или бегълци от войната.

Стигнаха без трудности до Дийп Батъм Рън, но когато продължиха пътя си към границата от пет мили, бяха спрени от патрул.

Лили играеше съвършено ролята на необразовано селско момиче.

— Живеем наблизо — зае се да обяснява тя. — Заведох баба на лекар в града. Той ѝ даде лекарство и тя заспа. Не я будете, моля ви. — Тя понижи глас: — Знаете ли, баба не е на себе си, откакто татко беше убит от злите янки. Щом види униформа, започва да пищи и да се мята.

Войникът погледай съчувствено старата жена, облегнала глава на рамото на младата, лицето почти скрито под старата сламена шапка. Разгледа коня и поклати глава.

— Продължавайте, но бъдете внимателни. Янките имат шпиони навсякъде.

— Благодаря ви, сър, и бог да пази Конфедерацията.

След като войниците се скриха от погледа им, Лили въздъхна облекчено.

— Успяхме! Много ме беше страх, че ще ни накара да слезем от коня и ще ни претърси.

Лора беше усетила треперенето на приятелката си по време на разговора с патрула, но каза само:

— Ти се справи отлично, Лили. Трябаше да станеш артистка.

— Вече се научих да се преструвам пред хората — засмя се нерадостно Лили.

Когато прекосиха местността, където съюзните войски под водачеството на Грант бяха проникнали на изток в посока Питърсбърг, двете жени видяха множество изоставени ферми, разрушени къщи, изтърбушени огради и отсечени дървета.

Скоро пристигнаха в тясната, задушна долина, където дебнеха блата, тресавища, змии, москити и други опасности — тежки препятствия за напредващите северняци. Видяха в далечината подвижния мост над река Джеймс, построен от янките, за да се прехвърлят в Сити Пойнт, където беше главната квартира на генерал Грант.

Лора слезе от коня и нареди на Лили да го скрие в храсталациите. После предпазливо тръгна напред по несигурния блатист терен, докато бе спряна от трима войници в сини униформи.

— Какво правиш тук, бабо? — попита единият.

— Нося важно послание за генерал Грант в Сити Пойнт.

— Какви ги дрънкаш, бабке?

Лора измъкна сгънатата хартия от корема на рибата и обясни:

— Аз събирам информация за генерал Грант в Ричмънд. Не мога да ви придружда, защото трябва да се върна в града, преди да са разбрали, че ме няма. Но ви предупреждавам, сър — в четвъртък ще се срещна със свръзката си и ако не сте изпълнили дълга си, генерал Грант няма да ви прости. Вестта е от решаващо значение и се надявам да бъдете възнаградени, ако му я отнесете веднага. Не се опитвайте да я четете, защото е шифрована. Съжалявам, че мирише така силно на риба, но трябаше да я скрия от патрулите на бунтовниците.

— Какво да кажа на генерала, мадам? Кой изпраща тази вест?

— Тя е подписана и той ще разбере. Побързайте, много е спешно.

Лора кимна на мъжете и забърза към мястото, където я чакаше Лили.

— Добре ли мина? — попита задъхано младата жена.

— Слава богу, да. А как беше при теб?

— Всичко е наред. Да си вървим у дома. Ще ти разкажа покъсно. Вече знаем къде са патрулите и ще ги заобиколим.

Двете се върнаха до мястото, където бяха прибрали вързопа, и се скриха, за да се преоблекат. Лора свали превръзката от крака на коня, изчисти мехлема и изчетка козината му от праха. После почисти лицето си със сапун и вода от манерката. Лили облече чиста рокля и среса дългата си руса коса. Лора също не забрави да изчетка косата си от пепелта.

— Най-добре е да скрием тези дрипи тук. Ако ни спрат и претърсят, ще се усъмнят. Ще си запазя само очилата, защото не мога да намеря други. — Лора уви очилата в кърпата, която беше използвала за гърбица, и я скри в чантата на седлото. Докато Лили намери подходящо място за старите дрехи, тя изхвърли рибите от кошницата и нареди останалите хранни. — А сега да отнесем храната в болницата и да се връщаме в къщи, преди да се е стъмнило.

В неделя вечерта Лора откри, че през седмицата са се случили много неща, но вестниците бяха узнали за тях едва сега. Бунтовническият генерал Худ беше отблъснат край реката Пийчтри в Джорджия, а Шърман се опитваше да разруши железопътните линии към Атланта. Почти завладяният щат Луизиана беше гласувал за премахване на робството и за приемане в Съюза. Генерал Иърли беше победил съюзните войски при Кернстаун, като беше претърпял незначителни загуби, докато от неприятелите бяха паднали повече от хиляда и двеста души. Ако се съдеше по съобщенията във вестниците, сражения се водеха във всички щати на Конфедерацията, дори в онези, които вече бяха завладени от Съюза, като победите бяха почти поравно и за двете страни.

Следобед пристигна Франк от Алабама. Веднага след като се настани в пета стая, политикът беше извикан на конференция при президента Дейвис.

Лора не знаеше защо Франк изглеждаше толкова сърдит, но се надяваше, че по-късно ще научи новините в салона. Макар да не е беше симпатичен, Франк беше разговорлив, а това беше най-важното.

Вечерта в понеделник Лора подслуша двама непознати, настанили се в хотела й същия ден, и беше шокирана от чутото. Странното им поведение я бе накарало да се промъкне в стая С, за да узнае нещо повече за тях, когато се оттеглиха за поверителен разговор

в стаята на единия. Лора се зарадва, че е настанила Уорд Хил във втора стая, а Стю Кларк в първа, защото можеше да подслушва разговорите им от стаите за „специални гости“.

— Вече няма връщане назад, Уорд.

— Ако ни хванат, със сигурност ще ни обесят или застрелят, Стю. Това е лудост! Никога няма да успеем да отвлечем жените на тези бунтовници и особено съпругата на генерал Лий. Няма как да ги сложим в сандъци и да ги измъкнем от града, без да ни видят.

— Смелост, Уорд, ще се справим. Вече имаме колата, сандъците и хлороформ, за да упоим дамите. Лий и генералите му със сигурност ще се предадат, но няма да допуснат жените им да бъдат екзекутирани.

— Имам лошо предчувствие, Стю.

— Търмънд и Фостър са оттатък в хотел „Ексчейндж“, а Уейд и Мейс са в „Спотсууд“. Никой не знае, че сме от една банда. Ще се срещнем утре вечерта в девет в стария хамбар на улица „Клей“ и ще отидем да хванем старите дами. После ще изчезнем, преди някой да забележи, че са отвлечени.

— Нямаме съгласието на началниците, Стю. Какво ще правим с жените, ако генерал Хенчкок не одобри плана ни?

— Тогава ще поискаме откуп и ще приберем куп пари, по дяволите! Не мислиш ли, че този план е дори по-добър, Стю? Ще кажа и на другите. Ще забогатеем, човече! Можем да отвлечем няколко госпожи и от другите градове на Юга!

— Тогава и бунтовниците, и нашите хора ще тръгнат да ни гонят.

— Нека ни гонят, колкото си щат! Ще отидем в Калифорния и ще си живеем богато и свободно.

— Въпреки това намирам, че планът ти е безумен.

— По дяволите, Уорд! Ще участваш ли или не?

— Разбира се, че ще участвам. Но това не значи, че харесвам плана.

— Ще ти хареса обаче другото, което съм предвидил за утре вечер, докато чакаме да се стъмни.

— И какво е то?

— Ще си набавим няколко хубави жени с парите на банкера, когото убихме. Знам къде да ги намеря. Ако искаш, ще прекараме целия ден в леглото, без да спим, разбира се. Как мислиш, ще се справиш ли с две или три жадни за любов дами?

- Да, по дяволите! Знаеш ли откога не съм бил с жена!
- Какво ще кажеш за партия карти и две-три питиета?
- Добра идея. Да вървим...

Лора начерни лицето и ръцете си със сажди от камината, облече черна рокля и скри косата си под тъмна шапка. Трябаше на всяка цена да изпълни онова, което беше замислила. Знаеше, че копитата на коня ѝ ще вдигнат много шум и ще привлекат вниманието на минувачите, затова реши да отиде пеша. Провирачки се между къщи, дървета и храсти, тя се промъкна незабелязано до резиденцията на президента и остави пред прага ѝ писмо, в което съобщаваше за подслушания план за отвличане, имената на заговорниците и хотелите, в които бяха отседнали. Запали свещ до писмото, почука силно на массивната входна врата и се втурна надолу по стълбището, придържайки полата си. За да бъде сигурна, че са я чули, тя се скри в близките храсти и сърдито изкриви лице, когато вратата бе отворена от Мери Боусър, шпионката на Съюза. Тя сигурно щеше да унищожи важното послание, след като го прочете. Изпита безкрайно облекчение, когато един мъж от прислугата изтича покрай Мери и вдигна писмото, адресирано до президента и снабдено със забележката: Спешно! Да се прочете незабавно!

Слугата огледа внимателно околността, но не можа да види скритата в мрака жена. Щом вратата се затвори, тя се втурна към другата страна на къщата и се взря в прозорците към спалнята на президента. Скоро там бе запалена лампа, задвижиха се сенки. Новината беше стигнала до Джеферсън. Тя беше изпълнила дълга си. Сега беше негов ред да вземе бързи мерки...

На следващия ден из града се разнесе слухът, че генерал Иърли разрушил железопътната линия на железницата „Балтимор и Охайо Рейлроуд“ в Западна Вирджиния, за да блокира снабдяването на врага с продоволствие и оръжие. Пак разрушения, помисли си тъжно Лора. Кога щеше да свърши този кошмар? Тя правеше всичко, което беше по силите ѝ, за да помага на Съюза, но нима това беше достатъчно?

Поне Лили беше щастлива, защото си замина Джеймс Уебърс, който постоянно я искаше в леглото си, а и извън него не ѝ даваше мира. Лора беше забелязала как Лили бърза да се скрие в стаята си, за да избегне срещата с влюбения южняк. Явно тя започваше да се отвращава от професията си, но това означаваше само нови проблеми за нея. Лили обичаше майор Стивънс, но не вярваше, че може да се омъжи за него, и Лора трябваше да потърси начин да ѝ помогне. Лили можеше и трябваше да промени живота си.

Докато бършеше праха от пианото в салона, мислите ѝ отлетяха към лейтенант Джейс Сторм. Представи си обруленото му от вятъра лице, класическите черти, омайващата усмивка и мъжествената фигура... Кога ли ще дойде, запита се с болка тя, когато вдигна глава от пианото.

Очите ѝ се разшириха от изненада и сърцето ѝ заби като безумно, защото на прага на салона беше застанал мъжът, който занимаваше мислите ѝ. Дали пък не беше само илюзия, след като се бе появил така внезапно? Небрежно облегнат на вратата, с широкопола шапка в ръце и разрошена от вятъра коса. Забележителните сини очи я гледаха втренчено, лицето му не издаваше вълнение. Обзета от страстно желание, Лора понечи да се хвърли в прегръдката му и да впие устни в неговите. Той наистина не беше илюзия, тя разбра това по усмивката, която изгря на лицето му, когато се раздвижи и тръгна с големи стъпки към нея.

— Както винаги, имате много работа, мис Карлайл, и не можах да устоя на изкушението да ви погледам незабелязано — заговори той с дрезгав от вълнение глас. — Имате ли стая за мен?

— Джейс... вие се върнахте — прошепна задъхано Лора.

Очите му засияха.

— За съжаление не толкова скоро, колкото mi се искаше, и не за дълго, но какво да се прави.

Входната врата се затвори с тръсък и Лора се стресна. Трябваше да се върне в действителността. Отиде до вратата и се усмихна на Клео, която се извини, че вятърът просто изтръгнал вратата от ръката ѝ.

— Надига се буря — допълни младата жена.

— Няма нищо, Клео, просто се уплаших. Бел и Лили са на първия етаж. Аз съм почти готова с почистването на салона. Лейтенант

Сторм пристигна току-що и желае стая. Погрижи се номер шест да бъде чиста и готова за него, а после помогни на другите.

Червенокосата жена измери с внимателен поглед новодошлия, после бавно тръгна нагоре по стълбата.

— Какво казахте преди малко? — попита тихо Лора и погледна прашната му униформа.

— За съжаление мога да остана само до утре. Трябва да изпълня едно поръчение на командира си. Радвам се, че имате стая за мен, но много ме е яд, че довечера няма да мога да се насладя на готварското изкуство на мисис Бартън. Е, остава ми поне закуската.

Лора се стараеше да обуздае лудото биене на сърцето си. Имаше чувството, че всяка фибра на тялото ѝ е напрегната и трепери. Близостта му я замайваше. Можеше само да се надява, че тонът ѝ няма да издаде разочарованието ѝ от краткостта на посещението му и радостта, че го е видяла отново.

— Нима няма да ни правите компания на вечеря?

Джейс забелязваше всяка нейна реакция, въпреки старанията ѝ да я скрие. Радваше се, че въздействието му върху нея е почти същото като нейното върху него. Беше я наблюдавал с голямо удоволствие, преди да го забележи. Така му се искаше да я грабне в прегръдките си...

— Боя се, че не мога. Ще оставя нещата си в стаята и веднага ще изляза. Вечерта ще се върна късно.

— Тогава ще ви отведа веднага в стаята ви, за да не губите време — реши Лора, макар че много искаше да си поговорят още малко.

Тя отиде на рецепцията, за да вземе ключа, и го изчака да се запише в книгата.

— Искате ли да ви пригответя нещо за хапване, преди да излезете?

— Много мило от ваша страна, но не съм гладен, а и трябва да бързам. Ако се върна по-рано, можем да поговорим, преди да се оттеглите.

— С удоволствие — отговори бързо Лора и наведе глава, за да скрие радостта си. — До десет със сигурност ще бъда в салона.

— Тогава трябва да се случи нещо наистина важно, за да се върна по-късно от девет.

Лора усети как сърцето ѝ се стопли от нежните му думи. Джейс се качи горе, а тя стоя дълго, загледана след него, забравила всичко

наоколо. Накрая стисна зъби, за да се овладее, разтърси глава и се върна към работата си. Докато работеше, можеше отново да се отдаде на фантазиите си за него...

Беше вече почти десет, а Джейс още го нямаше и Лора реши, че е крайно време да се оттегли. Беше безкрайно разочарована от напразното очакване и не искаше той да разбере колко се измъчва.

Докато поднасяше вечерята, тя наблюдаваше Хил и Кларк. Двамата напуснаха хотела в осем, вероятно за да осъществят подлия си план. Тя се качи в трета стая и погледна крадешком през прозореца. Видя двама войници да излизат от сянката отсреща и да тръгват след злодеите. Това беше доказателство, че бяха погледнали сериозно на съобщението й и престъплението щеше да бъде предотвратено.

Лора тръгна към къщата си и пътеш зарези вратите от двете страни на свързващата алея. Вечерният въздух беше горещ и задушен, защото буреносните облаци бяха отминали града, без да донесат благодатен дъжд. Лора беше нервна и постоянно се питаше дали горещината и мъчителното беспокойство изобщо ще й позволят да заспи.

Тихо чукане по входната врата я изтръгна от нерадостните мисли. Не можеше да си представи кой би могъл да бъде в този късен час, но изведнъж разбра.

— Кой е? — попита тя и сърцето й заби по-силно.

— Аз съм, Джейс. Можем ли да поседнем на верандата и да си поговорим?

Лора вдигна резето и отвори вратата.

— Прибрах се преди няколко минути и още съм облечена. Разбира се, че можем да поговорим. Искате ли нещо за пие?

— Само чаша вода, моля. Ще ви чакам отвън. Знам, че не е прилично да влизам посред нощ. Ключите могат да бъдат смъртоносни за доброто име на една дама.

Лора се усмихна зарадвано.

— Вие сте джентълмен, лейтенант Сторм, и това ми харесва.

Джейс я проследи с горещ поглед и отново се възхити на грациозните й движения. Косата й падаше на меки вълни по раменете и гърба. Сияещата й усмивка осветяваше мрачната вечер. Меката кожа го изкушаваше да я помилва и целуне. Гласът и смехът й бяха като музика. Очите бяха невероятно зелени, с дълги, гъсти мигли.

Погледът му се плъзна към трите врати от двете страни на антрето. Отляво имаше просторен салон, а отдясно малка дневна. Вероятно от другата страна бяха трапезарията и кухнята, а другите две врати бяха спални, между които имаше баня. Къщата изглеждаше чиста и удобна, мебелите бяха изискани. За да не изглежда любопитен, той отиде до парапета на верандата и се загледа навън. Беше отвъл коня си в обора и беше чакал на стълбите, докато Лора се прибра. Зарадва се, че тя не остана в хотела и след десет часа, защото имаха съвсем малко време да бъдат заедно, след което той трябваше да продължи разследването си.

Лора му подаде чашата и седна в един люлеещ се стол.

— Как ви харесва Питърсбърг? — попита тя.

Джейс отпи глътка вода, преди да отговори.

— Сигурно преди войната е бил красив град. На югоизток, където са се окопали двете страни, всичко е разрушено. Навсякъде се виждат палатки, укрепления, окопи и воиници. Градът е шумен и препълнен с хора, мръсен и вонящ, а яденето изобщо не може да се сравни с кухнята на мисис Бартън.

Лора предположи, че той се бе пошегувал само за да отклони вниманието ѝ от мрачната действителност и трудностите на воинишкия живот.

— Какво правите през деня и вечер?

— Водим битки, ходим на разузнаване, охраняваме важни обекти. Нощем небето е осветено от огъня на фортовете и оръдията. Понякога вражеските линии са толкова близо, че виждаме лицата на воиниците на светлината на лагерните огньове.

Той устреми поглед към пода, защото следващите му думи бяха лъжа — макар и необходима.

— Всъщност ние не правим почти нищо друго, освен да изчакваме движенията на вражеските войски. Имам чувството, че сме стигнали до мъртва точка — като че нито едната от двете страни не смее да започне нещо важно. Ако питате мен, през последните два месеца обсадата не постигна нищо значително и вероятно ще трае още дълго, ако през следващите седмици не се случи нещо критично.

— Войната е тежко изпитание за всички, за мъжете, които се бият, и за семействата им, които остават сами и нямат на кого да разчитат. Надявам се този кошмар да свърши скоро, за да могат мъжете

да се върнат при семействата си и всички да заработят за възстановяването на страната.

— Аз също се надявам, Лора, но изгледите са други. — Много му се искаше да я изпрати при семейството си, но в Мисури също се водеха битки и мястото не беше сигурно. Дори ако я помолеше да отиде там, тя нямаше да се съгласи. А ако все пак го направеше и разбереше, че той е привърженик на Съюза, шпионин, щеше да избяга и да се скрие вдън земя. Докато беше тук, в Ричмънд, той знаеше къде може да я намери и можеше да я държи под око.

Лора погледна мрачното му лице и попита страхливо:

— За какво се замислихте, Джейс?

Мъжът я погледна дълбоко в очите.

— Мислех в каква опасност ще попаднете, ако северняците пробият линиите на Конфедерацията в Питърсбърг. Следващата им цел ще е Ричмънд, нали разбирайте?

Лора беше трогната, защото гласът му издаваше искрена загриженост.

— Нашите смели войници са длъжни да защитават позициите си и да победят. Или пък да накарат началниците си да преговарят за мир — отговори тихо тя и Джейс кимна мрачно в отговор.

Тя очевидно имаше доверие в него и това му причини угрizения на съвестта. Той работеше за врага, за победата на Съюза — но главно за да има мир. Познаваше непосредствените планове на Грант и знаеше, че те могат да я изложат на опасност, особено ако се превърнха в нещо повече от ловка маневра, която целеше да заблуди генерал Лий и да го отслаби. Не, нямаше да мисли повече за войната. Тази нощ трябваше да изпълни важна мисия. Затова се изправи и каза почти рязко:

— Вече е много късно и вие имате нужда от почивка. По-добре е да си вървя.

Лора стана от мястото си.

— Радвам се, че можахме да си поговорим, Джейс. Хубаво е, че минахте да ме видите.

Той знаеше, че трябва да се обърне и да си тръгне, но не искаше да я напусне просто така, защото не знаеше кога ще дойде отново и дали ще живее достатъчно дълго, за да го направи.

— И аз се радвам, че ви видях, Лора. След заминалите си мислих непрекъснато за вас и бях много щастлив, когато командирът ме изпрати в града със спешна задача.

Двамата стояха съвсем близо един до друг и се гледаха в очите. Сенките, дивите лози и абсолютната тишина на улицата им гарантираха сигурност, въпреки слабата лунна светлина. Обстановката беше повече от романтична, а и това беше може би последната им нощ...

Непреодолима сила ги тласна едни към друг, двамата протегнаха ръце почти едновременно, устните им се съединиха в страстна целувка...

8

Този път Джейс не бе помолил за разрешение да я целуне и прегърне, а Лора не беше дала позволение. И двамата бяха действали съвсем спонтанно, обзети от могъщо желание, което беше много повече от физическа жажда. И двамата съзнаваха, че чувството, което се бе породило между тях, е толкова силно, че ги обвързва завинаги, все едно кой или какво ще се опита да застане между тях.

Целувката беше бурна, гореща и страстна. Джейс притисна Лора до гърдите си. Ръцете й обгърнаха талията му. Той я прегърна, сякаш никога вече нямаше да я пусне, и тя беше щастлива от близостта му не по-малко от него.

Пръстите му се плъзгаха в нежна милувка по бузите и брадичката й, устата му пиеше жадно сладостта на устните й. Сърцето му биеше учестено. Той помилва косата й, плъзна ръце към раменете й, за да се наслади поне на част от тялото й, без да наруши приличието. Устните му се спуснаха към брадичката и шията й, докато якичката на жакетчето го принуди да се върне назад. После се устреми в нежна милувка към ухото.

Когато усети топлия му дъх в ухото си, Лора потрепери от желание. Усети как мускулите му се движеха под ръцете й и затрепери още по-силно. Никой не я беше целувал по този чуден, омайващ начин, никой не беше съумял да разпали така чувствеността й. Тя съзнаваше, че ще бъде прекрасно, ако му се отаде изцяло и му позволи да я люби, но знаеше също така, че е твърде рано да мисли за това, както и за женитба. Въпреки това тя го желаеше с всяка фибра на тялото си, защото знаеше, че може би това е последната й възможност да му се отаде, да се подчини на зова на любовта.

Джейс също разбираше колко възбудени са двамата и че всеки момент може да загуби контрол над себе си, затова реши, че трябва да сложи край. Не искаше един ден Лора да съжалява, че му се е отдала, не искаше да я остави сама с още един проблем, след като си имаше достатъчно грижи. Убеждаваше се, че му е достатъчно да е наясно с

чувствата ѝ, да живее със спомена за тази нощ, за горещите ѝ устни върху неговите. Много му се искаше да я целуне поне още веднъж, но съзнаваше колко е опасно и не посмя. Затова я привлече към себе си, опря брадичка в слепоочието ѝ и поговори дълбоко въздух, за да се успокои.

Докато я държеше в ръцете си, тя усети, че сърцето му бие още по-силно от нейното, усети горещината, която се изльчваше от мъжественото му тяло и отново потрепери от желание.

Когато успя да овладее тялото и чувствата си, Джейс проговори дрезгаво:

— Колкото и да те желая, Лора, смятам, че трябва да престанем, преди да отидем твърде далеч. Ти ме докара до ръба на лудостта и не знам как успях да се овладея.

Лора се изсмя тихо и чувствено. Съзнаваше, че той не я отблъска, а цени невинността ѝ и я уважава. Ако чувствата му бяха чисто физически, той щеше да се опита да я прельсти — и сигурно щеше да успее, като се имаше предвид сегашното ѝ състояние.

— Разбирам те, Джейс, и с мен е така — призна тя и чу облекчената му въздишка.

— Нали няма друг мъж в живота ти?

— Няма — отговори просто тя и се притисна до широките му гърди.

— Не разбирам как си останала свободна и необвързана, но се радвам, че е така.

— Досега не бях срециала истинския — прошепна едва чуто Лора, но не можа да каже нищо повече.

Джейс сведе глава, за да я погледне.

— Готова ли си да почакаш, за да видим как ще се развие връзката ни, преди някой друг да е завладял сърцето ти? Нали разбираш, сега е война и няма да можем да се виждаме често, но ти обещавам, че ще използвам всяка възможност да те посещавам.

— Искаш да кажеш, че трябва да те чакам? — попита с мека усмивка Лора и Джейс кимна енергично.

— Никога не съм срецдал жена като теб — призна тихо той. — Ти си красива, интелигентна и смела. Когато съм с теб, се чувствам прекрасно. Обичам да те гледам и да те докосвам. Сигурно си забелязала как ми действаш.

— Аз изпитвам същото към теб, Джейс. Но малко се страхувам, че всичко стана толкова бързо и лесно.

— Много правилно се изрази — засмя се той. — Нека не прибързваме. Можем само да се надяваме, че наистина си подхождаме толкова добре, колкото изглежда, и че тази проклета война ще свърши, за да можем да опитаме.

Лора взе лицето му между ръцете си, надигна се на пръсти и го целуна по устните.

— Точно така ще направим, Джейс.

Мъжът изкриви лице в комично отчаяние.

— Вероятно разбираш, че не ми е лесно да те оставя...

Лора вдигна глава и се усмихна.

— Радвам се да го чуя, лейтенант Сторм.

Джейс искаше да й каже, че не бива да свиква с това име, но не посмя. Не можеше да й разкрие сърцето си, защото с това би пропилял всички шансове да я спечели завинаги и би застрашил работата си за Съюза. Щом свърши войната, ще мина през ада, но ще те направя моя, обеща си той.

— Много ми е трудно да те напусна, но трябва да вървя, мис Карлайл. Ще се видим на закуска.

Дали ще ме обичаш и когато разбереш, че аз съм мис Лора Адамс и шпионирам в полза на врага? Не мисля — но не мога да променя онова, което е.

— Лека нощ, Джейс.

— Лека нощ, Лора. — Той я целуна нежно и си тръгна.

Лора влезе в къщата си, зарези вратата и отиде до прозореца на трапезарията. Зачака да види светлина в стаята му, мислейки тревожно за бъдещето. Сега, когато Джейс й беше дал възможност да завоюва любовта му, мисълта да го загуби отново беше непоносима...

Велики боже, Лора, не се дръж като глупаво малко момиче, заповяда си сърдито тя. Откъде си сигурна, че той не се преструва, че не е дошъл тук само за да те изобличи и да те предаде наластите? Не бива да рискуваш положението си, докато не си напълно сигурна кой е той и какво изпитва към теб.

Той е мъжът, когото обичаш — отговори бунтовното й сърце. — Вярвай му и не го отблъсквай. Ако мислиш, че е невъзможно да се е влюбил в теб толкова бързо, значи и ти не си истински влюбена в него.

Любовта не зависи от календара, скъпа, затова не пропускай този шанс...

Сряда, двадесет и седми юли, беше трескав ден, богат на събития за Лора. Започна се с това, че трябваше да сервира закуската на Джейс и другите гости. Тя се принуждаваше да се усмихва и да разговаря с всички, като през цялото време внимаваше да не издаде чувствата, които изпитваше към красивия офицер в сива бунтовническа униформа със знаци на лейтенант. Тези цветове и символи й напомняха, че за двамата няма бъдеще. Изкушаваше се да помоли Лили да сменят масите си, но това щеше да възбуди любопитство, а може би и подозрение. Беше й трудно да не поглежда към Джейс и да не го докосва „случайно“ на минаване. Отново я мъчеха съмнения: от една страна, искаше той да си замине, за да не я омагьосва повече с чара си, от друга обаче, искаше да го задържи по-дълго, за да си поговорят и да разсее съмненията и страховете си.

Най-после гостите закусиха и станаха от масите. Лора излезе от трапезарията, за да даде наредданията си на Алвъс. Когато се огледа, тя видя Джейс пред обора, очевидно готов да тръгне на път.

Когато Алвъс се отдалечи, Джейс заговори тихо:

— Вече е време да тръгвам, мис Карлайл, но се надявам да се видим скоро.

— Изпълнихте ли задачата си, лейтенант Сторм? — попита Лора, за да го задържи още малко.

— Да — кимна Джейс, — допълнителните коне, от които се нуждае кавалерията, за да напада фланговете на Грант, са поръчани. Мисля, че след няколко дни ловът може да започне. — Той не разбираше защо я лъже и се ядоса на неискреността си. Наведе се да вземе чантите си, после откъсна едно цвете и го докосна с устни. — Беше прекрасно както винаги. Много ви благодаря за гостоприемството — завърши тихо той и й подаде цветето. Забеляза, че Франк е застанал на вратата към рецепцията, затова понижи глас и избягна да говори за лични неща.

Лора видя погледа му и се сети, че не са сами.

— Довиждане и внимавайте за себе си, лейтенант.

— Ще се постараю, мис Карлайл. До скоро.

Вместо да го изпрати с поглед, Лора се обърна и влезе в хотела. Остави цветето на рецепцията, за да си го изсуши по-късно, и попита политика от Алабама дали има нужда от нещо, тъй като той продължаваше да стои във фоайето и да я наблюдава.

— Пристигнаха ли сутрешните вестници? — попита сухо мъжът.

— Още не. Алвъс ги носи към обед. Искате ли да ви запазя един?

— Не, благодаря. Ще отида да си купя.

Лора усети как в сърцето ѝ се надигна подозрение. Франк беше чест гост и трябваше да знае, че вестниците идват към обед. Очевидно я бе излъгал и си имаше причини за това. Този мъж не ѝ беше симпатичен още от самото начало. Трябваше да го държи под око и да помоли Лили да стори същото.

Докато изпълняваше обичайните си задължения, Лора не преставаше да се пита кое правеше Джейс Сторм толкова различен от другите мъже. В него имаше нещо съвсем особено. Тя беше почти сигурна, че двамата си подхождат и могат да прекарат целия си живот заедно. Трябваше да стори всичко, за да спечели любовта му...

Пристигнаха двама офицери от охраната на президента, за да се осведомят за Стю Кларк и Уорд Хил. Лора, която беше подгответена за посещението им, отговаряше напълно непринудено.

— Никой от двамата господа не е освободил стаята си, но една от служителките ми влезе да почисти и откри, че леглата им са неизползвани. Снощи са вечеряли в шест и са излезли от хотела около десет. Не дойдоха на закуска и очевидно не са в хотела.

— Бихме желали да претърсим стаите им, мадам.

— Необходимо ли е, сър? Не искам да бъда недискретна, ако това може да се избегне.

— Необходимо е — отговори кратко офицерът.

— Както желаете. Заповядайте, ще ви ги покажа. — Тя ги отведе в първа стая и отвори вратата с ключа си. Докато офицерите претърсваха, тя остана в стаята, за да се убеди, че всичко е наред. Вещите на Кларк бяха изчезнали. След това отидаха във втора, но и там търсенето остана без резултат.

— Сметнах, че са се върнали към задълженията си, без да ме уведомят за тръгването си, защото стаите бяха платени. Само че не са

предали ключовете си. Ако намерите мистър Кларк и мистър Хил, ще ви бъда благодарна да ми върнете ключовете.

— Ще ги изпратя по някой войник, мадам.

Лора го погледна объркано.

— Щом имате ключовете, вероятно знаете къде са господата, лейтенант. Да не би да им се е случило нещо лошо? Затова ли не са пренощували в хотела ми?

— Не, мис, арестувани са.

— Арестувани? Нима моите гости са престъпници? Това е ужасно! Мислите ли, че доброто име на хотела ми е застрашено? Знаете, че за една жена не е лесно да печели прехраната си по време на война и ако загубя клиенти заради този скандал, ще фалирам. Не искам думите ми да прозвучат egoистично, сър — добави бързо тя, — но времената са тежки.

— Знам, мис Карлайл. Никой няма да узнае, че онези двамата са отседнали тук, когато заговорът бъде оповестен публично.

— Заговор? — повтори с неразбиращ вид Лора.

Офицерът ѝ разказа за плана на двамата мъже и четиримата им съучастници да отвлекат съпругите на няколко важни личности от Юга.

— Виждате, че янките посягат дори към най-мръсните средства, за да спечелят тази война. Този път отидоха твърде далеч.

— Янки? Значи ли това, че мистър Кларк и мистър Хил са от Севера?

— Да, мадам, и шестимата са войници на Съюза.

— Значи в хотела ми са отседнали янки и са се хранили на масата ми, докато са замисляли ужасното си престъпление? Но акцентът им, сър... говореха като хора от Арканзас, или поне казаха, че идват оттам.

— Постъпили са много хитро, мис Карлайл, за да не събудят подозрение. Другите четирима бяха отседнали в „Ексчейндж“ и „Спотсууд“, но ние няма да споменем имената на хотелите.

— Сигурна съм, че собствениците им ще ви бъдат дълбоко благодарни, сър. Много се радвам, че сте изпреварили тези негодници, и се надявам, че дамите са добре. — Когато офицерът потвърди, тя попита: — Мога ли да направя още нещо, за да подпомогна разследването ви?

— Това беше всичко, мадам. По-късно ще ви изпратя ключовете.
— Благодаря ви, сър.

Когато чу звука на камбаните, Лора изскочи на верандата, за да погледне какво става на Капитол Скуеър. Освен че показваше времето, камбаната се използваше и за предупреждение към населението при наближаваща опасност и за свикване на гражданска отбрана. Като видя тичащите към площада мъже, в сърцето ѝ се надигна паника. Нима Ричмънд беше нападнат? Ако да, защо Бен не я предупреди, както беше обещал? Първата ѝ мисъл — egoистична, както признаваше по-късно, — беше за собствената ѝ сигурност, за живота на приятелите ѝ, за хотела. Ако янките влезеха в Ричмънд и тя трябваше да признае лоялността и шпионската си дейност в полза на Съюза, южняците щяха да я мразят и презират. Ако янките не и повярваха, щяха да я третират като неприятелка и да конфискуват хотела ѝ... А Джейс щеше да разкрие мрачната ѝ тайна.

Лили, Бел, Клео, мисис Бартън и Алвъс излязоха при нея на верандата. Лицата им издаваха вълнение.

— Какво има? — попита тревожно Лили.

— Нямам представа, но сигурно е нещо важно. Алвъс, опитайте се да откриете нещо и вижте какво става със семейството ви. А ние, дами — обърна се тя към служителките си, — трябва да се подгответим за предстоящата опасност.

— Да не мислите, че янките идват? — попита недоверчиво Бел.

— Съмнявам се. Ричмънд е много добре укрепен и ще устои на нападението. Имаме оръдия, укрепления и много войници. Би било глупаво да ни нападнат.

— Янките са глупаци — заключи презрително Клео.

Лора научи шокиращите новости, когато Алвъс се върна и донесе новите вестници. Генерал Евъл беше свикал цивилните защитници на града и беше обявил бойна готовност. Войниците подгответяха оръдията и мортирите покрай реката и на другите важни места, а оръдията в укрепленията бяха обърнати в източна и югоизточна посока и бяха готови за стрелба. Алвъс разказал, че съюзните генерали Хенчкок и

Шеридън са прекосили реките Апоматокс и Джеймс и маршират в стегнати редици към града. В Дийп Ботъм Рън, само на тринадесет мили от Ричмънд, започнало сражение.

Напрежението и страхът постоянно се увеличаваха, в града се носеха застрашителни слухове. След генералите Хенчкок и Шеридън тръгнаха Гибън, Барлоу и Мот, като всяка дивизия имаше различна цел. По пътя „Ню Маркет“ се водеха битки и конфедератският батальон, който го охраняваше, беше плениен от неприятеля. Въпреки това съюзните генерали не успяха да изненадат противника. Бунтовниците ги обстреляха с всичките си оръдия и им попречиха да продължат настъплението си. През следващите часове цареше непоносимо напрежение, но накрая положението се успокои и противниковите войски започнаха да се окопават, за да прекарат нощта в близост до града. Вероятно нападенията щяха да продължат на следващия ден.

Повечето вестници излязоха с извънредни броеве: „Янките нападат Ричмънд!“... „Грант е пред вратите на града!“... „Ричмънд е обкръжен!“ и така нататък.

С интерес и облекчение Лора прочете една от статиите за проваления план на Хил, Кларк, Търмънд, Фостър, Мейс и Уайд. Изряза си статията, за да я покаже на Бен, който щеше да я отнесе на Грант и Хенчкок.

Друг вестник пише, че Линкълн се принудил да изпрати подкрепления в територията Дакота, защото енукепте тръгнали по пътеката на войната. Подобни молби идваха от Аризона и Ню Мексико, където бяха въстанали апачите и други племена. Лора се надяваше, че чично и е на сигурно място. Но тъй като той беше офицер от съюзната армия, тя нямаше възможност да му пише или да получи вести от него.

Когато си легна, тя се помоли на бога да запази Джейс и семейството й и отново се запита дали той беше някъде наблизо или вече беше заминал далече от нея.

Четвъртъкът беше вълнуващ, трагичен и страшен като предишния ден.

Полковник Ейвъри Дейвърс пристигна за стратегически преговори с Дейвис и генералите и съобщи новини от Питърсбърг и Дийп Ботъм. Лора го отведе в стаята му, за да остави багажа си, и двамата слязоха отново в салона.

— Това звучи много обезпокоително, полковник — отбеляза тихо тя.

— Така е, мадам. Тези проклети янки нападат в Шефинс Бълф, Дийп Ботъм, Ричмънд и навсякъде в околността. Научихме за плана им да разрушат железопътните линии на Вирджиния Централ и Уелдън и нашите момчета ги охраняват зорко. Грант не може да ни измами. Знаем, че с тези удари цели само да примами войските ни вън от Питърсбърг и да отслаби позициите на Лий. Грант е хитър като лисица и коварен като невестулка. Знае, че генерал Лий няма да има друг изход, освен да изпрати насреща му войски, а единствените, които са достатъчно близо, за да излязат срещу врага, са точно пред него.

Лора спря и го погледна разтревожено.

— Това би отслабило много защитата на Питърсбърг, нали?

— Не и ако генерал Лий остане водач на армията. Той има достатъчно артилерия, за да държи Грант в шах. Дължен е да запази позициите си, защото Шеридън, Хенчкок и другите вече прекосиха река Джеймс. Кершоу се опитва да ги върне отвъд реката и да разруши моста, който са опънали. Момчетата на Хетса са на полуострова, а дивизията на Андерсън е в Дийп Ботъм. Даже старият Евъл ще бъде призован в армията след това страшно нападение в Бълф. Но вие не се тревожете, мадам. Още утре сутринта ще обърнем янките в бягство. С бога напред и малко повече късмет ще ги прогоним завинаги от Вирджиния. Още преди Коледа целият Юг ще бъде прочистен от янките. Бог да благослови Конфедерацията.

— Можете да бъдете сигурен, че бог е на страната на добрите и справедливите, полковник.

Мъжът й кимна с глава и се сбогува с усмивка. Лора го изпрати с поглед, загрижена от илюзиите му за близка победа.

— Както ви каза полковникът, няма защо да се тревожите за сигурността си, мис Лора. Нашите момчета ще прогонят врага още преди утрешната вечер. Славната победа ни е сигурна.

Гласът на Франк Пауъл дойде откъм салона и Лора се обърна стреснато. Не го беше видяла да се връща в хотела.

— Желаете ли нещо за пиене, сър? Или може би сте гладен?

— Не, благодаря. Прощавайте, че ви уплаших. Боя се, че спешна работа ме призовава обратно в Алабама. Ето ключа ми — завърши той и се поклони.

— Скоро ли ще се върнете при нас? Искате ли да ви запазя стаята?

— В момента не мога да ви кажа нищо по-точно за плановете си, но се надявам пак да се видим. Обичам Ричмънд и много харесвам вашия хотел.

— Благодаря ви — усмихна се учтиво Лора. — Желая ви добър път.

Франк вдигна чантата си от пода и излезе с бързи крачки от хотела, като си подсвиркваше весела песничка. Този загадъчен мъж и странното му поведение я обърквала. Защо си отиваше у дома, след като положението в Алабама беше много опасно и за да стигне дотам, трябваше да прекоси няколко фронтови линии? Може би я бе изльгал и отиваше на друго място. Отново я обзеха съмнения. Този човек вършеше нещо нередно...

На вечеря полковник Ейвъри Дейвърс разговаряше оживено с другите гости.

— Вчера генерал Евъл е напреднал към шосето „Ню Маркет“, присъединил се е към Уилкокс и Кершоу и е дал добър урок на янките. Шеридън е стигнал до Дарбитаун Роуд, но там успяхме да го спрем. Линиите ни са толкова гъсти, че не може да се промъкне дори червей. Чух, че вчера Грант лично е присъствал на сражението. Сигурно е останал много изненадан, когато войниците му не са успели да пробият линиите ни.

— Чухме, че Хенчкок е в Малвърн Хил. Това не е далече...

Полковникът се усмихна самоуверено.

— Вярно е, но човек, който си е седнал на задника, не воюва, нали? Всяка минута тяхно колебание ни прави по-силни. Едно е ясно: янките се бранят, а не нападат. За това се погрижиха нашите смели момчета. Спокойно мога да кажа, че Грант и армията му вчера допуснаха непростими грешки.

След известно време разговорът мина към други лоши новини: отстъплението на Худ при Езра Чърч в Джорджия, със значителни

загуби на войници и терен, както и непрестанната стрелба от Форт Самтър в Чарлстон.

Лора беше ужасена, че жертвите са толкова много. Все повече войници умираха, раняваха ги или попадаха в неприятелски плен. Рушеше се ценна собственост, хората губеха къщите и имуществото си, огънят и експлозиите разрушаваха красивата им страна. Най-много страдаха невинните. Злодействата нямаха край. Ужасите на войната и разрушенията бяха станали действителност и за жителите на Ричмънд. Решителният час наближаваше. Тази война трябваше да свърши, не можеше другояче.

След като помоли Лили да държи подоко полковник Дейвърс, Лора тръгна към мястото на срещата си с Бенджамин Симънс. Тъй като беше информирана за движението на войските и местата на сраженията, тя избра тясна пътека през гъстата гора. Тази нощ всички се бяха изпокрили и тя не срещна нито войници, нито цивилни. Въпреки това се ослушваше напрегнато и всеки момент беше готова да се скрие.

Бей вече я чакаше, както винаги облечен в открадната сива униформа. Тъмната му коса беше разбъркана и явно се нуждаеше от гребен и ножица. Брадата и мустаците му бяха отдавна неподдържани, но тялото и дрехите му не миришеха, която означаваше, че наскоро се е къпал. За Лора Бен беше мил, добре възпитан мъж, можеше да го нарече дори красив, макар да не я възбудждаше нито в романтично, нито в сексуално отношение.

— Не бях сигурен дали ще дойдете тази нощ. Навсякъде дебнат опасности — поздрави я с усмивка той. — Има ли нещо ново?

— Преди да започнем, бих желала да уговорим друго място за срещи — заговори бързо Лора. — Какво ще кажете да идвам по-рано, например в седем? Вече не знам как да обяснявам на патрулите закъсненията си. Може би ще бъде добре да се срещаме в горичката при Фалинг Крийк, където по-рано идваše леля Клариса. Така ще имам възможност да се връщам по светло и да използвам пусти пътища. Ако се разминем, мога да скрия посланието в кухото дърво, което съм отбелязала на картата.

Бен разгледа рисунката и кимна в знак на съгласие.

— Какви новини носите?

Лора му разказа всичко, което беше узнала, но той беше запознат с положението по-добре от нея. Тя не спомена само новините, които беше научила от Джейс. Даде на Бен статиите от вестника, които беше изрязала, и му разказа за неуспешния план за отвличане на високопоставените дами. Съобщи, че двама от мъжете са били в нейния хотел и са дошли войници да я разпитват.

— Трябва да ви кажа, че разкриването на този заговор ме засегна болезнено, Бен. Представяте ли си какво щеше да стане, ако ме бяха заподозрели? Да не говорим, че доброто име на хотела ми щеше да пострада сериозно.

Бен отново кимна.

— Грант и Хенчкок ще побеснеят от гняв. Мога да ви уверя, че не са дали позволение за този отвратителен план и изобщо не са били осведомени за него. Грант ще съобщи на Лий, че затворниците са действали по своя инициатива. Можете да разчитате, че Грант ще разследва случая и ще се погрижи да няма повече такива заговори. След няколко дни му предстои среща с Линкълн. В неделя президентът пристига във Форт Монро.

Двамата поговориха още малко за новите сблъсъци и се разделиха. Бен потегли в югоизточна посока, а Лора се върна в града.

В петък следобед Лора въвежде в салона един запотен и изнервен млад офицер, който искаше спешно да говори с полковник Дейвърс. Тя изпрати Лили да повика полковника и тъй като съзнаваше, че младият мъж носи важни новини, го настани въгъла, където двамата можеха да разговарят необезпокоявани. После изтича в избата, качи се върху един сандък, избута подвижната дъска и провря глава в долната част на шкафа. Погледна през отвора в резбата и видя, че офицерът продължава да седи до масичката, където го беше поканила, а в салона няма друг гост. Скоро полковникът влезе в салона и младият офицер скочи на крака. Лора се вслушаша напрегнато.

— Какво има, Мелвин? Изглеждате ужасно, моето момче.

— Имаме големи ядове, сър. Изпратиха ме да ви взема.

— Сега? Но вече е много късно! И защо, по дяволите?

Мелвин обясни припряно:

— Нямаше как да ви телеграфираме, сър, много е рисковано. Почти сме сигурни, че янките са прихванали телеграфните ни линии. Затова ме изпратиха да ви донеса лошите новини.

— Успокойте се, момко, и ми кажете какво е случило.

— Генерал Лий отново отслаби защитата на Питърсбърг. Кершоу, Андерсън и Хет вече бяха излезли навън, а вчера генералът изпрати и кавалерията на Рони Лий, за да ги подкрепи. Тази сутрин дивизиите на Файлдс и кавалерията на фиц Лий също тръгнаха на път, за да укрепят фланговете им. Имаме още само осемнадесет хиляди войници, сър. Ако Грант узнае колко сме зле, ще даде заповед за атака и не сме сигурни, че ще успеем да го отблъснем. Генерал Лий иска да се върнете и да доведете дивизията си.

Лора разбра, че няколко кавалерийски корпуса бяха разположени в непосредствена близост до града и вероятно Джейс беше с тях. Съвсем близо до нея и в същото време безкрайно далече — пред лицето на грозна опасност...

— Отдавна разгадахме тактиката на Грант, който се стреми да остави града без войска, но не можем да оставим Ричмънд на янките. Той е много по-важен от Питърсбърг. Тази сутрин имаше ожесточени сражения югоизточно от града. Вече информирах Лий, че напредването на Хенчкок и Шеридън е спряно, а нашите момчета държат в шах другите вражески дивизии. Трябва да задържим войската на Грант в близост до града, за да не може да нападне в Питърсбърг.

— Точно там е проблемът, сър. Нашите разузнавачи съобщават, че Шеридън и Хенчкок са повикани обратно в Питърсбърг. Единият има заповед да разруши железнопътната линия Уелдън. Грант е изпратил един батальон да освободи Бътлър в Бермуда Хъндрид. По всичко изглежда, че Грант концентрира войските си, защото е замислил нещо голямо.

Полковник Дейвърс смръщи чело и се замисли над чутото. Нейното впечатление беше, че генерал Грант е планирал силна атака към Питърсбърг. Може би беше уморен от чакане и искаше да принуди бунтовниците да допуснат грешка. Въпреки верността си към Съюза Лора се надяваше, че жестокият Бътлър ще остане обкръжен в равнината, защото не одобряваше безогледността му. Пък и задълбочаването на конфликта в Питърсбърг щеше да застраши положението на Джейс...

— Отивам да взема вещите си. Оседлайте коня ми. Оборът е зад хотела. Тръгваме след десет минути.

Лора изскочи от скривалището си и бързо зарези вратата към избата. Посрещна госта си във фоайето и полковникът й каза, че е бил повикан в частта си и трябва да тръгне веднага.

— Много съжалявам, сър, но разбирам, че дългът ви зове. Да ви пригответя ли нещо за из път?

— Много сте мила, мис Лора, но нямам никакво време. Казах на Мелвин да оседлае коня ми, докато аз си събера багажа.

— Елате с мен, сър — обърна се тя към младия офицер. — Трябва да кажа на Алвъс, че полковникът има нужда от коня си, защото той няма да го даде на непознат.

Когато минаха през кухнята, Лора се усмихна на готвачката и обясни:

— Прощавайте, че влизаме тук, Берта, но полковник Дейвърс има спешна нужда от коня си. На вечеря ще имаме един гост по-малко.

— Тук ухае чудесно, мадам. Жалко, че полковникът трябва да си тръгне.

Лора отвори задната врата и му показва обора.

— Алвъс! — извика тя. — Този млад господин трябва да оседлае коня на полковник Дейвърс.

Едрият негър кимна и зачака бързащия към него офицер.

— Защо не дадете на момчето няколко сандвича с шунка и плодове? Изглежда толкова гладно...

— Това е чудесна идея, Берта. — Лора уви няколко сандвича в чиста кърпа, извади от кошницата три ябълки и отиде при младия офицер, който й благодари трогнато.

След като мъжете потеглиха, Лора реши, че не е нужно да предава на Бен и Грант получените сведения, тъй като те бяха наясно с положението. Пък и ситуацията на фронта се променяше твърде бързо и след няколко часа сведенията й вероятно щяха да загубят стойността си.

Докато вършеше обичайната си работа и се тревожеше за Джейс, Лора не подозираше, че след по-малко от петнадесет часа ще започнат страшни събития, които имаха връзка с подслушания разговор, и ще имат последствия лично за нея...

9

Тридесети юли 1864 година, събота, започна горещ и слънчев като последните няколко дни, но Лора скоро разбра, че ще бъде много различен от тях. Още рано сутринта пристигнаха новини за ужасна експлозия при Питърсбърг. Тя узна за събитията от вестниците, от разговорите между гостите и от извънредните издания, които се печатаха едва ли не всеки час и се продаваха по улиците, за да държат населението в течение.

Един цял батальон на конфедератите и по-голямата част от втория бяха буквально изтрити от лицето на земята, когато в четири часа и четиридесет и четири минути сутринта гръмнаха осем хиляди фунта барут, фортьт, войниците и оръдията изхвърчаха на тридесет метра във въздуха. Експлозията остави огромна дупка, пълна с развалини и трупове. През отвора проникнаха войници на Съюза, за да нападнат пробитите линии, но така и не успяха да се изкачат по другата стена на крепостта.

Един вестник съобщи, че след пробива в редиците на северняците се възцарил невероятен хаос и това дало малко време на конфедератите да се окопят и да отвърнат на удара с удар. Те нападнали храбро неприятеля, който бил заседнал в пясъците и измамната тиня. Под команда на генерал-майор Мълоун конфедератите предприели ответна атака и въпреки непрекъснатия обстрел избили множество безпомощни янки. Те знаели за заложените от северняците мини, но техните пионери не могли да открият тунела и да го разрушат. Така се стигнало до страшната експлозия.

В единадесет часа вечерта се появи ново извънредно издание, което съобщи, че съюзният генерал Мийд се е опитал да пробие обсадата и е заповядал отстъпление, за да сложи край на избиването на хората си, но южняците се нахвърлили решително върху неприятелите си, за да им отмъстят, и му попречили да се оттегли. Последвало ожесточено сражение и двете страни претърпели огромни загуби.

Рано следобед конфедератите бяха отблъснали нападателите и си възврнаха загубената територия. Взеха многобройни пленници, а разрушените стени бяха поправени и се охраняваха строго. При настъпването на нощта сражението бе оценено като една от най-славните и героични победи на Конфедерацията. Питърсбърг беше сигурен — също като Ричмънд.

Лора чуваше музика откъм Капитол Скуеър, където набързо повиканият оркестър свиреше тържествено „Дикси“ и други песни на Конфедерацията. Бурните аплодисменти се чуха чак до верандата, където бяха застанали тя и Лили.

— Толкова смърт и разрушение — дали тази война някога ще свърши? Днешният триумф ще окуражи южняците да продължат борбата — заговори потиснато Лора. — Чуй само как пеят и викат, докато недалече оттук лежат стотици мъртви и ранени. Съпрузи, синове, бащи и братя, които никога вече няма да се върнат. Наистина ли трябва да празнуваме тази „героична“, „славна“ победа? Не мога да се радвам. Трябва да започнат мирни преговори. Питам се как ли щяха да се чувстват, ако бяха присъствали на кръвопролитието. Само за няколко часа са загинали над хиляда души.

— Ти се страхуваш за баща си и братята си, нали? — попита съчувствено Лили. — И за лейтенант Сторм?

Пред очите на Лора застана образът на Джейс — дори преди лицата на баща й и братята й. Тревогата за съдбата им свиваше сърцето й.

— Може би и те са изложени на смъртоносна опасност. Целият Юг е един огромен пожар, Лили, и няма човек, който да е сигурен за живота си. Всеки път, когато янките завладеят някой град, южняците започват да се бият още по-отчаяно. Това ли е войната, Лили — да причиняваш зло на невинни? Може ли едно лошо дело да компенсира друго?

— Не може, Лора. Разплатата е безсмислена, когато я налагаме на други — или на самите себе си, вярвайки упорито, че я заслужаваме.

Лора разбра, че Лили говори за себе си и за нещастното си минало и направи опит да я окуражи:

— Ти си най-добрата ми приятелка, Лили, и аз те обичам много. Един ден, когато страшното отмине, ще започнем нов живот. А сега ще

се приберем в къщи, ще отворим бутилка вино и ще пием за бъдещето. Мисля, че заслужаваме малко развлечение. Ще си поговорим за доброто старо време и ще забравим тази проклета война.

— Звучи чудесно, Лора, но забравяш, че днес е събота. Ако обичайните ни клиенти не дойдат да се позабавляват, няма да има какво да изповядат утре в църквата — засмя се Лили.

Лора въздъхна разочаровано.

— Права си. Какво от това, че наблизо се е разиграла трагедия? Гостите ни ще искат да се забавляват. Знаеш ли какво? Утре няма да отида на църква, а ще прекарам тези часове с теб. Мисля, че бог ще ме разбере.

Неделята протече по съвсем различен начин. Лекарите призоваха всички жени, които работеха като доброволни помощнички в болниците, да се притекат на помощ на ранените. Лора получи съобщението на закуска.

През следващите пет дни тя работеше в различни болници, хранеше ранените, които бяха твърде слаби, за да се справят сами, сменяше и переше чаршафи, готвеше, мъкнеше вода, четеше на мъжете и пишеше писмата им.

През това време към болниците течеше безкраен поток от коли с ранени южняци, войници на Съюза и мъртвъци. Подслоняваха ранените навсякъде, където можеше да се намери място. Мъртвите събираха в една сграда, където ги балсамираха и слагаха в ковчези, за да бъдат изпратени по домовете им, ако научеха имената и адресите им. Когато не беше възможно да ги идентифицират, ги закарваха на гробището „Шоко Симътри“. Пленниците се разделяха: офицерите отиваха в Либи Призъп, а войниците на остров Бел.

Лора започваше работа рано сутрин и свършваше по тъмно. Тежкият физически труд и постоянната неизвестност за съдбата на близките ѝ изчерпаха всичките и сили. Докато обслужваше новодошлиите, тя се оглеждаше на всички страни да открие Джейс между ранените и се молеше да не го намери сред мъртвите. Всеки ден благодареше на бога, че товарите с медикаменти бяха пристигнали невредими.

Говореше се, че президентът Линкълн почти няма шанс да бъде избран повторно след поражението в Питърсбърг и че северняците са побеснели от гняв поради неспособността на Грант да завземе Ричмънд. Янките бяха стъписани от загубите, които бяха претърпели. Северните вестници публикуваха злобни призови към Грант и Линкълн да сложат веднага край на войната. Няколко конгресмени поискаха твърди мерки за Арканзас, Луизиана и всички останали бунтовнически щати след победата. Това разкритие разтревожи Лора, която беше южнячка и произхождаше от Вирджиния. Тя се надяваше, че Линкълн и умерените конгресмени ще успеят да успокоят разбунните духове.

Лора знаеше, че южняците също са много недоволни от загубите, които бяха понесли, и негодуват срещу Дейвис и Лий. В Далечния и Средния Запад вече избухваха само спорадични сблъсъци, защото Съюзът беше завоювал решително превъзходство както в жива сила, така и в оръжие. Лора се упрекваше в egoизъм, но се радваше, че Джейс няма семейство в Мисури, където този месец се водеха ожесточени битки. Ако имаше живи близки, той щеше да се върне при тях, за да ги защитава, и двамата нямаше да се срещнат никога вече. Още по на юг Шърман обстреляше Атланта и Лора забеляза с какъв тревожен интерес Лили четеше новините от този фронт...

Когато в четвъртък се срещна както обикновено с Бен, Лора узна, че генерал Майд е поискал разследване на „операция тунел“ и Грант се е съгласил. Някои от съюзните офицери били принудени да подадат оставка, други били преместени или наказани. След този трагичен случай Грант замислял нова стратегия: да обърка Лий, да го държи под постоянен натиск, а самият той през това време да разшири нападателните си линии на запад и на север, докато обкръжи Питърсбърг отвсякъде и разруши всички шосета и железопътни линии. Бен спомена също, че Грант и Шеридън са на път към Вашингтон, за да се срещнат с Линкълн.

След завръщането си Лора седя дълго в леглото си, стисната в ръка изсъхналото цвете, което й беше подарил Джейс, и загледана в рисунката, направена по време на излета им. Двамата бяха чудесна двойка: тя в най-хубавата си рокля, а той... в униформата на южняк.

Очите и се напълниха със сълзи и тя закри лицето си с ръце. Дали някога ще те видя отново, Джейс? Аз те обичам и те желая, но ти

сигурно ще ме презреш и отблъснеш, ако узнаеш коя съм в действителност. Може би трябва да запазя завинаги тази унищожителна тайна, ако това е единственият начин да прекарам живота си с теб. Но дори ако трябва да те загубя, ще се моля да останеш жив и да преживееш това страшно време...

В петък, пети август, вестниците в Ричмънд съобщиха, че врагът е завзел няколко форта, множество лодки на Конфедерацията и Мобил Бей, което позволяваше нападения откъм Мобил и проникване в Алабама. Лора знаеше, че сега Конфедерацията остава с едноединствено по-значително пристанище — Уилмингтън. Пристанищата на Чарлстън, Савана и Галвестън бяха твърде малки. Пробивите в блокадата щяха да се осъществяват все по-трудно — само с много късмет и опитни капитани.

От страната на конфедератите Пърли беше постигнал забележителни успехи в Мериленд и скоро щеше да продължи към долината, за да накара Шеридън „да гълта праха му“.

Следващата неделя оставил черни следи в душите на всички вирджинци: Шеридън пое командането на армията в долината Шенандоа и приложи на дело своята политика на „изгорената земя“. Според съобщенията той беше решен да унищожи всички запаси от месо и пшеница в долината, за да спре снабдяването на армията на Лий.

Вторник донесе смел и ефектен саботаж в Сити Пойнт, североизточно от Питърсбърг, където Грант беше установил главната си квартира. Страшната експлозия в близост до палатката му го засипа с развалини и кал. Заловени послания разкриха, че са били убити четиридесет и трима и са били ранени сто двадесет и шест мъже. Гражданите на Ричмънд отново се стекоха на площада, за да празнуват „победата“.

В сряда Уелър нападна с успех ариергарда на Шърман между Атланта и Нешвил. Вестниците съобщиха, че един от корабите на Конфедерацията е водил успешно сражение с шест неприятелски съда и ги е пленил, без да бъде повреден.

Лора не смееше да си помисли какво означаваха тези победи на бунтовниците. Така ѝ се искаше хората на Юга да се уморят от войната и да потърсят мира, но това беше невъзможно, докато си въобразяваха, че имат военно преимущество.

На вечеря се появи Карл Епс. Докато мъжете играеха карти, Лора узна, че следващата сутрин Джеферсън Дейвис щял да напусне града, за да се срещне с Лий в Питърсбърг.

В осем часа трети клиент за по-малко от една седмица се оплака от липсата на „отзовчивост“ у Лили и поръча за следващия път Клео или Бел. Лора вече беше забелязала колко тиха и мрачна ставаше Лили след поредната среща с мъж на първия етаж, макар че повечето от тези мъже ѝ бяха познати. От вниманието ѝ не убягна и фактът, че след всеки такъв „епизод“ Лили оставаше дълго в банята. Това ѝ помогна да си направи заключението, че приятелката ѝ се срамуваше от поведението си. Имаше само един начин да помогне на Лили и заедно с това да избегне бъдещи проблеми...

В десет, преди да си легнат, Лора повика Лили при себе си, разказа ѝ за оплакванията на гостите и заключи с твърд глас:

— Мисля, че трябва да престанеш да приемаш мъжете в леглото си и да си потърсиш друга работа.

Лили побледня, гласът ѝ затрепери:

— Ти искаш да ме изхвърлиш? Но аз се старая, наистина се старая да им угодя. Знаеш ли колко ми е трудно да се преструвам, че ми харесва да се любя с тях и че ми е приятно да ме докосват? Какво повече могат да очакват от мен? Нали си плащат заекса?

Лора видя сълзи на страх и отчаяние в очите на приятелката си и отговори с искрено съчувствие:

— Успокой се, Лили, би трявало да знаеш, че никога не бих изхвърлила най-добрата си приятелка. Сърцето не би ми позволило да го сторя. Исках само да разбереш, че вече няма да работиш на първия етаж, защото чувствата, разумът и тялото ти го забраняват. Време е да разбереш, че мислите ти са съвсем другаде — при Ричард, ако не се лъжа.

— Може би си права, но това не променя нищо, Лора. Той знае, че съм проститутка, и никога няма да ме пожелае като жена, камо ли пък като съпруга. Никога няма да забрави, нито да прости онова, което съм направила и което съм сега.

— Ти не си проститутка, Лили! От днес нататък си моя помощничка и ще ръководиш хотела в мое отсъствие. Както вече казах, възнамерявам да те науча на всичко, което е необходимо, за да станеш добър управител. Още не знам как ще се справим финансово, но знам, че ще успеем.

— Но ти не можеш да ми плащаши, без да печеля пари от клиентите! Сама каза, че става все по-трудно!

— Знам, че няма да мога да се издържам, ако и трите ми момичета престанат да работят. Ако не беше така, щях веднага да закрия трите стаи на първия етаж. Ако Бел и Клео повдигнат възражения, ще се наложи да си потърсят работа другаде. Ще поговоря с тях и ще им дам възможност за избор: да продължат, както досега, или да си отидат. Мисля, че постъпвам почтено.

— Но ако загубиш и трите ни, ще фалираш! Не мога да допусна това! — извика възбудено Лили.

— Ако Бел и Клео пожелаят да си отидат, ще им потърся заместнички. Не, хрумна ми по-добра идея! Ще попитам Бен дали Грант може да ми отпусне известна сума, за да продължа да работя в хотела. Те знаят много добре, че ако хотелът затвори врати, ще се лишат от ценни сведения. Ще го помоля за заем, за да не прозвучи така, сякаш искам да ми плащат за работата, която върша.

— Сериозно ли говориш, Лора... наистина ли вече няма да обслужвам клиенти?

Лора кимна и се засмя.

— Съвсем правилно си чула. От днес нататък си мис Лили Харт, помощник-управител на хотел „Южен рай“. Как ти звучи?

Лили я прегърна и се разплака от радост.

— Години наред бях принудена да крия чувствата си от мъжете и да се преструвам. Понякога изпитвах към тях истинска злоба и правех всичко, за да ме пожелаят още по-силно. Имах чувството, че всичко в мен е умряло, но тогава се появи Ричард и аз се промених, сърцето ми се събуди. Чувствам, че отново живея, Лора. Страх ме е, но в същото време се чувствам прекрасно. Преживях страшни неща, но сега ще

променя живота си. Искам отново да бъда чиста, свободна и щастлива, затова съм готова да си прости и да оздравея.

— Много се радвам за теб, Лили. Ще видиш, че всичко ще се оправи.

Лили взе ръката ѝ.

— Без теб нямаше да имам смелост да го направя, мила приятелко. Ти и Ричард сте хората, които успяха да ме променят. Аз го обичам и желая, но се боя, че той ще си остане недостижим, както заради миналото ми, така и заради шпионската ми дейност в полза на Съюза. Ако баща ти и братята ти бяха застанали на страната на Юга, ти щеше ли да станеш агент на Съюза?

— Мисля, че щях да остана вярна на Севера, но се съмнявам, че щях да се осмеля да шпионирам в негова полза. Това би означавало да се изправя срещу семейството си и да го изложа на опасност.

— Но ти правиш точно това с лейтенант Сторм, а ти го обичаш, нали?

Лора беше смутена от споменаването на Джейс и включването му в тази сложна тема.

— Трябва да призная, че имаш право, Лили. Но няма да престана да работя за Съюза, защото, когато се запознах с Джейс, вече върших тази работа. Освен това той е далече и не се знае дали ще го видя отново. Ако преживеем тази война, той вероятно ще узнае истината за дейността ми и ще ме мрази и презира. Но ако не продължа работата си, опасността Джейс и Ричард да загинат става още по-голяма. Колкото по-дълго трае тази война и колкото по-силен става Съюзът, толкова по-малък е шансът любимите ни да оцелеят. Нашата единствена надежда да ги запазим живи е да помогнем за близкия край на войната...

На следващия ден Лора поговори с Бел и Клео, за да ги уведоми, че е назначила Лили за своя помощничка и тя вече няма да приема гости.

— За съжаление не мога да си позволя да направя същото и за вас, а именно да ви плащам само за чистене и сервиране. Ако желаете да се откажете от работата си на първия етаж, ще се наложи да си потърсите друг хотел.

Бел отговори спокойно:

— Ние харесваме работата си, мис Лора, и смятаме, че по този начин помагаме на нашите войници. Не искаме да спрем да работим, но не искаме и да отидем в някой от евтините бордери на улици „Лотос“ или в „Шоко Ботъм“. Ти си съгласна с мен, нали, Клео?

Червенокосата кимна.

— Да, мис Лора. Онова, което правя за момчетата, ми харесва, пък и получавам добри пари. Няма нищо, че Лили ще престане да приема клиенти. Като поемаме нейните клиенти, ние ще получим и бакшишите и подаръците ѝ — завърши шеговито тя.

— Сигурни ли сте? — попита настойчиво Лора и двете жени кимнаха енергично. — Не искам да мислите, че предпочитам Лили, защото ми е приятелка, но аз се нуждая от помощта ѝ в хотела. В последно време прекарвам много часове в болницата, а не ми се мисли какво ще стане, ако се разболея и трябва да пазя леглото. Ако не я науча как се управлява хотел, всички бихме могли да загубим работата и покрива над главите си. Тя ще стане моя помощничка, затова не може повече да приема клиенти.

— Ние ви разбираме, мис Лора, и смятаме, че имате право. Радваме се, че пазите работата и дома ни, нали, Клео?

— Бел каза истината, мис Лора. Ще изпълняваме указанията на Лили, сякаш са дошли от вашата уста.

— Много ви благодаря за разбирането — отговори с усмивка Лора. — Ако все пак решите нещо друго, трябва само да ми кажете.

Късно следобед Лора узна, че в бара на хотел „Спотсууд“ са били арестувани двама шпиони и скоро ще бъдат екзекутирани. Обзе я страх, защото знаеше, че сега властите ще удвоят предпазливостта и подозрителността си. Тази вечер трябваше да се срещне с Бен и макар че моментът беше твърде неблагоприятен, тя се постара да овладее паниката си и започна да се подготвя за срещата.

Бен я чакаше на старото място за срещи край брега на Фалинг Крийк. Лора му съобщи, че президентът Дейвис е при генерал Лий в

Питърсърг и че ако северняците успеят да го заловят, Конфедерацията може да се разцепи.

— Това е интересна идея, мис Лора, но се боя, че е неизпълнима. Загубата на един човек не би променила нещата.

Двамата заговориха за друго, после Бен й съобщи, че мирните преговори на бунтовниците с Линкълн са завършили с неуспех. Каза й също, че през следващите дни се очакват нови битки в околностите на Ричмънд.

— След последните поражения Грант трябва да възстанови раз клатеното си реноме.

Лора му разказа за двамата шпиони, арестувани в града.

— Ако положението стане критично, надали ще мога да продължа — завърши спокойно тя. — Трябва да ви призная, че понякога изпитвам ужасен страх. Ако ме хванат, не се знае какво ще стане с Лили и с другите. Ако властите затворят хотела, приятелите ми ще останат без работа и без подслон. Аз и без това печеля твърде малко, а сега...

Бен я погледна невярващо, после на лицето му изгря усмивка.

— Сега не бива да се отказвате, Лора. Грант, войниците на Съюза и дори бунтовниците имат нужда от вас. Вие имате достъп до информация, до която не може да стигне никой друг шпионин. Помагате да приключим по-скоро тази ужасна война. Не бива да вземате прибръзани решения, не и в този момент.

— Страхувам се, че не одобрявам методите на Шеридън, Шърман и Бътлър, Бен. Знаете какво правят те и как постъпват с невинните хора.

— Югът прави същото, мис Лора, но го премълчава, за да не настройва населението срещу себе си и за Съюза. Сега е война, а по време на война стават страшни неща.

— И аз съм една от онези, които помагат за извършването на тези страшни неща, Бен. Това ме измъчва. За мен шпионажът не е приключение, нито игра. Онова, което правя, е съвсем реално, сериозно и пагубно за много южняци.

— Моята любима мисли по същия начин и аз се тревожа, защото знам какъв риск сте поели, но трябва да продължим, защото войната трябва да свърши. Нима искате озлобените янки да унищожат Вирджиния, Северна Каролина и другите щати? Нима искате

бунтовниците да проникнат на север? Колкото повече продължава войната, толкова по-страшно става за всички ни. Ние трябва да помогнем за приключването ѝ, затова не се отказвайте. Сигурен съм, че скоро ще настъпи обрат. Ако имате нужда от пари, ще ви дадем.

— Ако стане нужда, ще ви поискам. Може би ще се наложи да ми дадете заем, Бен, но ви обещавам да го върна. Аз не работя за пари и слава, нали знаете. — Тя понечи да каже още нещо, но видя, че Бен иска да промени темата.

— Знаете ли, че полкът на баща ви е в близост до Нешвил?

Очите на Лора се разшириха от изненада. Тя нямаше вест от баща си вече няколко месеца, а последното му писмо беше дошло от Тенеси.

— Нямах представа. Узнахте ли нещо за него и за братята ми?

— Да, макар че не беше лесно. Водили са битки с бунтовниците в Триун, а сега са близо до Нешвил. Казаха ми, че полкът ще бъде преместен много скоро. Вероятно баща ви ще отиде при Шофилд и ще остане там, ако не бъде изпратен в Алабама или при Шърман в Джорджия. Всъщност няма значение каква заповед ще получат, защото и той, и братята ви ще бъдат в най-застрешените места. Ако чувствата ви попречат да ни давате информация за армиите, които ги заплашват, близките ви могат да попаднат в тежко положение, мис Лора.

Младата жена беше сигурна, че Бен ѝ е казал истината, но за първи път, откакто се познаваха, той използваше семейството ѝ, за да я убеди да продължи шпионската си дейност за Съюза. Това беше манипулация и тя усети болка.

— Сигурен ли сте, че татко и братята ми са живи и здрави? — попита загрижено тя.

— За момента да. Обещавам да ви държа в течение, но само ако се срещаме редовно. Най-доброто, което можете да сторите, е да си държите очите и ушите отворени, както досега.

— Ще се постараю да не ви разочаровам. Ако някой път не дойда, потърсете вест в кухото дърво. Може да съм я донесла ден по-рано.

— Благодаря ви, мис Лора. Няма да съжалявате.

— Надявам се, Бен.

Петъкът започна горещ и задушен, но по-късно захладня и Лора прекара почти целия ден с Лили, за да я подготви за новата ѝ работа.

Към девет вечерта се почувства толкова уморена и разбита, че възложи на Лили да заключи и се прибра в дома си. Изкъпа се, облече нощница си и изчетка косата си. Преди да си легне, чу тихо чукане на входната врата.

— Кой е? — попита недоверчиво тя, без да отваря.

— Лора, аз съм, Джейс. Мога ли да те видя за малко?

В изненадата и радостта си тя забрави, че не е облечена подходящо за посещение на мъж, и открехна вратата.

— Влез бързо, защото някой може да те види!

Джейс се промъкна с мъка през тесния процеп. Лора побърза да зарези вратата, облегна се на рамката и впи в него горящия си поглед, сякаш искаше да се увери, че мъжът насреща ѝ е от плът и кръв, а не е плод на въображението ѝ. Тя носеше светлосиня нощница, обшита с дантели, и платът беше толкова тънък, че Джейс виждаше очертанията на гърдите ѝ. Светлината на лампата, която гореше в антрето, се отразяваше в косите ѝ, коитопадаха на гъсти вълни по раменете. Зелените очи светеха омагьосващо — тя беше толкова красива, толкова женствена и изкушаваща, че той не беше в състояние да каже нито дума.

— О, Джейс, толкова ме беше страх за теб! — прошепна Лора. — Колко е хубаво, че те виждам отново!

Жената насреща му беше толкова прекрасна, че Джейс забрави за какво беше дошъл да я види: смяташе да я разпита, да я постави на изпитание, да разбере дали не се е излъгал в нея...

— Аз съм добре, Лора, и също се тревожех за теб. Единственото, което ме успокояваше, е фактът, че сраженията още не са стигнали до града. Ти ми липсваше ужасно, скъпа. Не знам как го правиш, но мислите ми са заети с теб ден и нощ.

Тяолови възбудата в гласа му, видя желанието в очите му и усети как в тялото ѝ се надигна топла вълна. И тялото, и душата и желаеха да му принадлежат. Тази нощ тя щеше да стане негова. Все едно дали това беше правилно или погрешно, тя трябваше да му принадлежи поне веднъж, защото в противен случай сърцето ѝ щеше да престане да бие.

Джейс видя страстта в очите ѝ и не можа да не ѝ отговори. Той улови ръката на Лора, поднесе я към устните си и я погледна в очите.

— Искам да те любя, Лора. Искам го от първия миг, в който те видях.

Тя го погледна, без да се изненада или засегне от думите му. Дори се зарадва да ги чуе. Тя имаше нужда от Джейс, желаеше го. Нима имаше друг начин да открие с какъв човек се е свързала? Тази нощ трябваше да му се отдаде. Лили ѝ беше качала, че жената може да научи много за мъжа от поведението му в леглото, по време на любовната игра. Тя не се гордееше с това, но често беше наблюдавала тайно Клео, Бел и клиентите им, когато ги подслушваше, за да събере важни сведения. Затова знаеше какво става между мъжете и жените. Смяташе, че няма от какво да се беспокои, защото менструацията ѝ току-що беше свършила, а според книгата на Ричард Карлайл жената нямаше защо да се опасява от забременяване до десет дни след кървенето.

— Може би бях твърде бърз или изтълкувах погрешно чувствата ти? — попита тихо Джейс. — Ако е така...

Лора сложи пръст на устните му и поклати глава.

— Исках само да бъда сигурна, че съм те разбрала правилно и знам какво правя.

— Наистина ли си сигурна, Лора? Не искам да те притеснявам. Днешната нощ е твърде ценна, за да я разваляме със съмнения или разкаяние. Признавам, че те желая с цялото си същество и войната не ми дава време да те ухажвам, както подобава, но няма да направя или кажа нищо, което би могло да те заблуди или нарани.

— Ако не ти вярваш, нямаше да кажа да. Аз също те желая, Джейс. Положението се усложнява с всеки изминал ден и това може да бъде последната ни среща — единственият път, когато можем да бъдем заедно. Ти си единственият мъж, когото съм желала по този начин... Само че не знам какво да правя, затова трябва да ми покажеш.

— Не се страхувай, любов моя, сигурен съм, че ще бъде прекрасно — успокои я Джейс и се приведе към нея. Когато тя не се отдръпна, той я целуна и я притисна към гърдите си.

Лора обви с ръце тила му и зарови пръсти в гъстата му коса. Джейс целуваше толкова добре... Устните му я задъхваха, по тялото ѝ се разливаше сладка слабост, когато ги усещаше по лицето и косата си.

Джейс я притисна още по-силно, целувката му стана по-дълбока и интензивна, езикът му потърси нейния. Силните му ръце се движеха безкрайно нежно по раменете и гърба ѝ, а когато пръстите му намериха гърдите ѝ, в кръвта ѝ пламна буря и я побиха силни тръпки. Зърната ѝ се втвърдиха и щръкнаха, дълбоко в нея се създаде напрежение, което изискваше облекчение. Само Джейс можеше да ѝ го дари.

Тя погледна в сините му очи, когато той вдигна глава и ѝ се усмихна, сякаш искаше да ѝ даде последен шанс да се осъзнае. Без да се колебае, Лора сложи ръката си в неговата и го поведе към леглото. В очите му светна признателност и той отново се наведе да я целуна.

Както често беше мечтал, Джейс разкопча нощницата и я измъкна през главата ѝ. За да не я смути, насочи поглед към лицето ѝ, но тя се освободи от бельото си, сякаш това беше най-естественото нещо на света, и се излегна на леглото. Без да се бави, той свали униформата и ботушите, легна при нея и започна да я целува. Най-после можеше да я държи в прегръдката си без досадните дрехи.

— Няма да бързаме — промърмори дрезгаво той и обещанието в гласа му я накара да потрепери. Двамата потънаха с готовност в магията на страстта, отда доха се на взаимното си желание, толкова дълбоко и силно, че нищо и никой не можеше да го предотврати. Огънят, който се разгаряше от седмици насам, пламна с дива сила и никой от двамата не можеше и не искаше да го обуздае.

Лора зарови пръсти в косите му, помилва твърдия тил, вгледа се в красивите му черти, замъглени от сенките на нощта, и започна да ги милва с ръце и устни. Леките му целувки и начинът, по който той галеше тялото ѝ, бяха невероятно възбуждащи. Скоро по тялото ѝ не остана нито една частичка, която да не пари и трепери от желание. Тя въздъхна доволно и се сгуши в силните му ръце, които се движеха умело от главата към коленете и отново към гърба и корема. Устните му намериха връхчето на гърдата ѝ и тя простена от наслада. Съзнаваше, че желае този мъж с душа и тяло, затова не се поколеба нито за миг, а с готовност разтвори бедра, когато ръката му се пълзна между тях. Никога не беше помисляла, че милувките на интимните части ще ѝ доставят такова удоволствие. В корема ѝ се появи странно треперене, в слабините ѝ се разпространяващо почти непоносимо

напрежение. Затова не се отдръпна, когато пръстите му предпазливо проникнаха навътре, а се разтвори още повече за милувката му.

Джейс се засмя гърлено и продължи да я милва с ръце и устни. Пръстите му рисуваха ребрата ѝ, плъзгаха се по извивките на тялото ѝ. Тя галеше раменете и гърба му с леки, но невероятно чувствени движения и отговаряше на целувките му със страсть, която потвърждаваше, че е готова за съединението на телата им. Желанието да проникне в топлата ѝ утроба заплашваше да го надвие, но той не искаше да я вземе, преди да се увери, че двамата заедно ще достигнат върха. Устните ѝ оставяха огнена диря по тила и лицето му и той ѝ отговаряше със същото. Усещането на голата ѝ кожа върху неговата беше прекрасно, много по-прекрасно от сънищата му. Той пое зърното на гърдата ѝ в устата си и го засмука с нежна сила. Лора простена задавено и се устреми срещу него. Чувствата му бяха толкова бурни, толкова интензивни, че му се зави свят и той разбра, че няма да издържи още дълго.

Лора се наслаждаваше на магията на умелите му устни и на талантливите ръце, които не преставаха да я милват. Тялото ѝ изгаряше от топлина, толкова силна, настойчива и всеобхватна, че тя не преставаше да се учудва. Джейс я оставил да усети впечатляващата му мъжка възбуда и тя разбра, че времето е дошло.

— О, Джейс! — простена задавено тя, неспособна да се сдържа повече.

Без да се отпуска с цялата си тежест върху тялото ѝ, той се приведе към нея — но Лора обви ръце около гърба му и го принуди да се притисне до нея. Устата му се сля с нейната, езиците им закръжиха в прастария танц на любовта. Той проникна леко в нея и спря за миг, за да ѝ даде време да свикне с непознатото усещане, после постепенно продължи пътя си. Когато я изпълни цялата, отново спря и я помилва, за да я подготви за внезапната болка и отново да разпали желанието ѝ. Усети как тя се скова и пое дълбоко въздух, когато членът му разкъса девствената ципа, но тъй като той не преставаше да я целува и милва, тялото ѝ скоро се отпусна. Той се отдръпна внимателно от нея, после отново проникна навътре и по начина, по който тя обви крака около хълбоците му, разбра, че е преодоляла болката. След този безмълвен знак той започна да се движи в равномерен ритъм. Беше силно

възбуден, а тя му отговаряше толкова сладко и страстно, че много скоро щеше да загуби контрол над чувствата си.

Лора не изпитваше ни най-малкия срам или смущение. Тя обичаше този мъж. Да, обичам го, призна си отново тя и се отдаде изцяло на могъщата страсть, която пулсираше във вените ѝ. Беше готова да му даде всичко, което поискаше от нея, сега, тук и без да мисли за препятствията, които стояха помежду им. Инстинктивно усещаше какво трябва да направи, затова се нагоди към ритъма му, вкопчи се в раменете му и отново впи устни в неговите, за да се наслади на сладостта им.

Желанието на Джейс нарасна още повече, когато тя се притисна до него и се изви насреща му, за да го приеме още по-дълбоко в себе си. Когато усети как тялото ѝ се разтърси от силни тръпки и чу тихия ѝ вик, той разбра, че е близо до върха на екстаза, и се задвижи бързо, с твърди тласъци, за да ѝ даде колкото се може повече удоволствие. Когато тя простена и отметна глава назад, той видя, че е успял, и изпита неудържим триумф. Беше толкова завладян от нея и от прекрасното съединение на телата им, че не можеше да мисли за нищо друго и нямаше да спре дори ако наоколо започнха да гърмят оръдия. Видял екстаза ѝ, той извика и се отпусна върху нея, за да бъдат едно в мига на върховната наслада.

— Бях прав — промърмори по-късно Джейс, претърколи се настрана, приведе се към нея и я целуна по върха на носа.

Лора го погледна дълбоко в очите.

— Какво искаш да кажеш?

Той помилва горещата ѝ буза.

— Ти си съвършената жена и ми подхождаш като никоя друга. Помислих си го още като те видях за първи път, а сега имам и доказателството.

— Ако тук има някой съвършен, това си ти, лейтенант Сторм.

Споменаването на името и ранга му рязко върна Джейс Дюран в действителността. Не искаше да разруши този прекрасен момент, първия от многото, началото на общото им бъдеще, както се надяваше. Но времето му беше ограничено, а задачата му толкова важна за Съюза, че трябваше да пренебрегне личните чувства.

— Нещо лошо ли казах? — попита учудено Лора.

— Не, просто се сетих за какво исках да те видя тази вечер.

— Аха, значи причината не беше... това? — пошегува се тя, за да го разведри поне малко.

Джейс поклати глава.

— Нямах представа, че ще се стигне до... това, но се радвам, че го направихме. Ти си прекрасна жена, Лора, и означаваш твърде много за мен. Въпреки това трябва да ти задам въпроса, който ме измъчва. Казала ли си на някого защо бях в Ричмънд последния път?

Въпросът я смая. Не беше очаквала това. Той изглеждаше толкова сериозен, толкова... недоверчив. Внезапно я обзе подозрението, че не е дошъл, за да провери чувствата ѝ или да ѝ разкрие своите. Тя не можеше да си представи накъде води въпросът му. А и се боеше, че изобщо не би искала да го узнае.

10

— Не. Не съм казала никому — отговори искрено Лора. — Защо ме питаш?

Джейс нямаше желание да обяснява мотивите си. Прочете объркване и тъга в погледа ѝ, когато тя седна и се уви в чаршафа.

— Един от нашите агенти съобщи за разговора си с разузнавач на Грант. Узнал от него, че на двадесет и шести един лейтенант дошъл в Ричмънд да набави коне. Ти беше единствената, на която бях казал тази... лъжа.

Лора усети остро пробождане в сърцето: от една страна, той я обвиняваше, че е предала информацията на врага, а от друга, по незнайно каква причина я бе излягал. Въпреки това по вида му пролича, че е задал този въпрос с неохота и чака тревожно отговора ѝ. Тя знаеше много добре каква ужасна съдба заплашваше шпионите, но много повече се обезпокои от личните си чувства.

— Ти си ме излягал? — попита изумено тя. — Защо, за бога? Джейс забеляза изпитателния поглед, усети колебанието ѝ, но не разбра какво означаваше то. Още по-лошо беше, че отново трябваше да я изльже.

— Защото командирът ме накара да се закълна, че ще запазя истинската цел на идването си в тайна. Всъщност дойдох в града, за да предам в щаба документи със стратегическите планове за следващите седмици. Той измисли тази лъжа — че съм дошъл да търся коне за кавалеристите. Много съжалявам, че те излягах, но не ми оставаше друг изход. Разбери ме, моля те, за мен беше истински шок, когато чух тази фалшива информация от устата на един вражески шпионин.

— Ако неприятелят е узнал за мисията ти в града, Джейс, то не е от мен. Наистина ли мислиш, че бих те предала?

— Никога не бих помислил, че си го направила нарочно. Страхувах се, че може да си го споменала пред други хора, сред които е имало шпионин. Стори ми се подозрително и това е съвсем естествено. Не бях казал на никого, освен на теб.

Лора се постара да остане съвсем спокойна.

— Разбирам съмненията ти, но аз нямам вина. Не съм казала на никого, дори на Лили, която е най-добрата ми приятелка. Освен това не бях единствената, която чу това. Забрави ли, че когато ми го каза, на вратата беше застанал Франк Пауъл? Отдавна ми прави впечатление, че Франк се държи някак странно — призна тихо тя и отново го увери в невинността си: — Не съм казала на никого, Джейс!

Мъжът докосна бузата ѝ и се усмихна облекчено.

— Вярвам ти. Радвам се, че мога да ти имам доверие, защото означаваш много за мен. — Макар да се мразеше за лъжите си, той трябаше още веднъж да я постави на изпитание, за да не рискува живота си и делото на Съюза. — За следващия четвъртък сме планирали изненадващо нападение срещу Грант и мисля, че веднага след това ще мога отново да дойда при теб. Получихме силни подкрепления — пет големи оръдия и двадесет хиляди войници — и възnamеряваме да го прогоним от Сити Point. Щом освободим областта от янките, Ричмънд ще може да диша свободно, защото железопътната линия и шосетата ще ни снабдяват с всичко необходимо. Днес съм дошъл да разузная позициите на врага, но исках първо да поговоря с теб, за да се освободя от съмненията си.

Лора се надяваше, че той ѝ бе казал всичко това само за да ѝ докаже, че ѝ има доверие, а не за да ѝ заложи капан. Съзнаваше, че няма да предаде тази информация на Бен, за да не застраши живота на Джейс, освен това изпитваше съмнение в истинността на думите му. Не, този път щеше да остави всичко в ръцете на съдбата...

Джейс се обвиняваше горчиво за подозрението си. Лора не беше шпионка на Съюза. А дори и да беше, това не можеше да ги раздели. Все пак той се радваше, че се е изльгал, защото шпионажът застрашаваше живота ѝ. Сега му оставаше да изясни въпроса кой е предал на Грант фалшивата информация и по каква причина. По-късно щеше да провери Франк Пауъл. В момента най-важното беше да изясни отношенията си с Лора.

— Искрено съжалявам, че трябва да ти задам този въпрос, защото аз те обичам и искам да прекарам целия си живот с теб.

Бъдеще? Ние нямаме бъдеще, след като узнаеш тайната ми.

— Сигурен ли си, Джейс? Ти дойде само защото се съмняваше в мен, нали?

— Аз те обичам и ти вярвам, кълна ти се, Лора! Когато командирът ме попита пред кого съм говорил за мисията си, не споменах нито хотела, нито името ти. Не исках да те заподозрат в шпионска дейност. Реших да изясня нещата сам и веднага дойдох при теб. Възможно е да имаш право по отношение на Пауъл, затова се пази от него. Нищо чудно да е шпионин и присъствието му в хотела може да те изложи на опасност.

Лора го погледна изпитателно и стигна до извода, че той говореше честно.

— Страхуваш ли се да ми се довериш? — попита тихо Джейс, обезпокоен от мълчанието й.

Тя сложи ръка на гърдите му.

— Единственото, от което се боя, е, че някой или нещо може да ни раздели.

Джейс я прегърна силно.

— Няма да допусна това, любов моя.

Лора го погледна право в очите.

— Каквото и да се случи след тази нощ, ти можеш да бъдеш сигурен, че няма да кажа на никого какво ми доверяваш. Аз те обичам и те желая и вярвам, че си единственият мъж за мен.

— А ти си съвършената жена за мен, затова те моля да ме чакаш, Лора. Тази война няма да трае вечно, а аз ти обещавам да направя всичко, което зависи от мен, за да приближа края ѝ. — Трябва да намеря начин да те задържа и въпреки това да изпълня дълга си...

Джейс се приведе и целуна меките ѝ устни, които с готовност се отвориха за него. Последваха още целувки, вече не толкова меки и докато устата му се плъзгаше по тила и гърдите ѝ, желанието пламна отново.

Джейс трепереше от страст. Горещите ѝ, необузданни целувки го влудяваха, имаше чувството, че всяко докосване е една малка експлозия. Никога не беше изпитвал такава възбуда. Господи, как обичаше тази жена!

Лора потрепери от очакване, когато ръката му се мушна между бедрата ѝ и намери мястото, където сладостното мъчение беше най-силно. Тя простена и се притисна още по-силно към него, за да може да милва гърба му и да се наслаждава на играта на силните мускули

под пръстите ѝ. Искаше ѝ се възбуждащите нежности да продължат вечно и в същото време жадуваше да се съедини с него.

Преди да слее тялото си с нейното, Джейс я обсипа със страстни целувки и когато най-сетне изпълни мъчителната ѝ празнота, забеляза по реакцията ѝ, че тя вече не изпитваше и най-малката болка. Без да прекрати ласките си, той се задвижи с мощнни тласъци. Когато страстта заплаши да експлодира, той спря за миг и пое дълбоко дъх, за да се успокои. Ала ръцете и устата на Лора протестираха срещу забавянето, краката ѝ хълбоците ѝ го подканаха да поеме отново мощнния си ритъм.

— Спокойно, любов моя — пошепна дрезгаво той, — аз те желая толкова силно, че съм на път да загубя контрол над себе си. — Това беше учудващо, като се имаше предвид, че се бяха любили само преди минути.

— Но аз не искам да се контролираш, любими...

В слабините му избухна пламък и той проникна в нея толкова мощно и дълбоко, че тя извика от учудване. Тялото ѝ се напрегна като тетива на лък, изви се срещу неговото и изведнъж се разтовари в прекрасния връх на екстаза.

Понесена от вихъра на страстта, тя му призна любовта си и той отговори с пресекващ от вълнение глас:

— Аз също те обичам, Лора, обичам те с цялото си същество.

Скоро Лора заспа от изтощение, а Джейс беше принуден да стане и да се върне отново към задълженията си. Той се облече, отиде в дневната и седна на писалището, за да ѝ напише писмо. Сложи го до възглавницата, после излезе безшумно от жилището ѝ и заключи вратата отвън с един от шперцовете си. Възседна коня си, който беше вързан до вратата, и потегли към Сити Пойнт.

В събота Лора се събуди в шест и четвърт и установи, че е сама в леглото. Джейс ѝ беше оставил вест на възглавницата:

Скъпа Лора!

Онова, което казах, беше съвсем сериозно: аз те обичам и ти се доверявам, затова искам да ме чакаш. Моля те, бъди предпазлива и ако стане нужно, скрий се на

сигурно място. Ако войната ни раздели, всеки петък ще те чакам пред хотела ти. С любов, Джейс.

Лора прочете краткото писъмце и го притисна до гърдите си. Любовта беше прекрасно чувство! Още отсега гореше от нетърпение да го види отново...

Тя погледна към прозореца и очите ѝ се разшириха от изненада. Господи, беше се успала! Това не ѝ се беше случвало, откакто пое хотела.

Лора скочи от леглото, изми се набързо и се облече. Само след десет минути беше в трапезарията и помагаше на Лили да сервира закуската. Лицето ѝ беше напълно безизразно. Никой не биваше да заподозре, че е имала нощно посещение. Лили беше най-добрата ѝ приятелка, но дори на нея не можеше да разкаже какво се бе случило. То беше твърде лично и засягаше само нея. Тя реши, че няма да прекъсне връзката с Бен, но ще ходи на срещите само когато има важни сведения и не рискува твърде много. Щеше да му предава само сведения, които можеха да предпазят баща ѝ и братята ѝ, но нищо, което би застрашило живота на Джейс в Питърсбърг. И щеше да държи под око Франк Пауъл, защото предполагаше, че именно той е предал на Грант подслушания разговор с Джейс. Дали Франк беше агент на Съюза? Струваше ѝ се невероятно. Вярно, той имаше възможност да научава важни неща за Конфедерацията и военните ѝ планове, но защо един политик от дълбокия Юг симпатизираше на Съюза?

Какво трябваше да направи тя, ако установеше, че Франк наистина е агент? Да го изобличи, за да му попречи да застрашава и за въдеще живота на Джейс? Или да мълчи и да го остави да помога на Съюза, за да запази семейството си? Това щеше да бъде най-трудното решение в живота ѝ. Очевидно трябваше да го обмисли много внимателно.

След девет дни Лора четеше вестниците, които съобщаваха за най-различни събития от последните часове. Много ѝ се искаше да знае към кой кавалерийски корпус принадлежи Джейс, за да разбере

кои от съобщенията се отнасят за него. Докато четеше и се тревожеше, тя изрязваше най-важните статии за Бен.

Когато очите й се умориха, тя се отпусна назад и си припомни последната си среща с Бен, когато го бе помолила да разбере нещо за Франк Пауъл. Същата вечер Бен ѝ даде пари, тя ги разпредели в две торбички и скри едната в избата, в случай, че я разкриеха и трябваше да бяга, а другата в камината, ако започнха да обстрелят хотела и трябваше да се спасяват бързо. Не смееше да си представи какво ще стане с приятелите ѝ, ако загубеха дома си и останеха на улицата без нито една стотинка.

След малко тя взе следващия вестник и започна да го преглежда. Стана ѝ много неприятно, когато прочете, че войниците на Съюза подпалили градчето Лейгървил в Южна Каролина, но се ужаси не по-малко и от жестоките акции на бунтовниците по линията Мейсън-Диксън. Тъй като семейството ѝ беше в Западен Тенеси, тя беше много разтревожена от новината, че конфедератите заети Мемфис за един ден, събитие, което Северът беше нарекъл „разочароващо, деморализиращо и засрамващо“.

Зарадвана, че е свършила най-после тази уморителна работа, Лора остави изрязаните статии на писалището си и се върна в хотела, за да помага в пригответянето на обяд.

В четири часа пристигна отдавна очакван гост от Джорджия.

— Радвам се да ви видя отново, майор Стивънс — посрещна го с усмивка Лора. — Колко време ще останете този път?

— Само до утре, мис Карлайл. Сигурно вече знаете колко опасно е положението там долу.

— Да, и се надявам, че няма да ви се случи нищо лошо. Времената са много лоши и съжалявам за храбрите мъже, които загиват всеки ден. Не, приберете парите си — отказа категорично тя, когато капитанът извади кесията си. — Тази вечер сте наш гост. Това е най-малкото, което мога да направя за един смел войник и наш редовен клиент. Имате късмет, една от най-добрите ни стаи е свободна, а мисис Бартън е приготвила чудесна вечеря. Утре ще ви дам нещо за из път. Ще сложа повечко храна, за да я споделите с другарите си.

— Вие сте толкова мила, мис Карлайл, гореща патриотка и същински ангел. Много съм ви благодарен — поклони се Ричард и я последва до стаята си, която беше точно срещу тази на Лили.

Лора видя изпълнения с копнеж поглед, който майорът хвърли към затворената врата, и усмивката, с която си беше припомнил хубавите часове там.

— Надявам се да прекарате приятна вечер — проговори меко тя и му подаде ключа. — Дано следващия път можете да останете по-дълго.

— И аз се надявам, мадам. Аз... много бих искал да видя мис Лили, ако не е твърде заета.

Лора го погледна сериозно.

— Тя не е тук, майоре. Отиде на пазара, за да направи необходимите покупки.

Младият мъж се поколеба, преди да попита:

— Аз... много бих искал да се уговоря с нея за тази вечер. За цялата вечер, ако е възможно.

Ричард беше толкова плах, толкова искрено влюбен, че Лора доби смелост да каже:

— Боя се, че тази вечер Лили не е свободна, сър. — Той я погледна тъжно и въздъхна унило, след което Лора обясни: — Лили вече не приема частни уговорки. След вашето посещение сложи край на това. — Тя видя как Ричард засия от изненада и радост, но после смиръщи чело.

— Надявам се, че не съм я засегнал с думите или делата си.

— Откровено казано, майор Стивънс, аз се надявам, че е било точно така, и се радвам, че имате толкова добро влияние върху нея — отговори с усмивка Лора. — Във време на война жените често са принудени да правят неща, които мразят. Трябва да разберете, че просто не са имали друг избор.

— Права сте, мис Карлайл. Много се радвам, че мис Лили работи за вас. Тя е чудесна жена...

Лора кимна тържествено.

— Лили е моята най-добра приятелка и мога да ви уверя, че не бих се справила без нея. Тя ще се радва да ви види.

— Тогава ви моля да й съобщите, че ще се видим на вечеря. Ако тази вечер не е твърде заета, можем да поседим на верандата или да се

поразходим. Аз ценя компанията ѝ и разговорите, които водим.

Наистина ли е възможно Ричард да прости миналото на Лили и да започне да я ухажва? — запита се смяяно Лора.

— Ще ѝ предам съобщението ви, сър, веднага щом се върне.

В девет часа, докато Бел и Клео обслужваха гостите в салона, Лора се промъкна във втора стая, за да наблюдава двойката, която седеше на балкона под романтичната светлина на луната.

Преди завръщането на Ричард в хотела Лора беше заела на Лили една от най-хубавите си рокли, беше напарфюмировала китките и шията ѝ с най-нежния си парфюм и я беше посъветвала да се държи като дама. Искаше Лили да получи същата искрена любов, която тя беше намерила при лейтенант Сторм, затова се учуди безкрайно, когато чу учтивия, обвиняващ въпрос на Ричард:

— Как стана така, че една добре възпитана жена като теб се е заела с този... непочтен занаят?

Лора беше още по-изненадана, когато Лили, вместо да се обиди, му разказа тъжната си история — като премълча само, че идваше от Севера.

— Много съжалявам, че си преживяла тези страшни неща, Лили — отговори съчувствено Ричард. — Само един негодник може да изостави жена като теб. Много се радвам, че не си останала при него. Разбирам, че след този горчив опит си поела по грешния път. Ти заслужаваш по-добър живот и аз съм щастлив, че мис Карлайл ти помага да го получиш. Мислила ли си някога да се омъжиш и да имаш деца?

— Да, разбира се, но нито един мъж с чувство за чест не би поисквал жена като мен.

Ричард улови ръката на Лили и я поднесе към устните си.

— Аз те желая, Лили, и съм човек с чест, или ти не мислиш така? — попита меко той, без да крие повече чувствата си.

— Какво? — попита Лили, не можейки да повярва на ушите си.

Ричард се усмихна с любов.

— Аз те обичам, Лили, и искам да се оженя за теб, когато тази проклета война свърши.

— Но аз не те заслужавам, Ричард!

— Това не е вярно, скъпа. Миналото си е минало. Обещавам ти, че никога няма да те обвинявам за онова, което е било. Чакай ме, докато войната свърши — ако оцелея и се върна здрав, с всичките си крайници. Положението в Атланта е критично. Тук съм, за да искам подкрепления, войници, оръжия и коне, защото иначе сме загубени. Утре трябва да потегля обратно, но няма да си тръгна, преди да ми обещаеш, че ще ме чакаш.

Лили не каза нищо и младият офицер попита потиснато:

— Значи не отговаряш на чувствата ми?

Лили се усмихна с дълбока болка.

— Аз те обичам безкрайно, Ричард, но искам да бъда сигурна, че си даваш сметка за онова, което ми предлагаш.

— Разбира се, че си давам сметка — отговори почти сърдито майорът и я привлече към себе си. — Кълна се във всичко свято, че те обичам и искам да те направя своя жена!

След четири дни пристигна вестта, че във вторник форт Морган е паднал в ръцете на Севера, но град Мобил продължава да устоява на непрекъснатите нападения.

Потиснатото настроение на Лора не се разведри, защото след един ден пристигна Франк Пауъл. За човек, който току-що беше прекосил два пъти вражеските линии — уж на път към Алабама, щат, който беше почти изцяло обсаден от северната армия, Франк изглеждаше учудващо добре и не говореше почти нищо за рискованото си приключение. Мълчанието му само засили подозренията на Лора, както и поведението му по-късно, когато си мислеше, че е сам...

— Трябва да побързаме, Лили — настоя Лора. — Нямам представа докога ще бъде навън. Стой в коридора, а аз ще проверя какво е скрил в камината. — Лора беше видяла действията на Франк от стая С, тъй като му беше дала стая № 1, за да може да го наблюдава.

Лили пристъпи към прозореца и се загледа към улицата.

— Върви — прошепна тя, без да се обръща.

Лора извади от камината малка кожена чанта и остана смаяна от съдържанието ѝ: ключ за дешифриране от Конфедерацията, ключ за

десифриране от Съюза, което само по себе си не беше изненадващо, защото един агент се нуждаеше и от двата, за да разчита посланията на свръзките си и тези на неприятеля. Лора намери и подробни бележки за важни личности, места и събития, готови, шифровани, предназначени и за двете страни!

Тя прочете, колкото можа, опитвайки се да запомни какво трябваше да бъде предадено на Съюза и какво — на Конфедерацията. Беше добре информирана за положението и разбра, че — много странно! — Франк предава достоверна информация и на двете страни!

— Лора, той идва! Побързай, моля те, вече е на ъгъла!

Докато Лили следеше Франк, Лора прибра чантата на мястото ѝ в камината, после се огледа тревожно и напусна стаята му с лудо биещо сърце.

По-късно, когато двете отидоха в къщата на Лора, тя разказа на приятелката си какво е открила.

— Този негодник е двоен агент! Вероятно иска да бъде добре и с двете страни, а след победата да се присъедини към победителите, все едно кои са те! Само че с тази своя дейност той удължава войната, Лили, защото сведенията му имат огромно значение за изхода на много битки.

— Какво смяташ да направиш, за да го изобличиш?

— Не знам. Трябва да го спра, но не знам как!

— Не можеш да го убиеш, а ако го издадеш, ще се наложи да обясниш как си открила истината за престъпната му дейност и това ще насочи вниманието наластите към теб и към хотела.

— Права си, Лили... Ще поговоря с Бен. Нека той или някой от агентите му се погрижат за Франк.

— Те ще го убият, Лора.

— Да, или ще го пъхнат в затвора до края на войната. Съжалявам, но така е по-добре. Не мога да допусна Пауъл да продължи мръсната си дейност.

След шест дни, на първи септември, Лора отиде на обичайната си среща с Бен, който ѝ съобщи интересни новини.

— Атланта ще падне, а тя е най-важният град след Ричмънд. Когато и Ричмънд падне, войната ще свърши.

— Смятате ли, че това ще стане преди зимата?

— Така изглежда. Скоро ще забравите, че някога сте била шпионка, мис Лора — отговори усмихнато Бен.

— Дано. И тъй като заговорихме за шпиони, искам да ви кажа още нещо много важно — продължи Лора. Разказа му какво беше намерила в стаята на Франк Пауъл и заключи: — Вие ще трябва да се погрижите за него, Бен. Сега не мога да си позволя скандал в хотела.

— Не се тревожете, мис Лора, обещавам ви да се оправя с него.

— Благодаря ви, Бен. Единствената информация, която ви нося днес, е за група бунтовници, които възнамеряват да нападнат колите с въз награжденията на съюзните войници, за да подпомогнат конфедератите. — Тя му подаде едно листче и обясни: — Записах всички имена, дати и места, които споменаха, но за съжаление не можах да чуя всичко, тъй като говореха много тихо.

— Това е достатъчно, благодаря. Трябват ли ви още пари?

— Засега не. Заemът, който получих от вас, ми е достатъчен на първо време. Чухте ли нещо ново за семейството ми след последната ни среща?

— Батальонът на баща ви действа в Тенеси и доколкото разбрах, и той, и братята ви са живи и здрави, мис Лора. Нито един не е бил ранен дори леко.

На втори септември южната армия претърпя решаващото поражение, предсказано от Бен. Молбата на президента Дейвис за повече войска и оръжия в защита на Джорджия дойде твърде късно и Атланта, този жизненоважен за Конфедерацията град, падна в ръцете на Севера.

11

Лора прекара следващите десет дни като в треска. След унищожителния удар на Шърман в Джорджия Югът изпадна в агония. За да помогнат Питърсбърг да не бъде сполетян от същата съдба като Атланта, в Ричмънд се стекоха офицери от всички краища на страната. Съзнавайки, че завземането на Питърсбърг би открило на Грант пътя към Ричмънд, те обсъждаха важни стратегически планове.

От своите гости Лора узна, че Лий си иска обратно войските, предоставени на генерал Пърли, за да защитава долината Шенандоа срещу Шърман. През това време битката за форт Съмтър продължаваше. Бунтовническият водач Джон Хънт Морган загина в Тенеси, където беше успял да удържи янките, разбит вероятно от батальона, към който принадлежеше бащата на Лора. Страшната загуба на още един конфедератски щат стана действителност, когато Луизиана подписа нова конституция, положи клетва за вярност към Съюза и премахна робството, както беше направил разположеният северно от нея щат Мериленд.

Докато Лора работеше, молеше се и се тревожеше, над града се събираха черни облаци, отекваха гръмотевици, по тъмното небе се стрелкаха ярки светковици.

Бурята я уплаши много, защото непрекъснато се усилваше. Вятърът виеше около къщата и свиреше през процепите в прозорците и вратите, докато поднасяха вечерята. Подът и стените трепереха, прозорците скърцаха, дори въздухът сякаш вибрираше.

В единадесет вечерта, когато Лора угаси лампите в дневната си, на вратата се почука и отвън се чу гласът на Джейс. Тя се втурна да му отвори и едва не извика от радост, като го видя. Мократа коса беше залепнала за челото и тила му, дрехите му бяха абсолютно мокри.

— Какво правиш навън при това време? — попита уплашено тя.
— Можеше да те убие светковица!

Отекна гръм и цялата къща се разтрепери.

— Трябаше да отнеса важно послание и се възползвах от възможността да те видя — отговори с усмивка той. — Или е вече много късно?

— За теб никога не е късно, Джейс — отговори нежно Лора. Обърна се към дневната и допълни: — Ще донеса ключа от обора, за да можеш да настаниш коня си.

Джейс я хвани за ръката.

— Вече го настаних на сухо. Татко ме научи да отварям почти всички видове ключалки. Надявам се, че това не те смущава.

Лора избухна в смях.

— Разбира се, че не. Сигурно онзи ден си се възползвал от тези знания, за да заключиш вратата ми отвън, нали?

— Направих го само за твоята сигурност — увери я тържествено той.

Тя понечи да го прегърне, но той отстъпи назад.

— Ще си намокриш роклята.

— Ще я изсуша — отговори спокойно тя.

Джейс се засмя, привлече я към себе си и впи устни в нейните.

Скоро войната и бурята престанаха да съществуват. Не остана нищо и никой, освен красотата на мига. Пламъкът на любовта лумна с нова сила в сърцата им и никога нямаше да угасне.

Докато устните му се плъзгаха по лицето ѝ, Джейс прошепна задавено:

— Господи, колко ми липсваше!

— И ти на мен — отговори задъхано Лора.

Той се отдръпна назад и погледна в красивите ѝ зелени очи.

— Аз те обичам, Лора, и мисълта, че нещо би могло да ни раздели, ми вдъхва страх. След всяко посещение се питам дали това е била последната ни среща и направо полудявам от тревога. Не искам да те загубя, любов моя.

— Аз също те обичам, Джейс, и желая да остана през целия си живот с теб. Само бог и съдбата биха могли да ни разделят.

— В момента единият ми се струва твърде далече, а другото е доста мрачно.

— Не бива да губиш смелост, скъпи. Ние сме предопределени един за друг и ти го знаеш също така добре, както и аз.

Устните им отново се намериха в нежна целувка, която скоро стана страстна и настойчива. Обзе ги горещо, буреносно желание. Нямаше нужда да се питат един друг какво искат и какво ще се случи...

Джейс вдигна Лора на ръце и я отнесе в спалнята. Двамата се съблякоха толкова бързо, колкото позволяваха треперещите им ръце. Джейс я милваше с копнеж, целувките му пареха голото ѝ тяло, изтегнато на леглото. Желанието му нарасна неимоверно много, когато Лора се притисна до него с обезоръжаваща невинност, взе лицето му между ръцете си и го целуна със страст, която по нищо не отстъпваше на неговата.

Когато той прекъсна целувката, от устата ѝ се изтръгна тих протестиращ вик, но много скоро той премина в сладостен стон, защото устните му се спуснаха към твърдите връхчета на гърдите ѝ. Докато езикът му описваше чувствени кръгове по гърдите, ръката му се спускаше смело надолу по тялото ѝ. Обзет от лудо желание, Джейс намери копринените косъмчета между бедрата ѝ — никога преди това не беше изпитвал такава всеобхватна страст. Раздразващо бавно, макар че това му струваше огромни усилия, той измина с устните си същата пътека, която беше описала ръката му, и започна да я целува там, където сладкото мъчение беше най-голямо.

Когато устата му навлезе между бедрата ѝ, Лора извика от възхищение и учудване. Без да съзнава какво прави, тя разтвори хълбоците си и му позволи да я завладее по този невероятно еротичен начин. Ноктите ѝ се забиха в раменете му, ръцете ѝ се плъзнаха трескаво по гърба му, обхванаха стройната талия. Обзе я неизпитвана досега страст, когато той проникна с пръст във влагалището ѝ и започна да я милва и възбужда. Тя го желаеше, нуждаеше се от него и го окуражаваше да прави с нея всичко, което му харесваше, защото то беше неописуемо красиво. Докато той я възбуждаше с ръце, устни и език, в утробата ѝ се надигна почти непоносимо, но прекрасно напрежение и много скоро тя не беше в състояние да се съпротивлява на течението, което я носеше към върха на насладата.

Когато отново дойде на себе си, Лора се притисна към Джейс и плъзна ръце по тялото му, за да го възнагради за преживяното удоволствие по същия начин, по който той бе постъпил с нея. Пръстите ѝ се плъзнаха нежно по тъмните косми между бедрата му, обхванаха

втвърдения член и го насочиха към устните ѝ. Инстинктът ѝ подсказваше какво да прави и много скоро сладостните му стонове ѝ дадоха да разбере, че той е много близо до върха.

Джейс знаеше, че само пълното съединение може да бъде по-сладко от тази дръзка любовна игра. Той протегна ръце към Лора, грабна я, вдигна я високо във въздуха и я сложи върху члена си. Проникна в нея с едно-единствено могъщо движение и чувството, което изпитаха двамата, беше неописуемо.

— Нямаше да издържа още дълго — призна дрезгаво той.

— Аз също, любими.

След малко той я обърна под себе си и устните им отново се намериха в страстна целувка. Само след няколко мощни тласъка и двамата достигнаха върха на насладата и дълго разпалваната страст се изля в мощна експлозия.

По-късно, докато лежаха нежно прегърнати и телата им си почиваха след преживяното напрежение, Джейс въздъхна доволно.

— Преди да те срещна, нито веднъж не бях изпитвал желание да се оженя, да създам семейство, да имам деца. Сега обаче горя от нетърпение да те отведа пред олтара. Иска ми се да се бяхме срещнали в друго време, за да можехме да започнем веднага.

— Да, но съдбата е решила друго. Не можем да променим времето. Дали изобщо щяхме да се срещнем, ако не беше войната?

Джейс я погледна в очите и помилва топлата ѝ буза.

— Разбира се, че щяхме да се срещнем. Самата ти каза, че сме предопределени един за друг.

— Прав си, любими. Знаеш ли колко ми липсваше... — прошепна едва чуто Лора и отново го прегърна. — Често се изкушавах да дойда в Питърсбърг, за да видя добре ли си, но не знаех къде да те търся. Ще ми кажеш ли в кой кавалерийски полк си, ако имам път към Питърсбърг?

Джейс не очакваше този въпрос и едва не се издаде. Слава богу, че вече беше измислил необходимата лъжа.

— Не бива да идваш при мен, Лора, много е опасно. Аз съм постоянно на път. Изпращат ме къде ли не, защото съм не само разузнавач, но и точен стрелец, и това е единствената причина, поради която имам възможност да те посещавам, макар и за кратко. Ако продължи така, ще мога да идвам поне веднъж месечно.

Той спря за миг, за да види реакцията й.

— Е? — попита след малко. — Убедих ли те, че е опасно да ме посещаваш, или ще продължаваш да търсиш начини да ме видиш?

— Разбира се, че няма, скъпи. Ще направя, каквото казваш.

— Благодаря ти, мила моя. Сигурно не искаш да полудея от тревога по теб, нали?

— Разбира се, че не искам. Бъди предпазлив и мисли само за задачите, които ти поставят. Моята основна грижа е да пазя онова, което ми принадлежи. То е ценно и незаменимо.

— Аз също искам да запазя онова, което е мое. Положението на Юга се усложнява, затова внимавай, когато се отдалечаваш от хотела. Ако започнат артилерийски нападения, крийте се в избата.

— Тъй вярно, сър. А сега ми позволи да ти разкажа нещо за Лили — започна весело Лора, за да сложи край на темата за войната и смъртта. — Тя е влюбена и също се тревожи за съдбата на любимия си. Той е в Джорджия и се бие срещу онзи варварин Шърман. Засега е жив и здрав и се надявам, че ще се върне при Лили и двамата ще се оженят.

— Радвам се за Лили. Тя е мило момиче.

— И е най-добрата ми приятелка. Направих я помощник-управител на хотела и я уча на всичко, което трябва да знае. Когато напусна Ричмънд, ще продам хотела на нея и на Ричард. Ако желаят да живеят в Джорджия, нека го продадат на друг. — Лора не спомена нищо за „забавленията“, които предлагаше заведението й, защото не искаше Джейс да си помисли нещо лошо. — Лили се страхува за съдбата на любимия си, както аз се страхувам за теб, скъпи. Не бих понесла, ако те загубя.

— Няма да ме загубиш — обеща твърдо Джейс. Той знаеше много добре какво се вършеше в трите специални стаи на първия етаж, но беше разbral от собствен опит, а и другите мъже бяха потвърдили, че мис Карлайл никога не приема такива „гости“. — И след като заговорихме за Лили — мисля, че сега е по-добре да си вървя, Лора. Ако никой ме вили тук, доброто ти име ще пострада.

— Навън е страшна буря и аз няма да ти позволя да излезеш посред нощ! Опасно е, Джейс. Ще те отведа незабелязано в хотела, за да пренощуваш там, а утре ще си тръгнеш само след добра закуска...

На другата сутрин Лора отиде в хотела в пет и половина, но с голямо разочарование установи, че Джейс си е заминал.

— Този лейтенант Сторм е много мил джентълмен — уведоми я с усмивка Берта. — Трябаше да си тръгне много рано, затова му направих сандвичи с шунка и му дадох плодове за из път.

— Много добре си постъпила, Берта. Жалко е, че лейтенантът пропусна хубавата ти закуска. Бедните ни войници преживяват тежки времена.

— Те се бият за добро дело, мис Лора. Лейтенантът оставил ключа си на рецепцията.

Лора трябаше да обсъди с Лили два много важни проблема. Първото ѝ задължение беше да помогне на Бел и Клео с парите на генерал Грант, защото се съмняваше, че двете жени вършат работата си с удоволствие, макар постоянно да твърдяха обратното. Тя не искаше да ги задължавала проституират в хотела ѝ, ако можеше да го избегне.

За да не нарани чувствата на приятелката си, Лора подбираше думите си много внимателно.

— Лили, смяташ ли, че Бел и Клео изпитват удоволствие, когато забавляват клиентите горе? Или го казват само за да не ме разочароват? Не искам аз да нося отговорността за това те да спят с непознати мъже, ако мразят тази работа.

Лили се усмихна, защото веднага бе разбрала, че Лора се опитва да не я засегне.

— Те не знаят нищо друго, Лора. Занимават се отдавна с този занаят, добри са и мисля, че не изпитват угризения на съвестта. Може би ти не го знаеш, Лора, но добрият секс доставя удоволствие.

Лора се изчерви като рак.

— Ако искат да престанат, сигурно ще се доверят по-скоро на теб, отколкото на мен, затова те моля да ми кажеш какви са намеренията им. Вече имам заема от генерал Грант и можем да се откажем от „услугите“ на първия етаж.

Лили поклати глава.

— Това е опасно, Лора. Ако вече не предлагаш тези услуги на гостите ни, как ще обясниш на Бел и Клео откъде имаш достатъчно пари да им плащаши и занапред? Те знаят какви суми вземаш за храната, напитките и стаите, виждат колко са скъпи хранителните продукти на пазара, да не говорим за вносния алкохол. Не можеш да

им кажеш, че доходите ти са достатъчни да им плащаши заплати и да поддържаш хотела, защото ще събудиш подозренията им. И двете са верни привърженички на Конфедерацията и макар че те ценят и уважават, ще се почувстват задължени да те издават на властите.

Лора беше стигнала до същото заключение, но искаше да чуе потвърждение.

— Сигурна ли си, Лили? Чувствам се отговорна за момичетата.

— Не си бълскай повече главата над този проблем, Лора. Ако не искат да забавляват мъжете, те няма да го правят. Виждаш, че аз престанах, когато разбрах, че повече не мога да го понасям. Дори без помощта ти нямаше да мога да издържа. Ако знаят, че от тях се изисква само да чистят, да перат и да сервират, те ще започнат да скучаят и да ходят другаде. Не забравяй, че получават от мъжете подаръци и бакшиши — опитай се да пресметнеш колко трябва да им плащаши допълнително, за да са доволни!

— Нали не го казваш само за да успокоиш съвестта ми?

— Никога не бих те лъгала, Лора, затова още веднъж ти казвам, че няма защо да се тревожиш за тях. Те са били проститутки още преди да започнат работа при теб и ще бъдат такива дълго след като ги видиш за последен път, разбери.

— Това ме успокоява. Щом го правят по своя воля, аз няма да се намесвам — отвърна Лора. — Имам още един въпрос към теб и той е за... предпазването от бременност.

Тя се изчерви още повече, защото видя, че големите сини очи на Лили се разшириха от изненада. Лили беше достатъчно интелигентна, за да знае, че този въпрос беше съвсем личен и нямаше нищо общо с Клео и Бел.

— Ти искаш да спиш с лейтенант Сторм? — попита невярващо Лили.

Лора не пропусна да отбележи, че този път Лили не го беше нарекла Джейс.

— Толкова ли страшно ти се струва това? Разочарована ли си от мен?

Лили поклати глава.

— Знам, че ти го обичаш, а мисля, че и той те обича.

— Но? — настоя Лора, усетила колебанието ѝ.

— Не искам да направиш нещо, за което после може би ще съжаляваш.

— Вече е твърде късно за това и мога да те уверя, че не съжалявам за нищо. Ние се обичаме и когато свърши войната, ще се оженим. Снощи Джейс беше при мен за няколко часа. Мисля, че беше безопасно, защото кървенето ми току-що беше свършило. Искам обаче да бъда подгответа за следващата... среща. Войната може да продължи още дълго и Джейс би могъл да... загине. Лили, не мога другояче.

— Разбирам те, мила. Само бъди предпазлива.

— Ще бъда, ако ми кажеш какво трябва да правя. Вече знам някои неща от работата си тук и от книгата на леля Клариса, но искам да бъда сигурна, да не пропусна нещо важно. Не мисля, че сега бих могла да дам живот на едно дете...

Когато в първия ден на есента Лора се срещна с Бен, тя му разказа, че президентът Дейвис е в Джорджия, за да проучи лично как стоят нещата и да окуражи изтощените си войски.

Бен беше осведомен за пътуването му.

— Съобщиха ми, че е държал реч в Макон и е казал следното: „Нашето дело още не е загубено. Шърман не е удържал свързващите си линии и рано или късно ще бъде принуден да отстъпи.“ Ако не беше толкова трагично — продължи с горчива усмивка Бен, — щях да се изсмея на този виц. Било е много смело от негова страна да отиде толкова близо до врага, но в думите му няма и грам истина. Джорджия ще падне, мис Лора, и то още преди Коледа. Същото важи за долината.

Лора се радваше, че частите на Джейс бяха получили подкрепление, макар да трепереше при мисълта за слабостта на Иърли и хората му.

— Откъде знаете всичко това? — попита учудено тя. — Аз не съм чула нищо подобно.

Бен избухна в смях.

— Вие не сте единственият ни агент в Ричмънд, мис Лора, но ви уверявам, че сте най-красивата шпионка, която познавам.

Лора се усмихна и смени темата.

— Имате ли новини за семейството ми?

— Форест е получил заповед да напада войските и продоволствията на Шърман и в Тенеси е неспокойно.

— Какво общо има това с близките ми?

— Ако Форест остане в Тенеси, армиите на Шофилд и Томас трябва да му дадат отпор. Възможно е баща ви и братята ви да попаднат в някоя от тези дивизии.

Лора знаеше, че Форест, един от генералите на Юга, който всяващия най-много страх в сърцата на северняците, е хитър и безстрашен мъж и умел пълководец. Можеше само да се надява, че ще изпратят срещу него дивизиите на Томас.

— Ще ме държите в течение, нали?

— Ще направя, каквото мога, мис Лора.

Когато чу, че Форест е в Алабама и на двадесет и четвърти септември е завладял Атина, Лора се запита дали сега семейството ѝ ще се отдалечи още повече от Вирджиния и от нея и ще се изложи на голяма опасност. Тя беше ужасена, когато същия ден Шеридън започна да пали къщи, хамбари и ниви в долината Шенандоа, за да не дават „храна и убежище“ на неприятеля. Същия ден — беше събота — Линкълн одобри изкупуването на памук от Южните щати и това учуди безкрайно Лора.

Докато дните се влачеха като уморени воиници, дойде двадесет и седми и Лора отново се срещна с Бен.

— Сигурно вече сте чули, че днес Стейнърд завзе форт Харисън. Сега вече янките имат силна опорна точка само на десет мили от града.

— Знам, Бен, тези новини се разнасят бързо. Вярно ли е, че бунтовниците са задържали форт Гилмър, който е само на две мили над Харпсън? — Къде си, любими? Успя ли да се спасиш, здрав ли си?

— За момента да. Но Харисън беше по-важен.

— Имаше ли много кавалерия? И тежка артилерия? — прибави бързо Лора, за да отклони вниманието от първия си въпрос.

— Както обикновено. По-голямата част от кавалерията е разположена в близост до Питърсбърг. Южняците са умели ездачи и препускат като същински дяволи.

Лора не посмя да продължи с въпросите, но много ѝ се искаше да знае къде точно е разположена частта на Джейс и как е той след тези тежки сражения.

— Още нещо, преди да си тръгна? Знаете ли къде е в момента Дейвис?

— Да, но сведенията закъсняха и вече не са ни от полза. В неделя е бил в Палмето, а вчера в Уест Пойнт.

— А какво става с Форест? Кой има заповед да го спре?

— Вчера Томас е бил изпратен в Нешвил, но мисля, че ще повикат на помощ и Шофилд.

Лора знаеше, че Бен ѝ намекваше за ролята на близките ѝ в този сблъсък. Много скоро баща ѝ и братята ѝ щяха да потеглят към Нешвил, за да подкрепят батальоните на Томас в битката срещу заслужилия южен генерал Натан Бедфорд Форест.

В събота и неделя валя непрекъснато. Тревожните новини се увеличаваха все повече. Прайс продължаваше да печели победи за Конфедерацията в Мисури и водачите на Съюза бяха силно обезпокоени. Индианци и групи бунтовници създаваха напрежение в Аризона и Ню Мексико и това беше сериозен проблем за Съюза, защото войските, изпратени там, бяха недостатъчни. Конфедератите отблъснаха вражеското нападение при солните мини на Салтвил, а Худ разруши железопътната връзка между Чатанунга и Атланта, която Шърман използваше за снабдяване с продоволствие. Скандално известната Роуз Грийнхо, която шпионираше в полза на Юга в самия Вашингтон, се удави край брега на Северна Карolina, докато пренасяше важни послания и две хиляди долара в злато.

Докато южнците и вестниците им славеха Роуз като героиня и възпяваха трагичната ѝ смърт, Лора не смееше да си представи как щяха да постъпят с нея, ако я разкриеха и затвореха...

На единадесети октомври генерал Лий продължаваше да се оплаква от неуспешния опит на генерал Евъл да завземе обратно форт Харисън, но водещите офицери на южната армия отдавна бяха наясно, че не могат да си възвърнат тази жизненоважна опорна точка.

Докато нареджаше масите за вечеря, Лора размишляваше тъжно за безсмислените загуби на живот и собственост, които беше причинила тази война. Тя беше толкова потънала в мислите си, че дори не вдигна глава, когато вратата се отвори. С ъгъла на окото си забеляза застаналия на прага Джейс и сърцето й направи огромен радостен скок. Седмиците без него бяха й се сторили безкрайни и сега въздъхна дълбоко от облекчение, че го вижда отново жив и здрав.

12

След като всички гости се нахраниха, Лора каза на Лили, че смята да се оттегли в къщата си и оставя нещата в нейните ръце. След това се прибра и зачака Джейс. Беше добре подгответена за срещата с любимия си, беше взела билките, освен това си беше сложила песара, както ѝ бе показвала Лили. Сега облече най-хубавия си халат, а под него нямаше дори бельо. Беше приготвила роклята и обувките си в случай, че я повикаха в кухнята, но се надяваше, че няма да стане нужда да ги облича.

Джейс се появи много скоро. Първо зарези грижливо вратата, после се втурна към нея и я прегърна и целуна.

Двамата се притиснаха страстно един до друг и той зашепна дрезгаво:

— Не бива да го правим, Лора... много е рисковано.

Тя разбра за какво става дума и се изчерви.

— Няма страшно, любов моя... аз се погрижих за това.

— Погрижила си се? — повтори неразбиращо той. Лора въздъхна примирено.

— Може би трябва да ти призная истината за хотела си...

Джейс избухна в смях.

— Сигурно говориш за жените, които приемат клиенти в стаите на първия етаж?

Лора го погледна смяяно.

— Ти знаеш? Сам ли разбра или някой от гостите ти каза?

Джейс помилва зачервените й бузи.

— И двете, но не се беспокой. Всеки знае колко си дискретна и доброто име на хотела няма да пострада.

— Тази част от работата е съществувала още преди да наследя хотела от леля Клариса — обясни смутено Лора. — Исках да я прекратя, но заради войната не печеля достатъчно със стаите, храната и обичайните развлечения и не мога да плащам добре на служителите си. Не искам да уволня момичетата, защото няма да се справя сама с

цялата работа, а те ще останат на улицата. Знам, че това не извинява действията ми, но се чувствам отговорна за тях и не искам да свършат в някой евтин бардак.

— Времената са трудни, Лора, и ти не можеш да рискуваш да загубиш хотела и доходите си. Твоите момичета са чисти, здрави и доволни, затова не бива да се обвиняваш. Не мисли, че това ще промени отношенията между нас. Аз те обичам и те уважавам. Освен това и за двама ни е предимство, че знаеш как да използваш... предпазните средства.

— Използвам ги за първи път, но преди това беше безопасно. Преди няколко дни имах доказателство, че не съм забременяла.

Джейс се засмя и я прегърна, разбрал какво искаше да му каже тя.

— Ти си цяло съкровище, Лора, и аз съм много щастлив, че ми принадлежиш.

— Аз също, Джейс. Ти си моето най-голямо богатство. Аз те обичам и се тревожех много за теб. Последните четири седмици бяха истински ад.

— Броях дните и нощите след последната ни среща. Много съжалявам, че е трябвало да чуеш толкова лоши новини. Знам, че те боли, но Югът ще загуби тази война и нищо, което правим ние, не е в състояние да промени този факт. Мразя тези кървави бойни полета, покрити с обезобразени трупове. Някои от ранените са толкова зле, че ни умоляват да ги довършим. Други ослепяват или остават без ръце и крака и никога вече няма да могат да се грижат за семействата си. Виждал съм ниви, опустошени за години напред, и други, които никога няма да се възстановят от нанесените им вреди. Не знам как ще се освободим от целия този хаос.

Лора го прегърна с безкрайна любов.

— Искам само да излезеш жив от ужаса на войната, Джейс, това е най-важното за мен.

— Все едно какво ни очаква занапред, Лора, ние си принадлежим.

Той я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята. Развърза връзките на халата ѝ, разтвори го и плъзна коприната по голата ѝ кожа.

— Толкова си прекрасна — проговори с възхищение той, обхвана лицето ѝ с две ръце и я целуна, после започна да целува връхчетата на

пръстите й.

Лора свали униформения му жакет, разкопча ризата и я свали от широките рамене. После коленичи и го освободи от ботушите и панталона. Погледът ѝ се плъзна възбудено по голото му тяло, а Джейс спря да я милва и я остави да го разгледа. Ръката ѝ се плъзна по къдравите косъмчета на тила му, продължи пътя си по мускулестата шия и широките гърди, за да се наслади на допира до силното мъжко тяло. Въпреки насладата, която изпитваше, Лора не преставаше да мисли, че това е може би последната им среща, последното сливане на телата им. Тя не знаеше как щеше да живее без него и изобщо не искаше да си представя тази ужасна перспектива.

— Ти си неустоим, Джейс.

— Ти също, любов моя. Никога не мога да ти се наситя, в мен гори постоянен глад, неутолимо желание да бъде до теб. Мисля, че се влюбих в теб още в първия миг, когато те видях, когато съм с теб, забравям целия свят, дори войната. Обичам те, Лора.

При тези нежни думи сърцето на Лора заби още по-силно.

— Не бих могла да опиша по-добре как ми въздействаш, скъпи. И аз те обичам с цялото си сърце.

Двамата се усмихнаха един на друг и едновременно протегнаха ръце, за да отметнат мрежата за москити над леглото. Лора легна по гръб, а Джейс опъна отново мрежата, после се наведе над нея и я взе в прегръдката си.

Никога досега не се беше излагал на такъв страшен риск по време на мисия, но не можеше другояче. Целувките му бяха бурни и необуздани, горещи и настойчиви. Лора му отговаряше със същата страсть. Тя гореше като огън във вените ѝ, беше станала неотменна част от нея. Ти я обичаш, повтаряше си непрекъснато мъжът, с цялото си сърце. И ѝ се доверяваш, защото тя ти го доказа: последната му лъжа не беше съобщена на Грант, а днес му бе признала истината за стаите на първия етаж.

Лора се отдала цяла на страстта и любовта си. Желанието ѝ да се съедини с него беше почти непоносимо и като видя, че той се мъчи да запази контрол над чувствата си, тя бе обзета от сладостен триумф. Целуваше го дълбоко и страстно и се наслаждаваше на прекрасното напрежение, което нарастваше в нея. Ръцете ѝ се плъзгаха смело по

тялото му, устните им се търсеха непрекъснато, хълбоците ѝ се триеха сладостно в неговите.

Джейс я целуваше отново и отново, за да изпие до последна капка страстта, без да се страхува от силата на огъня, който пламтеше в телата им. Той усети как тялото ѝ изведнъж се напрегна като струна, изви гърба си и се вкопчи в него. Без да се въздържа повече, той я последва към върха на екстаза. Когато бурята отмина, Джейс се претърколи по гръб и я положи върху себе си. После я прегърна със силните си ръце и си пожела този миг никога да не свърши.

Лора се надигна и го погледна учудено. Не разбираше защо, но всяко ново съединение на телата им беше по-прекрасно от предишното.

— Господи, как те обичам, Лора Карлайл!

Тя се стресна, но успя да се овладее. Дано Джейс не беше забелязал реакцията ѝ на това фалшиво име! Помежду им оставаха болезнени тайни. Кой знае как щеше да реагира той, ако узнаеше, че любимата му е шпионка на Севера. Можеше само да се надява, че той ще повярва в любовта ѝ и ще уважи убежденията ѝ.

— Аз също те обичам, Джейс... — И се надявам, че щастието няма да ни изостави.

Двамата полежаха мълчаливо, после Лора заговори тихо:

— Не знам какво узвавате вие на фронта, но тук постоянно се говори за тежките битки, които се водят в Мисури. Мога ли да попитам имаш ли вести от близките си?

Джейс гледаше мрачно към тавана.

— Ще се обидиш ли, ако ти кажа, че тази вечер не искам да говоря за това? Обещавам ти, че някой друг път ще ти разкажа всичко и за тях, и за себе си.

Лора разбра, че необмисленият ѝ въпрос му е дал възможност да я попита за нейното семейство, което означаваше нова лъжа, затова се зарадва, че темата беше изоставена.

— Разбирам те, Джейс. И с мен е така. Ще си поговорим друг път.

— Добре, мила. Мисля, че е по-добре да си вървя, преди хотелът да затвори врати. Не искам да видят, че се връщам толкова късно, а утре трябва да тръгна на разсъмване.

— Пак ли ще пропуснеш закуската? Толкова ми е жал, че не мога да те нахраня, както трябва, преди да заминеш в онова ужасно място!

Джейс не можеше да й каже, че войниците от армията на Грант не търпят лишения и храната им е добра.

— Все ще намеря нещо за ядене, не се тревожи. Нима ти изглеждам болnav? Освен това е по-добре да пропусна едно ядене, отколкото да отсъствам при сутрешната проверка, защото после ще се наложи да отговарям на неприятни въпроси.

Лора се надигна, погледна го дълбоко в очите и го прегърна с цялата си нежност.

— Прав си, разбира се, но ми е много мъчно, че си отиваш. Кога ще дойдеш пак?

— Колкото се може по-скоро, любима. А сега престани да се притискаш така изкуително до мен, защото ще забравя задълженията си и ще остана до разсымване — отвърна шеговито той.

— Толкова ли е страшно? — попита през смях тя.

— Това е най-хубавото нещо, което бих могъл да си пожелая, но не бива да забравям дълга си. Един ден войната ще свърши и тогава сигурно ще ти омръзне постоянно да ме виждаш до себе си.

— Никога, Джейс. Чакам с нетърпение това време.

Когато в деня след заминаването на Джейс Лора се срещна с Бен, новината беше, че Мосби е нападнал железопътните линии към Охайо и Балтимор, откраднал е сто седемдесет и три хиляди долара от Съюза, предназначени за заплати на войниците, и е изгорил влака, точно както Лора беше предсказала на Бен преди седмици. Той й каза, че Линкълн е поискал войниците да се върнат по домовете си, за да участват в изборите, защото бил убеден, че ще гласуват за него. Президентът имал и много противници, допълни Бен, защото войната носела големи загуби и разходите постоянно се увеличавали. Много северняци били на мнение, че постигнатите досега резултати не оправдават високите военни разходи. Всички знаеха, че другият кандидат Маклелън настояваше за незабавен мир и разумен компромис с Юга.

— Вчера бунтовниците постигнаха дребна победа при Джонсънс Фарм, но това само забавя неизбежното, мис Лора — заключи Бен. — Сигурен съм, че войната няма да трае още дълго.

Когато месецът измина и наближи зимата, положението на фронта като че ли се успокои. Шърман престана да преследва Худ и се запъти обратно към Атланта. Английските дами, които подкрепяха южнците, събраха пари за Конфедерацията и севернците бяха побеснели от гняв, а в индианските области бунтовниците нападнаха съюзен транспорт и се измъкнаха със стоки на стойност милион и половина долара. Пърли и други генерали планираха нападение срещу Шеридън в долината.

Онова, което бе започнало като славен триумф, когато Кершоу нападна изненадващо съюзните войски в Чедър Крийк, скоро се превърна в истинско фиаско. Шеридън събра хората си и нанесе тежко поражение на неприятеля. Бунтовниците претърпяха значителни загуби и долината падна в ръцете на Съюза.

Друга новина, която се обсъждаше надълго и нашироко, беше нападението на три банки във Върмънт, предприето от групи отчаяни бунтовници.

На двадесет и седми Лора разказа на Бен за плана на бунтовниците да проникнат в главната квартира на Грант в Сити Пойнт, облечени в откраднати униформи и с подправени документи, за да откраднат оръжия, муниции и хранителни запаси. Смелото начинание трябваше да се осъществи в неделя. Ако успееше, плячката щеше да бъде поделена и изпратена в Ричмънд и Питърсбърг.

— Сигурно знаете, Бен, че запасите на бунтовниците непрекъснато намаляват, докато Съюзът притежава повече от достатъчно и не среща затруднения със снабдяването. По двета бряга на реката ще се скрият стрелци и лека артилерия, за да подсигуряват транспорта. Може да се очаква и второ нападение на военната жп линия, която снабдява войските по продължение на обсадната линия с хранителни продукти и муниции. — Лора предаде тези сведения с нежелание, защото събитията ставаха в непосредствена близост до Джейс — но ако не кажеше нищо и Конфедерацията получеше подкрепление, сраженията щяха да пламнат с нова сила. — Един от гостите ми спомена някакви планове за възвръщане на Аризона и Ню

Мексико. Говори се, че там вече избухвали отделни сражения. Мисля, че би било много по-добре, ако и двете страни защитават селищата си от индианците, вместо да се избиват взаимно. Ще ви съобщя веднага, щом науча нещо по-конкретно.

— Много съм ви благодарен, мис Лора. Сведенията са наистина важни.

— Чух, че край Питърсбърг пак е имало сражения — погледна го въпросително Лора, която гореше от желание да научи нещо повече за Джейс. — Знаете ли нещо за това, Бен?

— Знам само, че конфедератите са обкръжили града наполовина и използват реката, за да защитават северната си страна. Само че нашите имат значително числено преимущество и градът няма да се задържи още дълго. В някои участъци войниците са буквално едни срещу други, докато в други са на мили разстояние, но се виждат, защото полята са ожънати.

Лора знаеше, че защитната линия разполагаше с няколко форта, в един, от които вероятно се намираше частта на Джейс. Както винаги, накрая тя се осведоми за близките си.

— Знаете ли нещо ново за татко, Том и Хенри?

— Шофилд е на път към Нешвил, както вече ви казах, а Форест е край река Тенеси. Очевидно иска да се срещне с Худ, за да нападнат заедно, но нашите момчета ще им подгответят незабравимо посрещане.

Дойде ноември и донесе хладни дни и студени нощи. Лора се тревожеше за Джейс и се надяваше, че любимият ѝ има достатъчно храна и топли дрехи. Беше сигурна, че баща ѝ и братята ѝ не страдаха от липсата на палатки, одеяла и добра храна, защото Съюзът разполагаше с богати запаси.

На осми ноември всички вестници публикуваха на първа страница новината за преизбирането на Линкълн. Цели полкове бяха получили отпуск, за да гласуват за избора му, и в много области беше установено кратко примирие.

Обучението на Лили беше към края си и тя се справяше успешно с управлението на хотела. Това даваше възможност на Лора да работи

по-често в лазаретите и да търси лицето на Джейс между ранените и убитите. Всеки ден тя отиваше там със страх в сърцето, молейки се да не го види на някоя от носилките. Слушаше страшните разкази на войниците, утешаваще отчаяните и не задаваше въпроси, които можеха да събудят подозрение. След всеки тежък работен ден се прибираще в къщи изтощена и потисната и се молеше горещо да настъпи мир.

— Днес нямам много новини за вас, Бен — каза тя на свръзката си. — Знам само, че сутринта започна второто заседание на конфедеративния конгрес. Чух, че някои настоявали пред президента Дейвис и конгреса за незабавно започване на военните действия в Аризона и Ню Мексико. Дейвис се произнесъл за мир, но само при обявяване на независимост. Сигурно вече сте чули, че Мосби е обесил седмина янки, за да отмъсти за бунтовниците, които бяха обесени от Кълстър и Пауъл с табели на униформите, че „такава ще бъде съдбата на Мосби и всички негови войници“. Докъде ще стигне тази война, ако продължаваме да търпим подобни бруталности?

На следващия ден вестниците отговориха на въпроса й, като публикуваха послание на Мосби до Шеридън: „От днес нататък всеки пленник, който падне в ръцете ми, ще бъде третиран в съответствие със състоянието му, но само ако някой нов акт на варварство не ме принуди да поsegна към по-твърди, дори нечовешки мерки.“

Лора и много граждани на Ричмънд бяха ужасени. Разтърсващи бяха и вестите, че съюзните войски са нахлули в Рома, Джорджия, и са подпалили мостове, фабрики, складове, тъкачници, магазини, домове и „всички притежания на врага“. След това шокиращо събитие Шърман беше прекъснал телеграфните линии и се беше върнал в почти незашитената Атланта. Лора се питаше дали безсъвестният офицер не е прекъснал дори комуникациите със собствената си страна, за да изключи намесата на главното командване.

След четири дни столицата на Джорджия и градовете Стоун Маунтин и Декатур бяха в пламъци. Всички военни съоръжения, фабрики, транспортни и комуникационни средства в областта се превърнаха в пепел и развалини.

На следващата сутрин вестниците съобщиха, че Шърман е напуснал опожарения Рома, за да продължи разрушителния си марш

през Джорджия. Говореше се, че използвал четири различни пътя на изток и юг и възнамерявал да унищожи всичко в диаметър от двеста седемдесет и пет мили и да остави след себе си пустиня.

Лора се опасяваше, че това страшно дело ще предизвика непоколебима омраза и ожесточение у населението. Нима след всичко това в сърцата на южняците можеше да се зароди желание за мир? Безогледната жестокост на Шърман щеше да доведе дотам, че южняците да се бият още по-отчаяно и по-дълго, за да попречат на жестокия северен генерал да ги победи и управлява.

В шест часа вечерта Лили отиде в къщата на Лора, за да й съобщи, че е пристигнал Джейс.

— Дадох му четвърта стая. Сега се къпе и се бръсне, после ще дойде при теб. В седем ще ви донеса вечеря и кафе, за да се нахраните на спокойствие. Бел ще ми помага да обслужвам гостите, а ти ще си почиваш.

Лора я прегърна сърдечно.

— Благодаря ти, мила приятелко. Аз ще направя същото за теб, когато се върне Ричард.

— И се пострай да се направиш красива — сбогува се с усмивка Лили.

Щом приятелката й си отиде, Лора започна да се подготвя за нощта. Облече халат от зелено кадифе и подходящи пантофи, изчетка косата си, спусна я на блестящи вълни по раменете и намаза с парфюм шията, гърдите и китките си.

След това запали огън в дневната и в спалнята, отметна завивката на леглото и изтупа възглавниците. Загаси всички лампи, освен тази в антрето, за да бъде сигурна, че няма да се появи неочекван посетител, и запали свещи, които осветяваха масата, но не се виждаха от улицата. След това нареди масата с най-хубавия порцелан на Клариса, сложи кристални чаши, сребърни прибори и колосани салфетки. Тъкмо беше приключила с приготовленията, когато се появи Лили с покрита табла и каничка кафе.

— Изглеждаш прекрасно, Лора — като примамлив десерт.

— Благодаря ти. Надявам се и той да ме възприеме така. Всичко е готово. Толкова съм развлечена, Лили, още не мога да повярвам, че

той е тук!

Лили избухна в смях.

— Сега си отивам, но ако имаш нужда от нещо, ще ми позвъниш, нали. Макар че тук си имате всичко необходимо...

— Не ми се надсмивай — помоли тихо Лора, когато Джейс почука на вратата. — Той е тук, Лили! Любимият ми е тук!

— Ще заключа и двете врати — обеща Лили, преди да излезе, Лора изтича до вратата и я отвори. Изгледа изпитателно едрата му фигура, за да се увери, че е жив и здрав.

— Изглеждаш чудесно — проговори с усмивка тя. — Толкова съм щастлива, че си тук.

Погледът на Джейс обходи жадно лицето и стройната ѝ фигура. Зеленото кадифе подчертаваше цвета на изразителните ѝ очи. Безупречната кожа беше леко зачервена от възбуда и от нея се излъчваше ухание на свежи цветя.

— Аз съм още по-щастлив от теб, любов моя. Изглеждаш възхитително. Просто не мога да ти устоя.

— И аз също. Лили тъкмо донесе вечерята, идваш навреме, скъпи. Мисля, че е най-добре да седнем в трапезарията. Запалила съм огън — обясни Лора и тръгна напред.

Джейс забеляза романтичната атмосфера, която очевидно беше предвидена за тях двамата, и се зарадва още повече. Настани се на посоченото от нея място и въздъхна доволно.

— Много мило от страна на Лили, че организира тази интимна вечеря. Мисля, че беше искрена.

Лора му поднесе яденето.

— Лили е истинска приятелка. Тя е много разтревожена за Ричард, защото положението в Джорджия е твърде опасно. Понякога получава писма от него, съвсем кратки, пише само къде е и че е добре.

— Бих искала и ти да ми пишеш, любими, но не смея да те помоля. — Заповядай, нахрани се, преди да е изстинало.

Джейс нарочно не обрна внимание на последните ѝ думи, защото знаеше, че не можеше да ѝ пише. Затова се посвети на яденето.

Лора си взе малко от пилето, граха и задушените домати. Нахрани се бързо, сипа си кафе и отново заговори:

— Не мога да повярвам, че президентът Линкълн и генерал Шърман разрешават на онези ужасни Шеридън и Бътлър да вършат

такива грозни неща. Чел ли си скоро вестници? Нищо не може да оправдае такива действия.

Джейс остави вилицата си.

— Югът също върши много неправди, Лора, но те остават скрити от обществеността.

Отговорът му беше почти същият като този на Бен преди време.

— А ти били могъл да изпълниш такава заповед?

— Не. По-скоро ще се изправя пред военен съд и ще позволя да ме накажат за неизпълнение на заповедта.

Лора се усмихна, зарадвана от отговора му, и хапна още малко.

— Много ли е лошо там, където си ти?

— Войната е страшна, Лора, но нека днес да не говорим повече за нея. Имаме твърде малко време едни за друг и не искам да го хабим.

— А и не ми се иска да те лъжа за естеството на работата си.

— Прав си. Всеки път, когато си отиваш, умирам от страх, че няма да те видя никога вече. Но винаги, когато се връщаш при мен, ми се струва, че никога не сме били разделени. — Лора въздъхна щастливо. — Толкова е хубаво — сякаш сме много далече от войната и никой не може да ни попречи да се обичаме.

Джейс помилва бузата ѝ.

— Така ще бъде, Лора, повярвай.

— Къде ще живеем? — попита с усмивка Лора.

Джейс отпи глътка кафе.

— По-късно ще решим.

— Искаш да кажеш, когато знаем какво ще стане със страната ни?

Джейс кимна.

— Мисля, че нито Вирджиния, нито Мисури ще бъдат подходящи места за живот, за създаване на семейство. Не съм сигурен, че ще имам подходяща работа. Югът е опустошен, в моя роден щат положението също е много лошо и дълго няма да се оправи.

— Каква работа би искал да имаш?

— В последно време не съм имал случай да мисля за това, но искам да върша нещо, което няма да ме принуждава да отсъствам от дома си.

— Значи ще се откажеш от приключенията и странстването?

Джейс избухна в тих смях.

— Не, този начин на живот вече не ме привлича. Ще имам дом, жена и деца, за които да се грижа, затова не бива да се отдалечавам от тях. Освен това оставям и вече не съм годен за такива рисковани начинания.

— Ти си само на тридесет години и никак не си стар, скъпи мой съпруже — засмя се Лора. Колко хубаво щеше да звучи новото й име — мисис Джейс Сторм...

Джейс отмести празната си чиния.

— Кой знае кога ще свърши тази ужасна война. Тя ни отне скъпоценно време, което можехме да прекараме заедно. Може би звучи egoистично, но е вярно. Сега, когато намерих жената на живота си, искам да имам дом.

— Аз също. Надявам се, че скоро ще сключат мир. — Когато Джейс й отговори само с тъжна въздышка, тя улови ръката му и попита: — Какво има?

Той знаеше, че сраженията щяха да продължат още няколко месеца и през това време можеха да го убият, ранят или арестуват.

— Нали казахме, че няма да говорим за войната. За съжаление тя се промъква във всеки разговор, защото ръководи живота ни. Съжалалявам, скъпа.

— Има едно място, където можем да забравим войната — отговори тихо тя и отмести стола си. — Ела, Джейс, нека отидем в спалнята.

Тя видя как страните му пламнаха и очите му заспяха от очакване. Макар че се опитваше да изглежда спокоен, тялото му се напрегна. Когато стана и стисна протегнатата й ръка, тя го отведе в спалнята.

— Ей сега ще се върна — усмихна се тя и отиде в банята, за да се подгответи за още една нощ без рискове.

След като свали халата и пантофите си, Лора легна при Джейс и се сгущи в ръцете му. Приглади назад непокорната му коса и помилва горещото му лице. Тя го обичаше и се нуждаеше от него. Всяка вечер се беше молила на бога да го запази жив и здрав, за да го върне в обятията й и двамата да имат общо бъдеще.

Той видя страстта в очите й и любовта му пламна с нова сила.

— Обичам те повече от всичко на света, любов моя — проговори дрезгаво той. — Не бях вярвал, че може да съществува такава любов.

Готов съм да умра за теб, Лора.

И аз за теб — отговори безмълвно тя, защото желаеше този мъж е всяка частица от тялото си. Нямаше значение дали това беше редно или не, тя трябваше да го има. Надигна се и се настани върху хълбоците му, обхвана с две ръце лицето му и се приведе, за да го целуне.

Усетил чувствените движения на бедрата ѝ, Джейс прималя от желание. Макар че копнееше да проникне веднага в нея, той се въздържа. Вместо това вдигна ръце, за да помилва с треперещи пръсти пъlnите ѝ гърди, после впи устни в набъблалото зърно. Ръцете му се плъзнаха към гърба ѝ и обхванаха твърдото ѝ задниче. Беше направил невъзможното, за да прекара тази нощ с нея, и не съжаляваше за слабостта си.

Лора се наслаждаваше на възбудящите му нежности. Тя се извиваше, за да се нагоди по-добре към ръцете му, притискаше главата му към гърдите си, за да усети по-силно устните и зъбите му.

Тя беше толкова изкусителна, толкова възбудща в чувственото си опиянение, че Джейс не издържа. Обърна я по гръб и завладя топлата ѝ утроба. Когато членът му проникна в нея е един-единствен мощн тласък, Лора извика от наслада.

Джейс усети, че няма да издържи дълго, защото Лора беше толкова възбудена, че тялото ѝ реагираше от само себе си на неговото.

В слабините ѝ се разпростря непоносимо напрежение, което изискваше незабавно облекчение. Тя вдигна крака и ги обви около хълбоците му, ръцете ѝ се вкопчиха в гърба му и скоро дойде моментът, когато сладкото мъчение се разгоря с див пламък. Тя простена, разтвори още повече краката си и се нагоди към ритъма му. Устните ѝ шепнеха нежни думи и го умоляваха да продължава още и още.

Когато дойде мигът на екстаза, тя се вкопчи като удавница в раменете му и затвори очи, а от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав вик. Джейс, който се движеше в такт с нея, я заключи в прегръдката си и се отпусна изтощено на леглото. Скоро и двамата потънаха в сладостен сън.

Когато се събуди, Джейс не посмя да се отдели от спящата Лора, само се отдръпна леко назад, за да я погледа. Това беше жената, с която искаше да живее до края на дните си, с която искаше да споделя страстни моменти и нежни чувства. Лора усети погледа му, защото ресниците ѝ затрепкаха и скоро очите ѝ се отвориха.

Двамата размениха усмивки и се погледнаха с копнеж. Целунаха се и отново започнаха да си разменят ласки, бавни и нежни в началото, после все по-настойчиви и с нарастващо желание. Много скоро пламъците на страстта се разгоряха с буйна сила и двамата потънаха в морето на насладата...

Дълбоко задоволена и отпусната след прекрасния любовен акт, Лора се сгуши в любимия си и въздъхна щастливо.

— Винаги ли ще бъде така с нас? Винаги ли ще ме обичаш и желаеш?

— Винаги, Лора, през целия си живот. Това е обещание, което никога няма да престъпя.

Двамата се целунаха отново, дълго, дълбоко и нежно, защото знаеха, че следващият път може да бъде много далече...

В деня на първия официален празник на жътвата, когато повечето южняци нямаха почти нищо, за което да благодарят на небето, Лора отиде на срещата с Бен, макар че нямаше важни новини и възнамеряваше да остане само няколко минути.

— Нали не криете нищо от мен, мис Лора? През последните два месеца хотелът ви е бил постоянно пълен и ми казахте, че имате нужда от още един заем. Наистина ли не научихте нищо ново?

Лора го погледна учудено.

— Знам, че в последно време не нося ценни сведения, но гостите ми престанаха да водят частни разговори в стаите си и не мога да ги подслушвам. Освен това държат чантите си постоянно до себе си, дори на игралната маса, и не мога да ги претърсвам. Вероятно повечето не желаят да говорят за войната, след като през целия ден са били заети с обсъждане на важни военни въпроси. Всичко, което чувам, е известно и на двете страни. И аз искам войната да свърши колкото се може по-скоро, затова никога не бих укрила от вас някоя ценна информация,

появявайте, Бен. Може би трябваше да позволите на Франк Пауъл да продължи опасната си игра, защото той знаеше много повече от мен.

— Франк Пауъл вече не е между живите. Ние го...

— Моля, не! Не желая да се чувствам отговорна за онова, което го е сполетяло.

— Както желаете, мис Лора. Още нещо: Шофилд се е окопал от двете страни на река Дък в Колумбия, Тенеси. Худ и Форест още не са пристигнали, но са на път. Знаете какво означава това, нали?

Лора кимна. Нямаше нужда да ѝ се обяснява, че близките ѝ са при Шофилд и скоро ще се сблъскат с две силни южняшки армии.

— Баща ми знае ли, че работя в полза на Съюза?

— Не. Би било твърде рисковано да му предадем тази вест. Но аз имам изненада за вас. Нося ви писмо от него. Вземете го и го прочетете по-късно.

Лора пое писмото с треперещи ръце и го пъхна в джоба си.

13

Скъпа дъще Лора!

Том, Хенри и аз сме добре, никой от нас не е ранен. Радвам се, че си здрава и живееш при Клариса. Тя е много мила жена и добра приятелка. Надявам се, че любимият ни Грийнбриър е цял и невредим и работниците са ни останали верни. Дано войната свърши скоро, за да се съберем отново. Аз те обичам и тъгувам за теб, лошо дете, както и братята ти, които те поздравяват сърдечно. Обещавам да те обезщетя за всички рождени дни и празници, които не можахме да прекараме заедно, откакто ме повикаха в армията. Ако в Ричмънд стане опасно, иди при семейство Грийли, за да дочакаш завръщането ни там. Преди да замина, оставил пари в тамошната банка. Писмото ти ме зарадва много. Благодари на приятеля си за помощта. Той беше добавил бележка, че ти предава новини от нас. Не се беспокой за нас, скъпо дете, ние имаме достатъчно оръжия и запаси, за да победим неприятеля и да преживеем зимата. Сега трябва да свършвам, но ако иска бог, скоро ще се видим отново.

Твой обичащ те баща, Х. А.

Лора въздъхна облекчено и безмълвно благодари на Бен за предаването на писмата. Той беше спазил обещанието си. Беше подло от нейна страна да мисли лошо за него. Въпреки всичко въпросът му дали не е скрила нещо от него беше прозвучал много странно...

Направи й впечатление, че баща й беше формулирал изреченията си много предпазливо, в случай, че писмото му попадне в чужди ръце. Лора не го беше осведомила за смъртта на Клариса, защото не искаше да го тревожи в тези трудни времена, когато трябваше да мисли единствено за собственото си оцеляване. Знаеше, че той ще се натъжи

много от тази вест, но щеше да му я каже едва след войната. Сега, когато имаше Джейс и знаеше колко прекрасна може да бъде любовта, тя си представяше колко ще страда баща й от загубата на жената, която беше обичал. Очакваше с нетърпение деня, когато ще може да му представи Джейс и се надяваше, че той ще дойде скоро. Разбра указанията му за семейство Грийли във Вашингтон. Вероятно от банката щяха да й разрешат да изтегли пари от сметката на полковник Хауърд Адамс, особено ако някой от Грийли потвърдеше идентичността ѝ.

Лора се отпусна назад в креслото си и затвори очи, за да благодари на бога. Близките ѝ бяха добре и можеха да ѝ пишат писма. Сред ужасите на войната тя имаше лъч надежда и можеше да спи по-спокойно. Дано бог помогнеше и на Джейс да оцелее...

В началото на декември Лора прочете във вестниците, че сраженията във Франклайн са били най-страшните, най-трагичните и опустошителните досега. Югът беше дал седем хиляди мъртви, ранени и пленени, беше загубил и шестима генерали.

Тя се молеше горещо баща ѝ и братята ѝ да са преживели тези страшни дни и да са останали живи и здрави.

Когато отново се срещна с Бен, Лора узна, че Худ е стигнал до Нешвил, но силният сняг, заледяванията и бурите са предотвратили въоръжените сблъсъци. Тя се надяваше зимата да бъде сурова и дълга и мъжете да останат в лагерите си, без да влизат в сражения. Така щяха да имат време да помислят повече за себе си и за семействата си и да пожелаят мир. Може би най-после щяха да разберат, че беше крайно време да сложат оръжие. Примирието не беше толкова страшно. Нито една от двете страни не желаеше да отстъпи, целите им бяха различни и сигурно щяха да останат такива — но войната не можеше да продължиечно. Един ден, каза си Лора, мъжете, оръжията и запасите ще да се изтощят или и двете страни ще сложат край на битките, убийствата и страданията и ще се върнат по домовете си.

Лора се срещна с Бен на осми декември. За да се оправдае, че е тръгнала на път в този студ, тя носеше голяма торба със сушени плодове, консерви и сандвичи, които възнамеряваше да раздаде на войниците в знак на благодарност към всички, които защитаваха Ричмънд.

Бен съобщи, че вероятно ще се срещне с близките й, и тя го помоли да им предаде писмо. После му подаде шифрованото послание, което носеше.

Бен я попита какво съдържа то и тя го погледна учудено, защото знаеше, че той умее много бързо да дешифрира вестите й.

— Попаднах на план, който предвижда пренасяне на оръжия от Севера и по-точно от Уилмингтън. Тъй като Конфедерацията загуби повечето си арсенали и фабрики за муниции в Джорджия, тя се нуждае спешно от подкрепления. — Лора пое дълбоко дъх и продължи: — Целите на нападенията са „Дженкс и Синове“ в Брайдсърг, Пенсилвания, Уилям Мейсън в Трантън, Масачузетс, и компанията „Провидънс Туул“ в Провидънс, Роуд Айлънд. Това са трите най-големи доставчици на оръжие за Съюза. Доколкото разбрах, имат намерение да нападнат също „Райфъл Мускетс“, но не съм съвсем сигурна. Казват, че с новото им оръжие войниците могат да дават два или три изстрела в минута и да се целят сигурно дори на големи разстояния. Чух също, че предпочитали пушки „Спенсър“ с десет или „Хенри“ с двадесет патрона, но било много трудно и опасно да се доберат до тези оръжия. Освен това „Райфъл Мускет“ се произвежда в големи количества и мунициите се набавят лесно. Бунтовниците ще бъдат преоблечени като войници на Съюза, ще се промъкнат във фирмите и ще пренесат плячката на един от пленените северни кораби. Този план трябва да бъде изпълнен още следващата седмица.

— Как получихте тази важна информация? — попита любопитно Бен.

— Мъжете, които обсъждаха плана, се срещнаха два или три пъти в хотела ми, в една от стаите, които имат дупки в стената, а водачът им остави чантите си в стаята, докато се забавляваше с една жена.

— Вие сте невероятна, мис Лора. Грант ще ви бъде вечно благодарен.

Докато разговаряха, Лора заподозря, че Югът знаеше за придвижванията и акциите на Шеридън повече, отколкото Северът, тъй като връзката с него беше прекъсната още преди началото на разрушителния му марш. Ала Бен ѝ доказа, че се е излъгала, като ѝ разказа за завземането на пленническия лагер Андерсънвил в Джорджия и за решението на Съюза да изправи пред съда коменданта Уирц като военнопрестъпник. Макар да се радваше, че пленниците са били освободени, думите и поведението на Бен я изненадаха и старите съмнения отново се събудиха...

— Трябаше веднага да обесят и него, и всички проклети надзиратели в лагера! Намерили са почти тринадесет хиляди гроба на наши момчета. Около една четвърт от пленниците са починали от студ, глад и какви ли не болести!

— Вие май забравяте, че лагери като Елмира в Ню Йорк са също толкова страшни като Андерсънвил. Лагерът е толкова препълнен, че някои от пленниците спят навън дори през зимата. Тези хора също нямат топли дрехи, храна и завивки. Много от тях умират от глад и болести. Казват, че в последно време умирали най-малко по десет на ден. Същите тежки условия ще намерите и в лагерите на Джонсънс Айланд в езерото Ери и в Ками Дъглас в Чикаго!

— Не е същото, мис Лора. Тези момчета са американци, патриоти.

— Вие сте южняк, Бен, как можете да разсъждавате така?

— Аз не съм южняк, мис Лора, а идва от Охайо. Вероятно съм живял толкова дълго в Северна Каролина, че съм започнал да говоря като тях.

Лора го погледна смяяно.

— Вие сте янки?

Бен избухна в смях.

— Да, роден и израсъл в Охайо — аз наистина съм янки от главата до петите.

— Разбирам — промърмори тя и направи опит да се усмихне. — Прав сте, че говорите и се държите като южняк... Надявам се, че не го схващате като обида.

— В никакъв случай, мис Лора, това е истината. Днес получих от вас много важни сведения, затова ви благодаря и съм много горд с вас.

— А аз съм ви благодарна, че ми дадохте възможност да се свържа с баща си. Сега обаче трябва да тръгвам. Става късно, а искам да предам храната на войниците. Ще се видим следващата седмица. Ако не мога да дойда, потърсете вест от мен в кухото дърво.

На десети декември се появи Джейс. Това беше седмото му посещение, откакто се бяха запознали преди пет месеца. Като се имаше предвид, че повечето мъже не виждаха семействата си с години, Лора можеше да се смята за щастлива, че любимият ѝ е толкова близо и може да прекарва известно време с нея. Двамата вечеряха в къщата ѝ, на свещи и буен огън в камината.

По-късно, когато си легнаха, Джейс покри лицето ѝ с целувки и я притисна до себе си с безкрайно облекчение и радост.

— Имам чувството, че не сме били заедно цяла вечност, скъпа моя. Ако знаеш колко самотни и студени са нощите ми без теб...

Лора го погледна дълбоко в очите.

— И аз искам да съм постоянно с теб, Джейс. Понякога изпитвам луд страх, че за двама ни няма бъдеще, че ще те загубя. Искам да те виждам, да те усещам, да чувам как бие сърцето ти. Само така мога да бъда спокойна. Всеки път, когато помагам в болницата, гледам смъртта в лицето и треперя от страх за теб.

— И с мен е същото, Лора. Тази сутрин се събудих и си казах, че ако не дойда да те видя, ще умра. — Той целуна шията ѝ и продължи:
— Обичам те повече, отколкото може да се изкаже с думи... повече, отколкото можеш да си представиш... повече от живота си.

— Аз също, Джейс, аз също. Обичам те с тялото и душата си. Никога не бих понесла загубата ти, затова бъди много, много предпазлив!

— Ще бъда постоянно нащрек, мила, и ще смекчавам самотата си с мисълта за теб.

— Не бива да мислиш за мен! Мисли само как да оцелееш, за да можеш да се върнеш при мен!

— Обещавам ти, любов моя. Аз ще преживея тази война и ще се върна при теб, за да те направя щастлива.

Лора помилва силните му рамене и се опря на твърдите му гърди. Мисли само за тази нощ и за любимия си, заповяда си тя.

Докато Джейс я милваше с ръце, устни и език и изследваше всяка частица на тялото ѝ, тя стенеше сладостно и му се предлагаше цялата. После разтвори бедрата си в няма покана за сливане. Той беше мъжът, за когото беше копняла. Той беше нейната съдба. На него принадлежаха сърцето и тялото ѝ. Той щеше да сдържи обещанието си.

Двамата се задвижиха в съвършена хармония, докато заедно достигнаха върха на насладата. След това се прегърнаха, за да се насладят на приятното отпускане след възбудата, и изпратиха неми молитви към небето да опази любовта им.

Следващото сливане дойде по-рано от очакваното, докато двамата лежаха нежно прегърнати, говореха, смееха се и се опитваха да забравят ужасите на войната.

— Хотелът ти е пълен — отбеляза по едно време Джейс, — но ако не печелиш достатъчно, за да живееш, трябва само да ми кажеш. С удоволствие ще ти дам всичко, от което се нуждаеш.

Лора го целуна и помилва косата му.

— Не се тревожи за мен, Джейс. Единственото, от което имам нужда, си ти.

Той милваше нежната ѝ кожа с връхчетата на пръстите си, описваше кръгове около гърдите ѝ и дразнеше втвърдените им зърна.

— Имаш ли нужда и от това? — попита дрезгаво той и усили натиска.

— Разбира се, любими — отговори през смях Лора. — Аз се нуждая и от тялото, и от сърцето ти, за да бъда щастлива и доволна.

— Целият съм твой, Лора, и се надявам да ти доставя безмерно удоволствие.

— И аз се надявам — пошегува се Лора.

Джейс се ухили и за да го накаже, тя плъзна ръка между бедрата му и започна да милва втвърдения му член.

Обзети от могъщо желание, двамата отново потънаха в морето на страстта. Джейс се наслаждаваше на интимните ѝ милувки, стенеше и се извиваше под крехките ѝ ръце. Когато усети, че няма да издържи още дълго, я грабна, обърна я по гръб и бързо проникна в нея. Устните, езикът и ръцете му я докараха няколко пъти до ръба на екстаза, преди двамата да преживеят заедно пълното удовлетворение.

Когато си починаха от любовния акт, той заговори мечтателно:

— С нетърпение чакам края на войната, за да станеш завинаги моя.

Лора го гледаше и се топлеше на нежността му.

— Аз вече ти принадлежка, Джейс. Ти открадна сърцето и душата ми. Ако те загубя, няма да имам с какво да ги заменя...

Джейс остана при нея цялата нощ и си тръгна едва след закуска. Докато го гледаше от прозореца на салона, Лора бе обзета от необяснимо чувство на загуба. Някаква злокобна сянка се спусна над нея и тя разбра, че ще се случи нещо лошо. Опита се да се пребори с мрачното си предчувствие, но не успя. Докато работеше и разговаряше с клиентите, тя не преставаше да се пита какво можеше да означава това усещане и дали то се отнасяше до нея или до любимия ѝ.

Когато след два дни в хотела пристигна раненият майор Ричард Стивънс, Лора реши, че именно това е била причината за беспокойството ѝ. Тя помогна на Лили да настанят ранения в стая №1 и остана до леглото му, за да чуе разказа за сражението с армията на Шърман, при което майорът беше получил тежка рана в крака. Лекарят извадил куршума и зашил раната с най-обикновена игла, без упойка, тъй като ня мал нищичко на разположение.

— Не можех да замина за Савана, тъй като Шърман напредва към града от всички страни. Семейството ми е избягало в Южна Джорджия или във Флорида и не можех да си отида вкъщи, след като онзи негодник опожари почти целия щат и ограби имуществото ни. Не можех и да продължа с полка си, защото щях само да им преча. Тъй като не исках да свърша в някой затвор на янките или да загубя крака си, дойдох тук, за да се лекувам. Мъжът не може да бъде от полза за семейството си, ако му липсва единият крак, нали?

— Това не е вярно, Ричард. Аз те искам все едно дали си с един крак или не, и ще те храня и издържам, ако стане нужда — увери го с любов Лили. — Вече имам работа и голяма стая. Лора ме научи дори да стрелям с пушка. Толкова се радвам, че се върна при мен! Ние ще се грижим добре за теб и скоро ще те излекуваме, скъпи.

Съчувственият поглед на Лора се плъзгаше по изтощеното лице на мъжа.

— Тя е права, Ричард. Можете да останете тук, колкото искате. Засега ще спите в стаята на Лили, защото всички други са заети. Няма да се грижите за нищо. Скоро ще ви изправим на крака, ще видите.

— Нали няма да се върнеш в Джорджия, след като оздравееш? — попита уплашено Лили.

Ричард улови ръката ѝ и я целуна.

— Не знам още, скъпа моя. Когато отново мога да се кача на коня, вече няма да има какво да защитавам. Положението на Джорджия и на Конфедерацията се усложнява с всеки изминат ден.

— Ние също четем вестници и се боя, че имате право, Ричард. Сега обаче имате нужда от сън, добра храна и нежни грижи. Много се радвам, че дойдохте при нас. Ще помоля Берта да ви приготви супа и чай, докато Лили запали огън в камината, за да не ви е студено. Аз отивам да донеса лекарства и превръзки, за да почистим раната ви.

— Вие сте много добра, мис Лора.

— Ти си в добри ръце, Ричард. Лора умеет да се грижи за ранените войници и помага всеки ден в градските лазарети.

— Не бих могла да помагам на нашите смели мъже, ако не беше Лили, която за кратко време се научи да управлява хотела. Можете да се гордеете с нея, Ричард, тя е чудесен помощник-управител и се справя не по-зле от мен.

— Лили е прекрасна жена, мис Лора, и аз разбрах това още първия път, когато я видях. Затова я помолих да се омъжи за мен след войната.

— Това е чудесно, Ричард. Можете да бъдете сигурен, че ще имате добра съпруга.

Лора излезе от стаята, за да остави младата двойка насаме. Видя целувката им и сърцето ѝ заби от радост, че Лили най-после беше намерила щастието.

Когато се погрижиха за раната на Ричард и той заспа, Лора издърпа Лили в коридора.

— Трябва да уредим нещо важно, докато Ричард спи — зашепна съзаклятнически тя. — Ще трае дълго, но от време на време ще идваш да го наглеждаш.

— Ако се съди по изражението на лицето ти, трябва да е нещо много важно.

— Така е, Лили. Ричард ще остане тук дълго и трябва да скрием всичко, което би могло да ни издаде. Когато състоянието му се подобри, той ще започне да ходи и не бива да открие нищо подозително.

— Но как ще продължим работата си, ако се наложи да затворим дупките?

— Ще намираме информация по друг, по-безопасен начин, Лили, или изобщо няма да я търсим. Мисля, че и двете сме помогнали достатъчно на Съюза. Вероятно пристигането на Ричард е знак, че трябва да престанем, преди да са ни разкрили.

— Ако престанеш да събираш сведения, Бен ще се ядоса. Нали ми каза, че при последните ви срещи се е държал доста странно?

— Знам, но сега имам основателна причина и той ще ме разбере.

— Надявам се. Не искам Бен да се обърне срещу теб и в гнева си да направи нещо необмислено.

— Бъди сигурна, че той никога няма да ме предаде, Лили. Направила съм много за него и мисля, че той ме цени и уважава. Освен това знам много за него и шпионите, с които поддържа връзка, затова няма да посмее да ми стори нищо. Ако разкрият мен, ще разкрият и тях. Ще му обясня положението и ще му кажа, че при така създалите се обстоятелства ще продължа да му помагам, доколкото мога. Той трябва да разбере.

— Надявам се, но...

— Не се страхувай, Лили, аз ще изясня всичко с Бен.

— Ами ако той възложи на друг агент да те убие, за да не го издадеш?

Лора се усмихна, за да успокои приятелката си, но не успя.

— Това е още един риск, който трябва да поема — отговори тя и сви рамене. — Съмнявам се, че Бен има желание да ме премахне. Той знае, че ще има полза от мен и занапред. Все пак ние му доставяхме твърде важни сведения. Хайде сега да свършим работата си, преди Ричард да се е събудил.

Докато Лили затваряше дупките за подслушване в шкафа на стаята си, а после и в другите две стаи за любовни срещи, Лора отиде в избата, за да запуши дупките към салона. След като свърши всичко, тя

извади снимката на Бен, парите и ключа за дешифриране от скривалището между гредите и прибра всичко в една торбичка, за да я занесе в къщата си. Когато излезе в коридора, тя чу Лили да говори с Бел и Клео и се усмихна доволно. Много добре, защото бе помолила помощничката си да им намери занимание, докато тя беше в избата.

Когато се прибра в дома си, Лора изгори снимката на Бен, защото Лили вече не се нуждаеше от нея, за да го идентифицира. После скри ключа за дешифриране, който представляваше само едно парче хартия с големина на длан, в пръстта на една саксия с цветя, а парите напъха под една дъска в бившата спалня на Клариса, след което покри пода с килим и сложи отгоре му един стол.

След като уреди всичко, Лора се отпусна на дивана и въздъхна облекчено. Вече можеше да диша по-спокойно. Всички предпазни мерки бяха взети и двете с Лили нямаше защо да се опасяват от разкриване. Макар че смяташе работата си за важна, тя се радваше, че е дошъл моментът да се откаже. Рисковете, на които се излагаше постоянно, бяха тежък товар за нея и Лили и двете заслужаваха почивка.

Когато посегна към джоба си за кърпичката, пръстите ѝ напипаха предмет, който случайно беше вдигната от една от бъчвите в избата, когато се покатери, за да достигне гредата със скривалището. В бързането си не бе хвърлила дори един поглед към него и когато го извади и разгледа, усети внезапна уплаха. Облекчението отстъпи място на нова тревога, сърцето ѝ заби силно и отново я обзе лошо предчувствие. Кой ли беше изпуснал този предмет в избата, какво беше търсил там и как беше влязъл през заключената врата, след като единственият ключ беше у нея... И преди всичко, какво ли беше открил по време на тайното си посещение?

14

Докато размишляваше над тези въпроси, Лора въртеше джобния нож в ръка. Изведнъж очите ѝ се разшириха от учудване. На дръжката бяха гравирани инициали: Д. С. Д. Как не ги беше забелязала досега...

Възможно ли беше... ножът да принадлежи на Джейс? И ако да, какво означаваше буквата Д. и защо той беше проникнал тайно в избата ѝ? Може би беше проявил любопитство дали тя е събрала достатъчно хранителни запаси за тежките дни на обсадата? Тя знаеше, че повечето ключалки не представляваха проблем за него — но защо не я бе попитал дали може да види избата? Ами ако я беше заподозрял, че подслушва гостите си, и беше слязъл в мазето, за да потърси доказателства? Какво беше открил там? Кога точно беше слязъл в избата и какво знаеше за нея? Защо досега не беше споменал нищо, защо не я беше издал на властите?

Лора се опита да си представи в подробности последните му посещения, но не се сети за нещо подозрително. Той се държеше с нея съвсем естествено и нищо не показваше, че храни някакви подозрения. Бъди внимателна, Лора Адамс — каза си предупредително тя. — Не забравяй, че той те заподозря в шпионска дейност за генерал Грант!

Но ти не си го издала — отговори сърцето ѝ, — и той ти повярва. Наистина ли ти е повярвал? — попита ехидно гласът на разума. — Може би само се е опитал да ти изтръгне истината с красиви слова и именно това е причината, поради която се връща при теб.

Това не е вярно! Той те обича. Защо да те лъже?

За да открие имената на съучастниците ти и да събере доказателства срещу теб, като в същото време си прекарва приятно времето...

Лъжеш се! Джейс Сторм те обича и ти има доверие!

Я погледни инициалите. Ами ако той изобщо не се казва Джейс Сторм?

— Стига толкова! — изкрещя невъздържано Лора.

В този момент на вратата се почука и се чу гласът на Лили:

— С кого разговаряш, когато вътре няма никой? — Тя влезе в стаята и я погледна със смръщено чело. — Какво ти е? Да не си болна?

— Не — отговори Лора и пламна от срам. — Говорех си сама. Съжалявам, че те уплаших.

— Никога не си правила така, значи нещо не е наред. Искаш ли да поговорим?

Лора кимна и очите ѝ се напълниха със сълзи. После разказа с треперещ глас какво беше открила в избата. Когато свърши, попита страхливо:

— Какво мислиш, Лили? Несправедлива ли съм към Джейс или съм била глупачка да му повярвам?

Лили изглеждаше много разтревожена от чутото. Тя помисли малко и каза:

— Не знам, Лора. Случилото се е подозрително и ти имаш право да се беспокоиш, но може би той не си е мислил нищо лошо. Убедена съм, че Джейс те обича и нищо от поведението му не ми дава повод да заключа, че не ти се доверява. Може би ножът не е негов, може би той изобщо не е слизал в избата. Дай му шанс да ти обясни. Може би случаят е напълно безобиден. Ако обаче се лъжа, ти трябва да удвоиш предпазливостта си, докато се убедиш, че можеш да разчиташ на него.

— Не искам да се съмнявам в Джейс, Лили, но се боя, че любовта ни е твърде съвършена, за да бъде истина. Ти знаеш от собствен опит колко хитри и убедителни могат да бъдат мъжете, когато искат да прельстят една жена, и колко лесно им е да получат желаното...

— Това е вярно, Лора, но Джейс Сторм е различен от повечето мъже. Той няма нищо общо с... с моя войник. Не е тайна, че след него съм имала много мъже и мога да ги преценя. Ако днес трябваше да избирам между вина и невинност, бих казала, че той е невинен.

По бузите на Лора потекоха сълзи на облекчение.

— Аз му вярвам, Лили, и ми се струва, че не е възможно и двете да се лъжем. Въпреки това остава загадката с ножа, който намерих в избата. На кого е този нож, ако не е на Джейс? И какво е търсил натрапникът, осмелил се да влезе в избата ми?

— Може би ножът е на Алвъс. Той е единственият, който слиза в избата, освен теб. Може би той е намерил този нож или си го е купил

наскоро. Или някой му го е подарил — това би обяснило непознатите инициали.

— Права си. Може би е чиста случайност, че първите две букви са Д. и С. Утре ще попитам Алвъс. Нека забравим случилото се, защото сигурно ще полудея или ще си изплача очите. Как е Ричард?

— Още спи. Ще отида да го видя, а после ще ти помогна да сервираме.

— Първо ще отида да се измия. Не бой се, Лили, нищо лошо няма да ни се случи. При нужда ще стоварим всичко върху бедната леля Клариса, дано бог успокои душата ѝ.

— Не се тревожи, Лора, аз съм добра артистка. През последните години се упражнявах предостатъчно в изкуството да се преструвам. Ще се видим после.

Когато Лили се обърна да си върви, Лора я спря:

— Искам да ти кажа, че съм много щастлива за теб и Ричард и се надявам, че не съм помрачила щастието ви с проблемите си.

Лили се засмя, прегърна я и отговори:

— Нищо не може да ми развали този ден, повярвай! Щом се изправи на крака, Ричард ще ни защитава от всички злини.

— Не, Лили, не бива да му казваш какво сме правили. Не забравяй, че и от него откраднахме важни сведения. Той би могъл да ни обвини, че сме допринесли за падането на Джорджия и Атланта. Сигурно ще се ядоса много и няма да разбере мотивите ни. Такива неща не се прощават лесно.

— Права си, Лора, бях забравила за това. За съжаление трябва да запазя тайната си.

Когато Лили си отиде, Лора отново се замисли за Джейс. Отказваше да повярва, че той се е съмнявал в нея — или още по-лошо, че не я обича, използва я и ще я предаде. Въпреки това инстинктът ѝ подсказваше, че ножът е негов и че ѝ предстоят трудни дни.

След като Ричард беше отново до нея, Лили беше щастлива като никога преди. След закуска на следващата сутрин тя окъпа любимия си, избръсна го и му облече чисти дрехи. Забрани му да напуска леглото и му носеше храната в стаята. Когато Ричард заспа, тя изглади

дрехите, които беше изпрала предишната вечер и беше изсушила пред камината.

Когато Берта излезе да заколи едно пиле, Лора се огледа за Бел и Клео и като видя, че са заети в трапезарията, каза на Лили:

— Показах ножа на Алвъс, но той твърди, че не е негов и никога не го е виждал. Днес ще отида в Питърсбърг, за да намеря Джейс и да го попитам. Трябва да чуя версията му, Лили. Надявам се да се върна преди вечеря.

Лили я погледна изумено.

— Ти си полудяла! Как ще го намериш? Там има хиляди войници. Навсякъде дебнат опасности.

— Трябваше да се сетя по-рано...

— За какво говориш?

— Ще се осведомя в бюрото, където приемат пощата на войниците. Може би там имат списък на дивизиите и имената на войниците в тях.

— Какво ще им кажеш, като те попитат защо го търсиш?

— Че е забравил част от вещите си в хотела и трябва да му ги предам. Ще взема и нещо за ядене за войниците в лазарета. Била съм там много пъти и няма да събудя подозрения. Освен това имам пропуск от генерал Евъл.

— Ами ако го намериш и той се ядоса, че си го потърсила? Или ако наистина е бил той и те издаде на командващия?

— Трябва да поема този рисък, Лили. Трябва да знам истината. Не искам да живея с тези мъчителни съмнения и да си представям най-страшни неща. Защо ще ми се разсърди, че съм отишла да го попитам за един подозрителен случай? Преди месеци той направи същото, аз го разбрах и му простих. Ако е виновен, аз трябва да го узная колкото се може по-бързо. Ако нещо се обърка, не забравяй какво се уговорихме, Лили: ти не знаеш нищичко!

Лора се върна малко преди смрачаваме и Лили изтича насреща ѝ.

— Не намериха Джейс в нито един списък — съобщи Лора, когато седнаха на масата в кухнята. — Имаше само двама с фамилията Сторм, но единият е загинал при експлозията в крепостта, а другият е в артилерията на форт Махон и идва от Луизиана.

Лили стисна утешително ръката й.

— Какво ти казаха, когато попита за него? И какво им отговори?

— Казах, че вероятно съм се заблудила. Те изказаха съжаление, че не могат да ми помогнат, и аз им отговорих, че не е толкова важно, защото лейтенант Сторм сигурно ще ми пише къде да му изпратя вещите. Престорих се, че съм искала да окажа услуга на един от смелите ни мъже, които се бият за делото на Юга.

— Появяваха ли ти?

— Естествено, аз също съм добра артистка. Само че сега сме исправени пред нова загадка, Лили, дори по-лоша от предишната. Защо Джейс ме е излягал? Щом идва при мен по два пъти в месеца, значи не е далече от Ричмънд. Не разбирам какво крие от мен...

— Може би е агент на Конфедерацията и е длъжен да мълчи, дори пред теб. Може би затова името му не се споменава в списъците.

— Ако това е вярно, защо идва толкова често в Ричмънд, столицата на Конфедерацията? Какво търси тук?

— Може би докладва във военното министерство или на самия президент, кой знае? Освен това е влюбен в теб и е твърде вероятно да идва само за да те види.

— Ако ме обича и има доверие в мен, защо не ми е казал истината?

— А ти защо не му кажеш истината, след като го обичаш и му вярваш? — възрази с мек глас Лили.

Лора я погледна намръщено.

— Права си, фантазията ми изигра лош номер. Сигурна съм, че има разумно обяснение за ножа в избата ми и за тайнственото мълчание на Джейс.

— Точно така, затова изчакай да чуеш обясненията му и не го осъждай. — Макар да го защитаваше, Лили не можеше да не зададе следващия си въпрос: — Ако откриеш, че е шпионин, ще кажеш ли на Бен?

— Не, за бога, никога! Нима мислиш, че бих предала Джейс? Та аз го обичам!

— Даже ако е виновен? Даже ако сте от двете страни на фронта и сте врагове?

Лора издържа спокойно изпитателния й поглед.

— Отговорът отново е не. Не бих могла да го издам.

— Ами ако е събрал информация, която застрашава баща ти и братята ти и ще удължи войната? Или ако само те използва?

Лора се вслуша в гласа на сърцето си и отговори:

— Не, дори тогава няма да го предам. Ако е шпионин, той прави само онова, което смята за правилно. Може би съм сляпа и глупава, но вярвам в любовта му. Дори ако ме заподозре в шпионаж, той няма да ме издаде. По-скоро ще се опита да ме убеди да се откажа от тази опасна дейност.

— Какво ще му кажеш, когато дойде отново?

— Че искам да чуя истината, каквато и да е тя.

— Ами ако те попита направо дали си шпионка на Съюза?

— Ако има сериозни подозрения, за да ми зададе такъв въпрос, сигурно вече знае отговора. Но аз ще му кажа истината и ще го уверя, че съм престанала да предавам информация на свръзката си.

Лили се усмихна облекчено.

— Това ме радва, Лора, и съм сигурна, че всичко ще свърши добре.

— Надявам се, Лили, надявам се от цялото си сърце.

Когато на следващия ден Лора смени превръзките на Ричард, той изглеждаше отпочинал и очевидно беше възвърнал част от силите си.

— Лили вече се отнася с мен като със съпруг, Лора. Ще се наложи да се оженя за нея веднага щом се изправя на крака. Искам още веднъж да ви изразя благодарността си за всичко, което направихте за нея и за мен.

— Това не беше трудно, Ричард. Надявам се, че няма да се наложи да се върнете на фронта, защото Лили ще бъде дълбоко нещастна, ако ви загуби отново.

— С божията помощ войната ще свърши, преди да се излекувам и да взема това тежко решение. Не искам да оставя Лили сама, но мъжът трябва да изпълнява дълга си, колкото и тежък да е той. Няма да бъда достоен за нея, ако изменя на страната си.

— Вие сте почен мъж, Ричард, и аз се радвам, че се намерихте с Лили.

Докато Лора превързваше раната му, офицерът продължи:

— Лили ми каза, че имате любим, който също е войник.

— Да, той се бие някъде около Питърсбърг. Когато ме посети следващия път, ще ви запозная. Сигурна съм, че ще станете добри приятели. Вие си приличате, особено по характер, и имате много общи неща.

— Той трябва да бъде много щастлив, че е намерил жена като вас.

Лора се усмихна с благодарност.

— Можете спокойно да му го кажете, когато се срещнете.

— Непременно ще го направя, стига да имам този шанс. Трябва да призная, че ме измъчват угризения на съвестта. Аз лежа тук и ме глезят, докато приятелите ми се бият, за да спасят Джорджия. Четох, че във вторник Шърман е завзел форт Макалистър. Вестниците пишат, че е възстановил връзките си с Вашингтон. Един от онези проклети кораби го е снабдил с всичко необходимо и сега е по-силен отпреди. Ние също се нуждаем спешно от войници и оръжия, Лора. Президентът Дейвис казва, че не може да набави нито едното, нито другото. Очевидно е забравил колко е важна Джорджия за нашето дело. Господи, само като си помисля, че любимата ми родина е почти изцяло в ръцете на жестоките янки! Никога не бях помислял, че ще се стигне дотам. Всички бяхме уверени, че ще ги прогоним за по-малко от година.

— Никой не си е помислял, че войната ще трае толкова дълго, и никой не предприема нищо, за да започне мирни преговори.

— Как да сключим мир, когато янките искат нашата капитулация и робство? Ние няма да живеем като роби, защото те искали да освободят негрите — макар че семейството ми имаше само свободни работници.

— Ако и вие сте против робството, Ричард, защо се биете на страната на Конфедерацията?

— Защото Северът ни нападна и аз съм длъжен да защитавам семейството и приятелите си. Трябваше да опазим имуществото и съгражданите си, нали разбирате? Янките твърде дълго гледаха на нас като на глупаци и използваха стопанството ни. Те ставаха все побогати, докато ние обеднявахме. Всеки път, когато се опитвахме да подобрим икономиката и стандарта на живот, те изнамириха средства и начини да го предотвратят. Нямахме друг избор, освен да се брамим срещу тази несправедливост.

Лора не можеше да отговори нищо на един лоялен южняк, затова се задоволи да каже:

— Вероятно имате право, Ричард. Въпреки това се надявам да се намери компромис.

На петнадесети декември, при леденостудено време и силна снежна буря, около Нешвил започна голямо сражение, което продължи до шестнадесети. Целият Ричмънд празнуващ и говореще само за това, че сто осемдесет и четирима бунтовници са отблъснали четири хиляди янки. Ала ликуването трая твърде кратко, когато линиите на конфедератите се огънаха под напора на юнионистите и накрая бяха пробити. Въпреки това Худ не заповяда отстъпление, а свика армията си за четвърто нападение в петък. В началото вторият му опит изглеждаше многообещаващ, но надеждата се изпари бързо, защото хълзгавите, заледени хълмове бяха заети от юнионистите. След истински потоп от леденостуден дъжд поражението на Худ стана действителност, той реши да отстъпи на юг и оставил зад себе си голяма част от армията си: почти седем хиляди мъртви, ранени и пленени войници.

Лора не можеше да разбере защо изобщо конфедератите се бяха осмелили да нападнат един така добре защитен град, след като неприятелят имаше голямо числено превъзходство. Тя четеше със страх вестниците, които отново излизаха с извънредни издания, и се молеше горещо баща ѝ и братята ѝ да са останали живи и здрави.

При следващата среща с Бен Лора му даде книга, в която беше подчертала думите, важни и за двамата. Докато той прелистваше страниците, тя трепереше от студ и се надяваше да свършат бързо, за да му съобщи лошите новини и да си тръгне.

Най-после Бен вдигна глава и се усмихна.

— Сигурно вече знаете за сраженията при Нешвил. — Лора кимна. — С Худ и Форест е свършено. Двамата бягат, но скоро ще ги хванат. Ще кажа на Грант какво ми съобщихте за плана на Дейвис относно укрепването на пристанищата в Савана, Чарлстън и Уилмингтън, преди да бъде прерязан достъпът до тях.

С това Бен ѝ показва, че е разбрал закодираното в книгата послание.

— Скоро ще падне и Питърсбърг. Лий държи там седемдесет и две хиляди мъже. Това е голяма сила, но ѝ липсва място за маневри. Обкръжили сме ги от четири страни. Сигурно вече се е изнервил доста с всички тези съюзни войски на юг и без надежда за подкрепление и провизии.

Новината разтревожи Лора, която и без това се страхуваше много за Джейс, но по лицето ѝ не пролича нищо. Преди да е успяла да попита за близките си, Бен премина към темата по свое желание и думите му я смяхаха:

— Имам добри новини, мис Лора. Телеграфирах на баща ви, преди да дойда тук, и той отговори, че много скоро ще ви види отново.

— Нима татко се връща у дома? Защо, за бога? Да не е ранен?

— Преместват го, това е всичко. Не се беспокойте, той е жив и здрав, също като братята ви. Те обаче ще останат при Шофилд, в стария полк на баща ви.

— Благодаря ви, че ме зарадвяхте, Бен. Но се боя, че аз не нося радостни вести за вас. Имам проблеми в хотела, които вероятно ще се отразят неблагоприятно на работата ми за вас. — И тя му разказа за Ричард. — Докато оздравее и си замине, трябва да бъда постоянно нащрек. — Тя видя как Бен смиръщи чело, но после вдигна рамене.

— Наистина не бива да рискувате, мис Лора. Освен това по всичко изглежда, че войната ще свърши скоро и вие ще се върнете при баща си.

Лора се учуди безкрайно, че той не се опитва да я разубеди.

— Благодаря ви, че проявихте разбиране към положението ми, Бен.

— Аз трябва да ви благодаря, мис Лора, за всичко, което направихте за делото на Съюза. Ако научите нещо интересно, оставете ми писъмце в кухото дърво, но наистина мисля, че е по-добре известно време да не се виждаме. Ако аз имам нещо за вас, ще го закодирам в безобидно писмо и ще ви го изпратя по пощата.

Лора се усмихна и отново му благодари. Не подозираше, че скоро я очаква голяма изненада...

Когато Шърман поиска капитулацията на Харди в Савана, Лора получи писмо от баща си, много по-рано, отколкото беше очаквала, и беше безкрайно изненадана от съдържанието му.

— Татко ще ме чака следващата седмица във Вашингтон — каза тя на смяната Лили. — Формулирал го е като покана за късна вечеря при семейство Грийли.

— Не мога да повярвам, че ще си отидеш! Знаех, че един ден ще се стигне дотам, но не вярвах, че ще стане преди края на войната. Ще ми липсваш, Лора.

— И ти на мен, но ти поне си имаш Ричард.

— Това ще ме утеши, наистина. А какво ще стане с хотела? Искаш ли да продължа да го управлявам вместо теб или ще го продадеш?

Лора вече беше взела решение.

— Не, ще ти го подаря за сватбата заедно с къщата.

Сините очи на Лили се разшириха от изненада.

— Какво ще направиш?

Лора избухна в смях.

— Правилно ме чухте, мис Харт. Клариса го подари на мен, а аз ще го подаря на най-добрата си приятелка. Ти го заслужаваш, Лили, много повече отколкото аз.

— Какво ще каже баща ти?

— Сигурна съм, че ще се съгласи с решението ми, макар че няма никакво право да се намесва.

Лили поклати глава.

— Ти си невероятно великодушна, Лора!

Лора се усмихна с обич.

— Запази тайната, докато уредя формалностите. В понеделник можеш да кажеш на Ричард. Кажи му, че ще се върна във Фредериксбърг, но не му казвай истинското ми име. Като горд мъж и лоялен южняк той вероятно няма да приеме подарък от дъщерята на един полковник янки. Гостите също не бива да узнаят истината за мен, защото хотелът ще остане празен. В понеделник вечер всичко тук ще бъде твое, Лили — заключи весело тя. — Имаш право да го разшириш, да го променяш, а ако желаеш, можеш да го продадеш и да заминеш с Ричард за Джорджия.

— Това звучи невероятно, Лора! През последните месеци животът ми се промени като в приказка. Вече не съм проститутка, а собственичка на хотел, намерих истинската любов... но ще загубя най-добрата си приятелка.

Лора беше щастлива от реакцията на Лили. Тя бе споменала предишната си професия без срам и отвращение. Лили беше станала силна, със самочувствие и Лора се гордееше с нея като със свое творение.

— Не тъгувай, че си отивам. Очаква те чуден живот и ти го заслужаваш.

— Надявам се, че ще ми пишеш и ще ни идваш на гости.

— Разбира се! Няма да бъда толкова далеч и ти ще останеш завинаги най-добрата ми приятелка.

— Толкова се радвам, че те срещнах, Лора. Ти ми помогна отново да намеря себе си. Винаги ще те обичам.

— Ти също ми помогна много, Лили, и аз няма да те забравя. Като заговорихме за любовта, ще ти кажа, че много се надявам Джейс да ме посети преди деня на заминаването ми оттук. Нали знаеш, че имаме да изясним нещо важно. Ако не дойде, ще ти оставя писмо за него. Разбира се, няма да му пиша коя съм в действителност и къде отивам... За щастие сме се уговорили къде да се срещнем след края на войната...

Шърман напредваше към Савана, Иърли и Шеридън изпратиха подкрепления в Питърсбърг. Лора отиде при нотариуса, за да прехвърли хотела и къщата на името на Лили. По пътя към къщи двете жени чуха обезпокояващите вести, едната, от които засягаше Ричард, а другата Джейс.

— Това е ужасно, Лора. Полкът на Ричард беше на път към Савана, за да запази града от онзи звяр. Дано не му хрумне да се присъедини отново към тях, защото състоянието му е много по-добро. Знаеш колко горди и своеенравни могат да бъдат мъжете.

— Ричард е достатъчно интелигентен, за да разбере, че всичко е загубено и няма смисъл да излага живота си на риск. Въпреки това ти имаш известно право, Лили. Баща ми и братята ми също правеха неща, които според мен бяха безсмислени... Знаеш ли, имам идея! — извика

след малко тя. — Можем да му слагаме по малко лауданум в яденето, за да му създадем чувството, че все още не може да става за дълго. Имам достатъчно от лекарството и ще го задържим в леглото поне две седмици.

Лили се зарадва като дете.

— Много добре, Лора, направи го, моля те! Не искам да го загубя в самия край на войната.

— Добре. Ако забележи нещо, ще взема вината върху себе си. А ти се опитай да го накараш да се ожени за теб още сега, вместо да чакате края на войната. Така ще се почувства задължен да остане с теб, за да те защитава в случай на нужда.

— Мисля, че ще се справя, Лора. Ще се опитам да го убедя.

Когато стигнаха в хотела, Лора отиде веднага в къщата си, за да си събере багажа. Смяташе да вземе само някои дрехи, защото щеше да пътува на кон и не можеше да ноши тежки чанти, пък и трябваше да прекоси две фронтови линии. Останалите дрехи щяха да бъдат за Лили. Във Вашингтон щеше да си купи всичко, от което имаше нужда, а можеше и да отиде до Грийнбриър, за да вземе дрехите, които бяха останали там.

Когато свърши, тя повика Лили.

— Кажи на Алвъс, че тази вечер трябва да преместите Ричард тук. Аз ще остана в твоята стая, докато замина. Всичко, което е в шкафовете, е твое. Не мога да взема много багаж, защото ще язда бързо. Събрах всичко, от което се нуждая на първо време.

— Не можеш да направиш това, Лора! Ти вече прояви достатъчно щедрост към мен и Ричард. Остани в къщата си, докато заминеш.

— Не, Лили. Двамата с Ричард трябва да имате свой дом. Можете да го преустроите, както желаете.

— Нашият дом... това звучи чудесно. Но ние можем да почакаме още малко. И не мога да приема дрехите, разбери!

— Имам достатъчно рокли в Грийнбриър, а татко ще ми купи от Вашингтон всичко, от което имам нужда. Моля те, вземи ги, искам да изглеждаш добре. Не забравяй, че си собственичка на уважаван хотел и съпруга на офицер. Пък и в момента на пазара не може да се намери почти нищо, а и парите ни са малко.

— Сигурна ли си?

— Разбира се! От днес нататък роклите ми са твои. Аз отивам да доведа Алвъс, а ти кажи на Ричард, че ще се местите.

— Толкова сте добра, мис Лора — каза трогнато Ричард, когато се настани в удобното си легло в бившата спалня на Клариса. — Не биваше да ви гоним от стаята ви.

— Не забравяйте, че не бива да се вълнувате, Ричард — отговори успокоително Лора. — Сега къщата и хотелът принадлежат на Лили — и на двама ви, когато се ожените. Надявам се това да стане скоро. Нямате причина да чакате, докато войната свърши. Домът и планцията ви в Джорджия са загубени и мисля, че хотелът е чудесен заместител. Лили ще ви научи да го управлявате, както аз научих нея. Ще замина вдругиден, а дотогава ще живея в нейната стая. След като замина, ще я преустроите в стая за гости, за да увеличите доходите си. Избата е пълна с храна, имаме и други запаси. Можете да правите с тях, каквото искате, дори да ги споделите с бедните. Предупреждавам ви обаче да не бъдете твърде щедри, защото в града почти не пристигат храни и пазарът е ужасно скъп. Ако не можете да храните гостите си, ще трябва да затворите хотела. Много хотели в града вече затвориха вратите си, а и блокадата все повече се затяга. Това са съветите, които мога да ви дам на сбогуване — и да ви пожелая щастлив живот в новия ви дом.

Ричард погледна нежно бъдещата си съпруга.

— За да превърнем тази къща в истински дом, трябва по-скоро да се оженим, Лили. Как мислиш, дали ще се намери свещеник, които да ни венчае утре?

— Утре? Сериозно ли говориш? — попита с треперещ глас младата жена.

— Разбира се! Днес вече е много късно.

— Ще се справим ли до утре? — попита с надежда Лили, като се обърна към Лора.

— Естествено. Ти трябва да отведеш този мъж пред олтара, докато е слаб и безволев. Чувала съм, че много мъже променят решението си в последния момент, макар че после обвиняват жените.

— Престани да ме дразниш — засмя се Лили.

— Е, мила, ще намериш ли свещеник, докато аз поспя малко и обмисля на спокойствие решението си? — попита с нежна усмивка Ричард.

— Отивам, отивам! — извика Лили, целуна го и изскочи като вихър от стаята.

Вечерта, когато си легна в старото легло на Лили, Лора дълго не можа да заспи. Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Къде ли беше тайнственият ѝ любим? Тя знаеше, че двете армии се бяха окопали в Питърсбърг и че янките бяха три пъти повече от бунтовниците. Обсаденият град беше подложен на непрекъснат обстрел, всеки ден се водеха кръвопролитни сражения. Много от жителите на града бяха натрупали върху къщите си бали с памук, за да ги пазят от куршумите, но вестниците всеки ден съобщаваха за нови убити и ранени, за запалени къщи. Макар че официално зимата започна само преди един ден, времето беше студено и мрачно. Хората нямаха дърва за огрев и готовене — жените не умееха да секат дърва и да ги носят в къщите си, а войниците не можеха да напуснат постовете си, за да поемат тази задача. Освен това горите бяха пълни с неприятели. Престъпленията се увеличаваха, отчаяните хора прибягваха до всевъзможни средства, за да оцелеят. Лора беше чула, че гладът се е превърнал в страшен проблем: птиците, кучетата и котките били на изчезване, в града почти нямало брашно. Положението беше наистина отчайващо.

Всички казваха, че над Питърсбърг веел польхът на смъртта.

За Лора беше очевидно, че гибелта на Питърсбърг е неизбежна, както и тази на Конфедерацията. До Коледа — празника на радостта, любовта и прошката — оставаше само една седмица, но тя нямаше да прекара този празник с Джейс...

Утре щеше да дойде баптисткият свещеник, за да венчае Лили и Ричард. След това бяха подготвили малко празненство.

Сватба... Лора си представяше как би изглеждала нейната собствена сватба и сърцето ѝ се свиваше от болка. Винаги беше мечтала за голяма сватба с много гости, с тържествен прием и рокля от сатен, дантела и перли. Беше си представяла как се изкачва по широкото стълбище в Грийнбриър под ръка с баща си, докато голямата зала се оглася от романтичните напеви на арфите... Тази фантазия нямаше да се превърне в действителност. Ако Джейс я обичаше

истински и оцелееше след обсадата на Питърсбърг, той щеше да се върне при нея. Но тя не можеше да бъде сигурна, че той е там, не знаеше къде е в момента и в какви сражения участва...

Е, поне Лили щеше да стане съпруга на человека, когото обичаше, и да започне нов живот. За да избегне проблемите след заминаването си, Лора зарови кода за дешифриране в двора. Остави на Лили и поголямата част от парите, дадени от Бен, и й показва скривалището под дъската на пода в стаята на Клариса, която сега беше спалня на младата двойка. Надяваше се, че Лили има достойно бъдеще.

В сряда тя щеше да напусне окончателно града и да се отдалечи на стотици мили от любимия си. Мечтата й за пищна и весела сватба щеше да си остане мечта... кой знае докога. Оставаха й още само две нощи в Ричмънд — и близо до Джейс.

15

Салонът беше украсен със свещи, елхови клончета и копринени цветя. Днес Лили Харт и Ричард Стивънс щяха да станат мъж и жена.

Баптисткият свещеник и съпругата му, Алвъс и семейството му, Бел, Клео и Берта бяха свидетели на радостното събитие. Ужасите на войната бяха отстъпили на заден план, макар и за малко. Свещеникът венча младата двойка и произнесе тържествена молитва, за да благослови съюза им.

След това всички седнаха на масата. Берта беше приготвила чудесни ястия, а Лора беше донесла от избата най-хубавото си вино. За да не стои дълго на ранения си крак, младоженецът се настани удобно на дивана пред камината и Лили не се отдели от него, докато към пет часа следобед младата двойка се оттегли в новия си дом.

В сряда сутринта, докато Лора се обличаше и се подготвяше да тръгне на дълъг път, Савана се предаде на янките, без да окаже съпротива — вероятно това беше единственото, което можеше да спаси града от унищожение. В този ден Конфедерацията загуби важно пристанище и последния производител на оръжие в Джорджия, което беше още един смъртоносен удар за нея.

Над столицата продължаваше да се вее флагът на Конфедерацията и Лора се питаше още колко хора трябва да загинат, преди той да бъде заменен от знамето на Съюза. Джорджия, долината и други щати и области бяха под контрола на Севера. Докато съюзните войски бяха добре въоръжени, имаха достатъчно храна и се снабдяваха редовно с всичко необходимо, бунтовниците страдаха от глад и студ, а оръжията им нямаха муниции. Само Южна и Северна Каролина бяха още свободни и можеха да покриват потребностите си, но и тяхното положение се усложняваше от ден на ден.

След загубата на долината Шенандоа и на Джорджия Югът беше осъден на гибел. Защо тогава не капитулираше, за да се въззари мир и

да започне възстановяването? Какви безсмислени надежди и фалшиви илюзии го крепяха в тези тежки часове?

Участието й във войната свърши. Дългът ѝ на патриотка беше изпълнен. Дните ѝ като шпионка бяха минало. След четири години най-сетне щеше да види отново горещо обичания си баща. Щеше да дочека края на войната в столицата на Севера и да копнене за срещата с Джейс. Не, тя не можеше да каже отсега какво ѝ готвеше бъдещето... Това бяха само предположения.

Снощи беше дала на Лили писмо до Джейс с молба да му го предаде при следващото му посещение. Беше взела със себе си изсушеното цвете и краткото му писъмце, както и рисунката, която им беше направил непознатият художник. При спомена за онзи прекрасен излет в края на юли Лора се усмихна меланхолично. Чантите и лененият чувал, скрити под леглото, бяха целият ѝ багаж. Тя знаеше на кое място трябваше да прекоси река Потомак и къде щяха да я чакат войници, за да я отведат при баща ѝ. Спомни си лошото предчувствие, което я бе обзело след заминаването на Джейс, и си каза, че вероятно причината не е била завръщането на Ричард, а връщането в родителския дом. Предстоящата раздяла с Джейс беше болезнена, но тя не можеше да не отиде при баща си.

Лора взе багажа си и слезе долу, за да се сбогува с приятелите и служителите си. Беше им казала, че заминава за Фредериксбърг, защото никой не биваше да узнае истинската цел на пътуването ѝ. Тя огледа за последен път хотела, където беше живяла почти две години и беше срещнала мъжа, когото обичаше. Тук беше работила за Съюза и беше намерила най-добрата си приятелка.

След около половин час Лора и Лили се скриха в кухнята на новия дом на семейство Стивънс, за да се сбогуват необезпокоявани. Двете се прегърнаха и дълго останаха така. Ричард деликатно остана във фоайето на хотела, за да не им пречи.

— Много ми е неприятно, но трябва да те помоля да запазиш още една тайна от мъжа си — рече Лора. — Но ти знаеш, че разкритията ти могат да навредят както на мен, така и на теб. Ти си щастлива, Лили, затова не казвай и не прави нищо, което би могло да разруши това щастие. Когато видя Джейс, ще му обясня всичко. За момента писмото е достатъчно, макар че в него няма почти нищо. Често сме се упражнявали какво да разказваме и ти знаеш какво да му

отговориш, ако започне да те разпитва, след като получи писмото. Не исках да тръгна, преди да се видя с него, но нямам друг изход. Нямам представа кога ще дойде отново, нито къде да го намеря. Той предпочете да запази местопребиваването си в тайна и сигурно е имал сериозни основания за това. Надявам се, че това няма да ни раздели завинаги. Но стига сме говорили за него. Ще ти пиша веднага щом мога. Господи, колко ще ми липсваш!

— И ти на мен, скъпа, ти си най-добрата приятелка, която имам. Преживяхме толкова неща заедно и се надявам никога да не ги забравим. Ти си ми като сестра и си най-близкият ми човек на този свят.

— Ти също, мила Лили. Сега обаче трябва да вървя, преди да съм се разплакала. Не се тревожи за мен. По пътя има добри странноприемници, в които мога да пренощувам тази и следващата нощ. Нося със себе си зареден пистолет и няма да се поколебая да го използвам, ако стане нужда. Освен това имам пропуск, достатъчно храна и вода. От страна на Бен не се очакват трудности. Оставил му писмо в кухото дърво.

Двете жени се целунаха още веднъж и тръгнаха към обора, където чакаше Алвъс с коня на Лора, грижливо приготвен за дългия път.

— Довиждане, приятелю — сбогува се сърдечно Лора. — Вие бяха един от най-ценните ми служители и съм ви много благодарна за всичко, което правехте. Грижете се за себе си и за семейството си. Ще ми липсват много, много...

— И вие на нас, мис Лора. В чуvalа на седлото съм сложил овес за коня, защото по пътя няма да намерите нищо. И внимавайте, защото по пътищата бродят какви ли не хора!

— Ще внимавам — обеща с усмивка Лора. — Довиждане, приятели!

Тя възседна коня си и се запъти към улицата. Алвъс, Лили, Бел и Клео ѝ махаха за сбогом, докато се скри от очите им. Лора плачеше и не се опитваше да крие сълзите си. Тя оставяше зад себе си един много важен период от живота си, оставяше хората, които беше обикнала и ценеше високо. В сърцето ѝ се бореха тъга и радост, вълнение и страх, грижа и облекчение. Предстоеше ѝ среща с горещо обичания баща...

Когато най-после падна в прегръдките на баща си, Лора се разплака от облекчение и радост.

— О, татко, толкова е хубаво да те видя отново! Минаха четири безкрайно дълги години. Ако знаеш как се тревожех за теб, Хенри и Том...

Полковник Хауърд Адамс прегърна здраво дъщеря си и я притисна до гърдите си с безкрайна любов.

— Том и Хенри са добре, Лора, служат при генерал Шофилд и са на сигурно място. Прекрасно е да те видя отново, мило дете! — Той се засмя и се поправи: — Всъщност ти вече не си дете, а изумително красива млада дама. Приличаш досущ на майка си, а тя беше истинска красавица. Дай да те погледам — помоли той и улови ръцете ѝ. Лора се отдръпна малко назад и също го измери с изпитателен поглед. Пясъчната му коса беше посивяла, гладко избръснатото лице беше осияно с бръчици, особено около очите и устата. Раменете му бяха леко приведени и той изглеждаше по-дребен, отколкото го помнеше. Беше загубил част от теглото си, макар да не беше мършав като повечето войници. Все пак изглеждаше по-възрастен и кафявите очи, които бяха видели много страшни неща, гледаха мрачно и решително.

— Красива и здрава — беше заключението на Хауърд, когато приключи огледа си.

— Ти също изглеждаш добре — отговори с усмивка Лора. — Да не би да са те уволнили от армията? Скоро ли ще се върнем у дома?

— Отговарям с не и на двета въпроса, но по-късно ще чуеш подробни обяснения. Бях в Грийнбриър и слава богу, плантацията е непокътната. Отис я управлява много добре, работниците не са ни напуснали и я охраняват като свой дом. Том ми разказа как е заминал и те е оставил с Отис и работниците. Не мога да го обвиня, че се е записал доброволец. Той е добър войник, също като Хенри.

— Имате ли новини от Нора? Когато положението се усложни, бях решила да замина при нея и при децата, но те бяха напуснали Гетисбърг. Нали знаеш защо — там се водеха ожесточени сражения.

— Нора и внуките ми са на сигурно място при родителите ѝ във Филаделфия и Хенри е спокоен. След половин час трябва да бъда на заседание при президента. Тази вечер сме канени при семейство Грийли. Ще има много гости и вероятно ще останем до късно, затова

те съветвам да си починеш добре. Утре и през следващите седмици ще имаме достатъчно време да си говорим. Запазил съм ти апартамента до моя, ще ти го покажа и ще изляза.

Лора го последва към вратата.

— Нищо ли няма да ме попиташ, татко? — проговори тихо тя. Той се обръна и я погледна учудено. — Искам да кажа, няма ли да ме попиташ за един определен човек? — Не ѝ се искаше да засяга тази тема, тъй като баща ѝ очевидно бързаше, но беше смяяна, че той не бе пожелал да се осведоми за Клариса. В писмата си я молеше да благодари на Клариса за помощта ѝ и да ѝ предаде сърдечни поздрави, но никога не добавяше нещо лично, нито беше помолил Лора да я доведе във Вашингтон.

— Да не си се запознала с някой хубав млад мъж?

Лора знаеше, че това не е подходящият момент да му разкаже за Джейс и за любовта си към един офицер на Конфедерацията.

— Говоря за Клариса, татко. Ти не я спомена, нито я покани да дойде с мен в столицата. Защо не се интересуваш от нея?

— Защо да каня страничен човек, който само би смутил срещата ни след толкова години? Вярно е, Клариса ми е стара приятелка, но по-добре е да ми разкажеш за нея утре.

— Не знам как да ти кажа, татко, но тя е... мъртва.

— Много съжалявам, скъпа. Тя беше мила жена и добра приятелка.

Лора беше изумена от реакцията му. Дали, след като беше видял толкова смърт и страдания, баща ѝ беше престанал да се трогва от чуждата мъка?

— Опасявах се, че тази вест ще те засегне дълбоко. Нали си искал да се ожениш за нея...

— Да се оженя за Клариса? Откъде ти хрумна тази невероятна мисъл? Ние бяхме само добри приятели.

— Клариса ми каза, че сте се обичали и сте искали да се ожените след края на войната. Преди да умре, ти написа прощално писмо и аз ти го нося. Когато дойде в Грийнбриър да ме вземе, показа писмо от теб, в което пишеше, че скоро си щял да я посетиш и чакаш с нетърпение новата ви среща. Защо ме е лъгала?

— Нямам представа, Лора, но в думите ѝ няма нито грам истина. Знам, че тя ме харесваше и ценеше компанията ми, както и аз нейната,

но никога не сме говорили за любов и женитба. Пишех ѝ, когато имах работа в Ричмънд, и винаги отсядах в хотела ѝ, но никога не съм я заблуждавал по отношение на чувствата си. Може би съм го правил несъзнателно и много съжалявам, ако се е влюбила в мен и се е надянала да стане моя съпруга. Може би ти е казала, че сме се сгодили само за да отидеш да живееш при нея и да избягаш от ужасите на войната. Или ме е обичала тайно и се е надявала, че ще ѝ бъда благодарен за спасението на дъщеря си и ще се оженя за нея. Но аз имах впечатлението, че Клариса е искрен човек. Донеси писмото ѝ, ако обичаш, ще го прочета набързо, преди да изляза.

Лора извади от чантата си запечатания плик и го подаде на баща си. Докато четеше, по лицето му се отразяваха противоречиви чувства.

— Клариса ме моли за извинение, че те е заблудила за отношенията ни, когато е чула за опасностите, заплашващи Фредериксбърг. В същото време тя ми признава любовта си и пише, че се е надявала на по-сериозна връзка след войната. Когато разбрала, че ще умре, решила да ме помоли за прошка и разбиране. Искаш ли да прочетеш писмото?

— Не, татко, то беше само за теб, затова нека изпълним последното ѝ желание. Тя беше много добра с мен и ме гледаше като своя дъщеря. Аз я обичах и уважавах и много тъгувам за нея.

— И на мен ми е мъчно, че не доживя края на войната, Лора, но тя ми беше само добра приятелка. Може би това недоразумение е било твоето спасение и аз съм ѝ дълбоко благодарен.

— Тъжно е да обичаш човек, който не отговаря на чувствата ти — промълви тихо Лора.

— Това е вярно, детето ми, но взаимната любов, каквато изпитвашме аз и майка ти, е нещо силно и прекрасно. Надявам се, че един ден и ти ще срещнеш достоен човек, в когото ще се влюбиш.

Вече съм го срещнала, татко — искаше да каже Лора, но не посмя. По-късно щеше да му разкаже за Джейс.

— Мисля, че е време да тръгваш, за да не закъснееш за заседанието. Прощавай, че те задържах, но не знаех как да постъпя.

— След вечеря ще си поговорим пак, искаш ли?

— Да, но може би е по-добре да я оставим да почива в мир. Хауърд прегърна дъщеря си и я целуна по челото.

— Много се радвам, че се събрахме отново, Лора. Толкова те обичам, детето ми.

— Аз също, татко. Искам никога вече да се разделяме.

Докато се обличаше за вечерята, Лора размишляваше над думите на баща си, че няма да си отидат в къщи и че той ще продължи да служи в армията. Какво ли ги очакваше? Вероятно баща ѝ щеше да бъде преместен на друго място и ако то беше достатъчно сигурно, щеше да я вземе със себе си. Тя се съмняваше, че той ще й позволи да се върне в обсадения Ричмънд, но нямаше да я изпрати и в Грийнбриър без защитата на семейството. Това означаваше, че трябваше да си купи нови дрехи от Вашингтон, тъй като не можеше да се върне в Грийнбриър.

Много повече я интересуваше въпросът дали Джейс е идвал в Ричмънд след заминаването ѝ. Как ли беше приел вестта за неочекваното ѝ изчезване? Дори ако тръгнеше да я търси, както тя беше търсила него, никога нямаше да я открие в препълнения с бежанци Фредериксбърг. Е, поне щеше да получи писмото ѝ, в което тя му се кълнеше във вечна любов и повтаряше обещанието си да се срещнат след войната в хотела. Надяваше се, че той ще ѝ повярва и няма да я забрави.

Лора не можеше да си представи, че баща ѝ съзнателно е заблуждавал Клариса за чувствата си. И той като Джейс не беше в състояние да се преструва пред жената, която обичаше истински. Сърцето ѝ отказваше да приеме такава възможност. Откритието, че мечтите на Клариса за любов и брак са били само илюзия, обясняваше защо полковникът никога не я беше споменавал пред Лора и братята ѝ. Но това не променяше факта, че тя щеше да помни Клариса Карлайл, да тъгува за загубата ѝ и да ѝ бъде благодарна за всичко, което беше сторила за нея. Ако не беше Клариса, тя нямаше да срещне Джейс и да...

Силно чукане по вратата я изтръгна от противоречивите ѝ мисли. На прага застана баща ѝ, облечен в елегантен вечерен костюм.

— Изглеждаш красива като картийка, Лора — установи с усмивка той.

— Благодаря, татко, но се боя, че роклята не е много подходяща за официална вечеря — или изобщо за Вашингтон. — Тя му обясни причините, поради които беше оставила дрехите си в Ричмънд, и попита: — Дали ще те посрдам тази вечер?

— Разбира се, че не, детето ми, ти си по-красива от всички млади жени, които познавам. Съжалявам, че си живяла трудно, но ти обещавам да те обезщетя за всичко, от което съм те лишил, макар и не по своя воля. Утре ще отидем на покупки.

— Благодаря ти, татко. Признавам, че не ми беше леко, но все пак в хотела бях на сигурно място. Благодарение на Клариса.

— Ако беше жива, щях да ѝ изразя благодарността си и да ѝ възвърна разходите... Ако си готова, да тръгваме.

Когато позна Бен, появил се така внезапно в хотела и наел стая за една нощ, Лили се разтревожи сериозно. Тъй като във фоайето седеше един гост и четеше вестник, тя се приведе напред и се престори, че пише.

— Какво правите тук? — изсъска в ухото му тя. — Лора замина. Каза ми, че е оставила вест за вас в кухото дърво.

— Знам, мис Лили — отговори шепнешком Бен, — имам новини от нея. Елате по-късно в стаята ми, но гледайте да не ви забележат. Ще ви чакам.

Когато Ричард отиде в обора при Алвъс, а момичетата се заеха да нареждат масите, Лили изтича в стаята на Бен и го помоли да говори бързо, за да не забележат липсата ѝ на рецепцията.

— Дойдох да ви предупредя, „ангеле“. Вече не е нужно да събирате сведения и да търсите връзка с мен. Положението е много напрегнато. Искам също да ви помоля да се пазите от хората, които задават въпроси за мис Лора. Мога само да ви кажа, че тя е на сигурно място при баща си. Проблемът е, че един хитър конфедератски шпионин е узнал за работата ѝ в полза на Съюза и я търси, за да я отстрани от играта. Не знаем откъде е научил за дейността ѝ и можем само да се надяваме, че няма да я потърси тук. Опитът ни показва, че най-добрите агенти често се представят за приятели, затова не говорете с никого за приятелката си, все едно кой е човекът, дошъл да

пита за нея. Ако е много упорит, гледайте на него като на враг и опасност за мис Лора. Разбрахте ли ме, „ангеле“?

Лили кимна уплашено.

— Няма да кажа на никого къде е Лора, обещавам.

— Ако я издадете, това може да ѝ коства живота, предупреждавам ви. Добрият агент може да я намери навсякъде, ако е решил да я отстрани от пътя си. — Бен плашеше младата жена съвсем съзнателно, защото имаше заповед да запази тайната и идентичността на Лора. Тя беше предвидена за нова, много важна мисия, за която щеше да бъде информирана следващата седмица и която беше толкова трудна и лична, че изискваше цялото ѝ внимание и вероятно нямаше да ѝ бъде приятна. Въпреки това Бен беше убеден, че тя щеше да приеме, защото лично президентът Линкълн беше обещал да я помоли за помощ.

Дойде Коледа и полковник Адамс отрупа дъщеря си с подаръци. Тя го прегърна и му благодари от сърце, но не можа да се зарадва истински, защото усещаше болезнено липсата на Джейс.

— Не биваше да правиш това, татко, не и след всичко, което ми накупи вчера.

— Искам да те обезщетя за рожденияте дни, които не можахме да прекараме заедно, детето ми. Освен това искам да изглеждаш красива, когато отидем на новото ми местоназначение.

Лора напразно се опита да скрие напрежението, което я обзе.

— Къде ще отидем? Кога заминаваме?

— Ще ти кажа утре след последното заседание. Ако всичко върви по план, ще бъдем там след две седмици.

— Далече ли е? Кажи ми поне това — помоли с треперещ глас тя.

— Да, и мисля, че ще ти хареса.

Далече... Как можеше да ѝ хареса, като това означаваше да се отдалечи още повече от Джейс? Дали да разкаже на баща си за него? Не, каза си тя, още не. Дали поне следващата Коледа щеше да бъде с любимия си? Оставаше ѝ само да се надява, като негова жена? Можеше само да се моли за това.

— Заповядай, татко.

Хауърд отвори пакетчето и извади зелена вълнена жилетка.

— Чудесна е, скъпа, и ще си я слагам винаги, когато слизам долу да пуша.

— Видях, че нямаш плътни дрехи, пък и знам, че не обичаш, когато жакетът ти мирише на цигари.

— Права си. Сигурно почти не са ти останали джобни пари след такава покупка.

— Когато съм с теб, нямам нужда от пари, татко... Какво каза, къде отиваме?

Хауърд избухна в смях.

— Не можеш да ме измамиш, малката.

— Все пак си струваше да опитам — отговори весело тя. — Порано, когато бях малка, винаги успявах. Ти си станал твърде хитър за мен, татко.

— А ти си пораснала и си се променила! Много съжалявам, че не бях до теб, за да преживея всички тези промени. Толкова е хубаво да разговарям с теб. Ти си постигнала много, откакто заминах. Знаех, че си интелигентна и будна, но въпреки това съм смяян, че си се оправяла сама с цял хотел и си издържала куп хора. Ти си истинска Адамс и аз се гордея с теб. Майка ти също щеше да се гордее с теб, скъпа.

В понеделник, докато Хауърд беше на заседание при президента, Лора четеше вестниците с надеждата да намери нещо за Питърсбърг и Ричмънд. Прочете, че в събота Бътлър е започнал нападение с пехота и кораби срещу форт Фишър в Уилмингтън, но бунтовниците се съпротивляват отчаяно. Шърман беше завладял почти цялата Джорджия. Тя прочете и посланието му до президента Линкълн: „Като коледен подарък ви предавам града Савана със 151 тежки оръдия, цял склад муниции и около 25 000 бали памук.“

Зашо допускат, сопна се сърдито Лора, човек като Шърман да завзема Джорджия или който и да е друг щат, след, като всички знаят колко е безогледен както спрямо цивилните, така и спрямо военните? Репортерите съобщаваха, че войниците му повече плячкосвали и палели, отколкото се биели с неприятеля, макар че „като цяло“ се отказали от изнасилванията. Какво значи „като цяло“ — ядоса се още повече Лора, макар да знаеше, че подобни бруталности се наказват със

затвор или дори със смърт както във военно, така и в мирно време. Може би Шърман позволяващ на хората си да изнасилват беззащитните жени, защото самият той беше известен донжуан? Освен славата и разрушението, той презираше всичко и всички. Шърман в никакъв случай не е пример за военен герой — заключи презирително Лора. — Само не той.

Докато обядваха в апартамента му, Хауърд най-после разкри тайната си.

— Всичко е уредено, Лора. До края на войната ще бъда комендант на форт Уипъл край Прескът в Аризона. На девети януари тръгваме на път.

Той се наведе отново над чинията си, без да забележи побледняването на дъщеря си. Сърцето на Лора биеше като безумно. Апетитът й изчезна и тя отпи гълтка чай, за да навлажни пресъхналото си гърло.

— Защо те местят чак там, татко?

— Имат проблеми с банди от избягали бунтовници и индианци. Мисля, че основната причина е да бъда близо до брат си. Макар да се съмнявам, че Джейкъб ще се зарадва да ме види и да узнае, че ще бъда негов началник.

— Не съм виждала чично Джейк, откакто навърших петнадесет години. Мислиш ли, че още ти се сърди заради деловите ни проблеми?

— Убеден съм в това. Джейк не забравя лесно. Той постъпи като глупак, когато след разрива ни лиши семейството си от дом и го отведе далече от нас. По-добре щеше да бъде, ако беше признал заблудата си, ако се беше примирил с неизбежната загуба и ми беше позволил да му помогна, за да издържи до следващата реколта. За съжаление беше твърде горд и своенравен и не прие помощта ми, затова се видях принуден да се намеся и да му поискам сметка за глупавите му сделки.

— Може би междувременно се е успокоил и е разbral грешката си. А и след избухването на войната застана на страната на Съюза. Това говори в негова полза, не намираш ли?

— Права си, но Джейк никога не е проявявал благоразумие. Е, скоро ще се видим с него и ще разберем дали е преодолял миналото. Основната ми задача обаче е да не позволя на бунтовниците и

индианците да контролират Аризона. Този щат е твърде ценен за нас, защото има богати залежи от злато, сребро, мед, разполага с огромни гори и плодородни земи.

Лора направи опит да хапне още малко, но не можа.

— Каза, че заминаваме на девети. Значи ли това, че ще ме вземеш със себе си? Не е ли по-добре да остана тук или да се върна в Грийнбриър? — Не ме принуждавай да тръгна с теб, молеше се сърцето и.

— След толкова години раздяла искам да бъдеш до мен, детето ми. Искам дъщеря ми да ме придружи и съм сигурен, че новото ни приключение ще ти хареса. Освен това се съмнявам, че ще останем повече от няколко месеца, защото войната ще свърши много скоро. Конфедератите няма да издържат дълго. Сега мирът би бил благоприятен за всички и двете страни вече са започнали да обсъждат условията. Шърман и Бътлър ще се справят с бунтовниците в Каролина. Вече всички виждат, че с Худ и Форест е свършено, макар да признавам, че двамата се биха смело срещу нас. Благодарение на генерал Фарагът Алабама е практически в ръцете на Съюза. Когато нашите завземат и долината Шенандоа, Шеридън ще отиде на помощ на Грант. Тази война продължи много по-дълго, отколкото си мислеме, но краят и наближава.

Докога ще чакам, питаше се отчаяно Лора. Докога любимият ми ще живее в постоянна опасност...

— Какво ще стане с Юга, татко?

Хауърд бутна чинията си настрана.

— И аз не знам, скъпа, но се надявам, че Съюзът ще бъде справедлив и великодушен. Ако не, ядовете ще продължат. След всичко, което узнах във Вашингтон, изпитвам силно беспокойство от плана за възстановяване на Юга, създаден от чиновниците ни. Макар че още нищо не е решено, с изключение на премахването на робството, разбира се. Много хора тук гледат на южнците като на дезертьори и престъпници, които трябва да бъдат подчинени и наказани. Те обаче не вземат предвид, че при такива действия страдат най-вече невинните. Югът е разбит и си има достатъчно проблеми, свързани с последиците от войната, затова не бива да го унижаваме допълнително и да си отмъщаваме за разцеплението. Крайно време е да забравим преживяното и да започнем възстановяването на страната. Аз съм

верен на Съюза, но произхождам от Вирджиния и съм южняк, затова ще протестирам енергично срещу жестокостите и ограниченията в мирно време.

Преди Лора да е успяла да отговори, баща ѝ стана и излезе от стаята. Беше време за ново заседание. В седем двамата бяха канени на официална вечеря, на която щеше да присъства и президентът.

Лора легна да си почине и да почете малко, но скоро пристигна неочекван посетител.

— Какво правите тук? — попита слисано тя, когато на вратата ѝ застана Бен. — Опасно е да ни видят заедно. Защо се изложихте на този риск?

— Не се страхувайте, мис Лора, тук сме на сигурно място. Президентът Линкълн и генерал Грант ме изпратиха при вас, за да ви помоля за една услуга.

Лора бе обзета от лошо предчувствие.

— И от какъв вид е тази услуга?

— Те желаят да ви възложат важна мисия.

Безпокойството ѝ нарасна.

— Невъзможно е, Бен, аз съм тук с баща си. Той няма да ми позволи, а не мога да замина сама.

— Не е нужно. Задачата ви е в Аризона, където е новото местоназначение на баща ви. Той беше преместен там главно за да можете да го придружите.

— Трябва да призная, че съм объркана. Какво искате да кажете?

— Един от агентите ни съобщи, че във форта има сериозни проблеми. Решихме да изпратим доверен човек, за да провери какво става. Тъй като знаех всичко за семейството ви, веднага се спрях на вас. Вашият чичо е предател и трябва да бъде разобличен. Той...

— Момент, момент! Нима искате от мен да следя собствения си чичо и да го предам?

— Ако не го направите, Конфедерацията ще получи значителни подкрепления и войната ще трае още поне година. Проблемът е много сериозен.

— Как е възможно? Чичо ми е на страната на Съюза. Той е офицер с висок чин и служи много далече от Юга.

— Във форта работят бивши конфедерати, които крадат пари, злато и сребро, нападат банки и колите, които пренасят възнагражденията на войниците. Те изпращат плячката си на южните щати, за да купуват с нея оръжия, муниции и храни.

— Какво общо има с това чичо Джейк? Нали ви казах, че той е офицер на Съюза!

— Бандата е съставена от пленници, освободени с условието, че ще работят за нашата армия, ще се бият срещу индианците и ще защитават заселниците. Чичо ви е водач на пленниците или поне така ни беше съобщено. Сигурно сега се питате защо го прави, мис Лора. Моят отговор е, че или е станал предател, след като жена му и малкият му син са били убити по погрешка от юнионистите във форт Керикс, или е алчен за пари и запазва част от плячката за себе си.

— Това са страшни обвинения — отговори възмутено Лора. — Трябва да имате доказателства, а аз се съмнявам в това.

— Нали затова ви изпращаме! Трябва да съберете доказателства.

— Ами ако е невинен? Или ако не намеря доказателства?

— Ако не е виновен, това би било най-доброто за всички нас, мис Лора. Нима няма да се радвате, че лично сте намерили доказателствата за невинността му? — Без да й остави време да отговори, Бен продължи: — Свръзка ще ви бъде майор Райт във форт Уипъл. Жена му е на вашата възраст и ако се сприятелите с нея, можете да се срещате със съпруга й, без да събуждате подозрения.

— Вие сте обмислили всичко до последната подробност, нали?

Бен усети гнева и иронията в тона й, но я разбираше добре и премълча.

— Такава е задачата ми, мис Лора. Понякога онова, което правя, не ми е по вкуса, но нямам друг избор. Това важи и за вас. Аз мразя тази война и всичко, което тя причини на народа и страната ни, и искам кошмарът най-после да свърши.

— Аз също, Бен. Баща ми знае ли защо го преместват във форт Уипъл?

— Не, и вие не бива да му казвате. Полковник Адамс никога не би повярвал, че брат му може да бъде предател, и сигурно щеше да се противопостави на плановете ни. Тук съм написал имената на бунтовниците, които трябва да наблюдавате особено внимателно. Запомнете ги и унищожете листчето — нареди строго той.

— Ами ако се проваля, Бен?

— Няма да се провалите. — Все пак ние сме предвидили тази възможност и изпращаме втори агент, който може би ще постигне повече. Жалко е, че двамата не можете да работите заедно, но ако ви видят да разговаряте, алибито му ще отиде по дяволите. — Не се поддавайте на роднинските си чувства, мис Лора. Знам, че няма да ви е лесно, но всички ние, включително президентът и генерал Грант, разчитаме да откриете истината. Ако чичо ви е невинен, това ще бъде добре и за нас, нали?

— Да, но най-вече за татко и за мен. — Аризона е толкова далече... — Ако се върнете в Ричмънд, можете ли да предадете едно писмо на Лили? — Тя трябва да предаде съобщението ми на Джейс...

— Съжалявам, но не бива, мис Лора. Приятелката ви може неволно да ви издаде и тогава ще стане опасно. Нали не искате някой от агентите на Конфедерацията да тръгне по петите ви и да ви преследва чак до Аризона? Никой не бива да се намесва в плановете ни. Проблемът е от изключителна важност, разберете.

— Прав сте. Имате ли да ми кажете още нещо?

— Не. Само ви моля да бъдете много, много предпазлива. Съжалявам, че отново ви въвлякох в тази жестока игра, но не можех другояче. Трябва да попречим откраднатото злато и сребро да влезе в касата на Конфедерацията. На всяка цена.

— Ами ако вече са го изпратили на юг? Или всичко свърши, преди да сме стигнали до Аризона?

— Пренасянето на плячката още не е започнало. Първите товари ще тръгнат от Аризона в края на февруари.

— Но дотогава войната може да свърши!

— Възможно е, но това не променя нещата. Виновните трябва да бъдат наказани. Пък и краят на войната съвсем не означава, че кражбите ще престанат. Когато алчният види в ръцете си такова богатство, той се изкушава да го задържи за себе си.

— Нима това означава, че татко и аз ще останем във форта, докато всичко се изясни?

— Да, но се съмнявам, че ще ви е необходимо много време.

Лора не беше доволна от развоя на събитията, но разбра, че трябваше да потисне личните чувства.

— Защо не са пренесли откраднатото досега? Защо чакат? Докато златото стигне до Ричмънд, Югът може да капитулира.

— Работата е там, че те трябва да съберат достатъчно злато и сребро, за да донесат реална полза на Конфедерацията, а за това е нужно време. Товарите с пари пристигат само веднъж месечно, а тези със злато и сребро — два пъти. Те не могат да рискуват и да откраднат всичко, нали разбирате. Бившите бунтовници са във форт Уипъл едва от края на октомври и първо е трявало да бъдат убедени, че е нужно да свършат мръсната работа вместо чично ви. Научихме за плана от един от нашите агенти, но той почина от раните си, преди да ни каже имената на участниците и да съобщи подробностите. Убедени сме, че сведенияята му са били точни, защото кражбите бяха описани точно както са се състояли в действителност.

Лора се поколеба, но после зададе въпроса, който я беспокоеше най-много:

— Какво искахте да кажете с думите, че леля Мери и Джони са били убити „по погрешка“?

— Накарах нашите хора да разследват миналото на чично ви, за да разбера що за човек е и да знам има ли причина да стане предател. Преди войната е имал много парични проблеми и е загубил големи суми. Съжалявам, че именно аз трябваше да ви донеса тези лоши новини, но ви предупреждавам да не се изпуснете пред баща си, защото той не знае нищо за трагедията. Леля ви отишла при една съседка, за да й помогне при раждането, когато започнала битката във форт Керпкс от 61 година. Мисис Адамс и момчето загинали под огъня на юнионистите. Двамата големи сина паднали през 63 година във Виксбърг, където били под команда на Грант. Семейството на единия било в къщата, когато тя била разрушена от артилерийски огън, и никой не оцелял. Адамс научил всичко това през ноември 63 година, точно преди да замине за Аризона. Може би е полудял от мъка и смята, че Съюзът трябва да го обезщети за загубата.

— Велики боже, Бен, толкова много трагедии в живота на един-единствен човек! Съзнанието, че страната, на която се бие, носи отговорност за избиването на семейството му, сигурно е било много мъчително за него.

— И аз мисля така. Мога да си представя как е страдал — но въпреки това не е трявало да става крадец и предател.

Лора смръщи чело.

— Ще направя всичко, което искате от мен — отговори решително тя. — Но дори ако чично Джейк е виновен, ще искам снизходителност и милост за него.

— Обещавам ви, мис Лора. Имате честната ми дума.

— Дано да я удържите, Бен, защото ще има да се разправяте с мен. Разбрахме ли се?

— Да, мис Лора. Сега обаче трябва да си вървя, защото баща ви ще се върне скоро. Днес ще вечеряте с президента, нали? Той ще стисне ръката ви и ще ви кимне, за да изрази благодарността си. Тъй като не е възможно да разговаряте с него пред всички, кимването му ще бъде знак, че не съм измислил молбата си.

— Това не е нужно, Бен, аз ви вярвам.

— Довиждане, мис Лора. Мисля, че се виждаме за последен път. Беше чудесно да се работи с вас. Още веднъж ви моля да бъдете много, много предпазлива.

— Благодаря ви, Бен, и внимавайте за себе си. Довиждане!

Лора затвори вратата след своя посетител, облегна се безсилно на стената и от очите ѝ закапаха сълзи. Беше загубила най-близките си роднини. Сърцето ѝ беше пълно с тъга, раменете ѝ се превиваха под тежестта, с която я беше натоварил Бен. Леля ѝ и братовчедите не бяха между живите, а чично ѝ имаше сериозни проблеми. Но тя се постара да овладее емоциите си, защото не можеше да се появи на вечерята с подути от плач очи. Мразеше мисълта, че ще трябва да лъже чично си и баща си, но това беше неизбежно.

Тя си спомни сериозното изражение на Бен и си каза, че зад тази работа се крие нещо много по-важно, отколкото ѝ беше казал, затова реши да бъде двойно по-предпазлива и внимателна.

Лора се настани в удобното кресло пред камината и се опита да си припомни всички подробности от последната среща с Джейкъб и семейството му. Тогава тя беше на петнадесет години. Джейкъб и Хауърд непрекъснато се караха. Мери държеше малкия Джони в ската си и плачеше, големите синове на Джейкъб изглеждаха мрачни и сърдити, а жените и децата им се криеха в сенките. Джейкъб обвини баща ѝ, че е предотвратил продажбата на развален памук и болни животни, което беше вярно, защото Хауърд беше почтен човек, уважаваше законите и не допускаше такива неща. Слушовете за

Джейкъб и тъмните му дела се разпространяваха бързо, но срещу него не беше повдигнато обвинение, защото липсваха доказателства. Скоро пуснаха и друг слух, според който Джейкъб беше сключил сделка с един пиратски кораб, който трябваше да откара стоките му в чуждестранни пристанища, за да избегне наложените от Севера високи данъци и мита. За да задоволи кредиторите си, Джейкъб беше принуден да продаде почти цялата си собственост, включително огромната плантация в близост до Грийнбриър. Скандалът го накара да замине със семейството си във форт Керикс, който днес беше част от Западна Вирджиния. Джейкъб се закле, че никога няма да прости на брат си, и отказа да приеме пари от него, за да започне отначало. Бащата на Лора така и не разбра откъде брат му беше намерил пари да си построи нова къща и да купи магазин. А после Съюзът — или поне Джейкъб смяташе така — го беше лишил от семейството и дома му...

Бен беше казал, че един мъж не бива да става предател и престъпник само защото е убеден, че са му сторили зло, и това беше истина. Но дори ако обвиненията бяха верни, тя разбираше, че с помътнения си разум Джейкъб беше хвърлил цялата вина върху баща ѝ, Съюза и Севера и действаше според това убеждение. Можеше само да се надява, че времето и разстоянието са го накарали да забрави тежката загуба и са го променили към по-добро...

Когато след три дни пристигна в Ричмънд и веднага отиде в хотел „Южен рай“, Джейс направи шокиращо откритие.

— Миналата сряда мис Лора замина при баща си.

— Но тя ми каза, че баща ѝ е мъртъв!

— И тя мислеше така, но се оказа, че е жив. Получи писмо от него, в което пишеше, че се е уволнил от армията и се връща в плантацията им.

Джейс се зарадва за Лора, но му се стори странно, че бащата не е дошъл лично да отведе дъщеря си.

— Къде е тя?

— Във Фредериксбърг, ако домът им е оцелял след сраженията. Баща ѝ писа, че ако къщата им е разрушена, веднага ще започнат да строят нова. Тя обеща да ми пише скоро и да съобщи адреса си.

— С влака ли замина?

— Не, на кон. Искаше да го вземе със себе си. Не се страхувайте, Джейс, тя носеше пистолет.

Още една шокираща новост.

— А какво ще стане с хотела?

— Лора го продаде на Ричард и мен. Оженихме се миналия вторник. Той беше ранен в Джорджия и се върна при мен, защото не беше в състояние да се бие.

— Лора не остави ли писмо за мен? Или поне кратка бележка? Не каза ли да ми предадете нещо?

След тайнствената случка с ножа Лили не смееше да му се довери напълно. Беше изгорила писмото, защото не знаеше дали Джейс е наистина този, за който се представя и дали няма да изложи Лора на опасност.

— Не остави писмо, но ми каза, че сте се разбрали къде ще се срещнете след войната.

Джейс забеляза нервността й и разбра, че не му е казала цялата истина.

— Вие бяхте най-добрата й приятелка, Лили, и сигурно знаете повече. Трябва да я намеря, много е важно. Моля ви, кажете ми къде е!

— Нали ви казах: Лора се върна във Фредериксбърг при баща си. Макар че бяхме добри приятелки, тя не ми доверяващ всичко, но съм сигурна, че не ме е излъгала. Знам, че тя храни силни чувства към вас, лейтенант. Заминалото й стана внезапно, тя беше много развълнувана от писмото на баща си и вероятно е забравила да остави вест за вас. Ако ми се обади, ще й пиша, че сте идвали. Искате ли да й предам нещо?

— Какво има, Лили? — попита Ричард, който тъкмо влизаше в хотела.

Лили се обърна към него и се усмихна. После запозна мъжа си с Джейс Сторм и му обясни причините, поради които лейтенантът беше дошъл в хотела.

Двамата мъже си стиснаха ръцете и Джейс повтори въпроса си.

— Това е всичко, което ни каза Лора — отговори със съжаление в гласа Ричард. — Тя беше много щастлива от предстоящата среща с баща си и бързаше да отиде при него. Вероятно затова не е оставила писмо за вас.

— Не разбирам — промърмори потиснато Джейс.

Ричард се усмихна съчувствоно.

— Лора просто не е искала да ви тревожи, но аз виждам, че сте много загрижен. Тя е чудесна жена. Беше много мила с мен, когато се появих тук ранен, и се грижеше за мен като същински ангел. Само на нея трябва да благодаря, че кракът ми остана цял и вече мога да ходя. Знам също, че се грижеше всеотдайно за нашите смели войници и за ранените деца в лазаретите. Тя е напълно безкористна.

С надеждата да научи още нещо Джейс отговори:

— Знам това, майор Стивънс. Аз я обичам и искам да се оженя за нея, но първо трябва да я намеря. Тя прие предложението ми и аз мислех, че отговаря на чувствата ми.

— Значи вие сте мъжът от Питърсбърг, за когото ми разказваше — усмихна се Ричард. — Каза ми дори, че си приличаме. Когато говореше за вас, очите ѝ сияха и аз съм сигурен, че сте преценили правилно чувствата ѝ.

Тези думи успокоиха Джейс поне малко.

— Радвам се да го чуя, но къде е тя сега и защо не е оставила писмо за мен?

Ричард вдигна рамене и се обърна към жена си.

— Не можем ли да направим нещо, за да му помогнем?

Лили се престори, че размишлява усилено, и след малко издаде онова, което беше решила:

— Знам само, че преди седмица Лора беше в Питърсбърг, за да се опита да ви намери. Върна се много разочарована. Казали ѝ, че ви няма в нито един списък, че никой там не ви познава и изобщо не е чувал за вас. Сигурно можете да си представите колко се разтревожи. Знам, че искаше да говори с вас, преди да замине, но не можа да ви намери. Може би ви е написала писмо, но е забравила да ми го даде. Ако е така, сигурно ще го изпрати по пощата.

Тази новина обезпокои още повече Джейс. Лора беше помислила, че я е лъгал...

— Нашата част беше разположена доста далече от Питърсбърг — отговори бързо той. — Затова не ме е открила. По дяволите, сега загубих следите ѝ!

Лили, която беше много горда, че успя да запази присъствие на духа, реши да му напомни за срещата след войната.

— Не забравяйте, че сте й обещали да се срещнете в Ричмънд, след като войната свърши, ако се изгубите. Лора ми каза за тази уговорка и съм сигурна, че не я е забравила. Ако ни дадете адреса си, ще мога да го изпратя на Лора, щом ми пише.

Джейс поклати глава.

— Скоро ще ме преместят и още не знам къде. Казахте, че е отишла във Фредериксбърг, така ли?

— Така ни каза, когато си замина.

Джейс нахлути шапката си.

— Тогава ще отида да я потърся там. Жена като Лора Карлайл може да бъде намерена лесно, нали?

— Особено от мъж, който е решен на всичко — пошегува се Ричард. — Желая ви късмет, лейтенант.

— Трябва да побързам, защото частта ни ще бъде преместена само след няколко дни.

Лили го проследи с поглед и въздъхна угрожено. Надяваше се, че никой във Фредериксбърг не е познавал Клариса Карлайл и не знае нещо за връзката на починалата с Лора Адамс. Дори ако Джейс беше искрен и заслужаваше доверие, не се знаеше как щеше да реагира, ако узнаеше, че семейство Адамс са юнионисти...

16

В нощта срещу първи януари, след като беше вечеряла с баща си, Лора седеше пред буйния огън в камината и си мечтаеше да започне новата 1865 година с Джейс. Аз те обичам и се нуждая от теб, Джейс. Моля те, остани жив и се върни при мен.

Най-после тя стана, отиде до прозореца и дръпна завесите. Беше новолуние и навън беше тъмно като в сърцето й. Тя не искаше да замине за Аризона, не искаше да изпълни поставената й от президента задача, но баща й и страната й имаха нужда от нея. Все още не беше влязла във връзка с Лили и Джейс, защото не знаеше как. Не можеше да посети Лили и имаше сериозни основания за това: Ричмънд беше много далече, нямаше никакво време, можеше да събуди ненужни подозрения и да се изложи на опасност. Защо Бен отказа да вземе писмо до приятелката й, защо?

На втори януари Джейс отново се появи в хотел „Южен рай“, за да говори с Лили и Ричард. Лицето му беше загрижено, гласът му трепереше:

— Чухте ли нещо за Лора?

Ричард поклати глава.

— Не я ли намерихте във Фредериксбърг?

Джейс напразно се опита да скрие тревогата и разочарованието си.

— Не намерих нито едно семейство с името Карлайл. Всички твърдят, че не познават такива хора. Лора ми беше казала, че леля й, сестрата на баща й, не била омъжена. Мислех, че в малките градове всички се познават. — Той помълча малко и добави: — По пътя е пренощувала в една странноприемница и е казала на собственика й, че си отива у дома във Фредериксбърг. Как е могла да изчезне просто ей така? Защо нито един човек не познава семейство Карлайл? Може би Лора е в опасност, а аз не знам как да ѝ помогна!

— Ние сме не по-малко загрижени от вас — отговори съчувственно Ричард. — Но ви казахме всичко, което знаем, нали,

Лили?

Младата жена кимна със сериозно лице.

— Клариса и Лора произхождат от Фредериксбърг. През 1863 година Клариса Карлайл е отишла да вземе Лора именно оттам. Ако по никаква причина Клариса е променила фамилното си име, аз не знам нищо за това. Като си помисля, това е напълно възможно, тъй като тя произхожда от висшата класа и вероятно го е направила, за да не се знае, че управлява хотел. Не познавах Лора, преди да дойде тук, но се разделихме като добри приятелки и не мога да си представя, че ме е лъгала.

Джейс я гледаше намръщено. В думите ѝ имаше логика, но може би имаше и съзнателна заблуда.

— Вероятно сте права, мисис Стивънс. За съжаление аз трябва да замина много скоро и кой знае кога ще се върна отново във Вирджиния. Полкът ми вече е на път, но аз останах, защото трябваше да поговоря с Лора. Ако получите вест от нея, пишете ѝ, че ще се върна и ще се опитам да я намеря. Вероятно това ще стане едва след войната. Ако нещо се обърка, ще се чакаме в хотела, както сме се разбрали.

— Няма ли начин да ни съобщите адреса си, за да ѝ го предадем? — попита с надежда Лили.

Джейс въздъхна. Пак трябваше да изльже.

— Все още не знам къде ще ни изпратят. Ще ви пиша веднага щом пристигнем и се уверя, че ще останем известно време на новото място. Разбира се, ако нямате нищо против да бъдете посредник между мен и Лора.

— Разбира се, с радост ще ви у служим — отговори бързо Ричард. — Нали и ти мислиш така, Лили?

— Естествено, Ричард — отговори тя и му се усмихна с нежност.

Джейс не вярваше, че Лили му е казала всичко, което знаеше, но не можеше да ѝ изтръгне истината в присъствието на съпруга ѝ. Можеше само да се надява, че Лора не е помолила Лили да запази в тайна новото ѝ местопребиваване, а ако това все пак беше истина, той не можеше да си представи каква причина е имала да го стори. Той благодари на Лили и Ричард и възседна коня си. Трябваше да изпълни новата си мисия, която щеше да го отведе много далече от Лора.

Когато хвърли последен поглед към хотела, където беше срецнал жената на живота си, Джейс осъзна болезнено, че му предстоят две от най-тежките преживявания по време на тази продължителна и много тежка война: да изтърпи затворничеството във военнопленнически лагер на янките и да остави Лора незнайно къде.

Той се закле, че няма да я загуби: войната щеше да свърши скоро и тогава щеше да претърси цялата страна и да я намери. Все едно колко усилия щеше да му струва това, един ден двамата щяха да бъдат отново заедно!

Вечерта, преди бащата и дъщерята да заминат за Аризона, Хауърд седеше в едно кресло и пиеше чай, докато Лора събираще багажа.

— Не гледай така мрачно, мила — опита се да я утеши той. — Предстои ни истинско приключение. Знам, че индианците все още ни създават ядове в Аризона, но този проблем скоро ще се уреди. Не бих те взел със себе си, ако смятах, че си изложена на опасност. Във форта ти ще бъдеш постоянно с мен и хората ми, а това означава, че ще бъдеш на много по-сигурно място, отколкото в Грийнбриър или Ричмънд. Нали не искаш да останеш сама във Вашингтон?

— Аз не се тревожа заради индианците, татко. Не е ли опасно да живеем постоянно в близост до бившите бунтовници, които отгоре на всичко са и въоръжени?

Хауърд отново се опита да я утеши.

— Няма никаква опасност, детето ми. Аз лично съм изbral пленниците. Те са честни и смели мъже, които имат достатъчно разум, за да проумеят, че делото на Юга е загубено, и вече не искат да убиват приятелите и дори роднините си. Тъй като там има много работа, избрах предимно дърводелци, фермери, ковачи и фабрични работници. Ще имаме и обущар, пекар, инженер, който разбира от строеж на пътища. Пленниците ще помагат на войниците ни да охраняват пощенските карети и товарите с пари, злато и сребро. Те ще защитават фермерите, златотърсачите, търговците, траперите, форта и новата столица Прескът. Ще строят нови пътища и ще поправят старите. Ще се бият срещу индианците и упоритите бунтовници. Тези мъже ще окажат голяма услуга на страната ни там долу, затова ще се ползват с

известна свобода, ще имат топли легла и добра храна. Всички положиха клетва, че ще изпълняват съвестно задълженията си.

— Ами ако избягат? Сигурно ще обвинят теб...

— Не, Лора. Те знаят как постъпват с дезертьорите: преследват ги като диви животни или ги обесват на място, или ги връщат в пленническия лагер. Ако служат честно на Съюза, пречистените бунтовници, както ги наричаме, ще бъдат реабилитирани веднага след края на войната. Те са вече на път и първата им задача е да пи построят удобни квартири, за да имаме топъл, сигурен дом по време на пребиваването си във форта.

— Какво означава „пречистен бунтовник“? — попита смутено Лора.

— Така наричаме бившите бунтовници, които са преминали на страната на Съюза и са приети така да се каже на изпитателен срок. Идеята се появи миналия септември, когато няколко политици и сътрудници предложиха на президента Линкълн да замени нашите мъже, които бяха преместени от запад на изток, със заслужаващи доверие пленници. Много от тези хора бяха обезкуражени, разочаровани и гладни и тъй като не ни е изгодно да ги държим в големите пленнически лагери, решихме, че е по-умно да ги използваме в новите територии. Много пленници изявиха готовност да отидат на Запад, но естествено не можехме да освободим всички наведнъж. Новите територии имат отчаяна нужда от хора, защото почти цялата редовна армия се премести на изток. Естествено индианците се възползваха от отсъствието им и отново започнаха да нападат каретите и товарните коли по пътищата, да убиват заселниците и семействата им. Имам чувството, че са твърдо решени да прогонят всички бели от земите им или да ги изтребят до крак.

Хауърд помълча малко и добави:

— И двете страни — Съюзът и Конфедерацията — са много разтревожени от индианските злодеяния. Един известен вожд на апачите на име Кохиз е поел по пътеката на войната, но за щастие не там, където отиваме ние. В нашата област върлуват само разпръснати групи. Позорно е, че никой не е успял да постигне примирие, но аз ти обещавам да положа всички усилия.

— Звучи застрашително — промълви Лора и седна на леглото. — Как е в Аризона, татко? Защо щатът е толкова важен за Съюза?

Хауърд отпи голяма гълтка чай и отговори:

— Аризона е изключително богата на полезни изкопаеми: злато, сребро и мед. Важни за нас са и горите, отличните пасища, плодородната земя и добрият климат. През Аризона минават всички пътища на запад. Освен че самите ние имаме нужда от подземните богатства, не можем да ги дадем в ръцете на неприятеля, нали разбираш? Ако Конфедерацията получи злато и сребро, тази война ще продължи вечно.

Лора си каза, че информацията на баща й съответства на казаното от Бен и обяснява защо мисията й е толкова важна.

— Защо те изпратиха там, татко? Защо точно теб?

— Защото началниците ми са на мнението, че умея да се справям с бунтовниците и че това е най-правилната стратегия и в отношенията с индианците. Казаха ми, че имат нужда от смел мъж с твърд характер, който умее да прави компромиси, когато е нужно. Освен това съм южняк и те вярват, че пречистените бунтовници ще ми се подчиняват с повече желание, отколкото на някой янки.

Ами ако решат, че си предател? Аз се гордея с теб, татко. Ти си добър човек и отличен войник. — Но това не са истинските причини, поради които те изпращат в Аризона, мили мой. Ако знаеше истината, сигурно щеше да се ядосаш и да те заболи. Съжалявам, че имам заповед от президента да не ти казвам нищо. Надявам се, че ще проявиш разбиране и ще ми простиш, когато узнаеш истината.

— Колко време ще останем там?

— Може би година, но по-вероятно е да останем само няколко месеца. Не мога да си представя, че войната ще трае по-дълго. Щом свърши, ще бъда заменен от редовен армейски офицер и ще си замина. Знам, че не си въодушевена от това пътуване, но както вече казах, очаква ни истинско приключение.

Аз преживях достатъчно приключения и вълнения, татко, но ти не знаеш нищо за тях. Лора не искаше нищо повече, освен да се омъжи за Джейс и да живее с него, но като послушна дъщеря трябваше да се престори, че е съгласна с баща си.

— Сигурно ще бъде много интересно, татко, и ти не бива да се тревожиш за мен.

Хауърд се усмихна облекчено.

— Ето я отново моята Лора. Аз се гордея с теб и те обичам, детето ми.

— И аз те обичам, татко. Но ако сега не побързам, утре няма да бъда готова за тръгването.

Когато на двадесет и шести февруари пред очите им се появи форт Уипъл, Лора вече гореше от нетърпение да пристигнат най-после на местоназначението си. Тя се оглеждаше любопитно в тази нова земя, съвсем различна от онова, с което беше свикнала. Докъдето стигаха очите, се виждаха планини, заоблени хълмове, просторни долини и тесни клисури. Повечето планински гребени бяха покрити с трева, от която тук-там стърчаха самотни дървета или храсталаци. В долините беше същото: борове, кипариси и зелени храсти растяха върху килим от гъста трева. Керванът беше минал покрай дъбове, върби и тополи, а в далечината се виждаха покрити със сняг върхове.

Докато вятърът свиреше около скърцащата кола, Лора загърна раменете си с топлото вълнено палто. Такъв бил мекият климат, каза си сърдито тя. Значи това беше „Дивият Запад“...

Когато наблизиха форта, Лора забеляза огромната палисада от грубо разсечени борови стъбла и бойниците, издадени над река Гранит, от която фортът вземаше водата за пие. Тя видя заградените кошари и навесите извън палисадата, ковачница, три прости хижи, няколко палатки и десетина солидни каменни къщи. Площадът с пилона и знамето се виждаха през отворената порта, пред която свършващо неравното шосе.

Тежко натоварените коли спряха пред голяма къща извън палисадата и Лора узна, че отсега нататък тук ще бъде техният дом. Къщата имаше покрив от плохи като всички останали, дупките между дървените стъбла бяха запълнени с нещо като глина. Вляво от верандата се издигаше огромен бор, зад къщата имаше още две дървета.

Другите коли от колоната продължиха пътя си навътре във форта, за да разтоварят стоките, които бяха донесли. Групата войници, които ги охраняваха, щяха да останат един или два дни и да се върнат с колите във форт Лейвънуърт.

Хауърд се обърна към дъщеря си:

— Защо не разгледаш къщата, докато ние се погрижим за конете, и не помислиш къде ще подредиш мебелите, преди мъжете да са ги разтоварили?

— Това е добра идея, татко, благодаря ти.

За своя радост Лора откри в къщата дървен под вместо глинения, от който се страхуваше. Очевидно бяха съобщили за пристигането им, защото в камината беше запален буен огън и в помещението беше топло и уютно. Прозорците бяха голи и Лора разбра, че първата й работа ще е да ушие завеси. Дотогава щеше да окачи на рамките парчета плат. Специално беше донесла пъстро платно за тази цел.

Дневната беше достатъчно голяма за двама души. В единия ъгъл беше вграден алков, където щеше да спи баща й, а до него имаше достатъчно голям шкаф за дрехите му. Лора отиде в малката стая, която щеше да обитава тя. И тук имаше алков, а до него прясно скован шкаф за дрехи. От другата страна беше изградена камина и тя се зарадва, че вечер нямаше да мръзне. Големият сандък до камината беше пълен с дърва.

Лора мина през задната врата и влезе в малката кухня, която от предпазливост беше подслонена в отделна малка сграда. Там намери печка, маса и етажерки. Две бъчви бяха напълнени с прясна вода. Вляво от кухнята беше клозетът, който беше построен така, че да не се вижда от форта.

След като разгледа новия си дом, Лора се зае веднага за работа. Първо трябваше да присъства при разтоварването на скромните мебели, които бяха купили във Вашингтон, и да каже на мъжете къде да ги сложат.

След като дневната беше обзаведена, тя нареди на войниците да отнесат сандъците с храна в кухнята. По-късно щеше да ги разопакова сама. Кръглата цинкова вана беше оставена в един ъгъл, тъй като кухнята изглеждаше най-подходящото място за къпане.

Лора помоли любезните войници да отнесат личните й вещи в стаята й и да внимават за тоалетната масичка, чието огледало като по чудо беше оцеляло след превратностите на пътуването. Удобното кресло със столче за крака, малката масичка и газената лампа бяха наредени пред камината.

Тъй като някой беше почистил основно къщата преди пристигането им, Лора само премете пода.

Когато мъжете свършиха работата си, тя им благодари и ги изпрати да се заемат с разтоварването на другите сандъци, преди да е залязло слънцето.

Хауърд, който се беше върнал, за да помогне на дъщеря си, се огледа доволно и каза:

— Докато ти свършиш останалото, аз ще ида да потърся брат си, тъй като той очевидно няма намерение да ни поздрави с добре дошли. Не искам да се преуморяваш, Лора, утре ще имаш достатъчно време за всичко. Знам, че пътуването беше дълго и напрегнато... Дано не си разочарована от новия ни дом и от форта.

Лора го прегърна и отговори успокоително:

— Всичко е наред, татко, можеш спокойно да отидеш при чичо Джейк. Знаеш ли, къщата ни е много по-голяма, отколкото очаквах — засмя се тя. — Щом свършиш с чичо Джейк, помоли някой от офицерите да ти даде имената на мъжете, които са я построили и почистили, за да мога да им благодаря. Те направиха задачата ми много по-лека и мисля, че ще имаме уютен дом за времето, което ще прекараме тук.

— Ето я пак моята смела Лора. Знаех си, че си истинска Адамс. Ти го доказа още по време на раздялата ни, но се радвам, че отново сме заедно.

— Аз също, татко. А сега върви, за да мога да си свърша работата, иначе ще чакаш дълго, докато получиш вечеря — изпрати го шеговито тя.

Лора беше оправила леглата и тъкмо смяташе да започне с приготвянето на вечерята, когато баща ѝ се върна със сърдито лице.

— Как мина срещата с чичо? — попита тревожно Лора.

— Изобщо не го видях, мила, защото е в града. Тръгнал е малко преди да дойдем, вероятно за да не му се налага да ме вижда и да се налее с достатъчно алкохол, за да може да се изправи пред мен покъсно. Ето ти списъка с имената на войниците — допълни той, за да смени темата. — Говорих с някои офицери и войници, но човекът, когото исках да видя, патрулира с хората си и ще се върне късно през нощта, така че ще можем да говорим едва утре. Той е един от пречистените бунтовници и съм го определил за твой придружител, за

да не си сама, когато отиваш в града на покупки или желаеш да се поразходиш из околността.

Лора не повярва на ушите си.

— Ти си готов да ме повериш на един пречистен бунтовник, а не на войник от Севера?

Хауърд знаеше, че мъжът, избран от него, е офицер на Съюза, изпратен със специалната мисия да наблюдава пленените южняци, но това беше тайна и той не можеше да я довери на дъщеря си.

— При мъж в неговото положение ми се струва невероятно да ти досажда. Ефрейтор Дюран е силен, смел и отличен стрелец и знае как да те защитава. Той има опит със Запада, защото още преди войната е водил битки с индианците. Но ако не го харесаш или изпитваш недоверие към него, ще ти потърся друг войник.

Лора беше много учудена от странния тон на баща си и от начина, по който избягваше погледа ѝ, сякаш искаше да скрие нещо от нея. Това беше твърде необичайно поведение за Хауърд Адамс. Може би мислеше, че като поверяваше дъщеря си в ръцете на един пречистен бунтовник, щеше да окаже положително влияние върху другарите му. Баща ѝ обикновено не постъпваше така, когато искаше да постигне нещо, но сега се намираха при необикновени обстоятелства и вероятно му се налагаше да прибегва до необичайни средства.

Някой почука на вратата и Лора и баща ѝ се погледнаха изненадано.

— Отивам да видя кой е — каза бързо тя, защото баща ѝ се беше настанил удобно в креслото пред камината и се топлеше на огъня. Когато отвори вратата, Лора видя насреща си красива млада жена, която носеше кошница, покрита с пъстра кърпа. Войникът зад нея носеше тенджера, от която се вдигаше пара, и канка с кафе.

Тъмнокосата жена се усмихна приветливо.

— Вие сигурно сте дъщерята на полковник Хауърд Адамс. Аз съм Емелин Райт, съпруга на майор Джим Райт, но приятелите и мъжът ми ме наричат Еми и вие също можете да ме наричаете така. Вероятно сте имали много работа днес и не сте успели да пригответе вечеря, затова си позволих да ви донеса пресен хляб, супа и кафе. Да ги оставя ли в кухнята?

Лора се усмихна и отстъпи настрани.

— Влезте, моля. Много ви благодаря за любезността. Тъкмо се чудех какво да пригответя набързо. Денят беше наистина напрегнат.

— Значи съм дошла точно навреме. Капитан Рено, вие можете да отнесете нещата в кухнята и да се върнете на поста си. Благодаря ви за помощта.

Офицерът кимна, хвърли бърз поглед към Лора и Хауърд и прекоси голямата стая, за да отиде в кухнята. Хауърд стана и му отвори вратата.

— Много мило от ваша страна, Еми — благодаря още веднъж Лора.

Емелин се усмихна сърдечно.

— Това беше съвсем естествено, пък и исках да се запозная с вас. Ако имате нужда от помощ, трябва само да ми кажете и веднага ще дойда.

Тъй като Джим Райт беше свръзката на Лора, тя реши, че ще бъде полезно да се сприятeli със съпругата му — а и беше чудесно, че майорът има толкова мила и хубава жена.

— Ще се радвам на вашата компания и на помощта ви, Еми. Чудесно е, че тук има жена на моята възраст, особено когато е толкова мила и добра.

Лора извади две чинии и прибори от бюфета и започна да нарежда масата.

— Ще ви представя на всички, с които трябва да се запознаете — каза Емелин — и ще ви покажа форта и околностите, но първо трябва да се настаните удобно в новия си дом. Знам, че пътуването е било трудно и уморително. Сега имате нужда от топла вечеря и спокоен сън. Както виждам, свършили сте предостатъчно работа за днес. Стаята изглежда много уютно.

Лора я придружи до вратата.

— Още веднъж много благодаря, Еми, и ще ви чакам утре — сбогува се любезно тя.

— Ако имате нужда от хора със силни гърбове, които да пренесат или преместят тежки мебели, кажете на Джим и той ще ви изпрати най-надеждните. Трябва колкото се може по-скоро да се запознаете с мъжа ми. Желаете ли утре да дойдете с баща си на вечеря у нас? Така ще се опознаем най-добре.

Лора разбра намека на Емелин и кимна с усмивка.

— По кое време да дойдем?

— Към шест, ако полковник Адамс няма нищо против.

Лора повика баща си и повтори поканата на Емелин.

— За мен ще бъде удоволствие — отговори веднага Хауърд. — Искам колкото се може по-бързо да се запозная с войниците и офицерите си, мисис Райт, а вашето приятелство ще помогне на Лора да свикне с новата обстановка.

Емелин го погледна с благодарност.

— Тогава до утре, сър. Надявам се вечерята да ви хареса. Още веднъж ви благодаря за помощта, капитан Рено — обърна се тя към младия офицер, който кимна и излезе. — Ще дойда при вас утре сутринта в десет, Лора. Ще видите, че ще се справим бързо.

— До утре, Еми, и много ви благодаря за този мил жест.

— Няма защо.

Когато новата ѝ позната си отиде, Лора отбеляза с усмивка:

— Тя е чудесна, татко, и аз я харесах още от пръв поглед. Сигурна съм, че ще станем добри приятелки. Но сега седни на масата и започвай да ядеш, защото супата ще изстине. Аз умирам от глад.

— И аз, детето ми. Това е първата ни вечеря в новата къща.

Нищо не би ме зарадвало повече, ако беше последната — каза си Лора, — но съдбата няма да бъде толкова благосклонна към мен. Беше мечтала да сподели новия си дом с Джейс, но красивата мечта не беше станала действителност. Можеше само да се моли и да се надява, че ги очакваше общо бъдеше...

На следващата сутрин Хауърд почука на вратата на стаята ѝ още сутринта в осем.

— Ела за момент в дневната, мила, за да те представя на ефрейтор Дюран.

— Ей сега ще дойда, татко — извика Лора и побърза да довърши тоалета си.

След като се облече и среса косите си, тя отвори вратата и влезе в дневната без ни най-малка представа за шока, който я очакваше...

17

Като видя пред себе си Джейс, облечен в синя униформа, Лора замръзна на мястото си. Значи това беше ефрейтор Дюран? Какво означаваше внезапната му поява на другия край на света? За щастие баща й беше отишъл да затвори вратата към спалнята и не забеляза състоянието й. Тя стисна зъби и успя да се овладее. Видя, че Джейс беше смаян не по-малко от нея, но също съумя да запази самообладание. Много й се искаше да се хвърли в прегръдката му и да го разцелува, но знаеше, че трябваше да се държи хладно и на разстояние. Най-умното беше да се престори, че не познава бившия бунтовник, избран от баща й за неин придружител и защитник. Ако полковникът заподозрее, че между дъщеря му и ефрейтора е съществувала интимна връзка, щеше да стане страхотен скандал и двамата с Джейс щяха да бъдат разделени завинаги.

— Това е човекът, за когото ти говорих снощи, Лора. Представям ти ефрейтор Дюран. Това е моята скъпа дъщеря, сър, и аз очаквам от вас да се грижите добре за нея и да се държите като истински джентълмен.

Джейс скри умело стъпването и объркването си.

— Имате думата ми, полковник — обеща той, докато мислите се надпреварваха в главата му. Беше разbral защо Лора се престори, че не се познават. Въпреки всичко, което Адамс знаеше за него, Джейс не можеше да му разкрие общата им тайна. Макар че Лора без съмнение беше юнионистка като баща си, присъствието й тук и задачата му да я закрия можеха да изложат тайната му мисия на сериозна опасност. Сега му стана ясно, че тя се е представила в Ричмънд под друго име и е била вярна привърженичка на Съюза. Сигурно затова не беше оставила прощално писмо на Лили, а се беше опитала да го открие преди заминаването си. Все пак тя го беше излъгала, макар да твърдеше, че го обича. От друга страна обаче, той беше направил същото и щеше да продължи да я лъже...

Хауърд сложи ръка на рамото на дъщеря си.

— Аз обичам Лора, ефрейтор Дюран, затова ви напомням какви последствия би имало за вас всяко нарушаване на дадената дума.

Джейс се поклони в знак, че е разbral, и измери с внимателен поглед бащата и дъщерята. Странно, но двамата почти не си приличаха.

— Трябва да знаете, че аз никога не съм нарушивал думата си, сър.

— Много добре. Вече разясних пред Лора задачите ви и тя знае, че трябва да се обръща към вас винаги, когато има нужда от придружител. Моля те да бъдеш коректна, Лора — обърна се той към дъщеря си, — тъй като ефрейтор Дюран има и други задължения във форт Уипъл.

Лора наблюдаваше Джейс със щъгълчето на окото си и се опитваше да скрие треперенето си. Косата му беше станала по-дълга и стигаше чак до раменете. Дупчицата под долната устна, която толкова ѝ харесваше, беше скрита под къса брадичка. Беше облечен в тъмносин жакет с бронзови копчета и носеше кепето си в ръка. Панталонът му беше светлосин, ботушите черни и изльскани до блъсък. Очите му не издаваха нищо от онова, което мислеше в момента. Това беше Джейс — красив и желан, невероятно близо и в същото време безкрайно далече. Тя почти се зарадва, когато баща ѝ се обърна към нея и отклони вниманието ѝ.

— Ще се постараю, татко — отговори просто тя.

— Реших, че е най-добре да поседим известно време заедно, за да се опознаем, така че...

Прекъсна ги силно чукане на вратата. Хауърд отиде да отвори и след като поговори малко със застаналия на прага офицер, се обърна към дъщеря си и рече:

— Извинете ме, но трябва да изляза за малко. Трябва да свърша нещо навън и ви моля да почакате. Поговорете си, докато ме няма.

Макар че Хауърд и офицерът разговаряха на верандата, на Лора се стори странно, че баща ѝ без колебание я бе оставил насаме с един непознат. Дюран... Ето какво означаваше буквата Д на ножа, който беше намерила в избата. Измъчваша я още много въпроси, на които Джейс трябваше да даде отговор. Вероятно и той имаше да я питат за много неща. В стаята се възцари напрегната атмосфера. Очевидно

никой от двамата не знаеше какво поведение да възприеме след тази неочеквана среща.

— Какво правиши тук? — попита най-после тя.

— Нима баща ти не ти е казал, че съм пречистен бунтовник? — Лора кимна. — Знаеш ли какво е това? — Последва ново кимване. — Казаха ми, че полковник Адамс имал красива дъщеря, но нито за миг не помислих, че именно ти си Лора Адамс. Значи името ти не е Карлайл. Това обяснява някои неща.

Защо се държи на разстояние и с такава студена учтивост, запита се потиснато Лора. Обяснението беше само едно: че е бил заловен, преди Лили да му е предала писмото ѝ, и сега, когато е разкрил истинската ѝ самоличност, се чувства предаден и измамен. А може би просто изпитваше гняв — срещу нея, срещу баща ѝ, срещу чично ѝ и всички южняци, които бяха на страната на Съюза. Трябаше веднага да му каже част от истината, преди окончателно да ѝ е обърнал гръб. Господи, тя беше тъй щастлива, че го видя отново — но присъствието му тук щеше да затрудни още повече задачата ѝ! Лора поклати глава.

— Ти също не се казваш Джейс Сторм...

Джейс предположи, че тя го гледаше така странно само защото мислеше, че той я е лъгал за всичко, също както го беше лъгала и тя. Въпреки това се радваше, че двамата бяха от едната страна на барикадата, макар че това беше нещо, което тя не знаеше и не биваше никога да узнае. Той помнеше самоотвержените и грижи за ранените войници в лазаретите въпреки верността ѝ към Съюза и беше много горд с това.

— Името ми, мис Адамс, е Джейс Сторм-Дюран. Сторм беше моминското име на майка ми. Аз...

Хауърд се върна в дневната и прекъсна разговора им.

— Е, смятате ли, че ще се понасяте, или ще ми се наложи да потърся друг придружител?

Лора трябаше да види Джейс насаме, за да му обясни всичко, което се беше случило в последните месеци.

— Мисля, че лейтенант... Дюран е подходящ за мен, татко.

— Сега съм ефрейтор, мис Адамс, но това доказва, че сте ме слушали, когато ви разказах историята си. Виждам, че схващате бързо и ще съумеете да изпълнявате наредденията ми, ако при излизаният извън форта попаднем в опасно положение. — Следващите му думи

бяха насочени към полковника: — Ако нямате нищо против, ще се върна към задълженията си, сър. Радвам се, че се запознах с вас, мис Adams. Надявам се, че няма да се боите от компанията на един бивш бунтовник.

Лора се постара гласът ѝ да звучи съвсем естествено.

— Разбира се, че не, ако той се държи с уважение и почтителност като вас, сър.

Докато двамата разговаряха, Хауърд ги наблюдаваше и убеждението му, че е направил добър избор, се затвърждаваше. Бяха му доверили, че Джейс е юнионистки офицер, изпратен във форта с мисията да наблюдава пленниците и да разбере дали представляват заплаха за делото на Съюза. Ако възникнха проблеми, Джейс беше длъжен да му докладва, а това щеше да бъде много по-лесно, докато беше официален придружител на Лора. Освен всичко това полковникът харесваше Джейс и като човек — той беше силен, смел и почтен мъж, на когото спокойно можеше да повери дъщеря си. Искаше му се да каже истината на Лора, но имаше заповед да пази строга тайна.

— Можете да си вървите, ефрейтор — отговори с усмивка той.

— Радвам се, че приехте поръчението. Дъщеря ми означава твърде много за мен. Войната ни раздели за дълго. Естествено през това време Лора беше лишена от надзора и указанията ми и е станала независима и твърдоглава млада дама. Затова ви моля да не се обезкуражавате или ядосвате от тези ѝ качества.

Джейс едва успя да потисне усмивката си. Беше трогнат от любовта, която свързваше бащата и дъщерята. Гореше от желание да прегърне красивата жена, която обичаше с цялото си сърце, и да разреши загадката, която му беше поставила.

— Сигурен съм, че мис Adams ще се държи като дама, каквато е в действителност, сър. Ако не, ще ви съобщя незабавно.

Хауърд избухна в смях.

— Точно това очаквам от вас.

Лора беше смяяна от поведението на баща си. Той беше офицер с висок ранг, а си позволяваше да се шегува за сметка на дъщеря си с един бивш бунтовник!

— Няма да създавам трудности на мистър Дюран, татко, затова и двамата можете да бъдете напълно спокойни.

След шокиращата среща с Лора Джейс се запъти към групата мъже, които трябаше да разобличи, бивши войници на Конфедерацията, с които се беше запознал непосредствено след пристигането си. През изминалите седмици беше успял да се сприятели с тях, особено докато строяха къщата, предназначена за Лора и баща ѝ, и патрулираха из околностите. Той се опасяваше да не застраши идентичността и мисията си, като придружава Лора, но не беше склонил баща ѝ да се откаже от тази идея. От една страна, за него беше рисковано да играе ролята на бивш бунтовник, който придружава дъщерята на командира в разходките ѝ и поддържа тесен контакт с янките, от друга страна обаче му беше много приятно да знае, че бащата на Лора му се доверява и го уважава. И най-важното: поръчението му даваше възможност да вижда любимата си насаме и той вече гореше от очакване за следващата среща.

Майор Джим Райт, свръзката му, го беше зачислил към подозрителната рота, командвана от капитан Рено. Джим беше единственият човек във форт Уипъл, който знаеше кой е Джейс и защо е тук. Въпреки това той нямаше право да влиза във връзка с Джим, ако не беше абсолютно необходимо.

Джейс прогони неприятните си мисли, защото южняците бяха наблизо, и изписа на лицето си мрачно изражение.

— Можете ли да си представите? — започна сърдито той. — Полковникът ме определи за придружител на глезната си дъщеричка и трябва да ходя с нея винаги когато отива на покупки или иска да пояди из околността. Само това ми липсваше, да стана надзирател на някаква си юнионистка! Още отсега се е разбърила като папагал и ако продължава така, ще ме заболят ушите. Точно на мен ли трябаше да се падне!

— Вчера мисис Райт ме помоли да им отнеса нещо за ядене и я видях — изсмя се капитан Рено. — Искам да ти кажа, че малката си я бива, приятелче. Дано имаш късмет да я поопипаш!

Джейс едва успя да скрие яда си от грубата забележка на капитан Барт Рено — юнионист, който беше станал предател и крадец, ако подозрението му беше вярно.

— Даже ако беше най-красивата женска в цялата област, не бих си губил времето с нея, Рено. Защото ако откъсна дори косъмче от главата й, полковникът ще ме обвини във всички смъртни грехове и ще ме върне обратно в някой от адските затвори на янките, разбира се, ако преди това лично не ми види сметката. Тук може да е лошо, но в сравнение със затвора е същински рай!

— Бягството би било лудост, защото всъщност ние тук си живеем много добре, братлета. Нямам никакво желание да се върна на фронта, за да продължа да гладувам, да се бия и да mrъзна като куче. Прави, каквото ти назива полковникът, и гледай добре дъщеря му, Дюран, но не се заслепявай от прелестите ѝ — нищо, че Рено я намира красива.

Джейс погледна изпитателно Дюни Форд, един от подозрителните пречистени бунтовници, и кимна в знак на съгласие.

— Точно така ще направя, защото не искам да си имам ядове. Като че ли и без това не е достатъчно гадно да се подчинявам на янките, ами сега ще ме командва и една разглезена госпожица!

— Хайде, стига глупости, момчета — намеси се отново Рено. — Да вървим да си гледаме работата. Може би днес ще имаме късмет да намерим няколко индианци и да ги пратим по дяволите.

Скоро след като Джейс си отиде, дойде Емелин, за да помогне на Лора в наредждането на къщата. Докато окачваха дрехите в гардероба, младата жена зашепна съзаклятнически:

— Джим каза да не разговаряме за причината, поради която си тук, защото някой би могъл да ни чуе. Но ме помоли да ти кажа някои важни неща. Смята, че трябва да влезеш във връзка с чичо си и да се опиташ да му изтръгнеш истината. Подозрителните войници са в една от ротите, които командва Джим. Ротен командир е капитан Рено и Джим го подозира, че е съучастник на чичо ти, макар че е северняк. Вероятно той ръководи нападенията. Вчера го доведох с мен, за да видиш лицето му. Обикновено се движи с други трима от заподозрените: Ансън Кърни, Сам Холак и Дюни Форд, все ефрейтори и бивши бунтовници. Джим е съbral почти всички пречистени бунтовници в една рота, затова към бандата могат да се присъединят и

други. Джим каза, че ако намериш нещо, трябва да дойдеш при мен уж по никаква женска работа, за да му го съобщиш.

Думите на Еми бяха достатъчно доказателство, че младата жена е запозната е мисията й във форта и на нея може да се разчита. Тя бе споменала имената на четиридесет мъже от списъка на Бен и Лора реши, че списъкът е бил изготвен именно от Джим Райт. Странно защо той самият не ръководеше разследването.

— Разбирам — отговори тихо тя. — Вече няма да говорим за това.

— Знам колко трудно и болезнено е това поръчение за теб, Лора, но тези хора вършат престъпление и трябва да бъдат разкрити. За съжаление Джим не можа да открие нищо, защото е северняк и не му дават да се доближи достатъчно до тях, за да спечели доверието им. Вероятно щеше да му се наложи да влезе в бандата, а при положението, което заема, това е невъзможно. Той ми каза, че и преди си работила за Съюза, знаеш какво е войната и искаш да помогнеш за бързото ѝ приключване.

Лора видя настойчивия поглед на Емелин и разбра вълнението ѝ.

— Само затова се съгласих да изпълня поръчението — отговори твърдо тя. — Знам какво ще стане, ако откраднатото злато и сребро попаднат в ръцете на Конфедерацията. Ще се водят нови битки, ще падат убити, много семейства ще останат без бащи. Надявам се и се моля чично Джейк да няма нищо общо с кражбите, но ако се окаже виновен, без колебание ще го изоблича наред с другите. Не съм съвсем сигурна какво бих могла да сторя, за да намеря доказателства за вината им, но ще се постараю.

— Точно това се очаква от теб, Лора. Ти си смела жена и се радвам, че си приела да изпълниш това трудно поръчение. На твоето място аз щях да умра от страх. Тези мъже са опасни и отчаяни, затова бъди много, много предпазлива.

— Разбира се, Емелин, ще се пазя. Много ти благодаря, че се тревожиш за мен и ме подкрепяш.

— Другите жени и деца живеят в града и аз съм много щастлива, че ще си имам приятелка във форта. Обикновено мъжете не водят жените си тук, защото остават само по една година. Мнозинството са бивши пленници и те моля да се пазиш от тях, защото си не само дъщеря на командира, но и красива млада жена... Е, надявам се, че ще

се отнасят с уважение към теб. Аз никога не съм имала проблеми, но съм постоянно нащрек и се държа като дама. Имаш ли някакви въпроси към Джим и мен, преди да изоставим тази опасна тема?

— Не, мисля, че не. Татко знае ли нещо за кражбите?

— Не, той ще узнае едва когато всичко свърши и се наложи престъпниците да бъдат арестувани. Знаем само ти, аз и Джим.

— Това е добре. За татко ще бъде много мъчително да узнае, че брат му е заподозрян в такова тежко престъпление, а дъщеря му е длъжна да събере доказателства за това — промълви тихо Лора. Щеше ѝ се да поговори с Емелин за Джейс, но не посмя, тъй като се боеше, че тонът или изразът на лицето ѝ ще издадат вълнението ѝ.

В четири и половина се върна Хауърд и разказа на дъщеря си, че се е срещнал с Джейкъб.

— Чично ти е сприхав както винаги — завърши сърдито той. — Оказах се прав: той не ми е простили и не се е променил ни най-малко. Много се съмнявам, че ще подобрим отношенията си. Гневът му е смешен и необоснован. Ужасно е ядосан, че съм дошъл да служа тук и особено, че съм му началник. — Докато Лора му помагаше да съблече униформения жакет, той допълни: — Накрая обаче каза да те поздравя и че ще се радва да те види.

Лора окачи жакета в гардероба.

— Имам още почти час до срещата с Емелин и съпруга ѝ. Как мислиш, да отида ли за малко при чично Джейк? Може би ще успея да го укротя.

— Съмнявам се, но можеш да опиташ. Тъй като си моя дъщеря, той ще те посрещне също така студено и гневно като мен. Предупреждавам те, за да не се разочароваш от поведението му. Толкова отдавна не се бяхме виждали, а той продължи да ме избягва и днес трябваше буквально да го гоня. Ако не бях командир на форта, щяха да го оставя да прави, каквото си иска, но не мога да оставя хората с впечатлението, че командирите им не могат да се понасят или се карат като невъзпитани деца. Казах му, че няма да търпя подобно отношение. Или ще се държи прилично, или ще го преместя.

— Не бива така, татко! — извика уплашено Лора, но бързо се овладя, за да не събуди подозрението му. — Ако го отпратиш, няма да

можете да изясните отношенията си. Моля те, дай му време да се успокои. Все пак той е най-близкият ти роднина. Трябва да разбереш, че се чувства неловко. Изведнъж пристига брат му и поема командинането във форта. Ти как би се чувствал на негово място? Нека аз да поговоря с него, татко!

Хауърд видя умолителния поглед на дъщеря си и кимна неохотно.

— Направи онова, което смяташ за правилно, Лора, но не се намесвай в нашите проблеми.

— Разбира се, татко — отговори спокойно тя, облече палтото си и излезе от къщата. Докато вървеше към форта, срещна много войници, но Джейс не беше между тях. А така ѝ се искаше да го зърне поне за миг, за да внесе малко светлина в мрачния ден...

Лора спря пред вратата, на която висеше табелка с надпис: полковник-лейтенант Джейкъб Адамс. Облеченият в синьо офицер, който ѝ отвори вратата, я погледна смяяно, без да каже дума.

— Аз съм, чично Джейк, твоята племенница — обясни с усмивка Лора. Очите на мъжа се разшириха от изненада и в погледа му проблесна радост, която мигновено угасна.

— Велики боже, Лора, ти си станала истинска млада дама, и то красива! Влез вътре на топло, детето ми. Сама си, нали?

Лора видя как чично ѝ хвърли хладен поглед над рамото ѝ.

— Да, чично Джейк. Имаш ли малко време за мен?

Джейк взе палтото ѝ и го окачи на една кука.

— Заповядай, седни.

Лора се изненада, че той нито я целуна, нито я прегърна, а се запъти най-спокойно към писалището и седна отново на стола си. Тя прие поканата му, седна и заговори с треперещ от вълнение глас:

— Изглеждаш много добре, чично Джейк. Как живя през всичките тези години?

— Много добре, преди да се появи баща ти.

Джейкъб изляя тези думи като злобно куче, смръщи чело и се облегна назад в креслото си. Тъй като времето ѝ беше малко и може би нямаше да има друг случай да говори с него, Лора премина веднага към темата:

— Няма ли начин да изгладите различията си и да сключите мир, чичо Джейк?

Мъжът приглади брадата си и поклати глава.

— Не, докато Хауърд не престане веднъж завинаги да си пъха носа в моите работи и да ме прави нещастен. Трябва да ти кажа, че е много добър в това, пък и събра опит с годините.

— Татко правеше само онова, което считаше за правилно, чичо Джейк — отговори меко Лора. — Много съжалявам, че начинът му на действие е създал такъв сериозен конфликт между двама ви.

Кафявите очи на чичото станаха още по-студени, а гласът му режеше като с нож:

— Началото беше много преди онази глупава случка във Фредериксбърг — тя беше само последното звено в една дълга верига. Хауърд ми тровеше живота още когато бяхме деца. Той знаеше как да получава всичко, което иска, и обикновено за моя сметка. Негова беше вината, че ме изхвърлиха от Дартмут заради една глупава шега и не можах да завърша колежа. Той, разбира се, успя. Майка ти щеше да стане моя жена, ако не беше срещула Хауърд, когато една неделя я заведох на вечеря у дома.

Лора беше смяяна от чутото.

— Ти си бил сгоден за мама?

— Щяхме да се сгодим, ако не беше Хауърд. Той ми я отне. Постоянно се месеше в делата ми и така се стигна до онзи проклет скандал, който ме съсира финансово и ме принуди да замина от долината. А след преместването загубих всичко, което ми бе останало на този свят: дома и семейството си.

— Какво искаш да кажеш? — попита тихо тя, макар че вече знаеше отговора от разтърсващите разкрития на Бен. Брадичката на Джейкъб се опъна в корава линия, очите му се присвиха заплашително. Той й разказа с няколко думи за смъртта на жена си и най-малкия си син, убити през 1861 година при нападение на юнионисти, и за двете по-големи момчета, паднали във Виксбърг през 1863.

— Жената на по-малкия ми син изчезна с един дезертиран бунтовник и сигурно никога вече няма да видя внуките си. Ако бяхме останали във Фредериксбърг, семейството ми щеше да бъде живо и синовете ми нямаше да отидат да се бият за Грант. Имам всички основания да се сърдя на Хауърд, Лора.

Лора се приведе към него и улови ръката му.

— Съжалявам, че си преживял всичко това, чично, и ми е много мъчно за теб. Сигурно си страдал много... Разказа ли това и на баща ми?

— Не! Не е негова работа.

Лора пусна ръката на чично си.

— Родителите ви са мъртви, чично, и вие с татко сте единствените живи от семейството. Имате нужда един от друг, разбери. Сигурно има начин да се помирите.

— Не, Лора, няма.

— Ти имаш племенница и племеници, чично Джейк. Ние всички те обичаме и тъгувахме за теб, когато замина. След войната можеш да дойдеш при нас и да работиш заедно с татко и Том.

— Да, за да му дам още един шанс да ми забие нож в гърба, нали? Много ти благодаря за загрижеността, но аз си живея много добре тук. Може би ще остана в Аризона и след войната.

Лора реши да прибегне до един малък трик. Трябваше да узнае как ще реагира чично й на представата да напусне форт Уипъл.

— Моля те, помисли още веднъж! Ако продължавате да се отнасяте зле един към друг, татко ще бъде принуден да те премести в друг форт, за да избегне проблемите. Войниците, които са ви подчинени, не могат да имат скарани началници.

— Хауърд ли ти каза това?

— Да, чично Джейк, точно така каза. Не искам да отидеш в друг форт, където условията са много по-лоши от тукашните или е пълно с враждебно настроени индианци, форт Уипъл е сигурно място и тук си със семейството си. Ако се махнеш, никога няма да се помирите. Прости му, чично Джейк. Той е твърде горд, за да те помоли за това, но аз не съм като него.

Лора наблюдаваше внимателно чично си, за да отбележи всяка подробност от реакцията му. Той очевидно се бореше със себе си.

— Не знам, Лора. Толкова отдавна сме врагове...

— Тогава можете поне да сключите примиреие. Кой знае, може то да доведе до истинско помирение! Защо не дойдеш някой път на вечеря, чично Джейк, за да можеш да си поговориш спокойно с татко? Моля те, направи го, ще ми доставиш истинска радост.

Джейк пое дълбоко дъх.

— Мога само да обещая, че ще си помисля.

— Това все пак е начало. Благодаря ти, чично Джейк. Отдавна не съм била при теб и не ми се иска да си тръгвам, но с татко сме канени на вечеря.

Джейкъб й помогна да си облече палтото. На излизане Лора се обърна още веднъж и го погледна настойчиво.

— Не забравяй, че те поканих на вечеря, чично. Когато и да дойдеш, ще те посрещнем с радост. Трябва само да изпратиш някой от хората си да ме уведоми, за да пригответя нещо вкусно.

— Ами ако Хауърд не иска да ме види?

Лора поклати енергично глава.

— Татко ще се радва, ако проявиш малко отзивчивост. Той не иска да те отпрати, чично Джейк, поне докато самият ти не го поискаш или отношенията ви не се влошат драстично. Искаш ли да се махнеш от Аризона?

— Не, тук ми харесва...

— Тогава направи компромис и се помири с татко. Радвам се, че те видях, чично Джейк, и ще те чакаме на вечеря.

Докато вървеше към къщи, Лора си припомняше всяка подробност от кратката среща с чично си и сърцето й все повече натежаваше от болка. Начинът, по който той реагира на заплахата да бъде отдалечен от форт Уипъл, потвърждаваше вината му. Беше й много неприятно да събужда фалшиви надежди в сърцето на баща си, като дава възможност на Джейк да се преструва на примирен, но нямаше друг изход. Сърцето й се бунтуваше срещу всички преструвки и лъжи, към които беше принудена да прибягва в отношенията си с баща си, чично си и любимия си. Новото поръчение беше още по-трудно от предишните и изискваше голяма самоотверженост.

18

— Какво каза Джейк? — попита невярващо Хауърд, когато Лора му разказа за разговора си с упорития му брат. — Когато разговарях с него преди малко, беше студен като зимна буря, но сега разбирам, че не ми е казал всичко, което му тежи. Невероятно е, че срещата с теб е имала такъв драстичен ефект върху него.

Лора изпитваше угризения на съвестта, защото не можеше да му каже всичко, което я измъчваше.

— Той не може да се реши на помирение — обясни тихо тя. — Затова му дай време да се осъзнае, татко. Надявам се, че един ден ще заживеем в мир и любов... Той е страдал много от загубата на семейството и дома си — продължи тъжно тя. — Естествено е, че е ожесточен и търси на кого да стовари вината. От онова, което ми каза, стана ясно, че те ревнува и ти завижда още от детството ви. Ти си човекът, който е постигнал успех в живота, а той се е провалил. Не иска да признае, че сам е виновен за проблемите си, но се надявам, че скоро ще престане да си затваря очите пред истината.

— Вероятно си права, Лора. Джейкъб наистина преживя много тежки моменти. Той си беше опортунист открай време. Освен това искаше да получава всичко наготово. Когато нещата не ставаха така, както му се искаше, започваше да хленчи и да обвинява другите. Не знам защо е станал такъв, но бих се радвал много, ако се помира с миналото си и с мен. Ако се успокои, няма да го преместя и няма да настоявам да сключим мир. Ако иска да остане тук, а аз го отпратя, той ще се ожесточи още повече и ще ме намрази още по-силно. Освен това преместването на север може да бъде много опасно, защото там е пълно с индианци. Не искам да бъда виновен за смъртта му, и без това понасям тежко омразата му.

— Аз се гордея с теб, татко. Ти си добър, силен мъж. Искам обаче да те попитам още нещо: вярно ли е онова, което чично каза за мама?

— Не, милото ми дете. Майка ти бе приела поканата на Джейк само за да се запознае с мен. Видяла ме в града и се почувствала привлечена към мен. Още при първата ни среща разбрах, че я обичам. Да бъда близо до нея беше като да се къпя в топлата слънчева светлина. Ти приличаш много на майка си, Лора, и то не само външно. И от теб се изльчва прекрасна смесица от сила и нежност, както от нея. Мъжът, който ще спечели сърцето ти, може да се смята за щастливец — също както аз се чувствах някога с майка ти. Тя нямаше да се омъжи за Джейк дори ако аз не бях спечелил сърцето й. Той знае, че не съм му я отнел, знае също, че нямах нищо общо с погрешните финансови ходове, които го докараха до фалит и го принудиха да напусне Фредериксбърг. Ако не ми беше казал нищо за мръсните си сделки, аз нямаше да се опитвам да го спра. Всеки почтен човек би постъпил по този начин, дъще. Нямаше да мога да спя спокойно, ако му бях позволил да мами невинни хора. Опитах се да му обясня, но той отказа да ме изслуша. Имаше късмет, че не го предадох наластите, защото още щеше да бъде в затвора. И според него за всичко това съм виновен само аз!

— Вероятно е така, татко — въздъхна уморено Лора. — Но ти можеш да си позволиш великодушие и да изчакаш. Може би все пак ще се стигне до примирие.

Полковник Адамс кимна с усмивка.

— Ако Джейк приеме поканата ти за вечеря, аз ще го посрещна с добре дошъл.

Лора прегърна баща си, зарадвана, че макар и несъзнателно, той улесняваше мисията й.

— Благодаря ти, татенце, ти си най-умният и най-добрият човек, когото познавам.

Хауърд се засмя и помилва бузата й.

— Мисля, че вече уредихме всичко и можем да отидем на вечеря у семейство Райт.

Джим и Емелин посрещнаха Лора и баща й на вратата и веднага ги поканиха вътре, тъй като след залез-слънце ставаше много студено. В камината гореше буен огън, а газените лампи осветяваха просторната стая.

Атмосферата беше толкова топла и гостоприемна, че Лора се отпусна и забрави измъчващите я грижи. Жилището на семейство Райт не беше голямо, но удобно и много добре обзаведено. Всичко беше чисто и подредено, което доказваше, че Емелин е усърдна домакиня и обича дома си.

С помощта на Лора тя наля кафе и донесе яденето, после всички заеха местата си край голямата маса, наредена със син порцелан. Вечерята се състоеше от говеждо печено, варени картофи и зеленчуци и пресен хляб. Докато се хранеха, четиримата разговаряха за форта и близките околности, както и за досегашния си живот.

Лора участваше в разговора, но през цялото време си представяше как ще се чувства като домакиня, която посреща гости в собствения си дом, как сервира яденето и се усмихва на приятелите си — а редом с нея е Джейс... Още не можеше да повярва, че двамата бяха на едно и също място. Очевидно бог беше чул молитвите ѝ. Ако смелата ѝ идея се осъществеше, тя щеше още утре да поговори насаме с него...

Домакинът Джим Райт, който освен това беше нейна свръзка, ѝ стана симпатичен още от първия момент. Той беше едър, красив мъж с естествен чар и мека усмивка. Винаги когато говореше с жена си или просто я гледаше, лицето му засилваше от любов и нежност.

Лора го помоли да разкаже нещо за индианците, които бяха постоянна опасност за патрулиращите войници и можеха да затруднят осъществяването на мисията ѝ. По време на пътуването им тя беше видяла няколко индианци, но те ѝ се сториха безобидни и любезни, макар да беше чувала ужасяващи истории за „червенокожите разбойници“. Как щеше да събере доказателства и да преследва заподозрените, ако в областта върлуваха опасни индиански банди и не можеше да напуска форта сама, защото животът ѝ беше застрашен? А и местността беше такава, че щеше да ѝ бъде много трудно да се укрива от любопитните погледи...

— По-рано индианците са живели главно в Брадшоу Маунтинс и в долината Хасаямпа — започна Джим, сякаш беше отгатнал опасенията ѝ. — В момента обаче са заселени в долината Верде и в някои други места близо до форта. Имаме заповед да охраняваме всички златотърсачи, фермери, говедовъди, дървесекачи и пътници в тази област. В долината живеят много заселници, а в близките планини

се намират големи мини и рудници. Индианците крадат говеда и коне. Може да се каже, че живеят от грабежи. В началото убиваха белите само при такива грабителски нападения или като отплата за убити индианци и съюзниците им, но през 1860, когато от Аризона бяха отзовани твърде много войници, започнаха да убиват всеки бял, който се осмеляваше да проникне в територията им. Опитахме се да сключим мир с тях, майор Уилкс и Уивър подписаха споразумението, но бандите им са толкова много и толкова разпръснати, че не се подчиняват на никакъв ред. Да вземем апачите, които според мен са най-лошите: те живеят на родове и се обединяват с други, които имат подобен език и култура, само за големи нападения или когато отиват на лов. По-малко проблеми имаме с племената марикопа, пима, юма, папаго и майаве, но апачите тонто, явапите и хауалпайт продължават да водят война срещу белите. Слава богу, че не смеят да проникват поблизо от двадесет мили до форта, защото знаят, че не могат да го превземат и рискуват да бъдат преследвани с бързите ни коне.

Джим отпи гълтка кафе и отново се обърна към заинтересованите си слушатели.

— Решихме да се бием с индианците само от пролетта до есента, но тази стратегия не успя да ги спре. Затова сега ги държим в напрежение и през зимата и унищожаваме запасите и лагерите им, за да нямат време за лов, грабежи и убийства на заселници. През януари миналата година полковник Кит Карсън подчини индианците навахос и сега повечето от тях живеят в резерват.

— И цивилните ли ходят на лов за индианци? — попита загрижено полковник Адамс.

— Не толкова често като преди, сър, особено откакто получихме подкрепление и решаваме проблемите им. Но който се засели в тази територия, трябва да знае как да действа срещу индианците. Понякога всичко свършва, преди да сме пристигнали на мястото и да сме се намесили.

— Кога предприехте последния опит да сключите мир?

— Всеки месец се говори за мирни преговори, сър, но най-често не се стига доникъде. Индианците не обичат мира и няма да останат в земите, които им определим.

— Може би защото гледат на нас като на натрапници — обясни мрачно Хауърд.

— Прав сте, сър, но ние имаме заповед да задържим тази територия и ще го сторим. Аризона е твърде ценна за нас и не можем да я върнем на индианците, камо ли пък да я дадем на бунтовниците. Белият човек се е заселил тук и няма да се махне никога вече. Индианците трябва да се примирят с този факт, колкото и да им е трудно, и да сключат мир, преди да ги унищожим напълно. Когато войната свърши, тук ще пристигнат тълпи златотърсачи и фермери. Повечето долини са гъсто населени и хората ще си търсят нови земи. Впрочем, тази седмица ще изпратя две роти в долината Верде, която се намира на четиридесет мили източно от форта. Миналия месец там се настаниха няколко фермери от Прескът, защото климатът е много добър, а почвата е изключително плодородна. В началото на този месец ги последва друга група, която ще се засели край река Клиър. Хората вече садят овес, царевица, дини и какво ли още не. Сигурно е обаче, че индианците тонто и явапи ще им създадат сериозни проблеми, затова сме длъжни да ги подкрепим. Това е всичко, което мога да ви кажа, сър, но вие ще имате възможност сам да се убедите.

— Ако имаме време, ще отидем заедно в тази долина, майоре. Знаете ли дали губернаторът Гудуин е още в Прескът? Двамата бяхме в колежа Дартмут в Ню Хемпшир и много бих искал да го видя, ако не си е заминал.

— Боя се, че вече го няма, сър. Както знаете, той беше избран за депутат в конгреса и след пет дни трябва да бъде във Вашингтон. В момента го замества Ричард Маккорник, който отговаряше за новите територии и вероятно ще стане следващият губернатор, ако може да се вярва на слуховете. Той има опит в управлението на щата, защото отдавна работи като заместник на Гудуин. Маккорник, майор Ори и петимата съветници са в града. Ако желаете да се запознаете с тях, утре ще ви представя. Бих искал да ви запозная и с братята Милър. Те са нашите главни доставчици на месо, хранителни стоки и дърва. Ще ни придружите ли, мис Лора, за да разгледате града?

Лора възнамеряваща да се види насаме с Джейс и решително поклати глава.

— Благодаря за поканата, майор Райт, но не искам да ви преча.

— Ако все пак промените решението си, трябва само да кажете на баща си. Сигурен съм, че Еми ще ни придружи с удоволствие,

защото има да прави покупки. Тя ще ви прави компания, докато ние с баща ви правим официални визити.

Лора се зарадва още повече, като разбра, че Емелин също няма да бъде във форта.

— За съжаление имам много работа в новия ни дом и няма да мога да дойда с вас, майоре — отговори с усмивка тя. — Но друг път с удоволствие ще ви придружа.

— Назначих ефрейтор Дюран за придружител на Лора — обясни Хауърд, — защото не мога да ѝ позволя да се разхожда сама из околностите. Знам, че той е ваш подчинен, майоре, и мисля, че няма да имаме проблеми, нали?

Ти още не знаеш, татко, но аз се нуждая от своя придружител във всеки момент от деня — мислеше с тъга Лора. — Дано работата ми във форта свърши колкото се може по-скоро, за да мога да говоря с теб за Джейс.

Емелин погледна учудено полковника.

— Ефрейтор Дюран е пречистен бунтовник, сър. Не е ли опасно да придружава мис Лора?

Джим се намръщи недоволно. Емелин не биваше да задава този дързък въпрос на началника му. Но Хауърд не се разсърди.

— Никога не бих оставил Дюран близо до дъщеря си, ако не можех да разчитам на него — отговори с усмивка той. — Аз избрах лично всички пречистени бунтовници, а се смятам за добър познавач на хората. Не се тревожете за сигурността на Лора, мисис Райт. Според мен ефрейторът е най-добрият придружител, който може да се намери.

Толкова се радвам, че го харесваш и му се доверяваш, татко, защото, ако всичко върви добре, той скоро ще стане твой зет!

Когато в осем часа на следващата сутрин Хауърд потегли към Прескът, Лора вече беше облечена и грижливо вчесана.

— Би ли ми изпратил мистър Дюран, татко, преди да тръгнеш? Трябва да поговоря с него, защото бих искала утре да изляза на езда в околностите на форта. Природата ми се струва много красива.

— Сигурна ли си, че не желаеш да дойдеш с нас в града?

— Да, татко. Мисля дори, че изобщо не желая да видя този град. Емелин и човекът, който ни докара тук, казаха, че е ужасно място. Не

исках да споменавам това пред семейство Райт, но бих предпочела ти да ми разкажеш впечатленията си от Прескът, преди да го видя лично.

— Това е много умно от твоя страна — похвали я Хауърд.

Лора изчака баща ѝ да отиде във форта и си влезе вътре, защото никой не биваше да забележи напрежението ѝ. Докато чакаше Джейс, тя се разхождаше неспокойно напред-назад и когато най-сетне се почука на вратата, сърцето ѝ заби силно от радост и възбуда. Тя отвори бързо вратата, но си придале равнодушно изражение, в случай, че някой ги наблюдаваше.

Джейс също се постара да скрие чувствата си при вида на жената, която обичаше и желаеше и която беше съвсем близо до него.

— Полковникът каза, че желаете да говорите с мен, мис Адамс.

Лора се постара да говори тихо и спокойно:

— Щом татко и семейство Райт заминат за Прескът, бих искала да изляза на езда. Трябва да поговорим, Джейс, но за съжаление не мога да те поканя в дома ни, докато баща ми е тук. Моля те, нека излезем на езда, за да можем да си поговорим на спокойствие.

С най-голямо удоволствие, помисли си мъжът и се усмихна.

— Отивам да доведа конете. След десетина минути ще те чакам пред къщата.

Беше последният ден на февруари и когато Лора и Джейс излязоха от форта, небето беше блестящосиньо, а температурата доста над нулата. Лора беше опитна ездачка и подкара коня си в галоп, за да изпревари Джейс, който яздеше едър кафяв жребец. Тя се сети за любимия му черен кон и се запита какво ли беше станало с него. Може би го бяха конфискували след попадането му в плен. Без да се обръща, тя си го представи в тъмносиния униформен жакет с бронзови копчета, небесносиния панталон със сиви ивици отстрани и черните ботуши и сърцето ѝ заби по-бързо. Под дрехите се криеше тяло, което тя познаваше до последната частица. Господи, как го желаеше!

Двамата бяха заобиколени от покрити с трева хълмове. Само тук-там растяха дървета, затова Лора продължи напред, докато фортът престана да се вижда. Тя се огледа на всички страни, после се вслуша напрегнато и спря коня си едва когато се убеди, че са съвсем сами.

Когато Джейс я настигна, тя се обърна към него и заговори:

— Много съжалявам, че именно на теб се падна задачата да бъдеш мой придружител, но идеята не беше моя, повярвай. Аз нямах представа, че си тук, докато татко не те доведе в къщата. Но се радвам, че си в кавалерията и се радваш на известна свобода.

Тъй като времето им беше малко, Лора продължи бързо, без да чака отговора му:

— Ходих да те търся в Питърсбърг, преди да замина, но не можах да те намеря.

— Аз също те търсих, Лора, отидох чак във Фредериксбърг, но там нямаше семейство с името Карлайл, макар че Лили и Ричард ме упътиха именно натам.

— Значи си ги виждал?

— Да, преди да попадна в плен. Те знаеха — или поне така ми казаха, че си заминала за Фредериксбърг. Не научих нищо, което да ми помогне да те открия.

— Нима Лили не ти даде писмото ми?

— Какво писмо? Тя каза, че не си оставила писмо.

— Това не е вярно! Не разбирам. Лили обеща да ти го предаде веднага щом се появиш.

— И аз не разбирам, Лора. Само ти предавам думите ѝ. Тя ми каза, че си отишла във Фредериксбърг при баща си, защото се е оказало, че той е жив, а не е загинал, както си предполагала.

— Мислех, че ще се приберем у дома, но татко беше преместен тук и настоя да го придружа. Ние наистина живеем близо до Фредериксбърг. Имаме плантация източно от града. — Лора му разказа как бе приела фамилното име на Клариса и бе наследила къщата и хотела от мнимата си леля. — Когато Клариса почина, аз не знаех дали близките ми са още живи и дали плантацията ни е невредима, затова останах в града, докато татко ми изпрати вест, че е жив и здрав. Все още не мога да проумея защо Лили не ти е дала писмото ми. Може би си казал или направил нещо, което я е накарало да заподозре, че представляваш заплаха за мен? — Джейс поклати глава. — Все пак нещо я е разтревожило, защото иначе щеше да ти даде писмото. Е, това вече не може да се промени. Ако тогава беше в Питърсбърг, както твърдеше, щях да ти обясня лично защо трябва да замина.

Джейс мразеше да я лъже, но нямаше друг избор.

— Бях южно от Питърсбърг в рота доброволци и вероятно това е причината, че не са намерили името ми в нито един списък. Обикновено ме причисляваха към нови бойни единици, където се нуждаеха от услугите ми.

— Но фамилното ти име е Дюран, а аз не съм питала за него.

— Това не би променило нищо, защото от началото на войната се наричам Джейс Сторм.

— Как така?

Следващият му отговор беше само половин лъжа.

— Когато постъпих доброволец, започнах да служа като разузнавач и нямах право да използвам истинското си име. Затова и реших да си остана при Сторм. Трябваше да ти кажа истинското си име, но сега вече го знаеш, както и аз твоето. Някои тайни по-късно ни изглеждат детински глупави, макар че преди това сме ги приемали като жизненоважни, нали?

— Радвам се, че разбираш защо в Ричмънд не можех да ти кажа истинското си име. Все пак ти беше офицер на Конфедерацията, докато всички мои близки бяха юнионисти. — Джейс кимна засмяно и тя се учуди, че не беше поставил под въпрос мотивите ѝ. — И тъй като говорим за тайни, ще ти кажа, че намерих това в избата си — продължи Лора и му подаде ножа.

Джейс се засмя и бързо го прибра в джоба си. Този път можеше да ѝ каже истината:

— Слязох в избата да проверя дали имаш достатъчно запаси и явно съм го изпуснал. Ти не искаше да приемеш пари от мен и аз трябваше да се уверя, че ще преживееш обсадата. Много съм ти благодарен, че си го запазила. Той е подарък от баща ми и означава много за мен.

Докато той говореше, Лора свали ръкавицата си, приведе се напред и докосна бузата му.

— Наистина ли си добре, Джейс? — В гласа ѝ имаше страх. — Не знаех какво да мисля за теб и бях изумена, когато те видях тук. Знам, че си в тежко положение, но се радвам, че си далече от кръвопролитията и опасностите на войната. Мислех, че няма да те видя никога вече.

Джейс улови студената ѝ ръка и я погледна в очите.

— Значи ли това, че в Ричмънд си ми казала истината за чувствата си?

— Да, Джейс, аз те обичам и ще те обичам до края на дните си — отговори с усмивка Лора. — А вярно ли е онова, което ми каза ти?

Сърцето му биеше радостно след току-що чутото признание.

— Спомняш ли си обещанието ми да преживея войната и да се оженя за теб? — Той видя кимването ѝ и продължи: — Говорех съвсем сериозно. Никога не съм престъпвал думата си. Аз те обичам, Лора. За съжаление обаче препятствията по пътя ни не са свършили. Баща ти сигурно няма да бъде въодушевен, ако узнае за връзката ни, поне на този етап. Трябва да ми дадеш малко време да спечеля доверието и уважението му. Освен това мисля, че трябва да изчакаме края на войната, за да обявим намеренията си. В момента положението ни е твърде неблагоприятно. — А може да стане опасно и за двама ни, особено ако открият тайната ми и виновните се опитат да ми отмъстят. Каквото и да се случи, аз ще те пазя от тях, при всички обстоятелства.

— Ти никога няма да ме загубиш, Лора, но трябва грижливо да пазим тайната си.

Лора беше напълно съгласна с него. Радваше се, че той бе предложил да пазят връзката си в тайна, защото разкриването ѝ би застрашило живота му и възложената ѝ задача. Особено ако виновните я разкриха и го сметнеха за неин съучастник.

— Ти си прав, но ще ми бъде много трудно да крия чувствата си. Не е лесно да живея близо до теб и да нямам право да те докосвам, а на всичкото отгоре и да се преструвам, че сме непознати и дори неприятели.

Джейс се огледа бързо, после я вдигна от седлото и я сложи в ската си.

— Ние с теб никога няма да бъдем неприятели, любов моя.

Двамата се прегърнаха и устните им се срещнаха в жадна целувка. Много скоро тя стана страстна и настойчива, дълго потисканите чувства излязоха на повърхността. Двамата останаха дълго прегърнати, целуваха се и се милваха с много нежност.

Лора потърка бузата си о неговата и забеляза, че се е избръснал много грижливо. Беше толкова съсредоточена в разговора, че досега не беше забелязала колко грижи е положил за външността си. Зарадва се, че е махнал брадичката си, макар че му отиваше. Тялото ѝ се стопли

под нежните му милувки и тя закопня за повече. Беше чудесно да го усети отново близо до себе си, да знае, че той я обича и желае, както преди. Той не ѝ се сърдеше за лъжите и за лоялността към Севера, а това доказваше, че е чувствителен, толерантен и великодушен. Тя се закле, че в най-скоро време ще му признае цялата истина.

Когато Лора се сгущи на гърдите му с чувствена въздишка, Джейс пое дълбоко дъх и рече неохотно:

— Ако веднага не престанем, ще се изложим на опасност някой да ни види, скъпа. Желанието ми да те имам е толкова силно, че скоро ще забравя всичко наоколо и ще те взема още тук, на земята.

— Ти не си единственият, който се чувства така, скъпи, но не можем да поемем този риск. Ако някой ни види, татко веднага ще ме върне у дома, а ти ще се озовеш отново в някой от онези ужасни затвори. Ти си мой официален придружител и мисля, че ще намерим начин да бъдем заедно — обеща твърдо тя.

Джейс я сложи обратно на коня ѝ.

— Аз те желая силно, Лора, но мога да чакам. За момента съм готов да се задоволя с увереността, че си моя и си наблизо. Когато бях повярвал, че съм те загубил, едва не полудях. Сега, когато знам истината, мога да дишам спокойно. Щастлив съм дори само когато те гледам отдалече. Хайде сега да говорим за нещо друго, защото може да загубя самообладание.

За да отклони вниманието му, тя попита:

— Какви други задължения имаш, когато не си на разходка с мен?

— Патрулирам и защитавам пътниците.

— Разкажи ми.

— Досега съм помагал при транспортирането на злато и сребро, на пощата и на товарите с дърва и храни. Пътят по течението на река Колорадо към Хардивил е доста добър и повечето коли минават именно по него. По реката ни изпращат почти всичко, от което се нуждаем.

— Снощи с татко вечеряхме у семейство Райт и Джим ни разказа за индианците. Воювал ли си срещу тях?

— Не в тази област. Докато патрулираме, виждаме отделни бандити, но обикновено не са достатъчно силни или достатъчно глупави, за да ни нападнат. Един добър воин изстрелява по шепа стрели

за минути, но няма никакъв шанс срещу новите ни бързострелящи пушки.

Джейс обърна коня си.

— Време е да се връщаме. Не бива да се бавим твърде дълго навън.

— Най-после сме отново заедно, Джейс. Бог и съдбата бяха добри с нас.

— Да, и аз съм дълбоко благодарен за това — усмихна се Джейс и като видя следите на конете им, добави: — Ако някой ги види, ще кажем, че нещо ти е влязло в окото и е трябало да го отстрания.

— Добра идея. А аз ще кажа, че когато си дошъл при мен, съм решила да изляза на езда не утре, а днес, за да се поразвлека. Ще кажа на татко, че съм излизала, защото някой може да му спомене.

— Дано не заподозре нещо. Аз харесвам полковник Адамс и съм му безкрайно благодарен, че те доведе при мен. Освен това ми набави чудесен кон и добри оръжия. — Джейс не можеше да й каже, че любимият му черен жребец и оръжията му са останали на съхранение при един приятел във Вашингтон. — Господи, ти трепериш — рече разтревожено той. — Най-добре е да се върнем във форта, за да се стоплиш пред камината.

— Не е заради студа, а заради теб, любими мой.

— Един ден, надявам се скоро, ще те топля аз, а не огънят.

— Вече горя от нетърпение — засмя се весело тя.

— Аз също — отговори с нежна усмивка той.

Вчера Лора беше видяла Джейс с мъжете, които й бяха възложили да наблюдава и изобличи. Непременно трябваше да го опази от замесване в криминалните им деяния. Те сигурно щяха да се опитат да го убедят, че изпълняват патриотично дело, и той щеше да сметне за свой дълг да подкрепи Конфедерацията.

— Искам да ми обещаеш нещо, Джейс — заговори сериозно тя.

— Не прави нищо, което би могло да те замеси в нечисти дела. Не искам да те накажат или да те върнат в затвора.

— Обещавам ти да бъда послушен, доколкото изобщо мога да си наложа послушание, когато съм с теб.

— А това означава, че ще живея в постоянна тревога, защото с мен си винаги много палав — отговори през смях тя и пусна коня си в галоп към форта.

Хауърд се върна вкъщи малко преди залез-слънце.

— Нося чудесни вести, Лора, и имам изненада, която вероятно ще те зарадва — оповести тържествено той. — Ела и седни до мен, за да ти разкажа какво преживях.

Лора се настани до него на дивана и се опита да си представи как ли щеше да реагира баща й, като чуеше за излета й с Джейс. Сигурно щеше да се изненада и дори да се ядоса...

19

— Каква изненада, татко?

Полковник Хауърд Адамс избухна в смях.

— Докато бяхме в града, мисис Райт ме запозна с една много мила дама, която се съгласи да пере и глади дрехите ни. Тя е една от перачките на форта, вдовица на военен и откакто мъжът ѝ бил убит при нападение на конвой с пари, живее съвсем сама. Аз съм офицер и трябва да ѝ плащам за услугите, но мисля, че си струва, защото това улеснява домакинските ти задачи. Тя ми предложи да ти помага и когато имаш нещо за шиене, при почистването и покупките, които те затрудняват. Знам, че си управлявала сама хотела и си домакинствала, но и там си имала помощнички, нали? Безсмислено е да се напрягаш твърде много, когато имаме на разположение човек като Шарлът. Мисля, че тя ще ти хареса и ще ти бъде приятно да работиш с нея. Знаеш ли, тя ми напомня много за майка ти...

Лора беше изненадана, че баща ѝ нарече жената с малкото ѝ име, макар че обикновено беше твърде сдържан. Не и убягна и явно положителното му мнение за вдовицата. Той спомена, че вероятно мъжът ѝ е бил убит от крадците, които нападали конвоите с войнишките заплати. Бен беше говорил за нападения, но не и за убийства. Ала онова, която събуди любопитството ѝ, бяха странните искри в очите на баща ѝ и почти момчешката му усмивка.

— На колко години е дамата? — попита тя. — Има ли деца или роднини някъде в страната?

— Бих казал, че е в началото на четиридесетте, но изглежда млада за възрастта си, кожата ѝ е гладка като твоята. Имала е дете, но то е починало преди много години от треска. Семейството ѝ заминало за Англия преди началото на войната и вероятно няма да се върне, така че си няма никого. Прескът не е мястото, където би искала да живее, но ми обясни, че по време на войната не може да се върне на изток и е съвсем права. Освен това предполагам, че ѝ липсват необходимите за това средства.

— Каза, че прилича на мама?

— По характер. Външността ѝ е съвсем различна. Шарлът има черна коса и кафяви очи и е доста едра. Изглежда умна, любезна е и много отзивчива. Интересна дама...

— Значи името ѝ е Шарлът?

— Да, казва се Шарлът Уигинс и идва от Охайо като семейство Райт, макар и от друга област. Докато са били на Изток, не са се познавали.

Лора си каза, че за такава кратка среща баща ѝ беше узнал твърде много за дамата.

— Днес ли ти разказа всичко това?

— Само част. Останалото знам от мисис Райт.

Сигурно си задал на Емелин безброй въпроси за познатата ѝ. Значи Емелин е мисис Райт, но мисис Уигинс е вече Шарлът...

— Можеш да събереш дрехите за пране и утре ще ги отнеса на Шарлът в града заедно с моите. Тя каза, че може да си ги взема в събота.

Лора беше изненадана, че баща ѝ не ѝ предложи да го придружи.

— Добре, татко утре ще ти дам роклята, с която пътувах. Много съм ти благодарна, че си намерил жена за дрехите, защото щеше да ми бъде трудно да пера в това студено време.

Хауърд се усмихна.

— Сметнах, че съм намерил подходящия човек, и се радвам, че си съгласна с мен. А сега ми разкажи как прекара деня.

— Измих съдовете, оправих леглата, уших завесите, изметох и избърсах прахта. Оказа се, че в такава малка къща няма много работа — и това е предимство — прибави бързо тя, за да не прозвучи като оплакване. — След това повиках мистър Дюран и излязохме на езда. Той дойде, за да се уговорим за сряда, но времето беше толкова хубаво, че не устоях и реших да поизляза на чист въздух. Надявам се, че това не те притеснява.

— Разбира се, че не, скъпа. Знам, че жените обичат да променят решенията си — отговори шеговито баща ѝ.

— Дано Джим и Емелин не научат, че съм излизала, след като отклоних поканата им. Аз ги харесвам, преди всичко Еми, но нямах никакво желание да разглеждам Прескът.

— Разбирам те. Аз също бих предпочел да разгледаш града с Дюран вместо с мисис Райт. По улиците се движат съмнителни типове и ще имаш нужда от придружител мъж. Има обаче и други причини, поради които не бива да излизаш сама: чух, че от планините често слизат койоти, вълци, мечки и пуми, най-вече, когато нямат достатъчно храна. Освен това в града постоянно прииждат нови хора и някои от тях ми изглеждат направо опасни.

Лора беше възхитена от предложението му. Така щеше да има повече възможности да бъде на съседство с Джейс.

— Ще запомня думите ти, татко. Впечатлението ти от мистър Дюран изглежда съвсем точно. Той се държа като истински джентълмен.

— Намирам, че е интересен, симпатичен млад мъж. Ти харесваш ли го?

— Първите ми впечатления са приятни, но за да го преценя по-добре, трябва да се опознаем. А сега иди да се преоблечеш за вечеря, татко. Яденето е на печката.

На следващия ден, първи март, Лора стоеше до прозореца на къщата си и се взираше напрегнато към форта. Знаеше, че баща ѝ беше решил да излезе на езда с брат си, за да си поговорят на спокойствие, и беше решила да използва отсъствието му, за да претърси писалището на чичо си.

Когато видя Хауърд и Джейкъб Адамс да се отдалечават в галоп, тя грабна палтото си и изскочи навън. Намери стаята му празна и незаключена, но не посмя да заключи входната врата, защото някой можеше да дойде и да я заподозре в нещо нередно. Или чично ѝ можеше да се върне по-рано от предвиденото.

В писалището Лора намери списък на пътищата и датите, на които пристигаха товарите със злато и сребро, както и заплатите на войниците. Тя нямаше представа дали чично ѝ е направил списъка, за да назначи охрана на колите, или щеше да използва тази информация за криминални цели. Първата ѝ мисъл би обяснила защо Джейк не смяташе за нужно да крие списъка. Тя го преписа набързо и скри хартията в чорапа си, за да не шумоли толкова, колкото в ризата или джоба на полата ѝ.

Сега трябаше да намери Джим и да му покаже списъка. Но трябаше да бъде много предпазлива, за да не излага свръзката си на опасност. За момент си припомни отдавна отминалите дни в хотела, когато беше подслушвала гостите си, за да предава сведения на Бен и Грант, и си пожела Лили да беше до нея, за да охранява коридора...

Тя прибра бързо списъка, затвори чекмеджето и в този момент чу тежки стъпки по дървените греди пред вратата. Когато в стаята влезе капитан Рено, Лора беше готова с алибита си. Като я видя, мъжът се поколеба, погледна я пронизващо и попита почти грубо:

— Какво правите тук, мис Адамс?

— Дойдох да поднеса един малък подарък на чичо Джейк — отговори невинно тя и му показва покритата кошница. — Прясно опечени бисквити и мармелад от праскови. По-рано той обичаше точно тези бисквити и се надявам, че ще си спомни миналото. Той е толкова отдавна в тази пустош, че може би ще му е приятно да усети мириза на родината. Освен това оставих на писалището му покана да вечеря с мен и татко в неделя. Бях решила да му сваря кафе за бисквитите, но не намерих нито кана, нито кафе и захар. Вероятно чично купува кафето си от офицерската трапезария или войниците му го носят. Мене ли търсехте, капитане? Трябвам ли ви за нещо?

— Не, мис. Нося съобщение за полковника.

Лора знаеше, че Джейк е лейтенант-полковник и е една степен под баща й, но войниците наричаха и двамата офицери „полковник Адамс“.

— Аз си тръгвам — каза тя, — но ако сте още тук, когато чично се върне, кажете му, че съм му оставила поканата на писалището.

— Разбира се, мис Адамс. Желаете ли да ви придружда до дома ви?

— Не е нужно, капитан Рено, но въпреки това ви благодаря. Довиждане.

— Довиждане, мис Адамс.

Лора потръпна под сърдития поглед на мъжа, който я проследи до вратата. Дано само не беше заподозрял нещо. Тя умееше да играе съвършено ролята на невинната, очарователна южна красавица, когато искаше да прикрие истинската си цел. Дори ако не й вярваше, Рено нямаше и най-малко доказателство, че племенницата на офицер Адамс е извършила нещо нередно. Докато прекосяваше плаца, Лора забави

крачка, за да погледне към американския флаг, и пое дълбоко въздух, за да се успокои. Въпреки рисковете на тайната си дейност тя беше длъжна да работи за доброто на родината си... и най-вече за края на войната, защото тогава можеше да се омъжи за Джейс и всички да заживеят спокойно.

— Е, татко, говори ли с чично Джейк? — попита любопитно Лора, когато баща ѝ се прибра.

— Изглежда ми много по-спокоен, но не знам дали мога да му вярвам.

— Тогава го наблюдавай по- внимателно. В неделя ще имаш тази възможност, защото го поканих на вечеря. Надявам се, че нямаш нищо против?

— Разбира се, че не, мила, и много ти благодаря. Ти си умно момиче.

— Прав си — съгласи се през смях Лора. — Баща ми ме е научил на много неща. О, за малко да забравя: утре смятам да отида в града и мистър Дюран ще ме придружи. Желаеш ли да ти купя нещо специално?

— Не, мила, надявам се да прекараш добре и да слушаш Дюран.

— Обещавам ти, татко.

Лора тъкмо се канеше да възседне коня си, когато дотича Емелин.

— Имате ли нещо против, ако ви придружка?

Въпреки разочароването си младата жена се принуди да се усмихне.

— Разбира се, че не, Еми. Познаваш ли мистър Дюран, който татко определи за мой придружител и защитник?

— Не сме се запознали официално, но съм го виждала във форта.

Джейс я погледна втренчено. Емелин знаеше кой е той и защо е дошъл във форта, но беше излъгала Лора. Дали пък не се опасяваше, че той може да издаде тайните си на племеницата на Джейк Адамс? Предишния ден беше говорил за това с Джим и младият офицер го

прие съвсем спокойно — това можеше само да означава, че майорът нямаше нищо общо с ненужната намеса на жена си.

— Радвам се да се запозная с вас, мисис Райт. Вашият съпруг е добър командир. Чудесно е, че служа при него. — Но изобщо не се радвам, че искате да дойдете с нас в града — защото, първо, не е много умно да се показвате пред хората с мен и второ, ще ми попречите да бъда с Лора.

— Много се радвам, сър. Надявам се, че приемате сериозно службата си при мис Лора, защото баща й е много привързан към нея.

Джейс забеляза, че Емелин нито се усмихна, нито му подаде ръка.

— Да, мадам, полковникът каза същото и на мен... Ако дамите са готови, можем да тръгнем на път.

Тримата препуснаха по широкия път и скоро стигнаха в Прескът, който беше разположен в равнината Гуус Флетс покрай река Гранит в сянката на планината Брадшоу. Към града водеха много пътища и благодарение на неуморната работа на войниците всички бяха в добро състояние.

Лора узна, че държавният секретар Маккормик е донесъл печатарска преса и е основал „Аризона Майнър“, всекидневен и седмичен вестник, на улица „Монтесума“ в непосредствена близост до пивоварната. В града имаше редица заведения и Лора откри скандално известната кръчма „Уиски Роу“, която също се намираше на улица „Монтесума“.

Лора хареса много пансиона, ръководен от една жена на име Каролайн Рамос и наричан от всички „форт Мизъри“ — защото в неделите служеше за църква, а през седмицата като съдебна зала.

По време на излета тя узна, че първоначално форт Уипъл бил разположен малко по на север, за да защитава златотърсачите, а не заселниците. По-късно, когато Прескът станал столица след отделянето на Аризона от Ню Мексико, фортьт бил преместен. Лора слушаше с интерес, защото Емелин и Джейс говореха по тема, която я засягаше.

— Градовете като Прескът или стават по-големи с времето, или се превръщат в места, обитавани от призраци, когато златните и сребърните запаси се изчерпят. Прескът има щастлието да притежава и други предимства, които привличат нови заселници: дървен материал,

пасища за говедата, плодородна почва за фермерите, достатъчно вода и форт за защита. Тук са се установили много транспортни фирми, мис Адамс, но братята Милър имат най-голямата и най-проспериращата. Те използват мулета, които са по- силни и по-бързи от конете и воловете и не се нуждаят от много храна. Карат стока в Хардивил и Еренбърг през река Колорадо. Понякога ротата ми ги придвижава като охрана. При всички тези планини наблизо ние имаме достатъчно дървен материал за къщи и дърва за горене. Понякога охраняваме части за мелници или коли със сено.

— Доколкото знам, основната ви задача е да охранявате колите със злато и сребро, нали, мистър Дюран?

Лора предположи, че Емелин зададе този въпрос, за да измъкне от Джейс желаните от съпруга й сведения. Повторно си зададе въпроса дали новата й приятелка беше дошла само за развлечение или за да я предпазва от грешки в присъствието на бившия конфедератски офицер. Тя беше почти сигурна, че Джим не знае нищо за постъпката на жена си и вероятно ще й се разсърди за необмислените й действия. Лора беше уверена, че майорът се стреми да държи жена си далече от подозрителните южняци и не би рискувал Емелин да събуди подозренията на един бивш бунтовник.

— Това е вярно, мадам — отговори Джейс. — Някои от златотърсачите намериха много метал през последните месеци и е естествено тези конвои да представляват голямо изкушение за крадците.

Джейс реши да се върнат във форта по друг път и смени темата.

— Наоколо има много интересни кътчета, мис Адамс, и аз с удоволствие ще ви ги покажа. Гранитните скали, планината Мингъс, водопади и какво ли още не. Посетихте ли вече Тузигут и замъка на Монтесума, мисис Райт?

— Не, но мъжът ми е бил там и ми ги описа.

— Какво толкова интересно има там? — попита Лора, за да отклони вниманието си от изкушаващата близост на Джейс.

— Тава са прастари индиански руини, мис Адамс, стоят там повече от хиляда години и са много впечатляващи. Тузигут е на около тридесет и пет мили оттук и представлява село от пещерни жилища. Монтесума Касъл се намира на около четиридесет мили и се състои от многоетажни сгради в стръмна скална стена. Когато времето се

подобри, през пролетта или през лятото, можете да помолите баща си да ви даде охрана, за да разгледате тези места. Полковникът може да направи поход с една рота или да нареди на някоя от охраняващите групи да тръгне с младите дами. Аз също имам голямо желание да разгледам руините, преди да ги разрушат и преди да съм напуснал това място, когато войната свърши и ни върнат свободата. Разбира се, трябва да внимаваме за апачите и явапите, които лагеруват по тези места.

— Това е чудесна идея, мистър Дюран. Ще помоля татко да отидем. Нали ще бъде вълнуващо, Еми?

Емелин кимна зарадвано.

— Ако Джим няма нищо против, с удоволствие ще дойда с вас.

— Какво искаш да кажеш? — попита Лора, когато слязоха от конете.

— Той е мой мъж и трябва да ми позволи.

— Аха — промърмори шеговито Лора и връчи юздите на Джейс.

— Тъй като не съм омъжена, нямах представа, че мъжът е командир на жена си.

Емелин избухна в смях.

— Не се шегувай с мен, Лора. Мисля, че имаш още много да учиш за мъжете и за брака. Какво ще кажете, ефрейтор?

Джейс я погледна усмихнато.

— Не знам, мадам. Аз също не съм женен и нямам опит в тази област.

— А бихте ли командвали жена си? — попита меко Лора.

— Мисля, че това би зависило изцяло от нейното желание, мис Адамс, и дали аз бих считал за безопасно да я командвам. Ако имам жена със силна воля, не бих желал да превърна дома си в бойно поле, като се опитвам да ѝ нареждам какво да прави и какво не.

— Сигурна съм, че мъж като вас би намерил начини да ѝ обясни, че иска само най-доброто за нея — засмя се весело Лора.

— Може би имате право, мис Адамс, но това звучи като трудно и безизходно начинание. Ако имате нужда от съвети и помощ в тази посока, мисис Райт е на ваше разположение, тъй като е щастливо омъжена.

— Точно така, ефрейтор Дюран. Съжалявам, Лора, но трябва да си тръгвам. Ще ме придружиш ли?

Лора усети, че непринуденият разговор между нея и Джейс е изнервил Емелин и тя иска да ги раздели.

— Добре, Емелин, щом желаеш — съгласи се спокойно тя. — Благодаря ви за чудесния излет, ефрейтор Дюран.

— За мен беше удоволствие, мис Адамс. Довиждане, мисис Райт.

— Довиждане, ефрейтор, и много ви благодаря за компанията.

Джейс, който също бе усетил напрежението на Емелин, отведе трите коня, за да ги разседлае, нахрани и напои. Сърцето му беше пълно с любов към Лора. Тя беше прекрасна жена, единствена по рода си, и той нямаше търпение да я направи своя жена пред бога и пред хората.

Лора и Емелин тръгнаха към къщата на семейство Райт и Емелин попита почти сърдито:

— Защо си бъбриш така весело с него? Кой знае какво си е помислил...

Лора избухна в смях.

— Ти май ми се сърдиш, че си позволих малко удоволствие?

— Не, Лора, само ти препоръчвам да бъдеш по-предпазлива в присъствието на похотливите и ожесточени бунтовници. Нали не искаш ефрейторът да схване учтивостта и приветливостта ти като романтична покана?

— Нима съм била твърде любезна? Или може би съм кокетничила?

— Да, макар и съвсем малко, ако ми позволиш да кажа...

— Щом е така, обещавам за в бъдеще да бъда по- внимателна, Еми.

— Това би било много по-умно.

— Благодаря ти за съвета, Еми, ти си добра приятелка.

— Наистина е така. Аз искам само най-доброто за всички ни.

— Знам това, Еми. Още веднъж много благодаря.

Джим вече ги очакваше вкъщи. Докато Емелин разказваше за отиването в града, Лора мълчеше и наблюдаваше внимателно майора и реакцията му, която беше мека, но решителна.

— Постъпила си глупаво и опасно, като си отишла с тях, Еми. Това повече не бива да се повтаря.

Младата жена сведе глава.

— Съжалявам, Джим, но сметнах, че не е редно Лора да излиза сама с него.

— Баща ѝ го определи за неин придружител и никой няма да се усъмни във връзката им. Освен това Лора има богат опит и знае какво да прави. Тя е наясно, че е достатъчна само една нейна дума да събуди недоверието на пречистените бунтовници. Тъй като ефрейтор Дюран е в ротата на подозрителните, Лора има възможност да общува с него и да научи важни неща за плановете им. Когато и ти си там, това става по-трудно и дори невъзможно. Защо не приготвиш кафе, докато аз поговоря с Лора?

След като Емелин излезе, Лора разказа на Джим какво е намерила в дома на чичо си и го попита какво ще каже за списъка.

Джим потърка замислено брадичката си.

— Не е необичайно, че чичо ви има информация за колите, които карат заплатите, но списъкът на доставките със сребро и злато не му е необходим. Според мен това е подозрително, но не доказва почти нищо. Вие сте поели голям риск, Лора, и имате късмет, че капитан Рено ви е повярвал. Ако питате мен, той е хладнокръвен, жесток човек и трябва да се пазите от него.

— Той няма основания да се усъмни в думите ми, защото Джейк ми е роднина. Освен това задачата ми е да следя чичо си. Единственият проблем е как да го направя, когато той и хората му излизат от форта. Не мога да помоля ефрейтор Дюран да ги преследваме заедно, затова първо трябва да опозная околностите, за да мога да излизам сама. Единственият начин да изпълня задачата си е да излизам колкото може по-често на езда с придружителя си.

— Не е нужно да ги преследвате, мис Лора, аз ще правя това винаги когато ми е възможно.

— Но вие сте зает човек, Джим, и това ще забави значително събирането на доказателства. Нали трябва да разберем какво точно правят и къде крият плячката си!

— Оставете това на мен, Лора. Вашата работа е във форта. Опитайте се да измъкнете някакви доказателства от чичо си.

Когато се прибра в къщи, Лора се замисли над преживяното и установи, че между Емелин и мъжа ѝ имаше някакво напрежение, което досега ѝ бе убягнало. Странно, че той побърза да я изпрати в кухнята, когато заговориха за сериозни неща. Също толкова странна

беше представата му за задачата на Лора. Нима майорът очакваше, че чичо й Джейк ще ѝ предостави доброволно всички информации, от които се нуждаеше, само защото беше негова племенница? Престъпленията не се извършваха в самия форт, следователно никой не можеше да събере нужните сведения там. Престъпниците трябваше да бъдат заловени на местопрестъпленето, трябваше да открият скривалищата им. Джим като че ли не искаше тя да преследва заподозрените и да види делата им...

Лора не вярваше, че Джим има нещо общо с кражбите, но усещаше, че той премълчава пред нея нещо важно, което беше известно на Емелин. Защо я бяха изпратили тук, след като по неизвестни причини ръцете ѝ бяха вързани?

Може би ти просто си въобразяваш или предишната ти дейност те е направила прекалено недоверчива, Лора. Въпреки това е по-добре да държиш Джим и жена му под око...

20

Следващите пет дни бяха твърде дълги и самотни за Лора, макар че във форта и около него се случиха много интересни неща...

На следващата сутрин Джейс пое с ротата си към Уикънбърг и Лора не можа нито да го види, нито да си поговори с него преди тръгването.

Същия ден баща ѝ отиде в Прескът да вземе прането и остана за вечеря при Шарлът. По всичко изглеждаше, че харесва сериозно тази жена. Тук май започва романс, каза си развеселено Лора. Надяваше се, че жената е достойна за баща ѝ, особено след като видя радостния блясък в тъмните му очи и леката походка. Ако беше влюбен и щастлив, той щеше да изслуша по-благосклонно изповедта ѝ и да одобри избора на бъдещия ѝ съпруг. Лора обичаше баща си с цялото си сърце и винаги се съобразяваше с преценката му, но този път, ако той повдигнеше възражения срещу женитбата ѝ с един бивш бунтовник, щеше да се противопостави на волята му. Тя не искаше да разочарова любимия си баща и мразеше мисълта, че би могла да развали отношенията си с него, но Джейс беше любовта на живота ѝ, нейното бъдеще.

В неделя Джейк дойде на вечеря, както беше обещал, и изненада Лора и баща ѝ с безупречното си държание. Беше любезен, от време на време дори се усмихваше. Лора слушаше разговора между двамата мъже и ги наблюдаваше внимателно, докато разговаряха за починалите си родители и за доброто старо време на детството им. Тя забеляза, че и двамата са нервни и съзнателно избягват темите, които биха могли да предизвикат скарване. Разочарова се, защото разбра, че двамата се заблуждават взаимно, и ѝ стана още по-мъчно, че гибелта на Джейк трябваше да дойде именно от нея.

На осми март бащата на Лора потегли към долината Верде, където възнамеряваща да остане три или четири дни. Той водеше рота от тридесет войници и Полин Уивър. Уивър беше легендарен скаут, фермер, златотърсач, трапер и следотърсач. Лора беше видяла този необикновен човек преди тръгването и остана учудена от дългата му черна коса, гъстата брада и увисналите мустаци. Особено я впечатлиха орловият нос и малките очи под рунтави вежди. Той работеше често за армията и макар че не беше военен, всички го наричаха капитан Уивър.

Полин Уивър беше известен в цялата територия. На негово име бяха наречени две златни мини, един меден и един сребърен рудник, един кораб, един град, една река и една улица в Прескът. През март 1863 година той беше сключил мирен договор с индианците, но новите заселници го бяха нарушили и войната беше избухнала отново. Уивър твърдеше, че индианците искали само мир и разбиране, но били готови да убиват, когато били гладни или се чувствали заплашени. За съжаление сблъсъкът с апачите и явапите миналия декември, когато Уивър яздеше с войниците, беше сложил край на личното му примирие с индианците.

Въпреки това Лора беше сигурна, че, придружен от опитния и смел Уивър, баща ѝ няма защо да се плаши от опасностите. Друго беше за нея — до завръщането му тя нямаше да има нито минута покой.

Към обед пристигна писмо от Лили, което един войник беше изнесъл тайно от Ричмънд. Най-после Лора разбра какво е станало с писмото ѝ до Джейс. Бен Симънс беше виновен за всичко! Лили беше формулирала изреченията си много внимателно, но Лора прочете истината между редовете: Бен беше отишъл при Лили, за да я предупреди да не говори с никого за Лора Карлайл.

Лора четеше и клатеше глава:

... затова се уплаших и когато приятелят ти дойде в града, за да пита къде си, не му казах нищо. Ако искаш да му кажа къде се намираш, пиши ми и когато следващия път дойде при нас, ще му дам адреса ти. Той е преместен и не съм го виждала от декември. Каза, че щом войната свърши,

ще тръгне да те търси. Липсваши ми ужасно, но Бен каза, че си на сигурно място, и това ме утеши поне малко.

Ти си бил коварна змия, Бен! — каза си сърдито Лора. — Знаел си, че се срещам с Джейс, и си уплашил Лили, за да не му издаде къде се намирам. Нито един конфедерат не е бивало да узнае тайната на „Лисицата“ и местопребиваването й!

След малко Лора се успокои и проумя, че Бен просто се е опитвал да я предпази от възможните опасности. Новата ѝ задача беше изключително важна и тя трябваше да я изпълни на всяка цена. Все пак Джейс беше от другата страна, а в моментите на страстта влюбените често казваха неща, които можеха да станат опасни. Може би Бен наистина беше узнал за плана на конфедератите да изобличат всички шпиони на Съюза, включително „Лисицата“, и не можеше да бъде сигурен, че Джейс няма да я предаде. Може би Бен не знаеше нищо за Джейс, а самата Лили се беше опасявала, че Джейс не е достоен за доверие.

Както и да е, каза си успокоено Лора, важното е, че всичко свърши добре.

Когато късно следобед Лора погледна през прозореца и видя, че ротата на Джейс се връща, сърцето ѝ направи огромен радостен скок. Тя го проследи с поглед, докато го видя да отива сам към ограденото място в близост до палисадата. Излезе смело на верандата и му махна с ръка да отиде при нея.

— Бързо, нямаме много време! Можем ли утре да излезем на езда? Трябва да те видя насаме, толкова ми липсваши! Татко замина за няколко дни в долината Верде, но за съжаление няма как да се измъкнеш от казармата, за да ме посетиш у дома.

Джейс запази учтиво изражение и равнодушен вид, в случай, че някой ги наблюдаваше.

— Вярно е, не мога, това е против правилата. Ако другите задължения ми позволяят, ще дойда да те взема към девет. Аз те обичам и ужасно ми липсваши. С нетърпение чакам тази дяволска война да свърши и да открием любовта си.

— Аз също, Джейс. Ужасно е да знам, че си толкова близо, а не мога да те докосна. Все пак така е по-добре, отколкото да сме на хиляди мили един от друг.

— Това е вярно. Ако не беше тук и не знаех, че си добре, сигурно щях да полудея. Трябва да сме благодарни за щастиято си и да не роптаем срещу съдбата.

— Разбирам какво имаш предвид. Велики боже, само да знаеш как ми липсваш и как имам нужда от теб!

— Тогава е по-добре да си отида, защото може да се забравя, да те грабна на ръце и да те отнеса в къщата. Ще се видим утре сутринта.

Лора искаше да остане на мястото си и да гледа след него, докато се скрие от очите й, но не посмя, защото поведението й можеше да събуди подозрения. Тя го желаеше толкова силно, че сигурно нямаше да издържи дълго далече от него...

До утре, скъпи, изпрати го безмълвно тя и си влезе.

На другата сутрин Джейс я поведе към „Гранит Делс“, който се намираше на четири мили северно от форта, защото знаеше, че днес там няма да има войници и ще останат за малко насаме.

Двамата стигнаха до купчина червени скали, които образуваха кръг около малка поляна, обрасла с вечнозелени храсти. Тук можеха да се скрият от любопитните погледи, а и конете щяха да пасат спокойно.

Когато слязоха от конете и ги завързаха за един храст, Джейс каза:

— Чух, че по-рано тук са идвали индиански племена, за да правят военен съвет преди грабежи или важен лов. Не намираш ли, че мястото е чудесно?

— Да, но само защото най-после сме сами — отговори с усмивка Лора.

Джейс я прегърна и завладя устните й. Желанието му нарастваше с всяка минута.

— Аз те обичам и те желая толкова силно, че понякога се страхувам — шепнеше той между целувките. Страх ме е, че ще те изложа на опасност с безумното си поведение. Ако имах малко повече воля, щях да откажа да се виждам с теб, докато всичко свърши. Бог да ми е на помощ, ако ти се случи нещо лошо, никога няма да си го

простя! Той зарови лице в косата ѝ и вдъхна дълбоко сладкия ѝ аромат.
— Ако има нещо, в което съм сигурен, то е, че ни е било предопределено да се запознаем и да се оженим.

— И аз така мисля — отвърна нежно тя и се вкопчи още по-силно в него, за да се наслади на силната му прегръдка. Всеки поглед, всяка мила дума, всяко докосване усилваха желанието ѝ. — Не се съмнявам, че сме родени един за друг. Аз те обичам безкрайно, Джейс, и няма да понеса, ако с теб се случи нещо лошо.

— Аз също, любов моя, затова трябва да се пазим.

— Колкото и да се стараем, това решение може би не е в наша власт, мили.

— Знам. Готов съм да умра за теб, Лора.

— Аз също, за да те спася.

Двамата продължиха да се милват и целуват. Тези откраднати моменти бяха редки и Лора попита смело:

— Можем ли да се любим, без да сваляме дрехите си? Сигурно няма да имаме време да се облечем, ако някой ни изненада.

— Разбира се, че можем да го направим.

Лора откопча ризата му и започна да целува голите му гърди. Спря едва когато той откопча жакетчето и блузата ѝ и развърза връзките на корсажа. Тя усети хладния въздух по гърдите си, но това не я спря, защото страстта и любовта му стопляха душата и тялото ѝ.

Джейс я прегърна силно, скри лице в шията ѝ и пое дълбоко дъх. Искаше да я люби бавно и сладостно, но сега нямаха време за това. Той знаеше, че напрежението, което се усещаше в нея, идваше от страха да не ги открият. За да я успокои, той започна да милва гърдите ѝ, а устните и езикът му продължаваха да изследват устата ѝ.

Лора го прегърна през кръста и пълзна ръце по коравия му гръб. Гърдите ѝ натежаха от наслада, в слабините ѝ пламна лудо желание. Въпреки хладното време тя гореше цялата, по тялото ѝ се пръскаха приятни тръпки.

Джейс продължи да милва гърдите ѝ и да изпраща сладостни вълни по цялото ѝ тяло. Устните му покриха лицето ѝ с целувки. Той копнееше да се съедини с нея, но не искаше да бъде твърде бърз. Устата му се пълзна по стройната ѝ шия и намери твърдото зърно на гърдата ѝ. Езикът му описа кръгове около него, зъбите му се сключиха

около напращялото връхче и възбудата ѝ се засили до такава степен, че от устните ѝ се изтръгна задавен стон.

Тя свали бързо полата си за езда и я остави наблизо. Дългите гащи имаха отвор между бедрата и бяха много удобни за случая.

Ръката на Джейс се плъзна между бедрата ѝ и тялото ѝ потръпна от възбуда. Тя беше готова да му се отдаде и извика от удоволствие, когато пръстите му проникнаха в утробата ѝ и намериха чувствителното място.

Целувките на Джейс станаха още по-настойчиви, пръстите му продължаваха да я милват и възбуждат. Той се наслаждаваше на готовността, с която тя разтвори бедрата си за него и продължи да отговаря на нежностите му. Езиците им кръжаха в прастария танц на любовта, устните им се впиваха все по-силно.

Много скоро двамата забравиха опасността, докато се радваха на чудото на любовта си.

Лора откопча панталона му с треперещи пръсти и разголи видимото доказателство за мъжката му възбуда. Джейс беше горещ, твърд и жаден да я притежава. Тя погледна дълбоко в сините му очи и бе обзета от сладко напрежение. Обичаше този мъж с всяка фибра на тялото си и не се срамуваше от желанието си. Тя се вкопчи в мускулестия му задник и започна да направлява движенията му, за да достави максимално удоволствие и на себе си, и на него. Върхът бе достигнат много бързо, тъй като и двамата се бяха въздържали твърде дълго. Тя му принадлежеше и много скоро той щеше да стане неин съпруг пред бога и пред хората. Какво от това, че Джейс беше конфедератски офицер? Тя нямаше да позволи различията между щатите да попречат на общото им бъдеще.

Джейс отмества глава назад и се вгледа в блестящите ѝ очи, пълни с любов и нежност.

— Ти си моя, Лора, сега и завинаги.

— Аз те обичам, Джейс, с душа и сърце.

— А аз те обичам повече, отколкото можеш да си представиш.

Огънят в слабините му се разгоря с буйна сила и двамата потрепериха от силата на екстаза. Лора изви гърба си като тетива на лък и се вкопчи в него, стенейки задавено. Когато усети как тялото ѝ се отпусна в ръцете му след мига на върховното удовлетворение, Джейс даде воля на страстта си.

— Обичам те — прошепна дрезгаво той.

Лора видя пълния му с обожание поглед и разбра, че той говори истината.

— Аз също те обичам и така ще бъде винаги.

Двамата се целунаха отново и останаха прегърнати, за да успокоят лудото биене на сърцата си. След малко Лора се надигна и помилва устните му.

— Обичам те, Джейс...

— Трябва веднага да станем и да се облечем, защото може да мине някой. Ще се престорим, че сме разглеждали тези интересни скачи.

— Виж ти колко си бил предпазлив — укори го шеговито тя. — Е, все някой от двамата трябваше да прояви малко разум.

— За съжаление, когато съм с теб, забравям всяка предпазливост — отговори усмихнато той и побърза да закопчее панталона си. — Преди малко бях толкова погълнат от теб, че дори да беше минало цяло стадо диви коне, нямаше да го чуя.

Лора избухна в смях.

— А аз си мислех, че докато се отдавах на страстта си, ти си оглеждал околността за натрапници!

Джейс се присъедини към смеха ѝ и помилва бузата ѝ.

— Ти си нещо съвсем особено, Лора, и аз обичам всяка твоя усмивка. Как ли ще си върша работата, когато се оженим и през цялото време си на мое разположение?

— Мисля, че ще се научим да се владеем. Или още по-добре — ще предоставя инициативата на теб, защото си мой мъж и съм длъжна да те слушам.

— Не бих могъл да си представя, че на света съществува мъж, който може да бъде твой господар, скъпа.

— О, аз мога да изпълнявам заповеди, когато е нужно и особено когато идват от човек, когото обичам.

— Това звучи чудесно, но мисля, че сме достатъчно умни и безкористни, за да бъдем партньори във всички области, любов моя.

— Сигурна съм, че ще се справим. Ще ми дадеш ли манерката си, за да се поосвежа малко?

— Добре, но след това тръгваме обратно, красавице моя — отговори тържествено той. — Скоро ще им хрумне, че ни няма отдавна

и ще изпратят патрул да ни търси.

Докато вървяха редом и водеха конете си, Лора му разказа за писмото на Лили, като изпусна само онова, което можеше да й навреди.

— Един стар приятел е казал на Лили, че в града се провежда голяма акция за търсене на шпиони и юнионисти. Тъй като баща ми и братята ми се бият на страната на Съюза, а ти си офицер на Конфедерацията, пък и Лили не те познава така добре, както аз, тя е решила да не ти се доверява и да не ме излага на опасност. В хотела ми отсядаха много важни личности, предимно офицери, и беше съвсем естествено да ме заподозрат, нали? Миналата година арестуваха двама от гостите ми, войници от Севера, които се представяха за конфедерати и искаха да отвлекат съпругите на генерал Лий и други важни офицери. След ареста им дори ме разпитваха.

— И аз останах с впечатлението, че Лили не е съвсем искрена — призна Джейс, — макар че Ричард ми каза всичко, което знаеше. Господи, само ако знаеш колко отчаяно те търсих, Лора!

Тя спря и го погледна дълбоко в очите.

— Не се сърди, Джейс, Лили е направила това, което е смятала за правилно. Може би не съм ти казвала, но тя е севернячка, от Пенсилвания, макар че играеше чудесно ролята на южна хубавица. Ричард е офицер на Конфедерацията и е лоялен към родината си. Лили е имала тежък живот и дълго време не вярваше на мъжете. Слава богу, че срещна Ричард и разбра какво значи истинска любов. — Тя му разказа някои подробности от живота на приятелката си и заключи убедено: — Лили е добър човек и аз съм щастлива, че имам такава приятелка.

— Аз не ѝ се сърдя, скъпа. Недоверието ѝ е напълно разбирамо.

— Много се радвам, че мислиш така. Хайде сега да се качим на конете и да се върнем във форта. Времето минава бързо — усмихна се със съжаление тя.

— Знам. — Но не лети достатъчно бързо за мен. Как ми се иска да свърша най-после с тази проклета тайнственост!

След два дни във форта Уипъл пристигна вест, че индианците са нападнали една дъскорезница край Прескът, откраднали са мулетата и

са убили двама работници. Веднага беше свикана група доброволци, за да преследва индианците. Джейс беше сред тях.

По същото време Файетвил в Северна Каролина падна в ръцете на Съюза.

Същия ден Хауърд и Лора получиха писма от Хенри и Том, които ги уверяваха, че са добре. Лора отговори на следващия ден и разказа за преживелиците си в Аризона. Писа и на Нора, жената на Хенри, в Пенсилвания.

През следващите шест дни, докато конният отряд преследваше индианците, Хауърд посещаваше редовно Шарлът в града.

Макар че криеше романтичните си чувства към вдовицата, Лора познаваше по държанието му, че баща ѝ е сериозно увлечен.

В деня след връщането на Джейс чичото на Лора я покани да излязат на езда. Макар че много ѝ се искаше да бъде насаме с Джейс след тази дълга раздяла, тя не биваше да пропуска нито една възможност да събере доказателства срещу Джейк и бившите бунтовници. След пристигането си беше направила твърде малко, за да разреши загадката и да изясни извършените престъпления. Но това не беше само по нейна вина, защото чично ѝ също беше тръгнал с преследвачите.

— Намерихте ли индианците? — попита Лора, докато яздеаха спокойно по хълмистата равнина.

— Не, за съжаление не видяхме нито един индианец, но пък намерихме всичко, което бяха откраднали. Бяха изоставили тежко натоварените мулета, за да се изпълзнат от преследвачите си. Тези животни не са достатъчно бързи, а тежкият им товар е забавил още повече оттеглянето на грабителите. Полин Уивър щеше да ни свърши добра работа, но е тръгнал да търси цвят.

— Какво значи това, чично Джейк?

— Злато, Лора, красив, блестящ метал.

— Дали ще открие някоя голяма находка?

— Кой знае. Мъжът, който има опит в тази работа и знае къде и как да търси, може да забогатее само за няколко дни.

Или знае къде и как да открадне — допълни на ум Лора.

— Естествено златотърсачеството е тежка и опасна работа. Но става лесна, когато я вършат други, и безопасна, когато не поемаш никакъв риск.

— Все пак златото е скъпо и си струва да се опита, нали?

— Може би, но аз никога не съм се заразявал от златната треска. Не ми е приятно да се ровя в калта или да топя ръцете си в ледена река. Не понасям неудобствата, които мъжете трябва да търпят, не желая да се излагам на опасност да бъда убит от „съмишлениците“ си. Не искам постоянно да се оглеждам за индианци или разбойници.

— Нали затова са войниците, чичо Джейк?

— Защитата на армията не струва и пукната пара, ако те убият и намирането на злато не си струва.

— Тогава тайната е да оцелееш, за да можеш да се наслаждаваш на богатството си.

Джейк се ухили одобрително.

— Щом заговорихме за тайни... искам да ти кажа, че имам някои предположения, Лора.

Младата жена усети как цялата се скова.

— И какви са те?

— Мисля, че брат ми е влюбен в онази красива перачка. Прекарва твърде много време с нея и ми се струва, че скоро ще си имаш машеха.

Лора се усмихна облекчено и отговори спокойно:

— Може би си прав, чичо Джейк, но аз се радвам за татко. От години се надявам да си намери нова жена. Ако предположенията ти се окажат верни, аз ще бъда истински щастлива. А ти? Няма ли да се ожениш повторно? Къде ще живееш след войната?

— Мисля да остана тук. Кой знае, може би ще стана следващият губернатор. В началото на 1866 Гудуин ще се оттегли, макар че, ако питаш мен, Линкълн би трябало да му намери заместник още сега, след като го избраха за депутат.

— Доколкото разбрах, щатът се ръководи от държавния секретар Маккормик.

— Да, но той си има достатъчно друга работа, включително издаването на вестника. Аз бих могъл да направя много повече за Аризона от тях.

— Нямах представа, че имаш политически амбиции, чичо, но се радвам, че мислиш за бъдещето. — Лора неволно се запита дали пък Джейк не беше решил да убие заместника на губернатора, за да заеме мястото му, и реши да поговори за това с Джим Райт.

— Това е само една мисъл. За съжаление не мога да приема нищо, докато не свърши войната. Искам обаче да ми кажеш още нещо, Лора — възможно ли е да си на път да се влюбиш в красивия си млад придружител?

Лора го погледна смяяно.

— Ти очевидно се шегуваш, чично Джейк. Та той е конфедерат и военнопленник! Аз не съм си го избрала сама, всичко стана по волята на татко. Помолих го да ми намери войник от Севера, но той отказа.

— Знам какъв е Хауърд, когато си науми нещо, но ми се струва, че този път е сгрешил.

— И аз му казах така, но той твърди, че по този начин ще покаже доверието си към пречистените бунтовници.

— Ами ако това означава да изложи живота ти на опасност...

— Какво искаш да кажеш, чично Джейк? Наистина ли мислиш, че съм в опасност?

— Е, май попресилих малко, момичето ми. Исках само да кажа, че когато мъжът е самотен и ожесточен, му е много трудно да понася стоически компанията на една млада и красива жена.

— Благодаря ти за комплиманта, чично, но аз се съмнявам, че мистър Дюран би сторил нещо, което би го върнало в затвора или в пленническия лагер. Той харесва живота тук и сигурно се радва, че си е възвърнал свободата. Аз не знам почти нищо за него и за чувствата му, защото двамата почти не разговаряме. Все пак той е само ефрейтор и от друго съсловие...

— Ако нещата се бяха развили по друг начин, баща ти и аз можехме да попаднем в същото положение като този младеж, Лора.

— Ако беше станало така, аз нямаше да бъда тук, за да присъствам на такава несправедливост.

— Ти си интелигентна млада дама, Лора, но отчаяните мъже често намират начини и средства да преодоляват препятствията.

Лора поклати глава.

— Конфедерацията е стигнала до дъното, чично, и икономически, и финансово. Наистина ли мислиш, че Югът би могъл да продължи

войната?

— Надявам се, че скоро ще видим края ѝ. Тя ми отне достатъчно.

— Много съжалявам, че ти напомних за непрежалимата загуба, чичо Джейк. Позорно е, че правителството не е намерило начин да те обезщети — макар че човешкият живот не се заплаща с пари. Но след като домът и семейството ти са били унищожени от юнионисти, ти би трябвало да получиш съответната компенсация.

— Не мисля, че биха могли да го сторят, дори да искаха.

— Могат например да те назначат за следващ губернатор — засмя се Лора. — Какво ще кажеш за идеята ми?

— Лора Адамс, ти си голяма хитруша.

— Възможно е, но какво лошо име в това?

— Нищо, поне според мен. Сигурно Хауърд ще бъде на друго мнение.

— Е, докато бях далече от татко, аз се научих да крия мислите си. Като привърженичка на Съюза бях принудена да използвам ума си, за да заблуждавам конфедератите в Ричмънд и да ги използвам, за да печеля прехраната си. Съмнявам се, че в хотела ми изобщо щяха да отсядат гости, ако се знаеше от какво семейство произхождам. Трябва обаче да ти призная, че когато започнаха да търсят юнионисти, смелостта ме напускаше.

Джейк се загледа някъде в далечината и промърмори като на себе си:

— Мога да си представя, че е трудно да живееш между врагове.

— И ти ли се страхуваш, чичо Джейк? Или това е само женска черта?

— Всеки човек изпитва страх, Лора, поне веднъж в живота си.

Чично й изглеждаше разсеян и словоохотлив и Лора реши да се възползва от ситуацията.

— Сигурно си прав, чичо. Особено по време на война, когато човек е принуден да прави неща, които при нормални обстоятелства би избягвал.

— Вярно е точно обратното, скъпа моя — мъжът се променя рядко, дори когато обстоятелствата го налагат.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — отвърна тя, за да му измъкне още информация, но Джейк изпъна рамене и поклати глава.

— Ще ти го обясня при следващата ни разходка. Вече е късно и съм твърде уморен, за да подхващаме тази обширна тема...

Уморен? — погледна го със съмнение Лора, когато Джейк ѝ предложи да се надбягват и подкара коня си в луд галоп. — Повероятно е, че не си искал да ми разкриеш душата си или съм ти напомнила за нечистата ти съвест!

На следващата сутрин Хауърд потегли към Уикънбърг, придружен от цяла рота войници, и Лора реши, че е крайно време да тръгне след Джейк и съучастниците му. Знаеше, че днес се очаква голям транспорт с въз награжденията на войниците.

Тя изчака, докато мъжете пренесоха всички съдове за готовене, одеяла, допълнителни порции фураж за конете и ленени чувалчета с провизии. Запасите ѝ подсказваха, че ще отсъстват няколко дни, затова и тя събра малко храна и приготви оръжията си. Естествено тя можеше да върви след тях не повече от дванадесет часа, защото хората от форта щяха да тръгнат да я търсят и да ѝ задават твърде неприятни въпроси.

Щом мъжете тръгнаха, Лора помоли да ѝ дадат кон и потегли в противоположна посока, в случай, че някой я наблюдаваше. Щом стигна до веригата от хълмове, която я скриваше от форта, тя обърна коня си и препусна по следата на малкия отряд.

Държеше се на сигурно разстояние от мъжете, за да не бъде открита, но и защото знаеше, че Джейс е с тях. Ако възnamеряваха да нападнат конвоя с парите, любимият ѝ или беше станал престъпник, или не знаеше какво вършеха другарите му. Дали, ако не беше осведомен за престъпленията и ги осъждаше, негодниците щяха да се опитат да го убият, за да му затворят устата? Ако се случеше подобно нещо, тя трябваше да бъде наблизо, за да му се притече на помощ.

След около два часа, скрита зад един огромен скален блок, с пушка, готова за стрелба, Лора получи отговор на въпроса за вината или невинността на Джейс и този отговор разкъса сърцето ѝ.

21

Лора беше взела далекогледа на баща си, за да следи обезпокояващия епизод от сигурно разстояние. Русата ѝ коса беше скрита под тъмна кърпа, а цветът на роклята ѝ отговаряше на цветовете на терена. Конят ѝ пасеше наблизо и тя се надяваше, че нищо няма да го уплаши и да го накара да изцвили.

Нямаше нужда да се доближава повече, за да окаже подкрепа на Джейс, защото беше очевидно, че той участваше по своя воля. Глупавият ѝ любим и съучастниците му бяха облекли цивилни дрехи и носеха качулки с тесни цепки за очите. Конете им, жигосани с арменския знак, бяха скрити зад скалната стена наблизо. Лора наблюдаваше внимателно петимата мъже, които обсъдиха начина си на действие, а после се разпръснаха зад скалите и храстите по продължение на пътя, за да изчакат появата на конвоя.

След около час се появиха шестима войници в сини униформи, всеки от които водеше за юздата по едно тежко натоварено муле. Лора бе обзета от силно вълнение, когато разбойниците изскочиха от скривалищата си с насочени пушки и изкрещяха на нищо неподозиращите войници да се предадат. Два уплашени коня зацвилиха тревожно и се вдигнаха на задните си крака, а ездачите им се строполиха на земята. Другите животни затанцуваха неспокойно и собствениците им трябваше да положат големи усилия, за да ги укротят. Изненаданите войници бяха напълно безпомощни.

Лора се зарадва, че не се чуха изстрели и не бяха убити невинни хора. Съзнаваше, че можеше да предупреди навреме войниците, но това означаваше край на мисията ѝ и провал на усилията ѝ да изобличи Джейкъб Адамс и съучастниците му. Освен това щеше да изложи на опасност и живота на Джейс, защото сигурно щеше да се стигне до въоръжен сблъсък.

Както им бе заповядано, войниците хвърлиха оръжията си, слязоха от конете и се предадоха. Разбойниците ги вързаха за околните дървета заедно с конете им.

Този начин на действие подсказваше, че бандата даваше възможност на войниците да се освободят и да избягат. Преди да се оттеглят, те им оставиха и оръжията. Решена да продължи преследването, Лора запомни местността, за да я опише по-късно на Джим. Не се знаеше дали войниците ще успеят да се освободят сами. Като се стараеше да стъпва безшумно, тя се измъкна от скривалището си и отново последва съучастниците на Джейк.

След като яздиха почти час, Джейс и тримата пречистени бунтовници спряха и слязоха от конете, докато капитан Барт Рено продължи пътя си без придружител. Лора реши да проследи офицера, но удвои предпазливостта си, защото беше сигурна, че той отиваше да се срещне с началника си и да му предаде откраднатите пари. Така и стана. Двамата мъже размениха няколко бързи думи и Рено се върна по същия път, по който беше дошъл.

Лора насочи далекогледа към лицето на чичо си, докато той проверяваше съдържанието на един от четирите големи чувала. Чертите му издаваха алчност, радост и дързост. За момент сърцето й се ожесточи срещу него и угризенията на съвестта престанаха да я измъчват. Както и преди, Джейкъб Адамс беше тръгнал по пътя на престъплението по своя воля и желание. Ако този път попаднеше в затвора, това щеше да бъде само по негова вина.

Лора го проследи до една изоставена мина и го изчака, докато се натовари с чувалите, запали фенер и изчезна в черния отвор. Не можеше да рискува да се приближи, за да го види къде ще скрие чувалите, но поне беше научила местоположението на скривалището му.

Когато Джейк излезе от мината и препусна към града, Лора реши да се върне незабавно във форта. Щом пристигна, върна коня си, благодари на войниците, които й помогнаха да го разседлае и почисти, като през цялото време бъбреше и се усмихваше, за да скрие болката, която разкъсваше сърцето й. Щом се прибра в къщи, сложи дърва в камината, сви се на дивана и най-сетне даде воля на сълзите си.

Джейс не беше удържал обещанието си да не прави нищо, което би могло да застраши положението му. Ако се опитаše да му поискა сметка, тя трябваше да му признае, че е преследвала групата

бунтовници, а това щеше да доведе и до други неприятни разкрития и до изобличаването й като шпионка на Съюза. Като лоялен конфедерален офицер той щеше да я мрази, че е предала съучастниците му. Най-страшното обаче беше, че любимият ѝ се бе забъркал в престъплениета на Джейк и заплашваше да провали последната ѝ мисия...

Лора не преставаше да се пита как Рено беше успял да убеди Джейс да влезе в бандата му. Джейс не беше престъпник, но беше войник и авантюрист. Като интелигентен мъж той беше разбраł, че Конфедерацията е осъдена на гибел. Нима беше повярвал, че онова, което правеше за Юга, е проява на патриотизъм, след като с тези си действия щеше да причини само повече смърт и разрушения? Странно беше също, че Джейс и другите бунтовници нямаха право да виждат Джейк, макар че се излагаха на смъртен риск именно заради него. Ако Джейс узнаеше, че водач на бандата беше именно Джейкъб Адамс, нейният чичо, дали щеше да престане да подкрепя грабителите, за да предотврати замесването на Лора и баща ѝ в тази грозна история?

На следващия ден, преди слънцето да залезе, Лора отиде в дома на Джим Райт, за да му разкаже какво беше открила.

— Какво си направила? — попита слисано Емелин. — Това е безумие, Лора! Престъпниците можеха да те убият или да те заловят. Щяха да те погребат някъде в планината и никой никога нямаше да узнае какво е станало с теб.

Лора не каза нищо. Джим се опита да успокои жена си и накрая отново я изпрати в кухнята, за да може да говори с Лора на четири очи.

Когато Емелин излезе, майорът попита строго:

— Какви хрумна мисълта да преследвате бунтовниците и да се изложите на страшна опасност?

— Знаех, че конвойт с войнишките заплати трябваше да пристигне вчера, и когато видях, че капитан Рено и другите подозрителни лица напуснаха форта, тръгнах след тях. Сега знаем със сигурност, че чично ми е водач на бандата, но мисля, че само Рено има право да се среща с него. И при най-добра воля не мога да си представя как някой може да работи за неизвестен шеф, но може би покъсно ще открия и това.

— Знам, че правите всичко, което е по силите ви, за да приближите края на войната, мис Лора, но не искам да поемате такива

рискове.

— Вие май забравихте, че имам опит в шпионската работа и защо бях избрана за тази задача. Свикнала съм да поемам рискове и знам как да се държа, когато изпадна в неловко положение.

— Познавам способностите ви, но тук условията са съвсем различни. Теренът е непознат за вас, навсякъде дебнат опасности.

— Президентът Линкълн, генерал Грант и Бенджамиン Симънс имат пълно доверие в способностите ми, иначе нямаше да ме изпратят тук, нали?

Джим стана и се заразходжа нервно по стаята. Лора имаше чувството, че той искаше да й каже нещо или да й зададе важен въпрос, но очевидно не можеше да се реши. Тя не му беше казала, че Джейс е бил с Рено и хората му, но майорът вероятно го знаеше. Може би сега се питаше защо тя не бе споменала името на Джейс, след като го познаваше дори по-добре от другите подозрителни. Всъщност, сети се Лора, Джим изобщо не я беше попитал за имената на заподозрените, които бяха с капитан Рено. Той изглеждаше надежден, но очевидно не й казваше всичко, което знаеше, или премълчаваше нещо по лични причини. Ами ако не искаше тя да разкрие престъплението, защото възнамеряваше да вземе част от парите и златото за себе си? Ами ако беше тръгнал тайно по следите на престъпниците и пречеше на разследванията й, за да отклони подозренията от себе си? Щом Джейс, когото познаваше толкова добре, беше успял да я измами, Джим щеше да го направи много по-лесно...

Стига си фантазирала, каза си сърдито Лора. Нали именно Джим беше съобщил подозренията си във Вашингтон, дълго преди да изпратят баща й във форта? Докладът му само беше потвърдил онова, което Бен и генерал Грант бяха научили от умиращия юнионистки шпионин.

За да провери реакцията на Джим, Лора попита:

— Как мислите, дали не беше по-добре да изпратят агент — мъж? Не се страхувайте, че ще ме засегнете. Кажете ми съвсем открито какво мислите.

Тя го видя да изкривява лице и да свива рамене и разбра, че беше улучила болезнената точка.

— Признавам, че очаквах мъж, но вие направихте толкова, колкото би направил най-смелият мъж, та дори и повече.

— Виждате ли, че не е толкова трудно да бъдем честни един към друг — усмихна се облекчено Лора. После, за да защити Джейс, добави: — Едно поне беше утешително: че не убиха нито един от бедните войници. Аз...

— При някои от предишните нападения имаше ранени и убити. Не забравяйте, че уж пречистените бунтовници са ожесточени и отмъстителни бивши затворници, все едно колко добре умеят да крият чувствата си.

— Един от мъртвите не е ли бил мъжът на мисис Уигинс?

— Мисля, че не. Той е загинал при нападение на бандити. Това е станало, преди да пристигнат бунтовниците и чичо ви да организира бандата си. Все пак е вероятно Рено и Адамс да имат нещо общо с нападението. Откакто те започнаха да грабят, станаха две убийства.

Лора се зарадва, че тези ужасни престъпления са били извършени, преди Джейс да влезе в бандата, и се помоли да няма повече убийства.

— Всъщност аз исках да ви кажа къде можете да намерите войниците, в случай, че не са успели да се освободят. Okаза се обаче, че те са се прибрали във форта малко след мен, а и не беше удобно да дойда при вас веднага след дългия си излет. Можех да събудя подозрения.

Джим кимна в знак на съгласие.

— Постъпили сте разумно. Войниците от охраната дойдоха да ми докладват и аз веднага изпратих една рота да търси разбойниците, но те естествено бяха изчезнали. Когато казах на Джейк за случилото се, той ме уведоми, че до вчера вечерта е бил в някакъв бордей. Разбира се, той знае, че не мога да си позволя да проверявам изказванията на един офицер с по-висш ранг.

— Аз се отказах да го преследвам и вероятно наистина е отишъл в града, за да си създаде алиби. — Лора помълча малко и попита тихо:

— Мога ли да ви помоля за една голяма услуга?

— Разбира се, Лора.

— Когато разобличим престъпниците, моля ви да представите разкриването им като своя заслуга. Тъй като чично ми е главният виновник, аз не искам никой, най-вече баща ми, да узнае, че съм имала нещо общо с всичко това. Знам, че чично Джейк е престъпник и предател, но той е мой роднина и единственият брат на баща ми.

— Ще се опитам да запазя участието ви в тайна, но не съм сигурен, че ще бъде възможно. Може би ще се наложи да се явите като свидетел пред съда. Президентът и генерал Грант също ще пожелаят да ви наградят за заслугите ви и аз не мога да им забраня да го сторят.

Да излезе като свидетелка... срещу Джейс? О, не! В никакъв случай. Трябваше да му помогне да се отърве с по-леко наказание.

— Аз не искам награда, Джим. Направих само онова, което считах за свой патриотичен дълг. Моля ви, постарате се името ми да не се споменава никъде. Мисля, че ми дължите това. Все пак ви помогнах, нали?

— Ще направя всичко, което е по силите ми.

— Разчитам на вас, Джим. А сега още един последен въпрос: защо конвоите с пари не се охраняват по-добре? Защо поне маршрутите им не се пазят в тайна до последния момент?

Джим избухна в смях.

— Това са много сериозни въпроси и аз също нямам отговор. Като се имат предвид проблемите ни, думите ви звучат твърде разумно и аз ще направя съответните предложения пред началниците си.

Тъй като искаше да предпази Джейс от нови участия в грабежите, Лора продължи настойчиво:

— Ако колите с пари и злато се охраняват по-добре, престъпленията ще престанат, а Конфедерацията няма да получи желаните средства.

— Вие сте умна жена, Лора — усмихна се с признателност Джим, — и аз разбирам защо генерал Грант ви е определил за тази задача. Прощавайте, че ви подцених.

— Благодаря, Джим. Мисля, че е време да си вървя, защото скоро ще се стъмни. Поздравете Еми и й кажете, че съжалявам, дето я разтревожих.

— Тя ви харесва, Лора, и не иска да ви се случи нещо лошо. Аз също не искам, затова бъдете много, много предпазлива.

— Обещавам. До скоро, Джим.

На следващата сутрин Лора и Джейс излязоха на езда. Тъй като искаше да узнае повече за мотивите и чувствата му и да го предупреди, макар и без да се издава, Лора каза:

— Татко ме предупреди, че след нападението, извършено в сряда, не бива да се отдалечаваме много от форта. Разбрах, че е имало и други нападения в околностите. Ти би ли направил подобно нещо, за да забогатееш?

— Учудвам се, че ми задаваш такъв въпрос, Лора, но виждам, че само се шегуваш — отговори с усмивка Джейс. — Никога не бих взел пари, които принадлежат на друг и които не съм спечелил със собствения си труд. Но се радвам, че си моя, защото иначе бих се изкушил да те открадна. — Той се огледа бързо, приведе се и целуна студените ѝ устни. Много му се искаше да се любят, но днес беше изключено. Щяха само да разговарят, да се гледат и от време на време да се докосват.

Лора копнееше да усети ръцете и устните му върху голата си кожа, но знаеше, че това беше невъзможно и трябваше да се примиря. Когато се отделиха едни от друг, тя погледна в сините му очи и отново се запита как един толкова нежен и мил мъж може да участва в неща, които застрашаваха всичко онова, което уж беше най-ценното в живота му. Сигурно участваше в грабежите, защото вярваше, че са в полза на справедливата кауза на Конфедерацията. Но защо, запита се сърдито тя, защо не иска да проумее, че се е заблуждавал? От друга страна обаче... как щеше да се чувства тя самата и как щеше да се държи, ако Съюзът беше победен и го заплашваше гибел?

Лора не искаше да мисли върху този въпрос.

— Според теб не е ли подозрително, че крадците са знаели точния час на минаването и маршрута на транспорта с парите? Струва ми се, че има човек, които е информиран за тези неща и е планирал предварително грабежа. Ако бях командир на форта, щях да заповядам да се направи списък с имената на всички, които са осведомени за транспортите, и да ги разпитам един по един.

— Аз също, но ние двамата с теб нямаме думата, скъпа.

Само че ти си един от грабителите. Господи, дано успееш да се измъкнеш от този капан! Не ме принуждавай да избирам между твоето СПАСЕНИЕ и чувството си за дълг.

— Престъпниците не заслужават милост, защото раняват и убиват невинни. — Те вършат престъпление, Джейс, страшно престъпление! — Съпругът на жената, която пере дрехите ни, е бил убит от разбойници. Може би това е същата банда, защото

престъпленията са идентични, макар че последния път нямаше убити. Ако бъдат заловени, убийците ще свършат на бесилката.

— Има неща, за които си струва да умреш, за да ги защитиш: жената, домът, децата, родителите, родината, честта и мирът.

— Ти си войник и рискуваш живота си така естествено, както дишаш.

— Но сега имам теб и съм много по-предпазлив.

— Надявам се, Джейс, защото те обичам и не искам да те загубя.

— Не се бой, скъпа, няма да ме загубиш. Давам ти честната си дума.

— Нали няма да престъпиш обещанието си?

Джейс спря коня си.

— Защо са всички тези съмнения?

— Само преди няколко дни имахте проблеми с индианците, сега пък разбойническото нападение, а и войната още не е свършила. Искам да не се излагаш на опасност, да не рискуваш излишно живота си, искам мир и сигурност. Искам да се оженим, да имаме деца и дом, да си изградим хубав живот.

— И аз искам същото, мила. Ще имаме това, щом войната свърши, обещавам ти.

— Ако мъжете използваха ума и енергията си за мирни преговори, вместо да се избиват взаимно, сега нямаше да сме в това положение.

— Това не е лесно, когато и двете страни са убедени в правотата си. Има неща, с които почтеният мъж не може да прави компромиси.

Двамата продължиха пътя си в мълчание. Джейс мислеше за препятствията по пътя към общото им щастие. Той бе успял да завоюва доверието на престъпниците, но трябваше да разобличи водача им, чичото на Лора. Знаеше от Джим, че Джейкъб е начало на бандата, но само Барт Рено имаше правото да се среща с него. Единствен Джейкъб знаеше къде е скрито откраднатото злато и какъв е маршрутът, по който го изпращат на юг. Следващата му задача беше да се сближи с Рено и да влезе във връзка с Джейк и хората, които работеха с него. Само така можеше да завърши успешно мисията си и най-после да започне нов живот с Лора.

Джейс погледна към спътницата си и съмненията му се засилиха. Днес Лора беше необичайно тиха и сдържана.

— Чух, че в сряда си ходила сама в града... Да не искаш да ме лишиш от поста ми? — попита шеговито той, за да я разсее.

Лора избра думите си много внимателно.

— Трябаше да свърша някои работи, а не исках да си взема друг придружител. Пътят е доста оживен.

— Въпреки това е опасно да яздиш сама.

— Имам оръжие и знам как да го използвам. Ако не ми вярваш, попитай баща ми. Аз съм по-добър стрелец от него и братята ми.

Джейс се обезпокои още повече, защото тя не се усмихна и в гласа ѝ имаше напрежение.

— Какво те тревожи, мила? Днес си някак... странна.

— Уморена съм, Джейс, нощес не спах добре — отговори тя и това беше истината.

Джейс усети, че зад думите ѝ се крие нещо повече, но реши да не настоява.

— Хайде да се връщаме. Мисля, че имаш нужда от почивка и един горещ чай. Не искам да се разболееш.

— О, нищо ми няма — отговори уморено Лора. — Мога ли да попитам какво е мнението ти за чичо Джейк?

— Искаш да знаеш какво мисля за полковник Адамс? — попита изненадано Джейс и когато тя кимна, продължи: — Защо те интересува?

— Той е твой началник и мой роднина. Питах се дали войниците са забелязали напрежението между него и татко.

— Не знам нищо по този въпрос, Лора. Ако двамата си имат проблеми, поне не ги показват пред армията. Сериозно ли е?

— Конфликтът е личен и датира от много години, но ще ти разкажа друг път. Просто не искам войниците да мислят лошо за татко, ако са забелязали нещо нередно.

— Те уважават полковник Адамс и го харесват.

— А ти?

— Аз също, Лора. Мисля, че е добър офицер и добър човек.

— Татко те харесва и цени, Джейс.

— Това ме радва. Правя всичко възможно да завоювам уважението и разположението му, защото след войната смяtam да го помоля за ръката на дъщеря му.

— Ако не го разочароваш, сигурно ще бъде съгласен.

Дали наистина ще бъде добре разположен към мен, ако разоблича брат му като предател? Може би ще побеснее от яд и ще ми забрани да се оженя за теб? А ако откаже да даде съгласието си, как ще постъпиш ти, ще се противопоставиш ли на волята му?

Когато наблизиха форта, Лора каза:

— Джейс... моля те, бъди внимателен и не си създавай трудности.

— Не се страхувай за мен, Лора, ще бъда постоянно нащrek.

— Не мога да не се страхувам, защото става въпрос за нашето бъдеще. Не харесвам онзи капитан Рено, с когото постоянно те виждам.

Джейс усети как цялото му тяло се напрегна.

— Да не те е засегнал по някакъв начин?

— Не, но винаги когато е наблизо, се чувствам нервна.

— Не съм имал проблеми с него, но ти обещавам да си държа очите и ушите отворени. Не мога да го избягвам, защото е командир на ротата. Ако се опита да ти стори нещо, трябва само да ми кажеш и ще го накарам да съжалява, че се е родил.

— Благодаря ти за загрижеността, Джейс. Виждам, че ще имам чудесен съпруг.

— А ти си най-добрата съпруга, която един мъж може да си пожелае. Обичам те, Лора.

— Аз също, Джейс. Но стига толкова, защото влизаме във форта.

В неделя следобед Лора и Хауърд седяха на дивана пред буйния огън и пиеха чай.

— Проповедта беше много добра — каза Лора — и се радвам, че най-после се запознах с мисис Уигинс. Добре направи, че я покани да се присъедини към нас в църквата, а после да ни придружи в ресторанта. Тя е истинска дама, татко, освен това е красива.

— Радвам се да го чуя, Лора, защото мнението ти е много важно за мен.

Лора се усмихна сърдечно. Първото й впечатление от Шарлът беше повече от добро. Тя беше не само красива, но и добре образована и възпитана. Очевидно произхождаше от добро семейство.

— Какво прави твоят млад ефрейтор? За какво разговаряте по време на излетите? — попита внезапно Хауърд.

— Мистър Дюран? — Лора видя многозначителната усмивка на баща си и се постара да запази равнодушно изражение. — Не бих казала, че разговаряме много, татко. Но той е много учтив и внимателен.

— Харесвам този млад мъж. Мисля, че направих добър избор с него.

— Да, татко, ти си умен мъж. Затова и се срещаш с мисис Уигинс, нали? — пошегува се Лора, за да отклони вниманието му от Джейс.

Хауърд я погледна с благодарност.

— Трябва да призная, че харесвам тази жена, Лора. Шарлът е добър човек и ми е приятно да съм с нея.

— Сериозни ли са отношенията ви?

— Твърде рано е, за да взема решение, но... тя ми харесва много.

— Ти заслужаваш ново щастие и любов, татко, а Шарлът ми се струва подходящата жена за теб. Според мен ще ти бъде добра съпруга.

Хауърд я погледна изненадано.

— Наистина ли мислиш, че трябва да се оженя за нея?

— Само ти можеш да вземеш това решение, татко, защото то се основава на любовта.

— Макар че все още си необвързана млада дама, думите ти прозвучаха така, сякаш познаваш това чувство, дъще. Възможно ли е ефрейтор Дюран да има нещо общо с това?

— Ти да не си решил да играеш ролята на посредник за женитби? — попита с нежна ирония Лора.

— Не, просто ти подражавам, мила.

— Той е бивш бунтовник и враг на Съюза.

— Ударението трябва да падне върху „бивш“, Лора.

Сърцето ѝ заби силно от радост и вълнение.

— Трябва да призная, че обичам да бъда с него, татко — промълви тихо тя. — Той е много интересен мъж.

— Освен това е красив и неженен — допълни през смях Хауърд.

— Ние сме тук едва от един месец, татко. Би трябвало да го опозная малко по-добре, преди да се замисля сериозно за бъдещето.

— Тогава ти предлагам да прекарваш повече време с него.

— Той е войник и има много задължения. Освен това, ако се виждаме често, хората ще започнат да ни гледат подозрително. Не мога да го поканя в къщи на вечеря или дори само на чаша вино, защото ти си командир на форта, а той е само един бивш пленник. Ще започнат да се носят разни слухове, а другарите му ще му завиждат и може да му сторят нещо лошо.

— Да, но войната ще свърши скоро и тогава пътищата ни ще се разделят. По-добре използвай времето, което ти остава, Лора.

— Ти май ме съветваш да флиртувам с мистър Дюран?

Хауърд се засмя и повтори думите, които тя му беше казала преди малко:

— Това е нещо, което само ти можеш да решиш, скъпа.

— Но ти не би имал нищо против, така ли?

— Ако не съм се изльгал в Дюран, отговорът е да. Ако обаче се окаже, че той не е човекът, за когото го смятам, мога само да се надявам, че няма да се влюбиш в него, защото тогава ще се боря с всички средства срещу тази връзка.

Лора разбираше, че баща ѝ преувеличава, но по гърба ѝ полазиха ледени тръпки. Трябва на всяка цена да отклоня Джейс от опасните му намерения, каза си решително тя. Защото ако баща ѝ узнаеше... Тя потрепери и не посмя да си представи какво би се случило тогава.

На следващия ден пристигна вест, че генерал Шеридън се е съединил с генерал Грант и Питърсбърг е бил обкръжен от всички страни. Целият Север беше на мнение, че частът на победата е ударили. Срещу стотината хиляди бунтовници стояха почти един милион янки. Макар че Югът продължаваше да държи отделни области и да побеждава в единични сражения, икономиката му беше напълно разрушена, а населението живееше в бедност и страдания.

Новините бяха потискащи за Лора и тя отправи гореща молитва към небето най-после да бъде сложен край на тази опустошителна война.

На двадесет и седми март пристигнаха писма от Том и Хенри. Братята на Лора бяха живи и здрави и с нетърпение чакаха края на войната, за да се видят със сестра си.

На следващия ден Лора отново проследи Джейс и бандата и присъства на страшна сцена, която затрудни още повече усилията ѝ да спаси любимия си. По време на нападението срещу конвоя със злато беше убит невинен човек...

22

Лора се промъкна колкото можеше по-близо до мъжете, които бяха спрели след бягството си от мястото на престъплението. Въпреки разстоянието тя чу острата караница между Джейс и Барт Рено.

- По дяволите, Рено, вие го убихте!
- По време на война хората умират всеки ден, Дюран.
- Той не беше войник и това не беше сражение с врагове! Казах ви, че няма да участвам, ако се стреля.
- Конфедерацията има нужда от пари и ние ще ѝ ги набавим, все едно по какъв начин.
- Не искам да свърша в затвора или на бесилката, защото съм извършил убийство!
- Нищо подобно няма да се случи, затова се успокойте.
- За убийство бесят, все едно дали си убил един човек или десет. Вие сте добър стрелец, можехте само да го раните.
- Вие ли раздавате заповедите тук, Дюран?
- Не, но не мога да мълча, когато излагате всички ни на опасност. Сега ще започнат да ни търсят като луди, а товарите, които ограбваме, ще бъдат под строга охрана.
- Май ви е страх и искате да прекъснете, защото дъщерята на полковника ви е завъртяла главата?
- Я не говорете глупости! Тя е само една разглезена южна хубавица и лоша юнионистка. Никак не ми е приятно да ме командва, но нямам друг избор. Ако искате да заемете мястото ми, можете спокойно да отидете и да попитате полковника, защото на мене вече ми писна. Ще се радвам да се отърва от нея. Смятам, че онова, което правим за Конфедерацията, е правилно, затова ще остана с вас, но само при едно условие — да няма повече убийства!
- Тогава ви поставям задачата да обезвреждате хората, които насочват оръжие срещу мен. Останете тук, момчета, и ме чакайте. Скоро ще се върна.

— Защо винаги ни оставяте да чакаме? Защо не ни позволявате да видим человека, за когото работим? Откъде можем да сме сигурни, че той не крие някъде плячката с намерение да я използва за себе си?

— Да ме предизвикате ли искате, Дюран?

— Не, но не искам да работя на тъмно. Щом рискувам кожата си, трябва да знам дали човекът, който е поел отговорността да пренесе златото в южните щати, е надежден. Как мога да му вярвам, като не знам кой е и какво прави с плячката? Вие какво мислите за това, момчета? — обърна се той към другарите си.

Лора видя как войниците се спогледаха, после кимнаха в знак на съгласие.

Капитан Рено ги изгледа намръщено.

— Защо непрекъснато ми създавате ядове, Дюран? Преди да дойдете, всичко беше ясно. Ние изпълняваме заповеди и една от тях е никой да не вижда свръзката ни. Само така можем да бъдем сигурни от предатели.

— Вие очевидно нямаете доверие в другарите си, капитан Рено. Не разбираете ли, че искаме да бъдем сигурни къде отиват откраднатите пари и товари със злато. Казвате ни, че отиват в ръцете на Конфедерацията, но как да ви вярваме?

— Вече ви казах, че свръзката ни не може да рискува да бъде разпознат. Само той знае кога, къде и по какъв начин плячката стига до столицата на Юга.

— Ами ако с него се случи нещо? Ние не познаваме маршрутите и контактите му, следователно не можем да продължим. Освен това не знаем къде е скрита плячката, а това значи, че златото и парите ще бъдат загубени за Конфедерацията.

Лора видя как останалите мъже отново кимнаха и капитан Рено се ядоса още повече. След кратко мълчание той заговори решително:

— Ще попитам шефа дали следващия път би могъл да се срещне с вас. Днес обаче ще ме чакате тук, докато се върна. Съгласен ли сте с това, Дюран?

Джейс кимна и Рено хвана юздите на тежко натоварените мулета. Макар че много искаше да остане близо до Джейс, за да чуе какво щеше да каже на другарите си, Лора проследи водача на бандата е надеждата да узнае нещо повече за хората, които пренасяха златото на юг.

За съжаление тя не успя да се приближи достатъчно, за да чуе нещо от разговора между Рено и Джейк. Затова пък направи други две открития: първо, че Рено познаваше местоположението на скривалището, тъй като Джейкъб го чакаше пред изоставената мина и двамата внесоха чувалите вътре. След това двамата поговориха няколко минути, Джейк си тръгна пръв, а Рено остана да заличи следите.

Второто откритие на Лора обясняваше защо Джейк не се тревожеше, че някой любопитен златотърсач може да открие изоставената мина. Очевидно чично й беше записал мината в околностите на свое име, защото Лора видя няколко табели, които оповестяваха, че мястото е частна собственост. Тя възнамеряваща да нарисува карта на местността, но сега това стана ненужно, защото в общината на Прескът се съхраняваха всички документи за собственост върху земята.

Тя се опита да прецени дали ще бъде добре, ако при следващия грабеж се скрие в старата мина, за да разбере къде точно са заровени чувалите със златото и парите. Беше сигурна, че чично й крие грижливо плячката и търсенето ще й отнеме много време. Пък и кой знае какви капани беше подготвил за нищо неподозиращите златотърсачи. В крайна сметка Лора се отказа от това рисковано начинание. Тя беше смела и решителна, но не можеше да си позволи лекомислени постъпки.

Много скоро след завръщането на Лора във форта започна да вали пороен дъжд, който премина в силна буря и сякаш нямаше намерение да спре. Тя не можеше да помоли Джейс да излязат на езда в такова време, но когато бурята отслабна, реши да отиде при Емелин, за да поговори с Джим. След като му съобщи за случилото се миналия ден, той й каза, че два патрула са изпратени да търсят златото и грабителите.

— Сигурно няма да намерят нищо, защото дъждът отдавна е заличил следите. Но след като негодниците убиха невинен човек, трябва най-после да разберете, че са опасни, и да престанете да ги следите, Лора.

— Знам, че е опасно, но само така мога да намеря доказателствата, които са ни нужни, за да ги разобличим — отговори спокойно Лора. — Ценя загрижеността ви, Джим, но отидох твърде далеч и сега не мога да спра.

— Аз съм ваш началник и ви забранявам да се излагате на опасност.

Лора го погледна смяяно.

— Но...

— Без „но“, Лора. Положението е много опасно. Съсредоточете вниманието си върху Джейкъб Адамс.

— Чично Джейк не е глупак, Джим. Той няма да ми каже нищо важно. Доказателствата, които са ни необходими, могат да бъдат намерени само извън форта.

— Дори мъже като него изпускат по някоя необмислена дума. Опитайте се да му измъкнете някои сведения поставете другата работа на мен.

Лора отново остана с чувството, че Джим беше премълчал нещо важно. Защо самият той не беше тръгнал да следи мъжете, които нападнаха конвоя, след като много добре знаеше откъде минаваха товарите? А ако изобщо някога ги беше следил, как така не знаеше местоположението на мината? Защо не беше проучил на кого принадлежи тя? Ако пък знаеше, защо не ѝ беше казал нищо? Очевидно Джим не беше искрен с нея и тя не виждаше причини да сподели с него собствените си тайни — например откриването на мината и собственика ѝ.

Следващият ден беше слънчев, но Джейс участваше в един от патрулите и тръгна още на разсъмване, така че Лора не можа да поговори с него.

Баща ѝ, който посещаваше Шарлът всеки ден, потегли към Прескът още рано следобед. Докато го нямаше, Лора подреди къщата и почисти навсякъде, за да забрави грижите си. Докато прибираще нещата на баща си в гардероба, направи изненадващо и твърде интересно откритие.

Макар че я измъчваха угрizения на съвестта, тя отвори дневника на баща си и се зачете с нарастващо вълнение. Първоначалното ѝ

намерение беше да види какво е писал баща ѝ за Шарлът.

Много скоро Лора стигна до заключението, че баща ѝ наистина обича вдовицата Уигинс и скоро ще я помоли да се омъжи за него. После се върна на бележките му от януари, за да види какво беше писал за Джейс. За свое учудване прочете не само онова, което беше чула от устата му, но и нещо за офицер от Севера, който трябвало да се представи за пречистен бунтовник и бил изпратен в Аризона със задачата да наблюдава пленниците и да открие дали замислят бунт!

Лора прочете тези записи няколко пъти, но не намери името на мъжа. Хауърд беше достатъчно предпазлив, за да не издаде идентичността му.

Разочарована, Лора остави дневника на мястото му и седна на дивана. Имаше много неща за кърпене, а и така можеше спокойно да размисли над прочетеното.

Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Възможно ли беше Джейс Дюран да е агент на Съюза? Това ли беше обяснението за тайнствените му посещения в Ричмънд? Дали баща ѝ знаеше кой е в действителност офицерът на Съюза и това ли беше причината да се отнася положително към Джейс и да го избере за неин придружител? Вероятно оттам идваше и желанието му да ги вижда по-често заедно и дори да ги ожени. Сигурно с това се обясняваше и странното поведение на Еми и Джим Райт...

Ако Джейс наистина беше юнионистки агент, защо не ѝ се доверяваше? Или Джим не му беше казал, че тя също е работила и работи в полза на Съюза? Може би той изобщо не беше осведомен за мисията ѝ и се беспокоеше, защото тя беше племенница на Джейк... Или Джим не знаеше, че още един агент е бил натоварен със същата задача?

Ако беше сигурна, че именно Джейс е човекът, описан в дневника на баща ѝ, тя щеше да му довери всичко и двамата щяха да продължат да работят заедно. Но ако не беше той, трябваше да намери бърз и ефективен начин да го предпази от суворото наказание. Трябваше да направи така, че той да се откъсне от бандата, преди да го убият или арестуват и да унищожат бъдещето им.

Само да можеше да попита баща си! Но ако го направеше, трябваше да му разкрие, че е прочела дневника му. По същата причина не можеше да се довери и на Джим. Не биваше да рискува, защото

мъжете лесно се ядосваха и баща й можеше набързо да я изпрати у дома! Трябаше да наблюдава внимателно Джим и баща си, за да открие истината, и тогава да предприеме нещо. Но не можеше да чака дълго, защото Джейс щеше да се забърка още повече в мръсните дела на бандата. Не, най-доброто беше да поговори с него веднага след връщането му. Той трябаше да реши кое е по-важно за него: тя и общото им бъдеще или нечестните му дела в полза на умиращата Конфедерация.

Джейс се върна едва след няколко дни, защото трябаше да придружи доставките на продоволствия от Еренбърг. През това време в Южните щати се случиха много важни събития.

Тъй като още нямаше телеграфна връзка с Прескът, между града и форта всеки ден пътуваха пратеници, които предаваха важните новини.

Лора узна от баща си, че след десетмесечна обсада е паднал Питърсбърг, след което президентът Дейвис е наредил на жителите на Ричмънд да се евакуират, тъй като следващото нападение на Съюза щяло да бъде насочено именно натам. Един репортер писал във вестника си: „Този град е символ на бунта, той е всичко, което искаме“. Статията съобщавала за безброй пожари, грабежи и подивяла тълпа, която пеела и танцуvalа по улиците. Лора се зарадва, когато чу, че юнионистките войници веднага се заели да гасят пожарите и да възстановят обществения ред. Много от пожарите били причинени от бягащите граждани, защото определени места и сгради не бивало да попаднат в ръцете на янките.

Лора се молеше горещо Лили и Ричард да са се спасили от бедата. В последното си писмо им беше предложила в случай на нужда да отидат в Грийнбриър. Надяваше се също, че Бел, Клео, Берта и семейство Лонг са се укрили на сигурно място.

След три дни битката при река Сейлър завърши с още една голяма победа на Съюза и пленяването на армията на Лий. Поройните дъждове и наводненията бяха попречили на конфедератите да избягат и бяха увеличили още повече страданията им. Съюзните войски бяха узнали твърде късно, че Дейвис е бил съвсем наблизо и е избягал от Данвил в непознато място.

Лора се надяваше, че след победата Съюзът ще бъде снизходителен към президента Дейвис. Жестокото отношение към него или екзекуцията му щяха само да озлобят още повече конфедератите.

Минаха десет самотни дни, преди Джейс да се завърне. Ротата му влезе във форт Уипъл в събота вечерта.

Тази нощ Лора почти не спа. Непрекъснато си представяше как примката се затяга около шията на любимия й. Общото им бъдеще беше заложено на карта и тя трябваше да направи всичко, за да го отклони от смъртно опасния път.

Непредвидимата съдба очевидно беше решила да осути смелите планове на Лора. В неделя тя беше принудена да посети църковната служба с баща си и Шарлът, а после да обядва с тях. След дългото посещение в Прескът трябваше да приготви вечеря, защото баща й беше поканил Джейкъб. Чично й се показа от най-добрата си страна и двамата с Хауърд разговаряха оживено дълго след като се нахраниха.

Като знаеше всичко за престъплението на чично си и за истинския му характер, Лора едва успява да бъде любезна с него. Така й се искаше да го раздруса здравата, за да го вразуми! Докато се опитваше да яде и да участва в разговора, тя се бореше с гнева си срещу мъжа, който застрашаваше бъдещето й, като злоупотребяваше с Джейс за престъпните си цели.

Поради всички тези причини Лора не можа нито да види Джейс, нито да поговори с него. Докато работеше и непрестанно си блъскаше главата над личните си проблеми, тя едва не пропусна историческото събитие, което беше станало същия ден на Изток и което скоро щеше да промени живота й.

Скоро след като Джейк си отиде, пристигна пратеник от града. Войникът се извини, че идва толкова късно, и каза, че е видял светлина, затова се е осмелил да влезе. Носел изключително важна новина.

Хауърд му благодари и го отпрати. После разчути запечатаното писмо и прочете, че въпреки победата на бунтовниците във Фармвил Грант и Лий са започнали да преговарят за капитулация на армията на генерал Лий и да обсъждат условията на мира.

Лора гореше от желание да изтича при любимия си и да му съобщи тази важна новина, но това беше изключено. Утре, скъпи, утре ще споделим всичките си тайни...

В понеделник Хауърд донесе лоши новини. Съобщи й, че Джейс и още няколко войници са тръгнали към Уикънбърг, за да преследват индианците, които откраднали петнадесет първокласни коне от Бен Уивър, сина на известния следотърсач. Младият Бен Уивър бил убит в кратката битка. Не след дълго индианците от същата банда нападнали конвой с хранителни стоки на около тридесет мили от Прескът.

Лора беше толкова уплашена от новината, че престана да се контролира.

— Значи той замина? — попита със задавен от сълзи глас тя.

Баща ѝ кимна мрачно.

— Разбирам, че си разочарована. Отдавна не сте се виждали, но той е на първо място войник. Не се тревожи, той ще се върне скоро. Знаеш ли, срещал съм сина на Уивър в Уикънбърг, той е съвсем различен от баща си. Човекът, който ни донесе тази вест и ни помоли за помощ, каза, че тялото на Бен било набучено с десетки стрели, освен това бил пропаднат на няколко места. Върховете на стрелите били пречупени и дрехите му били откраднати, макар че не можа да си представя как някой би носил надупчен панталон. По всичко личи, че индианците не мислят само за грабеж. Действията им ми приличат по-скоро на отмъщение.

— Но защо, татко, защо? Какво им е направил Бен Уивър? — Лора искаше да знае всичко за набезите на индианците, защото любимият ѝ беше изпратен да ги преследва.

— Нищо, доколкото знам — отговори сухо баща ѝ. — Но Полин е заклеймен като предател, откакто работи за армията, освен това от години търси злато в индианските земи.

— Сигурно е много опасно, когато индианците тръгнат по пътеката на войната. Мислиш ли, че войниците ще могат да се справят

с тях?

Баща ѝ се засмя с разбиране.

— По-скоро искаше да ме попиташ дали ефрейтор Дюран е изложен на опасност, нали? Можеш да бъдеш спокойна за него, детето ми. Той се е бил и преди с индианците, познава нравите им и е отличен следотърсач. Справя се умело с всички видове оръжия и знае как да използва юмруците си. Затова и го избрах за твой защитник.

— Тези ли бяха единствените причини, татко?

— Не, той има достатъчно други качества, освен това произхожда от добро семейство и е изискан мъж.

Баща ѝ наричаше „изискан мъж“ един бивш бунтовник и враг на Съюза...

— Наистина ли мислиш така, татко?

— Да, това е мнението ми за него, откакто се запознахме и го видях как се справя в условията на Аризона. — Хауърд се ухили заговорнически. — Сигурен съм, че ти също си си съставила мнение за него, Лора. Много ли е различно от моето?

— Не, мисля, че си го преценил правилно. Изглежда ми почтен и е много мил. Можеш ли да mi разкажеш още нещо за него?

— Не сега. С времето ще узнаем повече.

Очевидно баща ѝ беше получил заповед да мълчи и щеше да я спази, макар че тя беше изразила явен интерес към Джейс. Е, все никак щеше да успее да го надхитри.

— Питах се само дали двамата не сте станали приятели и заговорничите зад гърба ми — пошегува се тя.

— Когато е за твоето добро, готов съм да заговорнича дори с дявола, скъпа, но никога срещу теб. Искам само най-доброто за милата си дъщеря, а ти си на двадесет и една години и още не си се омъжила.

— Е, още не съм станала стара мома, татко — отговори укорително Лора. — Освен това войната беше дълга и надали мога да разчитам на достойни кандидати.

— Може би в Ричмънд е било така, но тук?

Лора избухна в смях.

— Ако отново започнеш да ме сватосваш, ще избягам при Емелин, за да се отърва от теб.

— Това е чудесна идея, детето ми. Иди при нея, тя ще се радва да те види. Майор Райт тръгна с отряда и милата му малка жена се

тревожи за него...

Рано сутринта в сряда нов пратеник донесе най-добрите новини от началото на войната: на девети април двамата големи генерали се бяха срещнали в Апоматокс и Лий беше предал на Грант армията на Северна Вирджиния. Лий не беше принуден да предаде сабята си и бащата и дъщерята бяха много щастливи от великодушието, с което Грант се беше отнесъл към изискания южняк, който беше вирджинец като тях.

Двамата се прегърнаха развълнувани и очите им се овлажниха.

— Всичко свърши, татко — прошепна задавено Лора. — Сега трябва бързо да възстановим страната си.

— Надявам се да започнем веднага, детето ми, но трудностите още не са свършили. Ако нямаш нищо против, ще прескоча до града, за да съобщя новините на Шарлът.

— Иди, татко, и сподели този чуден момент с нея. Най-после братята ми и приятелите ни ще спрат да се бият. С нетърпение чакам да ги видя отново.

В края на този голям ден целият град бе огласен от камбанен звън. Цивилните и войниците празнуваха в заведенията и по улиците, бързи пратеници препуснаха да разнесат новините по всички градове, рудници, златотърсачески лагери и ферми наоколо. Повечето войници бяха освободени от служба за целия ден и получиха по чаша уиски, за да пият за победата на Съюза. Дори пречистените бунтовници бяха въодушевени от края на войната, защото се надяваха най-после да бъдат освободени.

Лора остана сама в къщи, защото не беше в настроение да празнува. Краят на войната означаваше и край на мисията ѝ и сигурно заповедта беше вече на път. Правителството щеше да поисква престъпниците да бъдат арестувани и наказани, а откраднатото злато и пари да бъдат върнати на законните им собственици. Лора беше смаяна, когато Джейк също замина за Прескът, за да вземе участие в тържествата, вместо да си събере багажа и да избяга в планините — което означаваше, че чично ѝ дори не подозира за предстоящото си

арестуване. Онова, което я беспокоеше повече от всичко, беше съдбата на любимия ѝ. Неизвестността за Джейс я измъчваше и не ѝ позволяваше да се зарадва истински на мира...

На тринадесети пристигна вест, че миналия ден са паднали Монтгомъри и Мобил. Северняците говореха, че уплашеният до смърт президент Дейвис е избягал в Каролина, докато южняците твърдяха, че президентът им непрекъснато заседава с генералите и министрите си, за да отклони неизбежното поражение.

В Апоматокс армията на Лий беше предала знамената и оръжията си, след което уморените и тъжни войници се върнаха по домовете си, питайки се тревожно какво очакваше „победената нация“. На сбогуване Лий беше казал на привържениците си: „Направих за вас всичко, което беше по силите ми. Вие изпълнихте дълга си. Оставете другото на добрия бог. Върнете се по домовете си и отново се заемете с работата си. Изпълнявайте законите и станете добри граждани, както бяхте добри войници.“

Лора беше трогната до сълзи от тези думи и от представата как ли се е чувствал генерал Лий, докато ги е произнасял.

На следващата сутрин пристигна телеграма от Хенри Адамс, в която се съобщаваше, че двамата с Том са добре и след седмица или две ще се върнат в семейната плантация.

Съботният пратеник донесе страшни вести и развълнуваният до сълзи Хауърд изтича веднага вкъщи, за да ги съобщи на Лора.

— Някакъв си артист на име Джон Уилс Буут стрелял вчера по президента Линкълн, докато той бил в театър „Форд“. Съучастникът на Буут ранил държавния секретар Сийорд.

Лора замръзна на мястото си.

— Извършили са покушение срещу президента?

— Линкълн е мъртъв, Лора. Тази сутрин е починал от раните си. Андрю Джонсън вече е положил клетва като нов президент на Съединените щати.

— Не мога да повярвам, че президентът е... мъртъв — прошепна безсилно Лора. — Убит от коварна ръка, на обществено място, пред

очите на толкова хора... — Побиха я ледени тръпки, ръцете ѝ затрепериха. — Та само преди няколко месеца вечеряхме с него във Вашингтон! — Аз говорих лично с него. Преди да си тръгнем, той стисна ръката ми, усмихна ми се и ме нарече добра патриотка. На него дължим това, че сме тук. Аз работех за него. Не може да бъде вярно, невъзможно е! Но тя знаеше, че баща ѝ е казал истината. — Мислиш ли, че това ужасно събитие ще предизвика хаос и ще унищожи мира, за който президентът се бореше, татко?

Хауърд мачкаше между пръстите си хартията с трагичното послание.

— Надявам се и се моля горещо това да не се случи. Всички добри хора ще бъдат болезнено засегнати и объркани. Как можаха да допуснат това да се случи, как?

— Хората могат да бъдат зли, татко, дори онези, които уж познаваме добре.

— Но Линкълн беше президент на Съединените американски щати...

— Събитието е трагично и страшно, татко, но не можем да го върнем. Страната ни ще се научи да живее без него. Трябва да удвоим усилията си, за да имаме мир...

След като войната беше свършила, Лора трябваше да получи отговор на въпросите си, а Джейс, който и след две седмици продължаваше да преследва враждебно настроените индианци, не беше при нея, за да ѝ го даде. Тъй като никой не знаеше къде се намира отрядът, тя не можеше да му изпрати вест, затова предполагаше, че Джейс и другарите му не знаят нищо за края на войната и смъртта на президента Линкълн.

Беше неделя и преди да се стъмни, Лора взе решение. Отиде в къщата на семейство Райт и направо попита Емелин:

— Джейс е агент на Съюза, нали?

Приятелката ѝ я погледна изумено.

— Какво говориш, Лора?

— Много добре ме чу. Ние с теб сме приятелки, Еми, затова бъди честна. Войната свърши, чичо Джейк и съучастниците му ще бъдат арестувани веднага щом твой Джим се върне, така че нямаш причини

да мълчиш пред мен. Аз обичам Джейс и ако той не е агент на Съюза, значи е престъпник и също ще бъде арестуван.

Емелин я погледна замислено. Очевидно не можеше да се реши.

— Вероятно имаш право да узнаеш, Лора — каза най-после тя.

— И си права по отношение на ефрейтор Дюран.

— Кажи го кратко, Еми: виновен ли е или невинен, престъпник ли е или таен агент?

— Джейс Дюран не е извършил никакво престъпление. Той е офицер от армията на Съюза и е изпратен тук с тайна мисия.

Лора затвори за момент очи и въздъхна облекчено.

— Ти ме направи най-щастливата жена на света, Еми. Умирах от страх, че Джейс се е обвързал с чичо Джейк. Не можех да разбера какво става, защото Джейс не е нито лош, нито глупав. Той не знае нищо за работата ми тук, нали? — Емелин кимна с глава и Лора попита: — Защо криехте от нас, че работим за общото дело?

— Джим имаше заповед да пази тайна. Във Вашингтон се опасяваха, че бихте могли да застрашите изпълнението на мисията си и собствената си сигурност.

— Но ние бяхме толкова често заедно и това е много по-подозрително, отколкото ако връзката ни беше известна.

— Не можехме да постъпим другояче. Баща ти отказа да ти намери друг придружител.

— Татко не знае нищо за мисията ми тук, нали?

— Не, но знаеше кой е в действителност Джейс и държеше да го избере за твой официален придружител. Тъй като беше осведомен за мисията му тук, баща ти смяташе, че само с него можеш да бъдеш в безопасност. Мъжът ми се опита да му обясни, че не е много умно да го виждат толкова често с теб, но баща ти му заяви, че излетите с една млада дама няма да застрашат тайната му мисия. Полковникът не знае нищо за подозренията срещу Джейкъб Адамс. — Емелин помълча малко и добави: — Не си ли се запитвала как ще реагира баща ти, като узнае, че двамата с Джейс работите за гибелта на брат му?

— Питала съм се, и то твърде често, Еми. Много ми е тежко, но няма как. Татко трябва да разбере, че не съм имала друг избор. лично президентът — бог да успокои душата му — и генерал Грант ме помолиха да го направя. Как бих могла да им откажа? Освен това дойдох тук с надеждата да намеря доказателства за невинността на

чино Джейк. Не можеш да си представиш колко трудно ми беше да го наблюдавам и да го следя.

— Разбирам те, мила. Хайде да си поговорим за Джейс. Той отговаря ли на чувствата ти?

— Да, и щом всичко се изясни, ще се оженим.

— Сигурна ли си, че го познаваш достатъчно добре, Лора? Прекарала си само няколко дни с него, а женитбата е за цял живот.

— Сега ще научиш най-голямата ми тайна, Еми: ние с Джейс се познаваме още от Ричмънд, където в продължение на шест месеца се виждахме твърде често. И двамата бяхме изненадани, когато се намерихме отново чак в Аризона, тъй като бяхме разделени, преди да се сбогуваме и да споделим тайните си. Разбираш ли, аз го познавам много добре и просто не можех да повярвам, че може да бъде престъпник!

— Права си, Лора. Но те моля да не забравяш за Джейк. Бъди много внимателна с него, докато Джим и Джейс се върнат, за да уредят нещата.

— Не се бой, Еми, ще играя ролята на невинната племенница.

В понеделник следобед Джейк покани Лора да излязат на езда и тя не намери подходящ претекст, за да му откаже.

Когато мина повече от час, Лора започна да се пита защо продължаваха да се отдалечават от форта. Шокът дойде, когато Джейк улови юздите на коня ѝ и се обърна към нея с изваден пистолет.

— Искам да ти кажа, че преди няколко дни получих тайно послание от един приятел, който живее на изток, скъпа племеннице. В него той ме предупреждава да се пазя от Лора Адамс, която е била изпратена в Аризона, за да ме шпионира и унищожи. Какво ще кажеш в своя защита?

23

Лора се овладя бързо и погледна чичо си с добре изиграно смайване.

— Какво говориш, за бога? Наистина ли ме мислиш за шпионка? И за кого шпионират, според теб? За Юга или за Севера?

— За Съюза, разбира се, и престани да се преструваш на невинно агънце. Искам да чуя точни отговори, преди да загубя търпение и да забравя коя си. Ти очевидно си забравила, че сме родници, и аз не означавам нищо за теб.

Лора видя как очите му се присвиха и станаха леденостудени.

— Не разбирам какво говориш. Ти си мой чичо и аз те обичам. Защо смяташ, че Съюзът е изпратил специален човек да те наблюдава? Та ти си офицер от армията му! Дори да са го направили, нима биха изпратили жена, и то мен, твоята единствена племенница?

— Защото са си помислили, че не бих заподозрял собствената си племенница в предателство. Точно така беше, докато не пристигна предупреждението от Изтока.

Лора не преставаше да се пита защо чичо й говореше за „Изтока“, а не за „Юга“, но не се издаваше и продължаваше да разиграва ролята на невинно обвинена.

— Това са пълни глупости! Нямам представа за какво говориш. Защо мислиш, че Съюзът те преследва?

— Много добре знаеш, Лора — заради откраднатите злато и пари.

— Какви пари, чичо? Какво злато? — Не преставай да подчертаваш роднинството ви и се преструвай, че нищичко не разбираш!

— Нали знаеш за нападенията, скъпа племенница?

— И защо Съюзът подозира именно теб? Това ми се струва абсурдно.

— Ти май продължаваш да търсиш доказателства, а? Предупреждавам те, Лора: ще ми кажеш истината, дори ако трябва да

те принудя. Какво можеш да докажеш и какви са предположенията ти? Кой те насьска срещу мен и кой ти помага? Може би майор Райт? Или даже собственият ми брат!

Лора го погледна изумено.

— Ти си полуудял, чicho Джейк! Знам, че си преживял страшни неща, но думите и поведението ти ми вдъхват истински страх.

— Няма нужда да се преструваш пред мен, момиче. Мислех, че си по-различна от милия ми брат, но виждам, че си негова плът и кръв, също така жестока и лъжлива като него.

Лора разбра, че Джейк е не само ожесточен и гневен, но и психически увреден и изпълнен с омраза. Това го правеше непредвидим. Тя не можеше да си представи какво щеше да й стори, ако му кажеше истината.

— Ти правиш всичко това само за да причиниш болка на татко, нали?

— Значи онази подла змия има нещо общо с разследванията ти, така ли?

— Какви разследвания? — попита спокойно Лора и отново се постара да изглежда сърдита, възмутена и дълбоко засегната.

— Преди време ти каза, че Съюзът ми е дължник, и беше напълно права. Същото се отнася и до Конфедерацията. Много бих искал и двете страни да загубят тази проклета война, но това е невъзможно. Затова няма да им дам златото и парите, те принадлежат единствено на мен. Ако онези проклети бунтовници не бяха предизвикали северняците, всичко това нямаше да се случи. А що се отнася до твърденията им, че смъртта на семейството ми е била „по погрешка“, това е подла лъжа. Знам как е станало в действителност: те са сметнали Мери и Джони за бунтовници и са ги застреляли. Всички знаят колко безогледен беше Грант, когато искаше да спечели някая битка. Той пожертвва живота на синовете ми, като че не струваше пукната пара. Затова и Съюзът има много повече мъртви от Конфедерацията. Сега обаче ще взема златото и парите и ще започна нов живот. Тук вече не мога да остана, благодарение на теб и на шпионската ти дейност. А що се отнася до бунтовниците, които ми помогнаха да забогатея, намерението ми беше да ги убия, но тъй като заминаха да гонят индианци, ще се лиша от това удоволствие.

Последва луд смях и Джейк продължи:

— Всички, освен капитан Рено вярваха, че съм изпратил златото и парите на юг, за да помогна на Конфедерацията. Бяха толкова слепи и ожесточени, че не можеха да разсъждават разумно. Лесно ми беше да ги измамя. Е, аз имам някои връзки във Вашингтон и в Южните щати, но не съм им дал дори един долар. Те не заслужават нищо, пък и не е моя работа да помагам на тълпата. Съюзът ми дължи твърде много и също не заслужава да си върне откраднатото. Всичко е мое, Лора, всичко!

Лора беше разтърсена до дъното на душата си. Собственият и чичо Джейкъб Адамс се оказа алчен, отмъстителен, безсъвестен мъж, който беше предал родината си, но не беше лоялен и към другата страна! Той беше организирал нападенията само за да забогатее и да си отмъсти на всички хора, които според него му бяха причинили зло. Лора не помръдваше от мястото си, но цялото й тяло беше напрегнато. Докато чичо й говореше, тя щеше да узнае всичко за мотивите му и имаше време да обмисли как да избяга. Нямаше как да се добере до пистолета под дрехата си, защото жакетът й беше закопчан. Пушката й беше в калъфа и не можеше да я извади достатъчно бързо, камо ли пък да освободи спусъка. В момента не й оставаше нищо друго, освен да чака и да слуша внимателно.

— Стори ми се странно, че изпращат собствения ми брат в това забравено от бога място, и се оказах прав. Те не са изпратили него, а теб, прав ли съм?

— Много съжалявам, че си се забъркал в тези престъпни действия, чичо Джейк, но не мога да повярвам, че сериозно ме обвиняваш в намерение да ти сторя зло. Моля те, помисли малко! Сигурна съм, че не е късно да върнеш златото и парите и да помолиш за прошка, че си откраднал. След всичко, което си изстрадал, те ще разберат, че не си бил на себе си, и ще те освободят от отговорност.

— Не искам да бъда освободен от отговорност! Златото и парите ми принадлежат и никой няма да ми ги отнеме! Нито ти, нито Хауърд, нито армията! Не биваше да заставаш срещу мен, момиче. Защо се обърна срещу собственото си семейство, както постъпи някога баща ти?

Макар че познаваше слабостите на чичо си, Лора нямаше представа за тази тъмна, непредвидима страна в характера му. Трябваше веднага да го успокои.

— Аз изобщо не се опитвам да ти взема златото или да ти навредя, чичо Джейк. Аз...

— Не говори с мен, като че съм луд! Не съм си загубил ума, не се беспокой. Войната свърши и аз ще започна нов живот, богат и щастлив. Съжалявам, че се опита да ми попречиш, защото съм принуден да те премахна, преди да си отида завинаги.

— Това заплаха ли е, чичо Джейк?

— Боя се, че ще преживееш тежка злополука, Лора. Но не се страхувай, няма да страдаш. Всичко ще свърши бързо и безболезнено.

— Ти искаш да ме... убиеш?

— За съжаление нямам друг избор. Не мога да допусна да ме спреш.

— Разбира се, че имаш избор, чичо Джейк! Ще се върнем във форта и ще уредим всичко. Татко ще ти помогне.

Джейк поклати глава. Думата „убийство“ и възраженията ѝ не бяха оказали никакво въздействие върху него.

— Войниците ще тръгнат да ме търсят. Ти ще...

— Никой няма да те намери, защото аз ще свърша с теб много бързо. Казах на щабния офицер, че ще вечеряме в града. Докато започнат да те търсят, ще стане много късно. Когато изпратят патрул, аз ще бъда отвъд планината и никой няма да ме намери.

Лора нямаше друг изход, освен да предаде оръжиета си. Пистолетът на Джейк сочеше право към сърцето ѝ, а по лицето му личеше, че ще осъществи заплахата си. Той грабна пушката и пистолета ѝ и ги захвърли в храстите, за да не ги видят случайно минаващи пътници. После върза ръцете ѝ.

— Тръгвай, Лора, чака ни дълъг път, преди да се стъмни.

Лора се вкопчи уплашено в седлото си, защото Джейк подкара коня ѝ в буен галоп. Скоро забеляза, че препускаха на север, към местността, наречена „Шино Вели“. Ръцете ѝ се умориха бързо и когато Джейк насочи конете към река Гранит, тя вече изпитваше силни болки. За да заличи следите им и да даде малко почивка на животните, той вървя дълго по течението на реката.

Лора си помисли дали да не скочи от коня, но се отказа. Ръцете ѝ бяха вързани и ако се опиташе да избяга, чично ѝ щеше да я настигне без усилия. Трябваше да чака по-удобен случаи. На няколко пъти се опита да го вразуми, но той се правеше на глух и отказваше да ѝ

отговаря. Тъй като бяха излезли от форта само преди два часа, никой не се беше обезпокоил от отсъствието им и можеше да се очаква, че до настъпването на вечерта никой нямаше да се запита как така чичото и племенницата още не са се „върнали от Прескът“. Тъй като беше пролет, денят беше дълъг и им предстоеше да яздят поне два-три часа по светло.

След известно време Джейк изведе конете от рекичката на един скалист бряг и заповядва на Лора да слезе от седлото. След това извади осем малки кожи от чантата на седлото си и ги привърза с кожени ремъци за копитата на конете. Когато продължиха пътя си, Лора се обърна и видя, че зад тях вече не оставаха следи.

— Точно така, мила моя, правилно си разбрала. Като не оставяме следи, никой няма да знае накъде сме тръгнали. Научих този хитър номер от индианците. Ако някой реши да тръгне нагоре по потока, за да види къде сме излезли от водата, няма да намери нищо и ще продължи на север — точно според намерението ми да го заблудя.

Лора забеляза, че Джейк обърна коня си на югоизток, и отгатна целта му: изоставената мина, в която бяха скрити откраднатите богатства. Започна да се укорява, че не беше нарисувала карта за Джим, нито му беше описала посоката. Ако Джим не знаеше нищо за мината, преследвачите щяха да се объркат. Само капитан Рено знаеше къде са бегълците, а той нямаше да издаде скривалището им.

Двамата яздиха часове наред през пустошта, докато най-после стигнаха до целта си. Конете бяха подслонени в един тунел, където ги чакаха вода и овес, а фенерите осветяваха мрака. Джейк закри входа с елхови и борови клони, за да не се вижда отвън, после окачи тъмно одеяло, за да скрие светлината на фенерите.

Докато палеше огън в задната част на мината, той каза:

— Ще лагеруваме тук до утре сутринта, после ще взема част от плячката и ще изчезна. Остатъкът е скрит толкова добре, че никой никога няма да го намери. Щом положението се успокои, ще се върна да си го взема.

За Лора беше очевидно, че чично й се е подгответил много грижливо за бягството и е предвидил и отвличането й. Само не можеше да разбере защо той губеше ценно време да я държи като пленница в тази стара мина. И защо беше още в Аризона, след като беше узнал истината за дейността й? Всеки що-годе разумен крадец

щеше да грабне плячката си и да офейка. Тя реши да не му задава тези въпроси, докато все още имаше шанс да откупи свободата си с хитрост и лъжа — а това щеше да стане невъзможно, ако му признаеше, че подозренията му отговарят на истината.

Джейс и Джим пристигнаха във форт Уипъл около шест и половина вечерта, след като бяха узнали големите новини от един златотърсач и бяха прекъснали преследването на индианците.

Докато разседлаваха конете си, Джейс продължаваше да размишлява над онова, което Джим му беше разказал по време на обратния път. Лора беше работила като агент на Съюза в Ричмънд и продължаваше да работи и сега! Той се гордееше с любимата си и се радваше на многобройните ѝ таланти, които му се струваха гаранция за отлично партньорство. Вече беше абсолютно убеден, че тя е в състояние да се грижи за себе си, за дома и семейството си, докато той отсъства. Тя беше необикновена, чудна жена... неговата жена.

Джим му беше разказал за всичко, което Лора беше узнала след пристигането си във форт Уипъл, освен това му беше обяснил защо беше мълчал и пред двамата за работата на другия. Джейс се разтревожи, защото Лора, която го беше проследила, вероятно се беспокоеше за него и беше разочарована от постъпката му. Сега разбираше странните ѝ въпроси и необичайното ѝ поведение. Въпреки всичко тя не беше престанала да го обича и се опитваше да го пази. Тя беше опазила вярата си в него, сякаш инстинктивно беше усетила, че той не може да бъде престъпник. Господи, колко я обичаше! Джейс и Джим имаха намерение да арестуват Джейк и съучастниците му веднага след пристигането си и се уплашиха до смърт, когато щабният офицер им каза, че полковникът и Лора са излезли на езда.

— Тя знае, че той е опасен — обясни Емелин, след като им разказа за вчеращния си разговор с Лора. — Сигурно не е могла да му откаже да излезе с него, за да не събуди подозренията му. Полковник Адамс е в Прескът при Шарлът.

— Еми е права, Джейс. Ако отидеш в града да арестуваш Джейк, той ще полудее и може да стори зло на Лора или на Хауърд. Най-добре е да чакаме завръщането му тук. Ще го арестуваме още щом влезе във форта, и ще разкажем всичко на полковника.

— Не ми харесва, че Лора е сама с онзи негодник. Той е хитър и опасен.

— Той ѝ е чично и няма причина да я подозира. Сигурен съм, че скоро ще се върнат.

— Не знам, Джим. Инстинктът ми казва нещо друго. Ще им дам още малко време, но после ще тръгна след тях и тежко му, ако е сторил нещо на Лора. Все пак става въпрос за бъдещата ми съпруга!

Когато слънцето залезе и Джейк още не се беше върнал, тревогата на Джейс стана непоносима. Той се ядоса още повече, когато се оказа, че Барт Рено е изчезнал, така че не можаха да арестуват и него. Тъй като беше излизал на два пъти с бандата, той знаеше, че местоположението на скривалището беше известно единствено на Рено. Вероятно офицерът беше тръгнал нататък. Около форта имаше всевъзможни следи и нямаше как да преследват Рено. После обаче му хрумна чудесна мисъл...

— Не биваше да чакам, Джим. Знам, че нещо не е наред. Сега е твърде тъмно, за да започна преследването. Ще тръгна утре на разсъмване. Ако онзи негодник ѝ е сторил зло, ще го убия.

— Нека първо да отидем в Прескът, за да се уверим, че Лора и Джейк не са там. И престани да се нервираш за щяло и нещяло, ако обичаш!

В града Джейс и Джим узнаха, че Хауърд е при Шарлът и никой не е виждал Джейкъб Адамс и племенницата му.

Докато седяха в кухнята на мисис Уигинс и пиеха кафе, Джейс разказа на полковник Хауърд Адамс цялата истина и загриженият баща поиска веднага да организират отряд, който да тръгне да търси бегълците.

— Не бива да правите това, сър — възрази твърдо Джейс. — Така само ще изложите живота на Лора на опасност. Брат ви може да изпадне в паника и да стреля в нея. Най-добре е да тръгна сам. Имам чувството, че капитан Рено е с тях. Но дори да не е, той ще ме отведе до скривалището на Джейк. Сигурен съм, че брат ви и Лора са там. Вероятно е замислил да я използва като заложник.

— Това е позорно за един мъж и офицер! Отдавна хранех подозрението, че Джейк не е искрен с мен, но исках да му вярвам. Все пак той ми е брат.

— Знам, сър, и съжалявам, че стана така. Лора се надяваше да събере доказателства, че брат ви е невинен, но стана точно обратното. Знам, че беше много загрижена как ще приемете участието й в разобличаването на брат ви.

— Тя е постъпила съвсем правилно и аз се гордея с нея. Тя е истинска патриотка, тя е героиня! Знаех, че е смела и умна, но явно съм я подценявал.

— Тя ще се радва да го чуе, сър. Лора ви обича и се гордее с вас, затова не искаше да ви разочарова, камо ли пък да ви нарани.

— Милото ми дете! Аз познавам Джейк толкова отдавна, знам всички подробности от жалкия му живот и не съм изненадан да чуя, че е станал престъпник. Признавам, че се чувствам засегнат, но времето лекува всички рани. Как ще намерите Рено и какво ще направите, ако откаже да говори?

— Той ще говори, дори ако се наложи да му изтръгна истината с бой. Преди седмица огледах коня му и установих, че една от подковите има белег, така че оставя добре различима следа. Ще тръгна след Рено, ще се промъкна в скривалището и ще освободя Лора, преди да забележат, че съм там.

— Спасението на Лора трябва да бъде първата ви грижа, Дюран. С Джейк и Рено ще се оправим по-късно. Искам да си върна Лора, разбирате ли?

— Ще ви върна дъщерята, сър, можете да разчитате на мен. Аз я обичам и искам да се оженя за нея.

— А дъщеря ми отговаря ли на чувствата ви?

— Да, сър. Ще ви призная, че ние с Лора се познаваме доста отдавна — отговори Джейс и най-после разкри истината пред смяния бща на Лора...

Далече от тях, в изоставената мина, Джейк и капитан Рено седяха край огъня и разговаряха тихо. Лора, която се беше свила до стената, слушаше напрегнато, обезпокоена от появата на капитана. Тя

се страхуваше, че бягството ѝ е станало невъзможно, и се тревожеше от похотливите погледи, които той ѝ хвърляше непрекъснато.

— Радвам се, че ме изчака, Джейк. Когато чухме, че старият Ейб е бил убит, хукнахме като подгонени обратно към форта. Никой не ни подозира, защото иначе отдавна щяха да ни арестуват. Трябва да изровим плячката и да тръгнем на разсымване, преди да са започнали да я търсят.

— Не биваше да идваш тук, Рено. Това е глупаво и рисковано — отговори рязко Джейк. — Щом стане достатъчно светло, онези ще тръгнат по следите ти и ще ни намерят.

— Нямат никакъв шанс, Джейк, защото около форта земята е буквално изровена от конете. — Рено махна с ръка към Лора. — Какво ще правим с нея, ако не ни е нужна за заложник?

— Боя се, че Лора ще претърпи злополука, която ще я накара да замълчи завинаги. Тя е единствената, която знае истината за мен.

— Щом е така, тази нощ ще се позабавлявам малко с нея. Отдавна не съм бил с жена и се сгорещявам само като я гледам.

— Тя ми е племенница, мръснико!

— Е, и какво от това? Щом си решил да я убиеш, значи не сте особено привързани един към друг. Ами ако ти дам цял чувал от моя дял за една-единствена нощ с нея?

Лора беше ужасена, защото Джейк се замисли сериозно над предложението на Рено. Когато похотливият поглед на капитана се пълзна по тялото ѝ, тя се отдръпна назад, а когато Джейк се ухили злобно и кимна, ужасът и се превърна в паника.

— Съгласен съм, Рено. Първо обаче трябва да ми донесеш чувала със златото, за да го отделя от общата плячка. Аз ще броя монетите, докато ти се забавляваш с нея, но не искам да ѝ причиняваш болка, както правиш с градските уличници.

— Ама разбира се, Джейк, обещавам ти да бъда мил и възпитан. Кой знае, партньоре, може би и ти ще решиш да се позабавляваш малко с племенницата си, след като ни погледаш известно време. Обзалагам се, че тялото ѝ е не по-малко красиво от лицето, и се надявам много скоро да го видя. Пръстите ме сърбят да започна...

— Първо иди и донеси обещания чувал със злато.

Рено започна да разчиства гредите, които бяха натрупани върху една шахта, за да издърпа един от чувалите, окачени на дебели въжета.

Лора задърпа отчаяно въжетата, с които бяха стегнати ръцете й, но не успя дори да ги разхлаби. В този момент Джейк вдигна единия си крак и с все сила изрита Рено в задника. Капитанът извика задавено и полетя в дълбоката тъмна дупка. Лора замръзна на мястото си от страх и ужас. Тя чу глухи викове от шахтата, докато Рено летеше към дъното, после силен удар, когато тялото му се удари в земята.

Макар че беше шокирана от хладнокръвното убийство и почти не съзнаваше какво говори, Лора прошепна с пресъхнали устни:

— Благодаря ти, чично Джейк.

— За какво, момиче? — попита той и се обърна към нея.

— Че ме спаси от онзи...

Джейкът избухна в луд смях.

— Нима мислиш, че съм го направил, за да те спася? Той искаше да ме измами. Сигурен съм, че щеше да ме убие, докато спя, и да вземе всичките пари. Сега вече никой не знае къде се намира мината е богатството ми. Никога не съм имал намерение да деля парите с него. Затова останах тук с теб. Трябващо да го изчакам, за да го отстрания от пътя си. Знаех, че не мога да измъкна всички чували наведнъж, и не биваше да оставя Рено жив. Сега, когато той е мъртъв, златото е на сигурно място тук и аз мога да дойда да го взема, когато си поискам.

Джейк натрупа гредите върху шахтата, продължавайки да говори възбудено:

— След като преди два дни получих писмото от приятеля си, разбрах, че не мога да чакам връщането на Рено и майор Райт и отряда. Първо исках да отнеса златото някъде, където той няма да го намери, и да избягам надалеч. Доведох те тук, защото може би ще имам нужда от заложник, но и за да те накажа.

Лора си каза, че това му изказване беше в противоречие с предишното, но не помоли за обяснение.

— Ти нямаш причини да ме наказваш, чично Джейк. Не разбирам защо приятелят ти във Вашингтон е написал всички тези абсурдни лъжи.

— Можеш да говориш, колкото си искаш, Лора, но няма да ме убедиш, че писмото е било лъжа. Освен това ми писна да слушам хленченето ти и ти заповядвам да мълчиш.

Лора смени темата.

— Ами ако капитан Рено не е мъртъв? Ако е само ранен и излезе от шахтата, докато ние спим?

— Падна отвисоко и съм сигурен, че си е счупил всички кости. Освен това няма как да излезе от шахтата. Той сам се погрижи за това, като махна стълбата, която намерихме тук, за да не може никой да слезе и да открие плячката ни. Тук е толкова мрачно, че никой не може да види чувалите, които висят на въжетата.

— Но...

— Млъкни! Казах ти, че вече няма да те слушам. Легни си и спи. Аз също ще поспя. И не прави глупости, ако не искаш да прекарааш нощта долу при Рено!

Лора разбра, че заплахата му е съвсем сериозна, и не посмя да продължи. Успокояваше я единствено фактът, че Джейк нямаше намерение да я убие още тази нощ. Докато беше жива, спасението и бягството бяха възможни, все едно колко трудни и невероятни изглеждаха.

Рано на другата сутрин Лора направи още един опит да вразуми Джейк.

— Ако избягаш, само ще усложниш положението си, чично Джейк. Вече предадох доклада си и властите ще те търсят, докато те намерят. Ще разположат патрули в цялата област и никога няма да можеш да се върнеш, за да си вземеш златото.

— Ти какво си мислиш, че знаеш? — попита подигравателно той.

— Бях свидетелка на последните две нападения, видях как Рено уби невинен човек. Тръгнах след него, когато оставил приятелите си, за да се срещне тайно с теб. Видях как след първото нападение ти скри чувалите в мината и как след второто ти помогна Рено. Нарисувах карта и записах всичко видяно.

Джейк я погледна с разширени от изненада очи.

— У кого е картата?

— Изпратих я на свръзката си във Вашингтон — отговори Лора, която искаше да защити баща си и семейство Райт. — Президентът Линкълн и генерал Грант ме помолиха да дойда тук и да разследвам кражбите. Направих го за тях.

— Ако това беше вярно, щяха отдавна да ме арестуват! Освен това Линкълн е мъртъв, а Грант е твърде зает, за да се занимава с доклада, който твърдиш, че си изпратила. А може и изобщо да не е стигнал до него. Ако майор Райт има нещо общо с това, той не разполага с доказателства срещу мен. Ако не беше така, ти нямаше да бъдеш тук, за да ги набавиш.

Лора осъзна, че хитростта й не е донесла нищо, и опита с друго.

— Прав си, чично Джейк, не съм изпратила никакъв доклад и не съм казала на никого какво намерих тук. Исках да дочакам връщането на майор Райт, за да му обясня с каква задача съм дошла тук и да го накарам да арестува теб и другите. Тъй като си брат на командира на форта, не посмях да помоля татко лично да стори това. Нямах представа, че си осведомен за дейността ми и ще предприемеш такава отчаяна стъпка, затова реших да почакам, докато се върне майорът. Ще ти направя едно предложение, чично Джейк: ще кажа, че само си се представял за конфедерат и си събрали златото и парите в изоставената мина, за да ги предадеш на властите, щом случаят се изясни.

— И защо би направила това?

— Защото не искам татко да бъде наранен и унижен от още един скандал с името на брат му. Той започна да вярва, че си се променил и отношенията ви се подобряват. Или, още по-добре, ще кажа, че го е направил Рено, и няма да издам с нищо твоето участие. Освен мен той е единственият, който знае за ролята ти в тази игра, а той е мъртъв и вече не може да ми възрази. Много исках да не се стига дотам, чично Джейк. Когато ме помолиха да изпълня това поръчение, бях твърдо убедена в невинността ти. Приех го само за да докажа, че нямаш нищо общо с крадците на злато, но за голямо свое разочарование открих, че съм се изльгала в теб. Как можа да го направиш, чично Джейк? Кой те убеди да се включиши в тази работа?

— И в последната минута ли продължаваш да търсиш доказателства?

— Ти и без това ще ме убиеш, така че няма значение какво си ми разказал. Кой е човекът от Вашингтон, който ме е издал?

— Генерал Маркс — отговори без бавене чично й. — Узнал го е лично от Линкълн часове преди убийството му. Писмото му се забави доста. Не е ли тъжно, че един мъж, дори когато е президент, не може да има вяра на най-близките си приятели?

Лора премълча забележката, че предателят не е близък приятел.

— Каза също, че имаш връзка с хора от Юга. С кого и къде?

— Преди Шърман да нахлуе в Атланта, свръзката ми беше лейтенант Уилям Гейнс. Оттогава не съм чувал нищо за него, сигурно отдавна е мъртъв и погребан. Генерал Маркс само се представяше за юнионист, докато в същото време служеше вярно на Конфедерацията. Запознах се с него, преди да ме преместят тук. Той познаваше проблемите ми и по-късно сметна за безопасно да ми довери плановете на заговорниците. Маркс изпрати Гейнс при мен миналия август и онзи младок вероятно щеше да ме убие, ако не се бях съгласил с предложението им. Стана ми ясно, че планът е отличен и може да се осъществи, но не и в полза на бунтовниците. Убедих Рено да ми помага. Той нае двама мъже, които ни помогнаха да извършим първите нападения. През ноември се отървахме от тях, след като убедихме онези глупаци, бившите пленици, да свършат мръсната работа вместо нас. Бях убеден, че Маркс и Гейнс ще чакат, докато събра достатъчно злато и пари. Обещах им, че в края на февруари ще изпратя първия товар злато на Гейнс, за да спазя клетвата си към Конфедерацията. Маркс ми вярваше, затова и ме предупреди да се пазя от теб. Винаги можех да изльжа, че златото е било откраднато, преди да стигне до Гейнс, нали? Никой не може да докаже противното. След като положението на юг се усложни и Гейнс изчезна в бъркотията, Маркс така и не узна, че съм го мамил. Рено ме подкрепяше, защото си въобразяваше, че ще деля плячката с него. И той беше глупак като бившите бунтовници. Но сега край. Достатъчно сме бъбрили.

Лора се питаше отчаяно дали ѝ беше съдено да умре, преди да е видяла отново Джейс и семейството си.

— Има още време, чичо Джейк — настоя тя. — Обещавам да ти помогна, а татко ще ме подкрепи, знам.

— Нямам нужда от помощта ти! Още по-малко пък от Хауърд!

Той разряза въжето, с което я беше вързал за една греда, и Лора продължи предупредително:

— Ако ми сториш зло, чичо Джейк, татко ще прерови цялата земя, но ще те намери. Никога няма да ти прости и не можеш да очакваш помощ от него, когато те заловят.

Джейкъб избухна в смях.

— Та нали именно Хауърд ще бъде най-засегнат от всички тези престъпления, когато умреш! Мината е записана на негово име. А що се отнася до бившите бунтовници — никой от тях не знае, че в дъното на всичко съм стоял аз, и не може да ме обвини.

Джейк я повлече към дълбоката шахта, но Лора се съпротивляваше отчаяно.

— Не ме убивай, чично Джейк! Можеш просто да ме оставиш тук. Ще бъдеш много далече, преди да успея да се освободя или някой да ме намери.

— Не! Ти знаеш какъв съм, ти си единствената, която знае всичко за мен. Освен това златото и парите са скрити именно тук и ти знаеш къде.

Лора се изкушаваше да му изкреши, че не е единствената, която знае за мината, но не смееше да застраши другите, защото Джейк можеше да избяга и да намери начини и средства да си отмъсти.

— Ти няма да се изплъзнеш от ръцете им, чично. Сигурно вече те търсят. — Джейс, къде си, любими?

— Не се тревожи за мен, племеннице. Ще си обръсна мустаците, ще си оскубя веждите, ще облека рокля и ще увия главата си с кърпа, за да се представя за жена. Тук има дори кон без армейски знак. Войниците ще търсят Джейк и Лора Адамс, а през това време мисис Майнър — как намираш новото ми име? — ще мине под носа им и ще се измъкне от това проклето място. Имам и друга работа, момиче, затова нека свършим бързо и безболезнено. Затвори очи и аз ще ти забия един куршум в главата.

— Някой ще намери труповете и ще разбере, че си ни убил.

— Когато намерят труповете, всички ще решат, че те е убил Рено, а после е полетял в шахтата, докато се е опитвал да скрие трупа ти. Аз ще...

Лора разбра, че времето ѝ е свършило и помътеният мозък на Джейк не може да бъде достигнат с разумни аргументи. Затова направи тъжно лице, пое дълбоко дъх и раменете ѝ увиснаха. Докато се преструваше, че се е примирила със съдбата си, тя видя как ръката на Джейк се отпусна, макар и съвсем леко. Едва обърнал гръб, тя отметна глава назад и го улучи със силен удар в лицето. Изненадан, мъжът се олюя и изстена, а през това време Лора се обърна светкавично и заби коляно в слабините му. Третият ѝ удар беше насочен в корема му и го

свали на земята. Лора видя как пистолетът се изпълзна от ръката му и хукна с все сила към изхода на мината, за да се скрие някъде навън.

За съжаление не можа да стигне далече, преди Джейк да я хване. Тя се спъна в една издадена скала и макар че успя да запази равновесие, загуби ценно време. Тогава се случи най-лошото: озова се на ръба на дълбока пропаст. Знаеше, че с вързаните на гърба ръце не можеше да се спусне по стръмната скала, а зад нея вече кънтяха стъпките на чичо й — на нейния убиец!

— Ще те убия, проклетнице!

Тя се обърна рязко към него, в този миг десният ѝ крак се подхълзna и тя полетя в пропастта.

Джейк понечи да изстреля един куршум в падащото ѝ тяло, но в същия момент забеляза в далечината един ездач, който се беше привел към земята и очевидно търсеше следи. Изстрелът щеше да привлече вниманието му, а Джейк имаше нужда от време, за да избяга. Проклиналки лошия си късмет, той хукна обратно към мината.

Преди да полети в пропастта, Лора също бе видяла ездача, но не можеше да изпиши за помощ, докато се търкаляше по тревистия склон. Имаше късмет да се закачи за един изкривен, но здрав кипарис, който смекчи удара. Тя се приземи на един огромен клон и за момент дъхът ѝ спря. Тъй като ръцете и краката ѝ висяха във въздуха, тя застана неподвижно, защото клонът можеше да се счупи и тогава вече нищо нямаше да я спаси от страшното падане.

И тогава, най-после, тя се отърва поне от едната опасност: чу как Джейк се отдалечи в луд галоп! Това ѝ напомни за мъжа, когото беше видяла и който вероятно беше предизвикал паническото бягство на чичо й.

Опитвайки се да не клати твърде много кипариса, Лора вдигна глава и изкреша:

— Помощ! Помощ! Чува ли ме някой? Помощ! — Тя не знаеше докъде достигаше гласът ѝ и дали мъжът изобщо яздеше в тази посока. Извика още няколко пъти и се помоли непознатият да я чуе и да ѝ се притече на помощ. Ако минеше много време, не ѝ оставаше нищо друго, освен да...

В този момент над ръба на пропастта се подаде Джейс и извика:

— Тук съм, Лора!

Сърцето ѝ заби от дива радост.

— Побързай, дъrvoto няма да издържи дълго тежестта ми.

— Не говори и не се движи. — Тя се подчини веднага и Джейс неволно се усмихна на послушанието ѝ. След като прецени положението ѝ, той разбра, че е безсмислено да ѝ хвърли въже, защото тя не можеше да го улови и да го преметне през кръста си. — Ще сляза долу и ще те хвана.

Джейс завърза дългото въже, което предвидливо беше взел със себе си, за седлото, успокои възбудения си кон и му внуши да стои мирно и да не помръдва. После внимателно се спусна по въжето, докато стигна до Лора.

— Не мърдай, мила, ей сега ще освободя ръцете ти.

Той пусна въжето, извади ножа си и предпазливо разряза дебелите въжета, които стягаха китките ѝ.

— Опитай се да сложиш примката на кръста си. Бавно, съвсем бавно! Сега ще се изкача горе и ще те изтегля. Въжето и конят не могат да издържат тежестта и на двама ни. Не мърдай, докато не ти кажа какво да правиш.

Джейс се изкатери с мъка по стръмния склон. Щом стигна горе, извика:

— Хвани се за въжето и провери дали примката около кръста ти е стегната!

— Готова съм. — Тя премести тежестта си и дъrvoto изскърца застрашително. Търсейки опора на краката, за да не се влачи по каменистия склон, тя се държеше здраво за дебелото въже и бавно се придвижваше нагоре. Едва краката ѝ бяха докоснали твърдата земя, когато Джейс я грабна в обятията си и впи устни в нейните.

Когато най-после се откъснаха един от друг, Джейс обхвани лицето ѝ с две ръце и погледна дълбоко в очите ѝ.

— За малко да те загубя, Лора. Ако бях дошъл само няколко минути по-късно...

Лора се усмихна и помилва бузата му.

— Но ти дойде точно навреме и сега всичко е наред. Как ме намери? Какво правиш тук!

— Дойдох да спася жената, която обичам и за която ще се оженя много скоро. Емелин каза, че знаеш истината за мен, а Джим ми разказа всичко за моята смела и умна годеница — добави засмяно той

и я целуна по връхчето на носа. — Както вече ти казах, ние с теб сме идеалните партньори.

— Това е вярно. Сега обаче имаме по-важна работа, Джейс. Чичо Джейк не бива да избяга. — Тя отстъпи назад и развърза въжето, което стягаше кръста ѝ. — Той избяга точно преди ти да дойдеш. Вероятно те е видял и е изпаднал в паника. Искаше да ме убие, но не успя. Той е луд, Джейс! Опитах се да му избягам и се подхълзнах на ръба на пропастта. Слава богу, че се закачих за дървото, иначе щях да си счупя врата. Чичо Джейк искаше да ме застреля!

Джейс я притисна до силните си гърди, за да я утеши.

— Чакай ме тук — нареди строго той. — Ще го настигна и ще го хвана. Вземи оръжието ми...

Лора отстъпи крачка назад.

— Идвам с теб. Конят ми е в мината — обяви тя и се зарадва, когато той само се усмихна и не повдигна възражения.

След около час двамата се принудиха да яздят по-бавно, защото теренът ставаше все по-труден. Ако се съдеше по следите, които беше оставил Джейк, преднината му не беше много голяма.

Изведнъж в далечината отекнаха викове, в които нямаше нищо човешко. В тях имаше неистова болка и безумен гняв. Джейс спря, вслуша се и пошепна нещо на Лора. Двамата слязоха от конете и се промъкнаха към едно скрито място, откъдето можеха да проследят трагичните събития.

Като видяха индианците, които бяха обкръжили Джейк и го бодяха с ножовете и копията си, Джейс каза:

— Много съжалявам, мила, но те са твърде много и няма да мога да се справя с тях. Вероятно е същата банда, която търсехме, когато спряхме преследването, те са тръгнали към долината Верде. Сигурно са спрели, за да се наспят или да ловуват, защото в противен случай щях да бъдат вече отвъд планината. Не можем да сторим нищо, освен да стоим съвсем тихо и да чакаме забавлението да им омръзне.

— Те ще го убият, нали?

Джейс погледна в измъченото ѝ лице и чу тъгата в гласа ѝ.

— Боя се, че да, но ако се покажем, ще се нахвърлят върху нас като бесни.

Лора го погледна с безкрайна любов. Той знаеше как да я утешава.

— Може би това е справедливото наказание за делата му, Джейс.
Но не мога да гледам.

Джейс привлече главата ѝ на гърдите си и притисна с ръце ушите ѝ, за да задуши страшните шумове. Самият той продължи да следи случващото се, търсейки възможност да помогне на Джейк, без да рискува собствения си живот. Лора съсредоточи цялото си внимание върху биенето на сърцето му. Беше ужасно, че Джейк трябваше да умре по този начин, но не можеха да го спасят. Чичо й беше тръгнал по лош път, не се спря пред най-страшните престъпления, а накрая изгуби разума си. Може би беше дошло времето да бъде сложен край на страданията и лудостта му, но ѝ се искаше това да не беше станало по толкова ужасяващ начин. Най-после Джейс я освободи от прегръдката си.

— Всичко свърши, Лора, те си тръгват. Щом се махнат, ще сляза долу и ще взема тялото му, за да го отнесем във форта.

Лора вдигна глава, срещна съчувстваия му поглед и го целуна с благодарност. Джейк беше мъртъв, но техният съвместен живот едва започваше. Войната беше свършила и страната започваше да се възстановява от дългата агония. Южняците щяха да разчистят руините и да изградят новото си бъдеще. Тя беше сигурна, че за много от тях това щеше да бъде мъчително и дълго търсене на начини и средства да започнат нов живот, защото къщите им бяха разрушени и близките им бяха мъртви. Надяваше се, че победителите ще им помогат — само така в страната щеше да се възцари истински мир.

В неделя следобед, на тринадесети април, пред олтара на новата църква в Прескът застанаха Хауърд Адамс и Шарлът Уигинс. Веднага след тази церемония местата им бяха заети от Лора Адамс и Джейс Сторм Дюран, които също встъпиха в светия съюз на брака. Приятели и роднини бяха дошли от близо и далеч, за да вземат участие в радостното събитие и да празнуват с новобрачните в дома на Шарлът.

След ранната вечеря в най-тесен семеен кръг двете двойки се прегърнаха и се сбогуваха. Хауърд и Шарлът останаха в дома си в града, а Джейс и Лора щяха да прекарат първата си брачна нощ в каменната къща във форта.

Лора се събличаше бавно, докато мислите се надпреварваха в главата ѝ. Радваше се, че Шарлът не се беше разсърдила на баща ѝ, след като беше узнала, че брат му или Рено са убили мъжа ѝ миналата година.

Радваше се и за Джим и Емелин, които скоро щяха да се върнат в Охайо. Бяха си обещали да поддържат връзка, да си пишат и от време на време да си ходят на гости.

След кратка церемония, в която бяха взели участие Лора и баща ѝ, Джейкъб Адамс беше погребан в градското гробище. Капитан Рено също беше погребан достойно, но на неговото погребение присъстваше само свещеникът. Арестуваните пречистени бунтовници бяха узнали истината за измамата и злоупотребата с тях и вероятно скоро щяха да бъдат помилвани, защото Рено беше единственият, който беше извършил убийство. Парите и златото бяха върнати на правителството.

Лора прогони тези неприятни мисли и се обрна към съпруга си, който вече я чакаше в леглото. Запалените свещи разпространяваха мека светлина. Буйният огън в камината гонеше вечерния хлад. Обстановката беше много подходяща за първата им брачна нощ и тя усети как чувствеността ѝ се събуди. Лора си припомни как някога беше мечтала за голяма, пищна сватба и се усмихна на себе си. Сега това не беше важно. Онзи, от когото имаше нужда беше тук, до нея и я чакаше.

Тя отиде при Джейс, който я наблюдаваше с нежен поглед, свали копринената си роба и я захвърли на пода, после се мушна при него под завивките, стоплени от тялото му. Джейс плъзна поглед по прекрасното ѝ тяло и каза:

— Аз те обичам, Лора Дюран, с цялото си сърце. — После впи устни в нейните и я прегърна с безкрайна нежност.

Двамата се целуваха и милваха, без да бързат. Най-после бяха мъж и жена и имаха цялото време на света.

Лора галеше лицето му, вдъхваше дълбоко мъжествения му аромат и се наслаждаваше на силните мускули по гърдите и раменете му. Джейс имаше прекрасно тяло и умееше да я възбуджа като никой друг мъж на света. Много скоро в слабините ѝ пламна буен огън и тя се отдале цялата на страстта и любовта си.

Джейс целуваше копринено гладката ѝ кожа, нежната шия и твърдите гърди. Възбудата му се усилваше с всяка минута, дъхът му излизаше на тласъци, гърдите му се повдигаха и спускаха неравномерно. Искаше съпругата му да запомни завинаги тази нощ, затова не бързаше. Забави дотолкова сладкото мъчение, че Лора започна да стene и да му се моли да я вземе. Най-после той се подчини и двамата се любиха с нежна страст.

След като бурята утихна, Джейс вдигна глава и погледна дълбоко в зелените ѝ очи, после се приведе и я целуна. Тя беше неговата жена, бъдещата майка на децата им, и щеше да сподели живота му завинаги.

Лора прочете обещанието в очите му и се усмихна. Този мъж умееше да я доведе до върха на екстаза, той беше нейната съдба, достоен партньор. Единствен той беше успял да завладее без остатък бунтовното ѝ сърце...

Първи май беше прекрасен пролетен ден. Времето беше учудващо топло и Хауърд и Шарлът Адамс, който заминаваха за Грийнбриър във Вирджиния, бяха облечени в леки летни дрехи.

Лора и Джейс Дюран щяха да ги придружат до Сейнт Луис, където живееше семейството на Джейс и където двамата бяха решили да се настанят. Когато Джейс и Хауърд потеглиха, двете двойки започнаха да махат за сбогом на приятелите и воиниците, които се бяха събрали пред палисадата да ги изпратят. Четиридесет хвърлиха последен поглед към форта, после размениха усмивки и съпругите стиснаха ръцете на мъжете си. Голямото пътуване започна...

ЕПИЛОГ

През октомври същата година мистър и мисис Джейс Дюран стояха пред огъня в камината на новата си спалня в Сейнт Луис. Бившият офицер беше застанал зад жена си и беше прегърнал крехката ѝ талия, а тя се беше облегнала на широките му гърди и главата ѝ почиваше на рамото му.

Докато се милваха и се наслаждаваха на този прекрасен миг, двамата си припомняха първата си среща, многобройните приключения, които бяха преживели, и близките на сърцата им хора.

Хауърд и Шарлът бяха щастливи и работеха усилено в Грийнбриър. Плантацията не беше засегната от разрушенията на войната. Том живееше при тях и нас скоро се беше сгодил за една чудесна млада жена, тяхна съседка. Хенри се беше върнал в Гетисбърг при жена си и децата си и работеше във фирмата си, която също беше устояла на ужасите на войната.

Семейството на Джейс — майката и бащата, дядото и бабата, сестрата, двамата братя, племенниците и племенничките — беше преживяло четирите години война без сериозни сътресения. Всички бяха живи и здрави, а това беше най-важното. Любимият черен жребец и оръжията, които Джейс беше оставил във Вашингтон, се върнаха при него, изпратени от верния приятел. Той беше започнал работа във фирмата на баща си и братята си и изкупуваше кожи за изпращане на изток, продаваше пътнически принадлежности и предлагаше охрана за керваните, които отиваха на запад.

Засега Лора и Джейс не бяха намерили време да посетят Лили и Ричард в Ричмънд, но двете жени си пишеха често и Лора знаеше, че двамата са добре, щастливи са и по Коледа чакат бебе.

Клео, Бел, Берта и Алвъс работеха, както и преди в хотел „Южен рай“ и всеки път изпращаха сърдечни поздрави.

Емелин и Джим се бяха върнали в Охайо и също им пишеха редовно. През следващата година и тяхното семейство щеше да се сдобие с още един член.

Лора си припомни писмата на генерал Грант, Бен Симънс и президента Джонсън, които беше запазила в кутията си за скъпоценности заедно с първото писъмце на Джейс...

По ирония на съдбата в мината, където Джейс беше скрил откраднатото злато и я беше държал в плен, откриха богата сребърна жила. Тъй като мината беше записана на името на баща ѝ, той реши да я подари на близките на мъжете, които бяха загинали по вина на брат му. Джейк така и не беше узнал, че голямото богатство се е намирало съвсем близо до него, но дори да беше намерил среброто, сигурно щеше да продължи престъпната си дейност, защото жадуваше за отмъщение. Лора беше сигурна в това и можеше само да се надява, че чично ѝ най-после е намерил мир и покой.

Тя погледна златната халка на пръста си и се усмихна замечтано. Мрачното минало беше погребано. Настоящето беше прекрасно, а бъдещето изглеждаше от ден на ден по-светло, ако това изобщо беше възможно.

— За какво мислиш, любов моя? — попита Джейс, привлече я по-близо до себе си и целуна нежната ѝ буза.

Лора му разказа какво беше преминало през ума ѝ и се обрна към него. Той отвори халата и го смъкна от раменете ѝ, после свали панталона си. Вдигна я на ръце, отнесе я до леглото и двамата се отпуснаха върху завивките. Горещите му пръсти се плъзнаха по тялото ѝ, за да изследват тайните му кътчета, а когато помилваха издущия ѝ корем, на лицето му грейна възхитена усмивка. В утробата на жена му растеше нов живот.

Двамата се целуваха и милваха, без да бързат, за да се насладят докрай на близостта си. Най-после имаха предостатъчно време за любов и нищо и никой не можеше да им попречи.

Лора прегърна съпруга си и скри глава на гърдите му.

— Аз те обичам с душата и тялото си, мили, и знам, че ще бъдем щастливи до края на живота си.

Джейс вдигна главата ѝ, погледна в блестящите ѝ очи и сърцето му заби като безумно от любов и радост.

— Аз също те обичам с цялото си същество, любима, и ще те направя много, много щастлива. Никога няма да престана да благодаря на бога, че те намерих и те направих своя жена.

Скоро телата им се сляха, сляха се и сърцата им. Щедрата съдба ги беше дарила с всичко, за което мечтаеха. Войната беше свършила и страната се възстановяваше от раните си. Макар и бавно, мирът се възцаряваше навсякъде.

Слава богу, каза си Лора, страшната буря отмина и ние с Джейс можем да живеем спокойно. Сърцата им бяха престанали да се измъчват от неизвестността, двамата познаваха само радостта и щастието и чакаха с нетърпение раждането на първото си дете.

Когато ръцете и устните ѝ отново се плъзнаха по силното тяло на съпруга ѝ, тя се усмихваше с увереността, че ще да преживее още безброй много пътувания в страната на насладата, каквото беше изживяла тази нощ...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.